Barbara Delinsky

Autoarea bestsellerurilor

TREI DORINȚE, IMPULS IREZISTIBIL, CAPRICIILE DESTINULUI
APE TULBURI, JOCUL IUBIRII, SFIDEAZĂ-ȚI SOARTA

ENIGMA VĂDUVEI

BARBARA DELINSKY

Enigma văduvei

Traducere: DANA ONCICĂ

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELINSKY, BARBARA
Enigma văduvei / Lucinda Edmonds; trad.:
Dana Oncică - Bucureşti: Orizonturi, 2004
ISBN 973-9342-86-8

I. Oncică, Dana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

PROLOG

Dacă ar fi depins doar de ei, Amanda şi Graham ar fi fugit împreună. La treizeci şi respectiv treizeci şi cinci de ani, nu îşi doreau decît să se căsătorească. Cu toate acestea, tatăl Amandei insista ca unicul său copil să aibă o nuntă mare, mama ei era încîntată să cheltuiască banii soțului, iar familia lui Graham era amatoare de petreceri.

În consecință, au avut parte de o bogată nuntă de iunie la clubul Cape Cod din care făcea parte tatăl Amandei. Ceremonia s-a desfăşurat lîngă mlaştina sărată, în compania becaținelor, a rîndunelelor de mare şi în fața a trei sute de invitați. După ceremonie, în urma mirilor, care mergeau în față ținîndu-se de mînă, cei trei sute de oaspeți au traversat pajiştea şi au ocolit clădirea clubului pentru a se ospăta la bufetul din grădină. Locul era o oază de verdeață, plină de liliac şi petunii şi parfumată de trandafiri, aspecte pe care invitații din partea miresei, mai manierați, le-au apreciat mult mai mult decît cei din partea mirelui, puşi pe distracție. Conform uzanțelor, cavalerul de onoare închină primul toast.

Will O'Leary era ultimul dintre cei opt frați mai mari ai lui Graham. Cu un pahar de şampanie în mînă, schiță mai întîi o grimasă specifică celor din familia O'Leary în direcția soției şi a celor patru copii ai lor, apoi se întoarse spre mire.

– Chiar dacă sînt mai în vîrstă cu un an decît tine, ai fost un exemplu greu de urmat, Graham O'Leary. Ai fost întotdeauna un elev mai bun. Şi un sportiv mai bun. Ai fost întotdeauna ales şef de clasă şi, crede-mă, am avut momente cînd te-am urît. Se

auziră rîsete înfundate. Nu este cazul acum, pentru că eu știu ceva ce tu nu știi încă. (Zîmbetul lui deveni malițios.) Oi fi moștenit tu frumusețea și inteligența familiei, dar toate astea nu înseamnă prea mult în întunericul nopții. În concluzie, îți doresc ție și Amandei să aveți parte de tot ce am avut noi în ultimii cincisprezece ani. Ridic paharul în cinstea voastră. Vă urez dulci secrete, voie bună și o viață amoroasă bogată.

Răsunară strigăte, urale, se ciocniră pahare și se bău.

După ce se liniștiră spiritele, Beth Fisher înaintă spre microfon. Una dintre cele trei domnișoare de onoare, îmbrăcată elegant în albastru, Beth spuse încet:

– Amanda a fost singură multă vreme, așteptînd bărbatul potrivit. Era o vreme cînd ne consolam una pe cealaltă. Apoi, eu mi-am întîlnit destinul, iar Amanda a devenit din ce în ce mai ocupată și a încetat să mai caute. Atunci cînd l-a întîlnit pe Graham nu mai căuta, dar așa se întîmplă cele mai frumoase lucruri în viață. Ridică și ea paharul. Pentru Amanda și Graham. Să vă iubiți veșnic.

Amanda încetase să mai caute, fiind îngrozită că nu va găsi un bărbat în care să poată avea suficientă încredere pentru a-l iubi. Și atunci, într-o după-amiază oarecare de august, încercînd să scape de căldura din Manhattan, i-a făcut o vizită în Greenwich fostei sale consultante pentru teza de doctorat; iar Graham era acolo, cu bustul gol și minunat de transpirat, plantînd ienuperi pe o pantă lîngă casa femeii.

Erau șase bărbați acolo. Amanda nu avea nici cea mai vagă idee de ce privirea ei s-a oprit asupra lui Graham și nu asupra altui bărbat.

Nu. Nu era adevărat. Știa foarte bine de ce. Cu părul lui negru și barba deasă, mai înalt decît ceilalți, cu musculatura mai bine reliefată – cu toate că ulterior a aflat că nu săpa prea des – se distingea dintre ceilalți. Era coordonatorul

operațiunii. Aspect de care a afirmat că fusese de asemenea atrasă.

Şi cum ar fi putut şti ea ceva despre cum gîndea el de la o distanță de trei metri? Privirea lui. I-a întîlnit-o pe a ei la celălalt capăt al pantei şi a fixat-o într-un fel care putea să însemne fie totală neruşinare, fie încredere desăvîrşită. Ambele situații erau noi în ceea ce privea experiența Amandei cu bărbații, şi una mai incitantă decît cealaltă. După doar cincisprezece minute, Graham bătea la uşă cu un plan de amenajare pentru altă parte a grădinii.

Întreruperea era deliberată. A recunoscut asta de la bun început. Dorea să o cunoască şi a reuşit.

Sora cea mai mare a mirelui, MaryAnne O'Leary Walker, se apropie de microfon. Purta un costum verde care i-ar fi venit mai bine înainte de ultimii trei copii dintre cei cinci pe care îi născuse. Curajoasă şi încrezătoare, se întoarse spre Graham, înconjurat de prieteni, cuprinzînd-o pe după umeri pe blonda sa soție, înveşmîntată în dantelă şi mărgele albe.

– Aveam doisprezece ani cînd te-ai născut şi am schimbat mai multe scutece decît oricare dintre noi; aşa că acum este vremea ta. Ridică la rîndul ei paharul. Să aveți mulți copii, şi multă *răbdare!*

– Bine zis! strigară invitații în cor, din ce în ce mai încet, pînă cînd o altă domnişoară de onoare în albastru păşi spre microfon.

– Amanda şi cu mine ne-am cunoscut în timpul doctoratului, spuse Gail Wald pe un ton afabil. Eram doctori în psihologie la şcoli învecinate în New York înainte să apară Graham şi să o răpească, şi nu cred că îl voi ierta vreodată. Dar adevărul este că Graham a adus zîmbetul pe buzele Amandei de cum l-a întîlnit. Într-o lume în care e adesea greu să zîmbeşti, asta este foarte important. Cînd ai o ocupație ca a noastră, ştii foarte bine de ce un zîmbet e atît de prețios şi cum să depistezi unul autentic, iar

Amanda are un astfel de zîmbet. Cu paharul sus, se întoarse spre fericitul cuplu. Pentru Amanda şi Graham. Chiar dacă s-a întîmplat puțin cam brusc, ceea ce aveți este real. Să închinăm pentru mii şi mii de zîmbete, şi pentru sănătate şi prosperitate.

De obicei Amandei nu îi plăcea ca lucrurile să se petreacă rapid. Prefera să analizeze, să se gîndească şi să planifice. În cazul unei întîlniri, voia să ştie aproape totul despre bărbatul respectiv cu mult înainte de primul sărut, pentru că fusese foarte dezamăgită. Văzuse partea proastă a cuplurilor nereuşite în propria casă, cu mult timp înainte să asculte povestirile despre părinții elevilor pe care îi consulta, şi cu siguranță nu credea în dragoste la prima vedere. Senzualitate poate, dar în nici un caz dragoste. Terapeutul din ea avea nevoie de ritm şi rimă.

Atracția sa față de Graham O'Leary părea o glumă. El o transformase în amatoare de sushi încă de la prima întîlnire, a doua zi după ce se cunoscuseră în Greenwich, iar după încă o seară la dans era pierdută. Graham dansa excepțional. Conducea cu mobilitate şi grație, iar ea – cu tot spiritul său independent – îl urma. După o melodie a urmat alta, apoi alta. Cînd i-a strîns mîna lîngă inima lui, s-a simțit atrasă de el cu toată ființa.

Pentru Graham, acest moment a fost crucial. Nu avea nevoie de o femeie care să semene cu imaginea mamei sau a fraților săi. Avusese asta de cînd se ştia. Acum căuta o femeie care să i se potrivească lui. Ceva din felul Amandei de a se cuibări la pieptul lui – iar acest gest depăşea bariera fizică – era exact ceea ce îşi dorea el. Avea treizeci şi cinci de ani. Ştia ce înseamnă atracția fizică, dar Amanda era ceva mai mult. Era o doamnă rasată, cu clasă şi rezervată, dar părea că sentimentele ei erau la fel de puternice ca ale lui. Privirea ei surprinsă cînd o trăsese aproape, cu cîteva clipe înainte

de a se cufunda în brațele lui, i-a spus că, deşi nu oricine putea să-i cîştige încrederea, în el avea încredere.

Îşi va aminti clipa aceea pînă în ziua morții. Se simțise puternic. Se simțise unic. Se simțise necesar.

Dorothy O'Leary, mama mirelui, nu ridică paharul să toasteze. Zîmbetul ei era împietrit, privirea sticloasă. Stătea deoparte împreună cu fratele ei şi familia acestuia, distantă, pînă cînd cel de-al treilea fiu se apropie de microfon. De-abia atunci i se luminară ochii şi i se îmblînziră trăsăturile.

Peter O'Leary era preot iezuit. Înzestrat cu un farmec extraordinar, sporit de gulerul catolic pe care îl purta, reduse imediat mulțimea la tăcere. Se adresă mirelui şi miresei:

– Mi-aş fi făcut griji cînd ați ales să oficiați nunta la un club de țară în locul unei biserici, dacă nu aş fi petrecut atît timp împreună cu voi doi în ultimele două luni. Dacă e să ne gîndim la un cuplu perfect, atunci acela ați fi voi. Lăsă microfonul şi se apropie de proaspeții căsătoriți. Petrecu o mînă pe după umărul lui Graham şi, ridicînd paharul, zise: Iubirea să vă lumineze fețele. Să fie mereu aşa. Să trăiți mult, să dați mai mult decît luați, să îl slujiți pe Domnul pe căi nebănuite. Făcu o pază, ochii îi luciră uşor, şi în cele din urmă cedă şi el spiritului O'Leary din el: Şi, da, să aveți mulți urmaşi!

Amanda nu ajungea în pat cu oricine. Avusese doi iubiți înaintea lui Graham. Acum îi trebuiseră cîteva luni, îşi alesese cu grijă momentul, locul şi luase toate măsurile de precauție pînă cînd să se dezbrace.

Cu Graham, totul era altfel. Îi sugerase o excursie la munte, ceea ce suna ca o aventură îmbietoare pentru Amanda, care îşi imagină o excursie de o zi, doar cu Graham, cu saci de dormit, mîncare şi băutură şi cheile de la cabana unui prieten, situată la cinci kilometri în pădure.

Nici măcar nu i-a trecut prin cap să refuze. Nu era

amatoare de excursii, nu avusese în viața ei un sac de dormit – cel puțin nu genul de sac care să apere corpul de frigul unei nopți la munte, ca acela pe care îl adusese Graham. Dar el era puternic și organizat. Îi plăcea să-i dea explicații și se descurca de minune. Nu ezita să-i pună întrebări despre lucrurile la care ea se pricepea mai bine decît el, și mai avea și zîmbetul acela. Relaxat, sincer și suficient de larg ca să brăzdeze două cute de ambele părți ale gurii. În ansamblu, compania lui era cel mai special lucru care i se întîmplase pînă atunci.

Muntele pe care au urcat era o oază de verdeață, cu pîraie limpezi,cu triluri de păsărele, iar peisajele îți tăiau respirația, transformînd totul într-o experiență amețitoare. Graham știa unde mergeau, conducea cu dibăcie, așa cum o făcuse și la dans, iar ea se lăsa în grija lui ca și atunci.

Nu au ajuns la cabană. Nici nu terminaseră bine prînzul cînd s-au retras într-o poieniță, chiar lîngă cărare, și au făcut dragoste acolo, la lumina zilei.

Transpiraseră și erau plini de praf și – credea ea – obosiți, dar o dată porniți nu se puteau opri. Își amintea că dacă nu ar fi avut el grijă să se protejeze, ea ar fi făcut-o oricum. Avea prea mare nevoie de el ca să mai fie precautä, se simțea prea împlinită ca să-i mai pese de ceva.

– Familia mea este incorigibilă, declară Kathryn O'Leary Wood la microfon. Aruncă o ocheadă către Megan Donovan, iubita din tinerețe a lui Graham și prima sa soție, care rămăsese încă o prietenă apropiată a familiei, înainte să-și oprească privirea asupra lui Graham și a Amandei. Vorbesc în numele meu și al lui Megan. Amanda, fratele meu este cel mai bun. Pe lîngă că este de-a dreptul superb, este inteligent, sensibil și special. Impresia mea este că și tu ești la fel. Făcu o pauză și zîmbi. Așa că trebuie să ne așteptăm la copii superbi, deștepți, sensibili și speciali. Vă doresc ție și lui Gray toată fericirea din

lume. Miji ochii către mirele mai mic cu trei ani decît ea. În ceea ce te priveşte, Graham O'Leary, este ultima dată cînd fac asta pentru tine!

Urmară aplauze lungi şi zgomotoase care se potoliră doar cînd domnişoara de onoare a Amandei se apropie de microfon. Înaltă, subţirică şi timidă, privi peste marea de feţe pe care înflorise zîmbetul specific O'Leary şi rosti încet:

– Eu nu am copii sau fraţi şi surori, ca voi. Dar am ceva de povestit despre mine şi mireasă. Îi cunosc părinţii şi aş vrea să le mulţumesc acum pentru această petrecere minunată. Ridică paharul către Deborah Carr, apoi către William Carr, şi aşteptă să se termine aplauzele înainte de a continua. Sînt cea mai veche prietenă a Amandei prezentă aici. Ne-am întîlnit la grădiniţă şi am rămas apropiate în tot acest timp. Amanda mi-a fost alături de-a lungul anilor aşa cum doar noi două ştim. Ştie să asculte mai bine ca oricine, are o gîndire limpede, este cea mai loială confidentă. Nu mă surprinde deloc că se descurcă aşa de bine cu adolescenţii. Am fost adesea invidioasă pe puştii aceia. Acum îl invidiez pe Graham.

Dacă s-ar fi putut, Graham s-ar fi invidiat pe sine. Ştia cum este să stai în faţa altarului şi să priveşti spre aleea presărată cu flori, în spatele mulţimii, în momentul în care apare mireasa. Nu ştia însă cum e să se estompeze ... în întregime ... tot ce era în jur. Nu era pregătit pentru asta, şi nici pentru încleştarea pe care o simţi adînc în piept şi care îi aduse lacrimi în ochi.

Era cucerit de ea, se simţea privilegiat să o aibă. Era deşteaptă, rasată şi delicată – tot ce admirase întotdeauna, dar nu simţise niciodată că posedă personal, dată fiind familia din care provenea. Cu toate acestea, în ciuda tuturor diferenţelor dintre ei, el şi Amanda nu se certaseră niciodată. Le plăceau aceeaşi mobilă, aceleaşi mîncăruri, aceeaşi muzică. Amîndoi doreau aceeaşi casă, o familie mare. De

cum o zărise, pe dealul de la Greenwich, avusese această senzație absurdă că singurul și cel mai bun motiv să divorțeze de Megan era faptul că Amanda îl aștepta.

În ziua aceea totul se estompase. O văzuse doar pe ea, venind spre el pe aleea verde, și îi bătuse inima iremediabil, iar el se lăsase dus de val.

În încheierea toastului, domnișoara de onoare a Amandei se uită la Graham.

– Prietena mea este o comoară. Să ai grijă de ea, te rog. Ridică paharul. Beau pentru voi doi. Fie ca așteptarea să fi meritat.

Audiența oftă și consimți în șoaptă, după care se auzi o voce joasă:

– Că veni vorba de așteptare ... Malcolm O'Leary puse stăpînire autoritar pe microfon. Cel mai mare frate O'Leary – proprietar, împreună cu cel de-al doilea frate, James, al magazinului de echipamente casnice al tatălui lor răposat și el însuși tată a cinci copii – ridică paharul și spuse: Vreau să dau un sfat chipeșului meu frate și minunatei sale soții. Treceți la treabă, Amanda și Gray. Și așa începeți tîrziu.

Amanda și Graham celebrară prima aniversare a căsătoriei privindu-și casa. Mai văzuseră și altele înainte, dar nici una nu era așa mare și frumoasă, nici una situată într-o zonă așa de pretențioasă, și nici una care să îi încînte pînă într-atît. Prețul era însă categoric mare. Dar activitatea de arhitect peisagist a lui Graham luase o amploare suficientă pentru a angaja un asistent cu normă întreagă, iar Amanda fusese numită de curînd psihologul școlii în același oraș în care se afla și casa.

Orașul se numea Woodley. Prosper și dichisit, se întindea peste un șir de dealuri în vestul Connecticutului, la nouăzeci și ceva de minute cu mașina de New York, și număra printre cei paisprezece mii de locuitori vreo șase directori executivi de la

companiile Fortune 500, nenumăraţi avocaţi şi doctori şi din ce în ce mai multe persoane îmbogăţite prin Internet. Populaţia era preponderent tînără. Pentru cei nou-veniţi, casele mari se iveau pe terenurile împădurite, iar rezidenţii mai vechi se pensionau şi se mutau în sud, străzile oraşului fiind astfel martorele unui du-te-vino continuu.

Casa, dacă avea zece ani şi era prima dintr-un grup de patru construcţii în stil victorian înălţate în jurul unei fundături. Corpul generos galben garnisit cu alb, veranda largă desfăşurată de jur împrejur, gardul original şi felinarele cu gaz alcătuiau un ansamblu pitoresc, la fel ca şi al caselor din vecini, iar farmecul nu se oprea la uşa de la intrare. Holul de acces era larg şi luminat, flancat de camera de zi şi cea de mese cu mulaje sculptate, mahon şi ferestre înalte. În spate se afla o bucătărie mare, cu mese lungi de granit, podele de lemn şi spaţiul destinat micului dejun înconjurat de geamuri. O scară în spirală cu ferestre – nişă pe fiecare dintre cele două paliere, conducea la etajul doi spre patru dormitoare, dintre care unul principal, foarte generos. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, agenta imobiliară le mai arătă două camere deasupra garajului.

– Birouri, şopti Amanda încîntată cînd femeia se întoarse să răspundă la telefonul mobil.

– Ai putea ţine consultaţii aici? întrebă Graham.

– Chiar acum. Tu ai putea desena planuri de amenajare aici?

– Tot timpul.

Iar şoaptele continuară.

– Uită-te la pădure. Miroase liliacul. Dacă nu aici, atunci unde? Ai văzut dormitoarele?

– Sînt imense.

– Mai puţin cel din dreapta dormitorului nostru. L-am putea transforma în cameră de copii.

– Nu, nu. Amanda se gîndise la altceva. Aş pune leagănul

în camera noastră şi aş transforma mica încăpere într-un fel de bîrlog. Ar fi perfectă pentru lectura poveştilor.

– Atunci îi vom instala pe Zoe şi Emma în camerele de pe partea cealaltă a culoarului, şi pe Tyler şi Hal la capăt.

– Nu pe Hal, imploră Amanda. (Era o discuţie mai veche.) Pe Graham-junior. Şi dacă seamănă cu tine şi fraţii tăi, vor face multe trăsnăi, aşa că trebuie să stea împreună.

– Ba pe Hal, insistă Graham. Şi vreau să fie mai departe. Băieţii fac multă gălăgie. Crede-mă. O cuprinse de talie şi îi trase trupul mic aproape de el. Privirea lui deveni mai intensă, culoarea bărbiei mai aprinsă, vocea mai joasă, şi şopti: Facem un copil?

– Chiar în seara asta. Aşteptaseră deliberat să treacă un an ca să se bucure unul de celălalt o perioadă neîntreruptă înainte ca vieţile lor să se schimbe inevitabil.

– Dacă am avea casa asta, şoptea din ce în ce mai răguşit, unde ţi-ar plăcea să...?

– În colţul pentru micul dejun din bucătărie, răspunse Amanda. Aşa, după nişte ani, ne vom privi peste capetele copiilor şi vom avea micul nostru secret. Tu?

– În curtea din spate. În pădure, departe de vecini. Ar fi din nou ca prima dată.

Dar nu mai era prima dată. Erau căsătoriţi de un an de zile şi aveau visuri stăruitoare.

– Casa asta e perfectă, Gray. *Împrejurimile* sînt perfecte. Ai văzut cele trei case şi leagănele? Sînt oameni de treabă, cu copii. Ne putem permite să locuim aici?

– Nu. Dar vom locui.

Cea de-a doua aniversare o celebrară la ginecologul Amandei. Făcuseră dragoste neprotejat timp de un an de zile şi nici vorbă de sarcină. După ce cîteva luni nu voiseră să recunoască, timp în care se linişteau unul pe celălalt spunîndu-şi

că e vorba doar de timp, începură să se întrebe dacă nu cumva era ceva în neregulă.

După ce o examină pe Amanda, doctorul spuse că este sănătoasă şi repetă diagnosticul de faţă cu Graham. Amanda se linişti numai cînd Graham îi aruncă un zîmbet larg şi o trase lîngă el.

– Mi-era teamă, îi zise ea doctorului, emoţionată acum, după ce aflase că nu era vorba de ceva rău. Oamenii relatează poveşti îngrozitoare.

– Nu asculta.

– Uşor de zis, greu de făcut.

Cel mai rău era cu cumnatele sale, şi ce putea face? Nu putea să le întoarcă spatele cînd vorbeau, şi nici măcar nu vorbeau din proprie experienţă. Povesteau despre prietene sau prietene ale prietenelor. Cei din familia O'Leary nu aveau probleme să conceapă copii. Amanda şi Graham erau un caz special.

Doctorul se lăsă în scaun şi spuse:

– Fac treaba asta de mai bine de treizeci de ani şi îmi dau seama atunci cînd sînt probleme. Singurul vostru neajuns este nerăbdarea.

– Vreţi să spuneţi că e vina noastră? întrebă Graham. Amanda are treizeci şi doi de ani, iar eu treizeci şi opt.

– Şi ziceţi că sînteţi căsătoriţi de doi ani? Încercaţi să faceţi un copil doar de un an? A trecut cam puţin timp. Aruncă o privire peste însemnările din registru. Aş pune totul pe seama stresului, dar păreţi mulţumiţi de slujbele voastre. Aşa e?

– Da, răspunseră ei în acelaşi timp. Avuseseră parte de încă un an prosper.

– Şi vă place să locuiţi în Woodley?

– Foarte mult, spuse Graham. Casa este de vis.

– La fel şi vecinii, adăugă Amanda. Sînt şase copii, iar părinţii sînt minunaţi. Un cuplu mai în vîrstă... Se opri brusc şi se uită la Graham îndurerată.

El o trase mai aproape.

– June a decedat de curînd, îi explică el doctorului. A fost diagnosticată cu cancer şi s-a prăpădit şase săptămîni mai tîrziu. Avea doar şaizeci de ani.

Amanda încă mai resimţea şocul.

– Ne cunoşteam doar de un an, dar o adoram. Toată lumea o iubea. Era ca o mamă – mai bună decît o mamă. Îi puteai spune orice. Te asculta, iar lucrurile păreau aşa simple cu ea. Ben e pierdut fără ea.

– Şi ce a zis June despre problema ta? întrebă doctorul.

Amanda nu tăgădui că discutase cu ea.

– Mi-a spus să am răbdare că pînă la urmă se va întîmpla ceva.

Doctorul încuviinţă din cap.

– Aşa e. Sincer, pari să fii în regulă. Toate sînt la locul lor. Ai ciclu regulat. Ovulaţie – de asemenea.

– Dar a trecut un an. Cărţile spun...

– Închide cărţile! îi ordonă. Du-te cu soţul acasă şi simţiţi-vă bine.

La a treia aniversare, Amanda şi Graham s-au dus în Manhattan să consulte un specialist. Era al treilea doctor. Renunţaseră la primul fiindcă insista că totul este în regulă – nu se îndoiau de el, dar bănuiau că unele analize nu erau bune. Aşa că s-au dus la cel de-al doilea, un specialist pe probleme de fertilitate din partea locului. Acesta dădu vina pe vîrstă.

– Foarte bine, spusese Graham, dînd glas frustrării pe care o simţeau amîndoi, şi cum rezolvăm problema asta?

Doctorul ridică din umeri, apoi spuse:

– Nu puteţi da timpul înapoi.

Amanda reformulase întrebarea.

– Cum trataţi ... cupluri de o anumită vîrstă care doresc copii?

Graham rămăsese perplex.

– Cupluri de o anumită vîrstă? Noi avem în medie treizeci şi şase. Nu sîntem bătrîni.

Amanda ridicase mîna, parcă implorînd să-l lase pe doctor să răspundă.

– Există cu siguranţă soluţii, spusese doctorul. Ar fi IA, IIU şi IICS. Dacă acestea dau greş, puteţi încerca FIV.

– Fiţi mai explicit, insistase Graham.

– Da, vă rog, adăugase Amanda.

– Nu aţi citit despre asta pînă acum? Mai toate cuplurile în situaţia voastră s-ar fi documentat.

Amanda era şocată.

– Ultimul doctor la care am fost ne-a spus întruna că nu e nimic în neregulă. Ne-a sfătuit să ne continuăm viaţa şi nici să nu ne gîndim la proceduri speciale.

– Vreţi sau nu un copil? Era mai degrabă o afirmaţie decît o întrebare – nu că tonul ar fi fost aspru, dar avusese acest efect.

Graham se ridicase.

– Nu este o alegere bună.

Amanda fusese de acord. Aveau nevoie de cineva care să-i înţeleagă, nu să-i judece.

Doctorul ridicase din umeri.

– Puteţi consulta alţi zece, toţi vă vor spune acelaşi lucru. Puteţi opta pentru inseminare artificială, inseminare intrauterină, injecţie intracitoplasmică cu spermă şi fertilizare in vitro. Costul creşte pe măsură ce treceţi de la una la alta. De altfel, cu cît avansaţi în vîrstă sînteţi mai puţin apţi să concepeţi copii.

Cînd Graham se uitase la Amanda şi îi arătase uşa cu un gest din bărbie, ea i se alăturase imediat şi aşa ajunseseră în New York la cea de-a treia aniversare a nunţii. Noul doctor, care părea practic şi descurcăreţ, începu cu o serie de teste. La unele îl supuse de data asta şi pe Graham. Rezultatele imediate nu indicară nimic în neregulă, iar doctorul le puse în braţe un teanc de materiale de citit şi un dosar plin cu instrucţiuni şi grafice. Îi asigură că nu se aştepta la vreo surpriză din partea

rezultatelor testelor rămase, îi trimise acasă cu un regim în urma căruia Amanda putea identifica perioadele fertile dacă făcea o schemă în funcție de temperatura corpului, iar Graham își mărea numărul de spermatozoizi dacă lăsa să treacă cel puțin două zile între ejaculări.

Glumiră pe tema asta pe drumul de întoarcere către Woodley, dar rîsul lor era forțat. Inevitabil, cînd făceau dragoste erau preocupați. Dorința de a avea un copil trecuse în fața plăcerii. Si cum dorința nu se îndeplinea, lună de lună erau din ce în ce mai neliniștiți.

Cea de-a patra aniversare se desfășură în tăcere. Amanda își revenea după o operație minoră efectuată de un alt doctor. De data asta era o femeie care conducea o clinică pe probleme de fertilizare aflată la treizeci de minute de Woodley. Era trecută de patruzeci de ani, mamă a trei copii, toți sub șase ani, și o oripilau colegii de branșă care dădeau vina pe sentimente, așa cum procedase doctorul din Manhattan. Doctorița insistă să i se adreseze pe numele mic – Emily – și nu numai că nu întrebă nimic din ceea ce întrebaseră ceilalți medici, dar făcu și alte teste. Observă astfel un mic blocaj la una dintre trompele Amandei și, cu toate că nu era sigură că problema ar fi destul de serioasă, o sfătui să facă o operație preventivă de curățare.

Amanda și Graham consimțiră imediat. Speraseră ca pînă acum să aibă trei copii – Tyler, Emma și Hal – născuți în trei ani consecutivi. După cum stăteau lucrurile, casa pe care o adoraseră gîndindu-se la o familie numeroasă începea să le pară prea mare și mult prea silențioasă. Și cu toate că încercau să nu facă o obsesie din asta, fiecare avea momente cînd se întreba dacă vor avea vreodată copii.

Nu făcură dragoste cu ocazia acestei a patra aniversări. Amanda nu își revenise complet, și chiar și fără operația respectivă, nu era momentul prielnic pentru sex. Așa că petrecură o dimineață tandră. Graham îi aduse micul dejun la pat și îi

dărui o pereche de cercei în formă de inimă; ea îi spuse că îl iubeşte şi îi dărui o carte despre arbuşti exotici. Apoi Graham se duse la lucru.

Munca era într-adevăr cea mai mare satisfacție cu ocazia aniversării acesteia. O'Leary Landscape Design prospera. Graham închiriase acum un apartament în centrul oraşului pentru doi asistenți cu normă întreagă şi un director comercial. Primele trei pepiniere din vestul Connecticutului îl preferaseră pentru cele mai bune materiale, avea relații permanente cu trei ferme din Washington şi Oregon şi fermele de arbuşti din Carolina. Două dintre echipele lui Will erau tot timpul ocupate.

În ceea ce o privea pe Amanda, fusese numită psiholog coordonator în sistemul şcolar din Woodley, ceea ce îi oferi ocazia de a moderniza un sistem cam învechit. Noua poziție îi permitea să cunoască elevii în situații în care să nu se simtă stînjeniți – ca seminare de conducere, grupuri de prînz şi programe în serviciul comunității. Avea posibilitatea să deschidă uşa biroului, să țină şedințe de cinci minute, dar şi de patruzeci şi cinci, să comunice cu elevii prin mail dacă doar aşa puteau face față unui psiholog. Putea să colaboreze cu psihologi consultanți în cazurile dificile şi cu avocați pe probleme de confidențialitate, să creeze şi să pregătească o echipă de urgență.

Prin urmare, ea şi Graham aveau casa, slujbele, vecinii şi iubirea pe care şi-o purtau unul celuilalt. Singurul lucru care ar fi sporit bucuria celei de-a patra aniversări ar fi fost un copil.

La două luni după a cincea aniversare, cînd Amanda se simțea mai mult un robot de produs ovule decît femeie, ea şi Graham se întîlniră să ia prînzul împreună. Vorbiră despre serviciu, vreme, despre ce vor să mănînce. Nu vorbiră despre cum îşi petrecuse Amanda dimineața – făcuse ultrasunete pentru măsurarea foliculilor din ovule – sau despre ce urmau să facă după-amiază –, ceea ce însemna că Graham va recolta spermă pentru ca Amanda să fie inseminată artificial. Procedura mai

eşuase o dată. Aceasta era a doua încercare din cele trei posibile.

Puțin mai tîrziu, în aceeaşi zi, Amanda stătea singură, întinsă într-o cameră sterilizată. Graham îşi făcuse partea lui de treabă şi se întorsese la muncă. Emily strecurase capul pe uşă să o salute. După o aşteptare care părea că nu se mai termină, în cameră intră o tehniciană pe care Amanda nu o mai văzuse pînă atunci. Îşi imagină că nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi unu de ani, iar „tehniciană" era cuvîntul cel mai potrivit. Fata nu părea să exceleze nici ca deprinderi sociale, nici ca amabilitate, iar Amanda era prea nervoasă pentru a încerca mai mult decît o conversație laconică. Cum încercarea ei nu avu nici un rezultat, îşi ațintí privirea în tavan în timp ce fata îi injecta sperma lui Graham. După ce se termină operația, rămase singură.

Cunoştea procedura. Trebuia să stea acolo timp de douăzeci de minute, într-o poziție anume pentru a împinge sperma în direcția potrivită. Apoi se îmbrăca şi pleca acasă, şi trăia cu sufletul la gură timp de zece zile, întrebîndu-se dacă de data asta o va merge.

Dar în ziua aceea, stînd întinsă singură, Amanda simți ceva ca o strîngere de inimă. Ar fi vrut să creadă că era ceva mistic, un semn că în secunda aceea un copil începea aventura intrauterină de nouă luni, dar ştia că spasmul era rezultatul fricii.

1

Graham O'Leary săpa îndîrjit, pînă simţi că îl dor toţi muşchii, pentru că trebuia să se descarce. Deborda de energie negativă. Era marţi, ziua decisivă. Amandei urma să-i vină ciclul sau nu. Se ruga disperat să nu îi vină. Pe de o parte îşi dorea un copil, dar pe de alta era vorba de căsnicia lor. Resimţea încordarea provocată de incapacitatea lor de a procrea. Între ei se înălţa un zid. Nu mai erau la fel de apropiaţi ca înainte. Simţea că Amanda bate în retragere.

Graham mai trecuse prin aşa ceva.

Mormăind nemulţumit de nedreptatea situaţiei, scoase o lopată plină cu pămînt din groapă, dar cînd coborî din nou lopata şi împinse cu putere, dădu de piatră. Se îndreptă înjurînd mînios. Avea uneori impresia că găseşte numai pietre. Nu conta aspectul istoric – adică obiceiul oamenilor de a-şi delimita terenul de al celorlalţi. Putea să parieze că pereţii fuseseră construiţi doar ca să scoată pietrele astea blestemate de pe teren. „Puneţi-le mai încolo, pe terenul vecinului“ – îşi imagina el vorbele strămoşilor. Doar că mai scăpaseră cîteva.

Se înclină nervos, împinse lopata sub piatră, o balansă în sus şi o trase afară. Nestingherit acum, continuă să arunce lopeţi pline cu pămînt, într-un ritm susţinut.

O, da, ştia cum e să baţi în retragere. Se întîmplase la fel cu Megan, treptat, misterios, pînă cînd ajunseseră într-un punct în care nu mai avea nici cea mai vagă idee despre ce gîndea soţia

lui. În cazul Amandei cunoştea cauza, dar asta nu îl făcea să accepte mai uşor situația. Era o vreme cînd erau pe aceeaşi lungime de undă. Nu şi acum.

Mormăind iar şi săpînd încă mai adînc, îşi aminti de altercația pe care o avuseseră cu o săptămînă înainte cînd îi reproşase că ar fi mai relaxată – şi ca urmare mai aptă să conceapă un copil – dacă ar rări-o cu şcoala. Îi spusese, pe un ton pe care el îl considera rezonabil, că nu trebuia să conducă o duzină de programe diferite. Să-i lase şi pe alții. Ar putea ajunge astfel mai devreme acasă într-una sau două după-amieze pe săptămînă; ar putea să mai citească, să gătească, să se uite la *Oprah*.

Amanda sărise în sus. Nu îi va mai sugera niciodată aşa ceva.

– Gray!

Scrîşnind din dinți, scoase o altă piatră. Da, şi el lucra peste program. Dar trupul lui nu trebuia să găzduiască un prunc. Nu că i-ar trece prin cap să i-o spună. Amanda ar lua-o drept reproş. În ultimul timp interpretase greşit multe din cele ce-i spusese el.

– Hei, tu!

Ajunsese să-l acuze că nu fusese de față la a doua inseminare artificială – ca şi cum treaba s-ar fi putut face fără sperma lui. E adevărat că se întorsese la muncă după ce o recoltase. La naiba, chiar ea îi spusese să plece. Bineînțeles, acum pretindea că i-ar fi spus să plece dacă nu se simte în largul lui.

– *Graham!*

Ridică brusc capul. Fratele său Will şedea pe vine la marginea gropii.

– Hei! Credeam că ai plecat.

Echipa lucra de la şapte la trei. Acum era aproape cinci.

– M-am întors. Ce faci aici?

Înfigînd lopata în pămînt, Graham îşi netezi părul umed cu brațul.

– Creez un mediu primitor pentru acest copac, răspunse arătînd cu privirea monstrul cu pricina. Era un mesteacăn argintiu de vreo nouă metri care urma să fie punctul central al curții interioare pe care o proiectase. Nu s-ar fi potrivit orice copac. Îi luase ceva vreme pînă să-l găsească pe cel de care avea nevoie.

– Groapa este esențială. Trebuie să fie suficient de largă şi de adîncă.

– Ştiu, răspunse Will. De aceea am chemat un excavator să vină mîine dimineață.

– Da, în regulă, dar simțeam nevoia să fac puțin efort, replică Graham şi se întoarse la lucru.

– Ai aflat ceva de la Amanda?

– Nu.

– Ai spus că o să sune imediat ce ştie ceva.

– Ei, atunci bănuiesc că nu ştie încă nimic, zise el pe un ton iritat. Nu mai vorbiseră de cînd plecase de acasă, de dimineață devreme. Dacă îi venea ciclul, nu îi va mai spune nimic. Telefonul zăcea mut în buzunar.

– Ai sunat-o? îl întrebă Will.

– Nu, răspunse Graham. Am sunat-o ieri după-amiază. Mi-a zis că o presez.

– E cam prost dispusă, nu?

Rîse înfundat şi aruncă încă o lopată de pămînt.

– Se pare că e din cauza Clomidului. Hei, dar nici pentru mine nu e uşor, şi nu iau chestiile astea. Dar mă simt ca un eunuc.

– Nu-ți face griji pentru asta, spuse Will, eşti încă în formă. Ai şi public.

Garham făcu o pauză, îşi şterse din nou fața cu brațul şi îi aruncă fratelui său o privire crispată. Apoi continuă să sape.

– Frumuşică doamna.

– Soțul ei e expert pe Internet. Dacă au treizeci de ani şi mai mulți bani decît cheltuiesc. Aşa că el se joacă pe calcula-

tor, iar ea urmăreşte bărbaţii care lucrează pe peluză. Cam patetic după părerea mea.

– Mie mi se pare mai degrabă măgulitor.

Graham îi mai aruncă o privire.

– Vorbeşte tu cu ea atunci.

– Nu pot. Trebuie să ajung acasă. Mikey şi Jake sînt în Liga Juniorilor. Azi sînt antrenor. Se ridică. Nu mai sta mult, da? Mai lasă ceva şi pentru utilaje.

Totuşi, Graham rămase şi mai săpă o vreme, atît cît să îngroape gîndul despre Liga Juniorilor sub o altă grămadă de pămînt. Cînd termină, era rupt de oboseală. Aruncă mai întîi lopata, apoi ieşi şi el din groapă şi se îndreptă spre maşină, o camionetă cu logo-ul companiei inscripţionat în alb pe laturi. Bău o gură mare de apă dintr-un bidon, udă capătul unui prosop şi se şterse de sudoare şi de praf pe cît posibil. Cîteva clipe mai tîrziu, trase pe el o cămaşă şi demară spre casă.

– E rîndul dumneavoastră, zise Jordie Cotter de pe marginea celui mai adînc fotoliu din birou. Avea cincisprezece ani şi părul roşcat ca şi cei trei fraţi mai tineri pe care Amanda îi cunoştea nu pentru că ţinea fişe detaliate despre fiecare elev, ci pentru că familia Cotter locuia la două case de Graham şi de ea. De fapt, lui Jordie nici nu-i făcuse dosar. Nu ar mai fi fost acum în biroul ei la o partidă de dame dacă ar fi ştiut că este consultat. Oficial, era aici pentru a discuta despre sarcinile sale în serviciul comunităţii, deoarece ea era coordonatoarea programului. Dar era deja a treia oară cînd venea, iar acest lucru ar fi trebuit să-i spună ceva.

Recunoscătoare că nu era nevoită să se mai gîndească dacă va avea sau nu un copil, Amanda se concentra la tabla de joc. Erau cinci piese negre, patru dintre ele încoronate, şi trei roşii, simple. Ea juca acum cu piesele roşii, ceea ce însemna că va pierde.

– Nu prea am de ales.

– Mutați.

Amanda alese răul cel mai mic în ideea de a sacrifica o singură piesă. Cînd Jordie atacă două, trase adînc aer în piept.

– Nu m-am gîndit la posibilitatea asta.

Jordie nu zîmbi, nu ridică pumnul în aer. Repetă doar:

– Sînteți la mutare.

Analiză opțiunile. Cînd ridică privirea, băiatul era serios.

– Hai! o provocă el. Şi cînd ea făcu mişcarea, îi luă ultima piesă, cîştigînd jocul. Se lăsă pe spate în fotoliu.

Cu toate acestea, nu avea senzația că ar fi cîştigat. Chiar o întrebă:

– M-ați lăsat să cîştig intenționat?

– De ce aş face aşa ceva?

Dădu din umeri şi privi în altă direcție. Era un băiat frumuşel, cu toate că, fiind în creştere, era cam deşirat. Dar tricoul şi blugii nu stăteau şleampăt pe el, părul îi era curat şi îngrijit şi nu avea coşuri. De fapt, puțini băieți de pe aici aveau coşuri. În oraşele prospere, ca Woodley, dermatologii se descurcau la fel de bine ca ortodontiştii.

– Vreți să vă faceți plăcută, zise el fără să o privească. Dacă pierdeți, vă este mai uşor.

Amanda inspiră adînc.

– Da, înțeleg ce vrei să spui. Obişnuiam să procedez aşa uneori cînd eram elevă – ştii, să pic premeditat la un examen, ca să nu par o tocilară.

– Eu nu aş face asta.

Amanda nu îi dădu crezare. Poate că nu era o vină să fii considerat tocilar. În cazul lui Jordie existau însă şi alte probleme, una dintre ele fiind atmosfera tensionată de acasă, de care Amanda avea cunoştință. Se întîmpla ceva cu băiatul ăsta. Notele lui scăzuseră de la mijlocul semestrului încoace, iar la şcoală afişa mereu atitudinea ursuză de acum.

Li se încrucişară privirile. Băiatul avea ochi închişi la culoare şi o privire precaută.

– Ai vorbit ceva cu mama?

– Despre notele tale, nu. Şi nici nu ştie că am discutat.

– Nu am discutat. Nu este ca atunci cînd discuţi cu cineva. Privi îndelung masa de joc. Ce facem noi nu e discuţie. Este doar mai bine decît să stai acasă să faci teme.

Amanda duse mîna la inimă.

– Au. E dureros ce spui.

– Nu asta faci tu aici? Ca să convingi copiii să vină?

– Toate astea se numesc spărgătoare de gheaţă.

El strîmbă din nas.

– Ca Harry Potter? întrebă el uitîndu-se la cartea pe care o avea pe birou.

– După părerea mea, Harry e un personaj grozav.

– Şi gemenii sînt de aceeaşi părere. (Fraţii lui aveau opt ani.) Le spun că Harry zboară pe o mătură prin pădure. Aşa îi conving să nu mă urmărească pînă aici. Ei sînt reali, Harry nu. Aplecîndu-se, începu să rearanjeze piesele pe tablă.

– În ceea ce priveşte sarcinile de SC, aş putea organiza şedinţe de consiliere la acelaşi nivel dacă aş şti că e ceva ce pot face, dar nu pot.

– De ce nu?

– Nu mă pricep la vorbe.

– Cu prietenii tăi vorbeşti.

– Ei vorbesc. Eu ascult doar.

– Ei vezi? îl încurajă Amanda. Asta e important în consilierea la acelaşi nivel. Copiii doresc să se exprime, iar tu eşti un bun ascultător.

– Da, dar uneori vreau să spun anumite lucruri.

– Cum ar fi?

Îi aruncă o privire nefericită.

– Că şcoala este infectă, casa este infectă, jocul de baseball este infect.

– Credeam că îți place să joci base-ball. Tocmai se întorsese de la antrenament. Fusese probabil unul nereușit.

– Mi-ar plăcea dacă aş apuca să joc, dar nu joc. Stau de fiecare dată pe bancă. Ai idee cît de ruşinos este? Toți copiii se uită la tine. Părinții mei se uită la mine. De ce trebuie să vină la meciuri? Ar putea să mai piardă cîte unul din cînd în cînd. Vreau să spun că mama este tot timpul la şcoală. Julie e încîntată, dar ce ştie ea? Are doar şase ani.

– Mama ta face mult bine pentru şcoală.

– Ai idee cît de stînjenitor poate fi?

– Sincer vorbind, nu, răspunse Amanda, asumîndu-şi intenționat acest risc. Părinții mei se certau prea des ca să le mai rămînă timp şi energie pentru şcoală sau pentru mine.

Jordie ridică un umăr.

– Şi ai mei se ceartă. Dar numai cînd cred că nu auzim noi.

Amanda scoase un sunet, dar nici o vorbă. Profitînd de moment ca să-şi adune gîndurile, Jordie schimbă cursul discuției într-o direcție uşor diferită, dar care îl preocupa evident.

– Şi chiar dacă nu îi auzim, îi vedem, spuse el. Mama de-abia mai zîmbeşte. Nu mai face planuri nostime cum obişnuia. Cum era cînd ne invitam toți prietenii să doarmă la noi. Se controlă. Nu spun că mi-aş mai dori asta acum, sînt prea mare, dar Julie şi gemenii nu sînt. Mama ne servea pe toți douăzeci cu popcorn şi pizza şi puneam filme, şi nici măcar nu îmi păsa dacă veneau puştii şi ne deranjau, pentru că şi asta făcea parte din distracție. De la starea de entuziasm trecu la o tăcere posomorîtă, apoi la furie.

– Acum intră în camera mea doar ca să mă iscodească.

– La naiba! răsună o voce nazală.

Amanda se încruntă la papagalul verde din cuşca din spatele camerei.

– Taci, Maddie!

Jordie se zgîi la pasăre.

– Mereu spune asta. Cum de te lasă să-l păstrezi?

– Înjură doar în prezența copiilor. Își dă seama cînd vine domnul Edlin sau alți profesori. Este foarte politicos cînd sînt și ei aici.

Ca și jocul de dame, Maddie era un spărgător de gheață. Unii elevi treceau zilnic, chiar și o lună, ca să-i dea bunătăți, pînă se simțeau în stare să vorbească cu Amanda.

– E o pasăre bună, șopti Amanda în direcția coliviei.

– Te iubesc, îi răspunse Maddie.

– Flirtează? întrebă Jordie. Așa, pur și simplu? Este un băiat bun sau unul rău?

– Bun. Categoric. Tipii de treabă spun lucruri rele la supărare. Maddie a învățat să înjure de la cineva care alerga cu mătura după ea și așa am ajuns să o adopt eu. Recunoaște un ton furios. Se supără cînd se supără copiii, așa cum ai făcut tu cu base-ballul.

– Vorbeam chiar despre base-ball cînd a înjurat, remarcă Jordie.

Nu. Se vorbea despre mama lui. Dar, desigur, era conștient de asta, așa că se ridică și își puse sacul pe umăr. Pentru copiii ca Jordie era greu să discute despre părinți. Despre sentimente era și mai greu.

Jordie avea nevoie de un terapeut din afara școlii, de cineva care să nu-i cunoască familia. Dar pentru asta, fie el, fie unul dintre părinții săi trebuia să aibă inițiativa. Și pînă acum nici unul dintre ei nu o avusese. Așa că Amanda se ridică. Din nefericire, nu îl putu convinge să mai rămînă. Înainte să scoată o vorbă, ieșise deja pe ușă și tropăia pe culoarul pustiu, pierdut din nou în gîndurile întunecate care îl bîntuiau.

Așteaptă, ar fi vrut să spună. *Putem discuta despre asta. Putem discuta despre certurile dintre părinții tăi, despre ce simți tu, despre ce faci în timpul în care ar trebui să înveți, la ce te gîndești cînd ești trist. Am timp. Pot sta de vorbă cu tine cît vrei. Trebuie să mă gîndesc tot timpul la ceva.*

Dar dispăruse deja și, așa cum făcuse toată ziua, Amanda

întoarse privirea spre birou şi spre fotografia lui Graham. Era pusă într-o ramă simplă de ardezie, zîmbindu-i cald prin barba îngrijită. O figură pe care o remarcaseră multe femei care trecuseră pragul biroului ei. Graham O'Leary era şi el un spărgător de gheaţă.

Trebuia să-l sune. Aştepta telefonul ei. Dar nu ştia nimic încă şi era posibil să nu afle decît peste cîteva ore.

În plus, în ultimul timp avea impresia că singurul lucru pe care îl mai făceau ea şi Graham erau încercările de a avea un copil – şi, da, simţea apăsarea. El îşi făcuse treaba cu brio, de mai multe ori. Corpul ei era problema. Evident, el nu folosise atîtea cuvinte, dar nici nu era nevoie. Îi simţea nerăbdarea.

Dar ce altceva putea să facă? Urmase întocmai instrucţiunile lui Emily – mîncase bine, se odihnise, făcuse exerciţii la modul cel mai sănătos şi normal, mai puţin astăzi. Detesta orice acţiune care îi putea declanşa ciclul, făcea cît mai puţină mişcare.

Logic, bineînţeles. În mod normal, mişcarea fizică nu ar dăuna unei sarcini normale. Acum, însă, era disperată. Nu ieşise din birou de la prînz şi, cu toate că simţea nevoia să meargă la toaletă, se stăpînise. Ca să mai tragă de timp, se aşeză din nou pe canapea, se uită la ceas şi se gîndi la Quinn Davis. Era cinci şi jumătate. Îi spusese băiatului că va fi la birou pînă la şase, aşa că rămase să aştepte.

Mesajele lui o neliniştiseră. Le primise prin e-mail, iar primul, trimis de dimineaţă devreme, spunea: „Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, dar este ceva personal. Vă deranjează?“

„Cu siguranţă, nu. Ceea ce vei spune va rămîne între noi doi. E literă de lege. Sînt liberă la ora a treia. Îţi convine?“ îi răspunsese Amanda.

Nu apăruse la ora a treia, dar primi un alt mesaj în ora a patra: „Părinţii mei vor afla că ne-am întîlnit?“

„Nu“, răspunsese din nou Amanda. „Face parte din regulamentul de confidenţialitate. Nu pot afla decît dacă semnezi

tu un formular în care spui că nu ai nimic împotrivă. Mai am o jumătate de oră liberă după cursuri, dar dacă ai antrenament la base-ball, putem aranja pentru mai tîrziu. Voi rămîne pînă la şase. Aşa e bine?“

De data asta nu mai primise răspuns. Şi nici nu auzise paşi pe culoar în timp ce Jordie era acolo, deşi ciulise urechea la toate zgomotele. Instinctul îi spunea că lui Quinn i se întîmplase ceva, şi asta nu avea nimic de-a face cu faptul că o abordase prin e-mail. Mulţi elevi procedau aşa tocmai pentru că era mai intim. Deseori sugerase ore de întîlnire şi adesea nu primise nici un răspuns, şi nu putea face altceva decît să urmărească elevul sau poate să-i trimită un mesaj de continuare. Nu putea să forţeze nota.

Dar Quinn Denis nu era un caz tipic. Era o „vedetă“. Pe lîngă că era preşedinte de clasă în anul doi, era şi consilier la acelaşi nivel, golgheter în echipa de baschet în iama trecută, iar acum era idolul echipei de base-ball. Cei doi fraţi mai mari, ambii fruntaşi la liceul din Woodley, erau acum la Princeton şi West Point. Părinţii lor erau militanţi locali, apăreau adesea în ziare, susţineau mereu cîte o cauză.

Amanda se întreba dacă Quinn va mai veni şi, dacă da, ce va spune. Putea să-i vorbească de un elev care avea nevoie de ajutor; o parte din scopul conducerii unui program la acelaşi nivel era să identifice elevii cu probleme înainte ca ei să clacheze. Rapoartele elevilor îi aduseseră pe puţin o treime din elevii cu care se vedea regulat. Dar se îndoia că asta ar fi problema acum, cînd elevul insista ca părinţii săi să nu afle.

Amanda îşi scoase pantofii şi îşi strînse picioarele pe lîngă ea. Era obosită emoţional; incontestabil. Era obosită şi fizic; cu toate acestea, cînd îndrăzni să spere că ăsta ar putea fi primul semn al sarcinii, simţi un nod în stomac. În orice caz, era bine că slujba îi permitea să poarte haine de stradă. Îi permitea? Îi impunea. Trebuia ca elevii să o aprecieze profesional, dar să fie totuşi abordabilă, ceea ce nu era foarte greu pentru Amanda,

care, cu statura ei mică şi buclele blonde rebele, părea mai degrabă de douăzeci şi cinci decît de treizeci şi cinci de ani. Vestimentaţia de azi dăduse roade. Purta o bluză şi pantaloni de culoarea prunei, ambele din vîscoză moale.

Pe culoar se auzi un zgomot – un zgomot în surdină care putea să fie un icnet de durere. Apoi linişte. De teamă să nu fie Quinn şi să nu se fi întîmplat ceva foarte grav, Amanda sări de pe canapea şi se duse la uşă. Pe culoar, nemişcat şi atent, era omul de serviciu, cu mătura ieşind dintr-o găleată pe roţi.

– Iaaaată-l pe Johnny, cîntă Maddie din birou.

Amanda respiră uşurată.

– Domnule Dubcek. Bărbatul cu părul alb şi cam gîrbovit avea vreo optzeci de ani, dar refuza să se pensioneze. Îl ştiau nu numai părinţii, dar şi bunicii elevilor de acum. Asta îi conferea un avantaj la capitolul respect. Nimeni nu-i spunea Johann, ci întotdeauna domnul Dubcek – mai puţin Maddie. Dar ce ştia Maddie despre respect? Ştia doar că bătrînul îi dădea de mîncare, îi curăţa colivia şi o lua în fiecare noapte în micul său apartament de la subsolul şcolii.

– Ascultam, îi spuse omul pe un ton răguşit. Aş fi plecat dacă eraţi cu cineva. Nu voiam să vă deranjez.

– Nu e nimeni aici, îi zise zîmbind, dar zîmbetul dispăru cînd, stînd în picioare, gravitaţia îşi spuse cuvîntul şi simţi o scurgere neplăcută.

Cu inima bubuindu-i în piept, o luă pe culoar spre toaletă. Ştia cu mult înainte să închidă uşa cabinei şi să-şi coboare pantalonii moi de vîscoză. În secunda aceea, mintea i se întunecă, se simţi cuprinsă de un noian de sentimente, printre care şi cel de înfrîngere. Se lăsă pe closet, îşi puse coatele pe coapse, îşi luă faţa în mîini şi izbucni în plîns.

Trebuie să fi stat acolo o vreme, deoarece primul lucru pe care îl auzi fu o lovitură puternică în uşa de afară şi vocea îngrijorată a omului de serviciu:

– Doamnă O'Leary? Aţi păţit ceva?

Doamna O'Leary. Ce ironic suna! La serviciu fusese întotdeauna Amanda Carr. Sigur aşa se şi prezentase omului de serviciu în urmă cu patru ani. Îi făcuse însă cunoştinţă cu Graham, care o ajutase să-şi aranjeze biroul. De atunci rămăsese doamna O'Leary pentru el.

În fond, ce era atît de rău că-i spunea doamna O'Leary? Într-o zi oarecare nu ar fi fost nimic. Era mîndră că era soţia lui. Crezuse întotdeauna că, după ce vor avea copii, va folosi mai des numele O'Leary.

După ce vor avea copii. Dacă vor avea copii. Şi din cauza asta nu îi plăcea să fie doamna O'Leary astăzi. Fără copii, avea oare vreun drept asupra numelui?

Îi dădură din nou lacrimile.

– Doamnă O'Leary? strigă din nou omul.

Îşi trase nasul şi îşi şterse lacrimile cu mîneca.

– Sînt bine, strigă cu o voce veselă, uşor nazală. Ies imediat.

După ce termină ce avea de făcut în cabină, se spălă pe mîini şi îşi masă ochii cu un şerveţel umed. Începea să o doară capul deasupra ochiului drept, dar nu avea cele necesare să se oblojească aici, cu atît mai puţin forţa să facă faţă suferinţei lui Quinn Davis. Sperînd că băiatul nu va apărea, se întoarse în birou, îşi refăcu machiajul într-o oglinjoară, închise calculatorul, încuie dosarele şi, după ce făcu un semn cu mîna spre silueta îndepărtată de pe culoar a omului de serviciu, părăsi şcoala.

Graham se gîndi să mai lungească puţin drumul spre casă. Erau cîteva locuri unde se putea opri cîte zece minute, lăsîndu-i astfel timp Amandei să sune. Dar încordarea era prea mare. Continuă să conducă pe autostradă şi păstră piciorul pe acceleraţie.

Sună telefonul. Bătăile inimii se înteţiră.

– Bună. Răspunsul lui fu în acelaşi timp salut şi întrebare, dar nu era Amanda. Era patroana unei agenţii imobiliare care îl angajase să reamenajeze terenul din jurul birourilor. Operaţiunea

era mică, dar avea potențial. Clienții firmei erau de primă mînă. Dacă îi va plăcea cum lucrează, îl va recomanda, şi chiar dacă avea tot timpul ocupat, nu refuza niciodată nimic. În ultimul timp, din cauza tensiunii dintre el şi Amanda, se refugia în muncă.

– Mă întrebam cînd o să ne vedem, zise ea cu căldură.

Conduse cu mîna stîngă, în timp ce cu dreapta deschise carnețelul negru.

– Sînteți pe lista mea de priorități. Planurile dumneavoastră vor fi gata la început de săptămînă.

Răsfoi cîteva pagini, uitîndu-se pe fiecare.

– Ce ați zice de azi într-o săptămînă? Să zicem la patru?

– Perfect. Marțea viitoare la patru. Ne vedem atunci.

Doar ce terminase convorbirea şi telefonul sună din nou. Bătăile inimii se precipitară din nou, dar nici de data asta nu era Amanda. Era fratele lui, Joe.

– Ceva noutăți?

Graham oftă.

– Nu. Mă îndrept spre casă.

– Mama voia să ştie.

– Sînt convins că vrea. Trebuie să-ți spun că sînt momente cînd îmi doresc să nu vă fi spus nimic.

– Noi am întrebat.

Era adevărat. Începuseră la o lună după căsătorie şi nu se potoliseră niciodată. Ca să le închidă gura, le-ar fi putut spune că el şi Amanda nu-şi doresc copii şi să-i lase în pace. Din moment ce familia lui ştia tot ce li se întîmpla, se simțea la fel de umilit ca şi cum s-ar fi masturbat cu uşa deschisă. Bărbații din familia O'Leary nu fuseseră nevoiți să facă aşa ceva. La naiba, lui Joe i se născuse al cincilea copil, iar Graham presimțea că el şi Christine nu terminaseră încă.

– Începe să dispere, spuse Joe, referindu-se la mama lor, Dorothy. Zice că vrea să vă vadă copiii înainte să moară.

– Are doar şaptezeci şi şapte de ani.

– Zice că se simte slăbită.

Graham se simţi grozav de neajutorat.

– Ce altceva crede că aş mai putea să fac?

– Cică asta e ultima ei dorinţă.

– Joe, e ultimul lucru de care am nevoie în momentul ăsta.

– Ştiu, eu te avertizez numai. Ne tot spune că trebuia să rămîi cu Megan.

Asta nu era o noutate.

– Ei bine, nu a fost să fie – ar fi fost imposibil să rămînă cu Megan – nici nu vreau să fi fost Megan, afirmă Graham. Fă-mi un serviciu, Joe, şi aminteşte-i că sînt însurat cu Amanda. Dacă voi avea un copil, va fi cu Amanda. Stai puţin, mă sună cineva – minţi, dar nu avu tăria să întrerupă conversaţia. Te sun eu mai tîrziu.

Închise fără să mai spună un cuvînt şi continuă să conducă îngîndurat. Ziua era aproape pe sfîrşite. Nu înţelegea de ce întîrzia Amanda atît. Chiar dacă nu aflase încă nimic, l-ar fi putut suna doar ca să-i spună. Doar ştia că aşteaptă telefonul ei.

Ieşi de pe autostradă şi o luă pe străzi pe care le cunoştea pe de rost. Era liniştitor. Îi plăcea Woodley, îi plăcea felul în care se ondulau străzile oraşului şi urcau pe dealuri împădurite. Harta oraşului arăta ca un copac – trunchiul, care pornea din autostradă, se bifurca pînă sus, pe coama dealului, împrăştiindu-se în două direcţii cu crengi pline de construcţii, birouri şi magazine. Ramurile erau casele şi mai departe, în josul ramurilor, fundături simple, dar cochete ca aceea în care locuiau el şi Amanda.

Nici o stradă din oraş nu era pustie. Toate erau mărginite de pini, fagi şi brazi de Canada, sau arţari, mesteceni, stejari. Urcînd o curbă, trecu pe lîngă o pajişte cu crini roşii. Mai încolo văzu crini galbeni pătaţi şi, dincolo de ei, un tufiş de dafin de munte cu muguri albi. Un trecător neavizat nu ar fi observat napii turceşti cu capişon castaniu din umbra drumului, dar Graham avea ochiul format. De asemenea, putea deosebi dintr-o

privire feriga „părul fetei“ de feriga de stejar sau orice alt fel de ferigă, ori lichenii de muşchi.

Pădurea avea de toate. Graham era mîndru de lucrul ăsta. Oraşul său natal, unde locuia încă mare parte din familia lui, era la numai un sfert de oră depărtare spre est, dar cele două oraşe erau complet diferite. Primul era o enclavă pentru clasa muncitoare, populată de oameni care visau să locuiască aici. Pentru Graham, visul devenise realitate.

Cel puțin o parte din el. Mai aveau încă de lucru la partea cealaltă, şi dacă veştile de azi erau bune, ar fi de două ori fericit că locuieşte aici. Dacă era să vorbeşti despre un loc prielnic în care să-ți creşti copiii, Woodley era primul.

La bifurcația drumului de pe vîrful colinei se afla centrul oraşului. Cele trei străzi care se intersectau în centru erau mărginite de fagi, bănci de lemn şi fațade de magazine, la fel de îmbietoare în albul iernii ca şi acum, în mai. Aromele erau la fel de variate ca oamenii – aburi de chec cu stafide dinspre brutărie, un amestec exotic de cafea prăjită dinspre cafenea, miros de ciocolată şi fructe dinspre magazinul de dulciuri. Una peste alta, pe străzile laterale erau numeroase restaurante micuțe care deserveau o populație stilată de paisprezece mii de oameni, dar locul unde se servea cea mai bună masă era pe drumul principal, un birt şic unde puteai lua micul dejun, prînzul şi cina la mese din fier forjat, într-un patio închis cu sticlă iarna şi într-unul în aer liber pe timp de vară. Mai jos cu cîteva uşi, după o galerie de artă şi un magazin de antichități, se afla o librărie plină ochi de cărți. Şi spune-mi ce părinte normal ar trece mai departe cînd acolo se afla tot timpul un povestitor pentru copii? Mai erau mici magazine de haine, o farmacie al cărei proprietar era destul de atent cu clienții pentru a-i avertiza atunci cînd medicamentele se băteau cap în cap, un magazin cu articole de menaj, un magazin foto, iar la sfîrşit, o ceainărie.

Unele magazine ocupau cele două etaje, – limita de înălțime impusă de fondatorii oraşului –, dar la etajul doi mai erau avocați,

medici, decoratori de interior şi alţii ca ei. Biroul lui Graham se afla deasupra unui magazin de obiecte casnice care îi trimisese mai mulţi nou-veniţi în Woodley.

Nu trecu pe la birou acum, şi nici nu se opri la Woodley Misc, magazinul general, cu toate că un SUV eliberă un loc de parcare chiar în faţa lui. Pînă nu demult, ar fi tras maşina şi ar fi intrat să cumpere o Almond Joy pentru Amanda. Îi plăceau grozav.

Dar astăzi nu avea răbdarea să sporovăiască, lucru sigur dacă intrai la Woodley Misc. În plus, mai era şi supărat că Amanda nu suna, negîndindu-se la el. Era supărat că nu rămînea însărcinată, şi punct.

La gîndul ăsta îngheţă. Ştia că nu era corect aşa, dar nu dădu înapoi, ceea ce îi lăsă o uşoară senzaţie de vinovăţie.

Făcu un efort vizibil să sprijine cotul stîng pe geamul deschis, rezemă braţul pe speteaza scaunului din dreapta, cu aerul că totul este bine, iar el este calm.

Amorţeala care pusese stăpînire pe Amanda se risipi pe drumul de întoarcere spre casă şi acum analiza la rece gravitatea situaţiei. Nu vor avea un copil. Nici de data asta. Nici un copil. Se simţea pustiită, stearpă – frustrată, tulburată, tristă.

De data asta fuseseră foarte atenţi, nu se mai avîntaseră. Dar vorbiseră totuşi să agaţe un ciorap de Crăciun pentru copilul care era pe drum şi să toasteze pentru ceva nou de revelion. Vorbiseră despre cît de uşor vor suporta zarva de sărbători din familia O'Leary dacă ar fi să aibă şi ei un copil.

Îşi scoase agrafa din carapace de ţestoasă din păr, scutură capul ca să împrăştie buclele şi încercă să se relaxeze gîndindu-se la ceva frumos. Avea pentru ce să fie recunoscătoare, în comparaţie cu alţii. În primul rînd, avea o casă frumoasă într-o fundătură minunat împădurită, cu vecini selecţi – un loc perfect pentru copii.

Numai că ea încă nu avea copii.

Dar avea trei vecini, dintre care cu doi se şi împrietenise bine. Al treilea vecin, tînăra văduvă a lui Ben, era mai retrasă, dar ceilalţi compensau totul cu vizite de primăvară, picnicuri în grădina din spate vara; strîngeau frunzele împreună toamna, iar iarna făceau pizza sîmbătă seara. Mai mult de atît, femeile vorbeau adesea la telefon, din prag sau la piscina familiei Cotter.

I-ar prinde bine o astfel de discuţie acum. Toate i-ar spune cît de mult o invidiază. Nici una dintre ele nu avea o slujbă ca a ei. Karen muncea mult şi nu avea parte nici de satisfacţii băneşti şi nici de respect, iar preţul plătit de Georgia, care cîştiga într-adevăr mai bine, era să fie plecată din oraş şi departe de familie cîteva zile pe săptămînă.

Amanda nu avea un salariu foarte mare, dar în cariera ei banii nu contau prea mult. Pur şi simplu îi plăcea munca ei – ca să nu mai vorbim de avantaje. Şcoala era la zece minute de casă. Dacă ar avea un copil, ar putea trece de la slujba cu normă întreagă la şcoală la cea de psiholog consultant. Ar avea de lucru atît cît şi-ar dori şi ar primi elevii la ea acasă. Biroul de deasupra garajului avea intrare separată. Nici nu se putea potrivi mai bine cu situaţia în care ar avea copii.

Avea chiar şi o maşină pentru copii, un SUV considerat la modă în Woodley. E adevărat că avea patru ani şi începea să-şi arate vîrsta. Se gîndeau să cumpere una nouă, dar cum lunile treceau fără ca ea să rămînă însărcinată, era inutil.

Maşina toarse silenţios cînd ieşi de pe drumul principal, trecînd peste o porţiune cu curbe uşoare, printr-o zonă împădurită. O ultimă întoarcere de volan şi zări fundătura.

Camioneta lui Graham nu era acolo.

Neştiind ce să creadă, deschise ambele geamuri din faţă şi se lăsă mîngîiată de curentul de aer cald. După numai cîteva zile de mai, peisajul din jurul celor patru case revenea la viaţă. Iarba înverzise şi fusese tunsă, lăsînd dîre orizontale şi un miros specific. Stejarii uriaşi înfrunziseră, mestecenii cu scoarţa albă

erau încărcați cu muguri. Brîndușele înfloriseră și se ofiliseră, ca și forsiția, dar rămăseseră rondurile de narcise albe, iar lalelele începeau să îmbobocească. Tufele de liliac se ridicau înalte și dese în dreptul fiecărui grilaj de verandă; cu toate că mai aveau o săptămînă pînă să dea în floare, bobocii parfumau deja aerul.

Amanda, intră pe alee adulmecînd toate mirosurile. Primăvara era anotimpul ei preferat. Îi plăceau prospețimea, puritatea și sentimentul de renaștere.

Sentimentul de renaștere. Intrînd în parcare, frînă și se întrebă de ce ajunge mereu să se gîndească la asta. Existau mulți oameni care nu aveau copii. Unele femei chiar alegeau să nu aibă copii și erau foarte mulțumite cu viața lor. Problema era că ea chiar își dorea copii, numai că nu veneau, și nu înțelegea de ce.

Era cumva o pedeapsă pentru că își dorise o carieră? Că își păstrase numele de fată? Că amînase momentul? Da, i-ar fi fost mai ușor să conceapă copii acum zece ani, dar nu era pregătită să facă un copil la douăzeci și cinci de ani. Nici măcar nu îl cunoștea pe Graham atunci. Și meritase să-l aștepte pe el. Și acum era convinsă de lucrul ăsta.

Mama ei era de altă părere. Susținea că erau prea diferiți genetic pentru a procrea. Graham era înalt, solid și cu ochi verzi; ea era scundă, slăbuță, cu ochii căprui. El avea păr negru, drept; al ei era blond și ondulat. El avea șapte frați; ea era singură la părinți. El era atletic, ea nu.

În opinia Amandei, mama ei era o snoabă, iar teoria ei – o prostie. Dar asta nu diminua cu nimic suferința de acum. De data asta chiar speraseră. Graham va fi supărat.

Ar fi trebuit să-l anunțe. Pe celular, ca și prin e-mail, era mai ușor să spui anumite lucruri decît față în față. Ar fi putut să-i spună așa. Să-i împărtășească tristețea, să-i dezvăluie eșecul.

Ar mai fi încă timp să o facă. Dar nu mai avea curaj.

Dezamăgită, mai ales de eșecul acesta, își luă servieta și se

îndreptă spre casă cînd remarcă o mişcare în oglinda retrovizoare. Era văduva Gretchen Tannenwald, plimbîndu-se de-a lungul straturilor noi de flori. Stătuse ore în şir toamna trecută să planteze bulbii, lucrînd cu spatele la vecini, tăcută chiar şi atunci cînd ceilalți erau prin preajmă. Tentativele lor de a se împrieteni fuseseră întîmpinate cu răspunsuri laconice. Chiar şi Amanda, care trebuia să se priceapă la lucrurile astea, încercase o dată sau de două ori, dar Gretchen nu era dispusă să converseze. Greu de crezut că fusese căsătorită cu Ben cel veşnic bine dispus.

Pe de altă parte, nu era deloc greu de înțeles. Gretchen avea jumătate din vîrsta lui Ben şi era total opusă fostei lui soții, June, iar el avusese nevoie de o schimbare extremă ca să uite de durere.

Bărbații din jur erau înțelegători.

– E evident că îl idolatrizează, spusese Russ Lange cel romantic. Oricărui bărbat i-ar plăcea.

Leland Cotter, directorul, era mai discret.

– Şi ce nu ar fi de iubit? Arată superb.

Graham sugerase că lui Ben îi plăcea energia ei.

– Călătoresc, fac excursii şi joacă tenis. Cu June ducea o viață mai liniştită. Gretchen îi oferă noi perspective.

Femeile erau mai puțin îngăduitoare. În ceea ce le privea, căsătoria Tannenwald se limita la două lucruri: sex pentru Ben şi bani pentru Gretchen.

Bineînțeles, nu se explica de ce Gretchen mai rămînea aici fără Ben. Amanda crezuse că va vinde casa, va lua banii şi va pleca. Dar iată că era încă aici, într-o rochie scurtă, largă, care o făcea să pară încă mai tînără de treizeci şi doi de ani.

De fapt, Amanda decise, tresărind, că rochia o făcea să pară însărcinată.

Tulburată, se întoarse să privească prin oglinda retrovizoare. O clipă, lumina o prinse pe Gretchen din profil şi, într-adevăr, părea să aibă burtică – iar asta era o perspectivă stranie. Ben murise de un an, ceea ce era prea mult ca el să fie tatăl, iar

Gretchen se închisese practic în casă de la moartea lui. Nu ieşea cu nimeni; şi-ar fi dat negreşit seama. Din cîte ştia Amanda, singurii bărbaţi care intraseră şi întîrziaseră mai mult în casa ei erau instalatorul, dulgherul şi electricianul – şi, cu o treabă sau alta, Russ Lange, Lee Cotter şi Graham O'Leary.

2

Amanda privea nedumerită în oglinda retrovizoare cînd apăru camioneta lui Graham. Emoţionată, uită de Gretchen şi sări din maşină.

Graham conducea în stilul lui degajat, cu o mînă pe volan şi cealaltă pe geam. Cînd se întîlniseră prima dată, avea un Mustang decapotabil şi arăta aşa de bine cu vîntul în păr, încît se îndrăgostise şi de asta. Privindu-l acum, simţi ceva din entuziasmul şi dorinţa de atunci. Apoi îşi aminti ce trebuia să-i spună.

Graham încetini cînd se apropie şi ridică mîna stîngă să o salute pe Gretchen, care se întoarse puţin. Apoi trase maşina pe alee, lîngă Amanda.

Lăsînd portiera de la maşina ei deschisă, Amanda înconjură camioneta. El îi susţinu privirea tot drumul, întrebător, apoi înţelegînd. Vizibil dezamăgit, se lăsă în scaun.

– Ţi-a venit ciclul.

Se simţi uşurată că nu trebuia să o mai spună ea.

– Acum o oră.

– Eşti sigură? Poate este doar o sîngerare uşoară.

Dădu din cap. Nu era o simplă sîngerare. Şi, în plus, avea crampele obişnuite.

– Poate că ar fi bine să faci un test.

– Trebuie să nu am ciclu ca să pot face testul.

Graham lăsă capul în jos. Apoi îl ridică, oftă obosit şi deschise portiera. Cu ochii în lacrimi, Amanda se întoarse să-şi ia lucrurile. Închise portiera şi începu să urce aleea din lespezi de piatră spre veranda dintre casă şi garaj. Graham era deja acolo, sprijinit de o coloană, privind spre curtea din spate. Nu numai că proiectase totul aici, dar plantase el însuşi pînă la ultimul arbust şi se vedea că pusese suflet. Chiar şi acum, la începutul anotimpului, grădina era colorată în zeci de nuanțe diferite de verde.

Era un motiv de invidie pentru vecini – de fapt, pentru întregul oraş – , dar Amanda presimțea că acum nu vede nimic din toate astea. Cu un glas distrus, Graham spuse:

– Credeam că de data asta vom reuşi. Eram sigur chiar.

Amanda se sprijini de o altă coloană.

– Şi eu. Şi doctorița. Calculasem momentul la perfecție.

– Care este problema? întrebă el frustrat.

– Nu ştiu. Au fost opt ovule. Cu două mai mult decît data trecută. Cu şapte mai mult decît la majoritatea femeilor, îi răspunse strîngînd brațele la piept. Sentimentul propriei înfrîngeri puse stăpînire pe ea. Credeam că măcar unul va fi fecundat. Doamne, Dumnezeule, e şi rîndul nostru!

Graham mormăi posomorît, continuînd să privească spre grădină:

– Se pare că rîndul nostru a fost şi a trecut. Întoarse capul, uitîndu-se întrebător în frumoşii lui ochi verzi. Ce nu merge?

Amanda suferea îngrozitor. Detesta să fie pe poziții opuse. Avea nevoie de Graham acum.

– Nu ştiu, Gray. Nici ei nu ştiu. Aproape cincizeci la sută din problemele de fertilitate sînt inexplicabile. Ai auzit ce a spus Emily.

– Da, şi mai spune că şaizeci la sută din astfel de cupluri ajung să aibă un copil în trei ani de zile. Atunci care e problema cu noi?

Amanda nu avea de unde să ştie.

– Fac tot ce îmi spun. Doar mă vezi şi tu cînd îmi iau temperatura, fac grafice, iau Clomid. De data asta am făcut şi ultrasunete ca să fiu sigură că facem inseminarea în ziua potrivită.

– Atunci de ce nu eşti însărcinată?

Amanda îşi spuse că e supărat pe situație, nu pe ea. Cu toate acestea, se simțea atacată.

– Nu ştiu.

– Am aşteptat prea mult, hotărî el. Aveai treizeci de ani cînd ne-am căsătorit. Trebuia să începem imediat.

– Şi crezi că ar fi fost altfel cu un an înainte? Haide, Graham. Nu e cinstit.

– Este din ce în ce mai greu pe măsură ce îmbătrîneşti. Ne-au spus-o şi ei.

– Aah, de un milion de ori! Mai exact, au spus că şansele de concepere scad serios la treizeci de ani, apoi la treizeci şi cinci, şi din nou la patruzeci, aşa că, din moment ce m-am căsătorit la treizeci de ani, poate că era deja prea tîrziu. Şi dacă tot ne aducem acuzații, atunci tu de ce ai aşteptat atît? Unde erai cînd aveam douăzeci şi trei de ani?

– În Pacific Northwest, învățîndu-mi meseria.

Se eschiva. Amanda ştia de anii aceia şi insistă, cu o dorință teribilă de a împărți vina:

– Îți reveneai după Megan. Aveai douăzeci şi nouă de ani şi îți făceai de cap. Nu voiai să ai responsabilități. Urcai munții şi aveai aventuri, distrîndu-te de minune cu amicii tăi. Desigur, ar fi fost mult mai bine dacă am fi început mai devreme, dar dacă ne-am fi întîlnit atunci, nu te-ar fi interesat să te căsătoreşti, cu atît mai puțin să ai un copil.

El nu ripostă la început. Argumentele ei părură să-l calmeze pe moment, ceea ce era bine. Unul dintre primele lucruri care îi plăcuseră la el – după felul cum arăta în Mustangul acela – fusese capacitatea lui de a fi rezonabil. Putea să asculte. Pentru cineva cu profesia ei, era un aspect esențial.

Aşa cum se aştepta, Graham îi răspunse rezonabil:

– N-o să ştim niciodată cum ar fi fost dacă ne-am fi întîlnit atunci.

– Asta spuneam şi eu. Se frecă pe piept, unde simţea o fierbinţeală, o durere despre care, dacă ar fi fost mai romantică, ar fi putut spune că i se rupsese inima. Aşa că te rog să nu dai vina numai pe mine. Nici pentru mine nu a fost uşor. Uneori simt că eu fac toate eforturile, în timp ce tu îţi doreşti doar copilul.

– Oho, vrei să spui că nu îţi doreşti un copil?

– Ştii bine că îmi doresc. Mai mult decît orice, dar tu eşti cel care ţi-ai dorit asta încă de cînd ne-am căsătorit, şi te înţeleg. Cum ar fi putut să nu îl înţeleagă? Graham crescuse la patruzeci de kilometri de aici. Mare parte din familia lui mai trăia încă în acelaşi oraş. Se întîlneau des. Ai şapte fraţi şi douăzeci şi şapte de nepoţi.

– Iubesc copiii, spuse el.

– Şi eu, dar nu îi pot avea.

– Asta e clar, continuă el şi simţi brusc cum între ei se deschide un hău.

– Ce vrei să spui? strigă ea, apoi, de dragul lui, se stăpîni.

Înclinînd capul, Graham se frecă pe ceafă. Avea ochii obosiţi cînd li se întîlniră din nou privirile.

– Nu ajungem niciunde aşa. Nu vreau să ne certăm.

Nici Amanda nu voia asta. Ura hăul acela, ura să se simtă singură. Ura tensiunea dintre ei şi felul cum le influenţa ea viaţa. Cel mai mult ura să se simtă singura vinovată că nu puteau avea copii. Ura să se simtă ca şi cum ar fi fost doar vina ei, problema ei, ca şi cum trupul ei ar fi fost bolnav.

Gata să o podidească iar plînsul aşteptă un minut înainte să zică ceva. Dar nu putu opri lacrimile, aşa că spuse ce avea pe suflet:

– Vreau doar să înţeleg ce simt. Fac tot ce pot, tot ce îmi spune Emily. Poate că ea e de vină...

– Nu, nu. Graham reacţionă imediat. Este al patrulea doctor. Am căzut de acord că ne place.

– Noi da, dar nu produce ea opt ovule, şi nu ştie de ce din toţi spermatozoizii tăi nici unul nu poate fecunda măcar un ovul.

El păru să dea înapoi.

– Nu e vina mea.

– Ştiu, dar mi-e destul de greu. Mi-e greu emoţional, pentru că aşteptările sînt mari şi apăsătoare. Mi-e greu fizic, pentru că din cauza medicamentelor mă dor sînii, mi se umflă abdomenul şi transpir – şi nu-mi spune că am simptoamele unei femei însărcinate, pentru că nu m-ar deranja deloc să fie aşa. Mi-e greu şi la serviciu. Jumătate din cazurile la care lucrez în ultima vreme par să fie adolescente însărcinate.

Sprijinindu-se cu spatele de coloană şi vîrînd mîinile în buzunarele blugilor, Graham întinse picioarele lungi şi oftă zgomotos.

– E caraghios. Fac şi ele sex o dată şi – boom – copil la minut. Iar noi încercăm întruna de patru ani.

Nu „caraghios“ era cuvîntul potrivit. Amanda se gîndea că e „nedrept“, chiar „crud“. Şi dacă tot vorbea de femei însărcinate, zise:

– Gretchen e însărcinată.

La început, Graham păru că nu auzise, pierdut în gînduri care puteau fi foarte bine de autocompătimire – gînduri despre care numai Dumnezeu ştia cît o chinuiau şi pe ea. Dar, după un minut, tresări.

– Gretchen a lui Ben?

– Am văzut-o adineauri în grădină. Prin faţa ochilor îi trecu din nou imaginea ei, clară ca lumina zilei. Este însărcinată.

Graham respinse ideea.

– Am văzut-o şi eu. Nu e însărcinată.

– Nu ai privit-o în lumina potrivită. Trebuie să cadă într-un anumit unghi.

El oftă, închise ochii şi întoarse capul.

– Haide, Mandy. Am mai vorbit despre asta. Vezi femei însărcinate peste tot.

– Nu-i adevărat. E primăvară şi mai dai jos din haine, iar burticile însărcinate se văd. Le văd în supermarket, le văd la mall. La farmacie, la bibliotecă, la şcoală. Îşi dădu seama că ridică vocea, dar nu se putu stăpîni. Îţi jur că sînt momente cînd mă întreb ce vrea Dumnezeu de la noi. Ne trimite cumva un mesaj? Că nu a fost să fie?

Spera, bineînţeles, ca Graham să nege imediat, vehement. Dar el nu zise nimic. O fixă doar atent.

– Nu a fost să fie? Te referi la noi?

Avu aceeaşi senzaţie de teamă ca ultima dată în camera de la clinică. Îl pierdea. Viaţa îi despărţea.

– Copiii se fac din dragoste. În intimitatea dormitorului. Ceea ce facem noi este o caricatură. Cea mai importantă parte a vieţii noastre este un amalgam de vizite la doctor, pastile, grafice şi planificare. Plătim un preţ, Graham. Nu ne mai ... simţim bine.

Acum chiar plîngea, neputincioasă fizic şi simţindu-se atît de departe de Graham care nici măcar nu mai era Graham dacă nu putea fi atins. Apropiindu-se, bărbatul o cuprinse cu braţele care miroseau a pămînt, a solid, iar ea îşi aminti de vremurile trecute. Le voia înapoi. Înapoi.

Dar el îi dădu drumul mult prea repede. Cu faţa din nou spre grădină, vîrî mîinile în buzunare.

– Cît o priveşte pe Gretchen, te înşeli. A fost o iluzie optică. Nu e însărcinată. Soţul ei e mort.

Amanda îşi şterse lacrimile de pe obraji.

– Copiii se fac şi cu alţi bărbaţi.

Graham se întoarse spre ea.

– Te referi la noi sau la ea?

– La ea.

– Şi atunci, dacă e însărcinată, cine poate fi tatăl?

– Nu ştiu. Dar ştiu sigur ce am văzut. Ca să se convingă – şi mai mult ca să scape de ce se întîmpla între ea şi Graham – o luă spre aleea din lespezi.

Din spate se auzi vocea lui Graham.

– Ai sunat-o pe doctoriță?

– Mîine.

– Mai încercăm încă o dată?

– Nu știu.

– Unde te duci? strigă el, enervat.

– Pînă alături. O să-l întreb pe Russ despre Gretchen. E acasă toată ziua. Trebuie să știe dacă are pe cineva.

Ieșind de pe aleea din lespezi, Amanda traversă un petic de iarbă, se strecură printre ramurile cu ghimpi ale ienuperilor și printre arbuștii de tisă, apoi o tăie prin păduricea de pin care separa casa familiei Lange de a lor. Mirosul pămîntului reavăn și al sevei de pin, foarte puternic aici, era ca un sedativ natural. Sau poate mișcarea fizică – sau depărtarea de casă – îi ușurase durerea din stomac. În orice caz, se mai calmase cînd ajunse la scara din spate a vecinilor lor.

Începu să urce cu pași repezi cînd ușa se deschise brusc și apăru Allison Lange, care împlinise de curînd paisprezece ani, fluturîndu-și pletele negre și brațele subțiri și lungi.

– Scuze, spuse fata gîfîind de rîs.

Amanda ținu ușa.

– E totul în regulă?

Allison, care ajunsese deja la baza scărilor, alerga peste peluză spre spatele curții.

– Da. Dar nu pot vorbi acum. Trebuie să îl ajut pe Jordie la algebră. Întorcîndu-se, intră alergînd în grădina familiei Cotter.

Jordie Cotter era primul băiat al lui Lee și Karen. El și Allison erau prieteni din școala primară. Acum erau în primul an la liceu și deși Allison avea cu un an mai puțin, era cu doi centimetri mai înaltă și mai dispusă să învețe decît Jordie, ei rămăseseră și acum la fel de apropiați.

Amanda o simpatiza, pentru că era prietenoasă și sinceră pentru vîrsta ei.

– Aş veni să te întîmpin, se auzi vocea lui Russel Lange din bucătărie, dar trebuie să amestec sosul.

Russ, un tip înalt, slab, cu părul castaniu roşcat ciufulit şi rar, stătea la aragaz, cu ochelarii rotunzi, fără ramă, căzuţi la jumătatea nasului. Îşi pusese un şorţ peste tricou şi peste pantalonii scurţi şi era desculţ, aşa cum umbla mai toată ziua, indiferent de cîte grade erau afară. Îi plăcea să spună că statul în picioarele goale era avantajul major al vieţii de soţ de casă, dar Amanda bănuia că nu-i plăcea să se încalţe pentru că avea picioare imense.

Russ era ziarist. Era şi critic literar, şi de aici venea cea mai mare parte a veniturilor sale, dar cel mai mult îi plăcea să scrie o rubrică săptămînală pentru părinţi. Soţia sa, Georgia, era director executiv la propria companie şi era plecată din oraş cîteva zile pe săptămînă. Aşa că Russ ajunsese să aibă grijă de copii. Din cîte observase Amanda, devenise un părinte vrednic de laudă şi un bucătar pe cinste.

– Ceva miroase grozav de bine, remarcă ea.

– E marsala de viţel, cu puţin vin, pentru că sînt doi copii de faţă, deşi am impresia că pe fată am pierdut-o.

Tommy, în vîrstă de unsprezece ani, care moştenise părul negru şi des al mamei, ca şi sora sa, se băgă în vorbă de la masa unde îşi făcea temele:

– Allie a zis că se întoarce dacă pui mai mult vin.

Amanda strînse băiatul de umăr:

– Ce ştii tu despre vin?

– Doar că Allie îl bea cu plăcere.

– Şi unde bea?

– Chiar aici, spuse Tommy cu o privire inocentă. Soarbe din pahar de la mami.

– Ce mai face mami?

– E bine. O să sune mai tîrziu.

Amanda mai puse o întrebare.

– Şi unde este mami a ta?

– La San Antonio. Se întoarce mîine. Băiatul se lăsă să alunece de pe scaun. Tati, trebuie să mă duc în camera cealaltă.

Russ arătă cu lingura mare de lemn spre cămăruță.

– Dacă vrei să intri pe chat cu Trevor şi John, nici să nu te gîndeşti.

– Trebuie să fac pipi.

– Aa! Russ aruncă o privire spre Amanda. Vina mea. În regulă, amice. Dar te întorci imediat. Trebuie să termini compunerea.

Îl urmări pe băiat pînă dispăru. Amestecînd din nou sosul, zîmbi întrebător spre Amanda.

– Ce mai faci?

– Se poate şi mai bine. Se apropie de el şi se uită în tigaia cu sos. Fiertura arăta la fel de îmbietor ca şi carnea de vițel care aştepta, uşor rumenită, într-o tigaie pe ochiul celălalt. Şi brusc se simți vinovată şi pentru asta. Nu gătise niciodată ceva neobişnuit. Graham era genul care se mulțumea cu cartofi şi carne, şi orice la grătar. Uşor de mulțumit. Cînd mîncau acasă, găteau împreună, dar mîncau adesea în oraş.

În seara asta nu credea că va avea poftă de mîncare.

– Trebuie să mă ajuți într-o problemă. Gray şi cu mine ne-am contrazis. Eu zic că Gretchen e însărcinată. El zice că nu. Tu ce spui?

Ar fi jurat că Russ roşise. Apoi se gîndi că e din cauza căldurii de la aragaz.

– Însărcinată? îngînă el. Tii! Nu ştiu nimic.

– Nu ai observat ce forme are?

Bărbatul deveni mai roşu. De data asta nu mai era căldura. Oricum, nu i se aburiră ochelarii.

– Forme?

Desigur că îi observase formele. El, Graham şi Lee erau foarte conştienți de formele ei.

– Burta, îl îmboldi Amanda. Nu ai remarcat schimbarea?

– Nu, nu am observat nimic. Dar nu îi spuse că are vedenii. Însărcinată? Cum se putea întîmpla una ca asta?

Amanda ar fi rîs dacă viața ei ar fi fost diferită.

– Pe cale normală, presupun. I-am zis lui Gray că tu ai fi văzut dacă ar fi primit pe cineva.

Russ amesteca sosul cu răbdare.

– Nu cred. Eu stau la calculator toată ziua.

– Nu ai observa o maşină pe stradă?

– Înainte da, dar m-am plictisit – poştaşul, deratizarea, tipul de la cablu. Nu-mi mai atrag atenția.

Apoi rămase pe gînduri, cumpănind parcă.

– Ce este?

– Mă gîndeam la Ben. I-ar fi plăcut să fie tată la vîrsta lui.

Amanda se gîndi că bărbații iubeau copiii la orice vîrstă. Era un semn de virilitate. Se întreba cît de mult îl deranja lucrul ăsta pe Graham.

– Copiii lui Ben nu ar fi la fel de încîntați, zise ea. Au acceptat-o destul de greu şi pe Gretchen. Un copil ar pune doar sare pe rană. Dar ăsta nu poate fi al lui Ben. A trecut prea mult timp.

– Eşti sigură că e însărcinată?

– Fără îndoială că aşa pare.

– În ce lună?

– Cinci, poate şase luni, după părerea mea, dar nu sînt specialistă.

Russ tăcea. Apoi întrebă încet:

– Tu ce mai faci?

Amanda se uită la sos.

– Nimic. Poate că trebuie să iau lecții de gătit. Nu am gătit niciodată aşa ceva. Poate că ăsta e secretul fecundității.

– Cămin şi suflet?

– Mmm. Se îndreptă spre uşă. Se simțea brusc vinovată că îl lăsase singur pe Graham. Suferea şi el.

– Pot să dau o raită să o întreb pe Gretchen, se oferi Russ.

Poate după ce mănîncă puştii şi se liniştesc. Nu am mai vorbit cu ea de o vreme. Iarna vezi oamenii mai rar decît vara, şi au trecut opt luni. În plus, stau mai tot timpul în casă şi lucrez, am grijă de copii şi mai flirtez cu nevastă-mea cînd mai trece pe acasă. Sună telefonul. Ar fi chiar interesant să fie însărcinată.

Neştiind ce să spună, Amanda ieşi pe uşă, dar nici nu ajunsese la ultima treaptă cînd Russ scoase capul după ea.

– Era Graham. Vrea să te duci acasă. Zice că e o urgenţă.

Dădu din cap şi dădu să plece tocmai cînd Karen Cotter venea pe pajişte cu o tavă acoperită.

Karen era de înălţime şi greutate medie, o femeie care dădea puţină atenţie machiajului şi purta de obicei o cordeluţă ca să nu-i intre părul în ochi. Din punct de vedere fizic era mai degrabă obişnuită decît frumoasă, dar asta venea pe locul doi. Cînd o cunoscuse Amanda, energia ei compensa lipsa de frumuseţe. Atunci era mai tot timpul ocupată, organizînd mereu evenimente de caritate reuşite – şi mai avea şi timp să iasă din cînd în cînd cu Georgia şi Amanda. Nu mai ieşiseră de ceva vreme, şi nu din lipsa de interes a vreuneia dintre ele. De fiecare dată cînd o invita, Karen fie avea o întîlnire, fie unul dintre copii era bolnav, fie o durea capul. În ultimul timp, din cauza ridurilor arăta obosită şi încordată.

– Se organizează un concurs cu vînzare la şcoală, mîine, îi explică. I-am spus lui Russ că îl scutesc de griji şi mai fac nişte prăjituri şi pentru Tommy.

– Ai un suflet bun, spuse Amanda, dar era minciuna anului. Karen era coordonatorul echipei comunităţii părinţilor, precum şi al camerei permanente a mamelor, preşedinta tîrgului din curtea şcolii, coordonatorul zilei artei, şefa organizaţiei de părinţi şi profesori. Cu toate astea pe cap, şi cu patru copii între cincisprezece şi şase ani, muncea mai mult decît oricare dintre femeile pe care le cunoştea Amanda. O respecta pentru asta. Ca mamă, Amanda spera să aibă măcar jumătate din vitalitatea ei – sau pe care o avusese.

– Ce mai fac copiii? o întrebă Amanda.

– Astmul gemenilor s-a accentuat din cauza polenului, în rest sîntem bine. Voi ce mai faceți?

– Ne descurcăm.

Karen ridică din sprîncene, aşteptînd noutăți.

Amanda dădu din cap.

– Nu a mers nici de data asta.

– Oh, Mandy! Îmi pare rău.

– Şi mie. Pentru unele e aşa de uşor să rămînă însărcinate. Apropo, ai vorbit cu Gretchen?

– Dacă am vorbit? Nu chiar. Ne facem cu mîna cînd ne vedem. Cam atît.

– Cred că e însărcinată.

Karen făcu un pas înapoi.

– Însărcinată? O, nu, nu cred! Nu se poate! Nu se vede cu nimeni. Nu pleacă nicăieri. E încă în doliu după Ben. Vorbi mai încet. Ce te face să crezi că e însărcinată?

– Am văzut-o mai devreme şi aşa mi s-a părut. A avut întotdeauna sîni mari, dar abdomenul plat.

– Da. Ca un manechin. Lee îmi spune să nu mă compar cu ea, dar cum pot să n-o fac? Bărbații noştri salivează cînd se uită la ea. Dau buluc să o ajute. Oare pentru că poartă discuții interesante? Dădu încet din cap. Dă-mi voie să mă îndoiesc de asta. Dintr-o dată păru îngrijorată. Nu am văzut nici o maşină să rămînă peste noapte, dar putea să o parcheze în garaj.

„E posibil", gîndi Amanda.

– Dar am fi remarcat o maşină.

– Poate că nu. Poate că parchează altundeva şi se furişează înăuntru.

Puțin palidă, Karen insistă:

– Gretchen nu poate fi însărcinată. Chiar n-are cum.

– Mandy! strigă Graham de la capătul celor două grădini.

– Un telefon urgent, explică Amanda şi o îmbrățişă repede pe Karen. Îi părea tare rău pentru femeia asta pe care o apreciau

aşa de puțin cei de care avea atîta grijă – soțul ei Lee fiind cel mai mare nerecunoscător.

Dar Karen îi lua apărarea, spunînd că avea părțile lui bune, iar Amanda nu putea face nimic să o ajute. Şi acum nu avea timp decît de o îmbrățişare. Graham părea impacientat.

Ar fi alergat spre casă, dar începuse să o doară iar abdomenul. Primea rar telefoane noaptea, cu toate că, dat fiind faptul că se apropiau examenele şi sfîrşitul anului, se aştepta la asta. Şi mai erau şi traumele obişnuite de familie – violența domestică, despărțirea părinților, uneori moartea unuia dintre ei. Woodley, cu toată bogăția lui, nu era scutit de ele. În orice caz, influența lor asupra unor oameni aşa de privilegiați era cu atît mai evidentă.

Urcă scările din spate şi intră în bucătărie. Graham stătea aplecat pe masă, nu departe de telefon. După privire, Amanda îşi dădu seama că nu îi plăcuse că plecase aşa, în mijlocul discuției – sau cel puțin aşa interpretă ea, simțindu-se vinovată. Părea supărat. În ciuda felului său de a fi, nu făcea nimic, ca şi cum nu ştia ce să facă. Putea să jure că stătuse în acelaşi loc cît timp fusese ea plecată, frămîntîndu-se, aşteptînd continuarea discuției.

– Ei, cum e? o întrebă.

Îi luă ceva timp pînă să-şi dea seama la ce se referea. Se gîndise la sarcina ei, nu a lui Gretchen. Dar nu aflase nimic despre Gretchen.

– Nimeni nu ştie nimic sigur, spuse ea uitîndu-se la bucățica de hîrtie din mîna lui.

Graham i-o întinse.

– Era Maggie Dodd.

Maggie era directorul adjunct al şcolii, dar numărul de pe hîrtie era cel al directorului. Luă hîrtia şi formă numărul. Nici nu apucase să sune o dată, că la celălalt capăt auzi o voce joasă de bărbat:

– Fred Edlin.

– Fred, Amanda Carr la telefon. M-a sunat Maggie.

– E aici. O las pe ea să-ți explice.

Maggie luă receptorul.

– Îmi pare rău că te deranjez, Amanda, dar avem o problemă. S-a întîmplat ceva în după-amiaza asta la antrenamentul de base-ball. E vorba de Quinn Davis.

– Quinn Davis? repetă ea ca să audă şi Graham. Ştia numele. Nici nu era de mirare atît timp cît locuiau într-un oraş unde ziarul săptămînal avea un erou, şi anume Quinn Davis. Faptul că familia lui era atît de cunoscută constituia un avantaj. Numele unuia dintre ei apărea în fiecare număr.

– El şi un mic grup de prieteni au venit băuți la antrenament, spuse Maggie.

Amanda oftă.

– O, nu!

– O, da. Antrenorul i-a adus direct la noi. Te-aş fi sunat mai devreme, dar a durat ceva pînă i-am găsit pe părinții lui Quinn. Erau la primărie, într-o dezbatere pe tema terenurilor mlăştinoase, şi nu au fost încîntați că i-am chemat aici. Sînt în camera cealaltă şi se ceartă cu antrenorul şi cu Fred în privința pedepsei. Avem nevoie de ajutorul tău. Părinții vor să trecem totul sub tăcere. Spun că fiul lor a făcut prea multe pentru şcoală ca să-l folosim ca exemplu pentru ceilalți. Problema este că toată echipa l-a văzut în starea asta. Dacă nu aplicăm nici o pedeapsă, ce fel de exemplu le vom da?

Amanda ştia care ar fi mesajul. Nu era de acord cu asta, cum nu era de acord să-i lase în pace pe Quinn. Trebuia să răspundă pentru ceea ce făcuse, cu atît mai mult cu cît era atît de cunoscut. Astea fiind spuse, trebuia să se gîndească de ce o contactase în ziua aceea – trebuia să se gîndească ce i se putuse întîmpla astfel încît să bea după ce plecase de la şcoală.

– Au mai fost şi alții pedepsiți? întrebă.

Amanda se uită la Graham în timp ce Maggie îi dădea informațiile. Se străduia să-şi păstreze calmul, dar nu prea reuşea.

Avusese de multe ori răbdare cu ea în astfel de urgențe; nu era cazul şi acum. Avea privirea de un verde închis şi intens, reclamînd o atenție egală. Conflictul o trăgea după sine. Chiar aici, în casa asta, era o criză care trebuia rezolvată, iar el voia ca ea să abordeze mai întîi problema lor.

Dar ei îi venise ciclul. Nimic nu mai putea remedia situația, iar ea nu ştia încotro să se ducă. Nu mai suporta tratamentul, nu mai suporta să trăiască după un program bine stabilit, agonia aşteptării din fiecare lună. Nu mai suporta să se ducă la clinică şi să se simtă ca un aparat care nu funcționează cum trebuie, să dea greş încă o dată. Se săturase de toate astea. Nu se putea gîndi la ce va face mai departe.

Simțea nevoia să fie utilă. Obținea lucrul ăsta dacă rezolva problema lui Quinn şi a părinților săi. În plus, după mesajele pe care i le trimisese, chiar voia să se întîlnească cu el. Dacă erau şi părinții acolo, cu atît mai bine.

– Vin imediat, spuse la telefon.

Graham se uită în altă parte. Cînd Amanda închise telefonul, o privi din nou cu reproş.

Ca să se explice, ea îi relată cum stăteau lucrurile:

– Ceilalți băieți au fost suspendați pentru restul etapei. Părinții lui Quinn nu sînt de acord să-l suspendăm pe Quinn nici măcar un meci, darmite şase. Mă întreb de ce. Poate că se opun din motive care nu au nimic de-a face cu Quinn.

– Sînt părinții lui, argumentă Graham. Au dreptul să facă ce vor.

– Adevărat, dar trebuie să fie cineva care să facă ce e mai bine pentru băiat.

– Şi Maggie nu poate face asta?

– Au nevoie de un moderator.

– Tu ştii ce e mai bine pentru el?

– Nu. Dar voi afla dacă mă duc acolo şi aud mai multe.

– Părinții lui sînt influenți. Au arme puternice cu care pot alunga un profesor din oraş. Am citit amîndoi despre asta. Edlin

şi Dodd te pot folosi ca ţap ispăşitor. Te arunci într-o situaţie ambiguă.

– Ce altceva pot să fac, Gray? Quinn este cel mai important aici.

– În seara asta? Acum? Nu mai poate aştepta pînă mîine dimineaţă?

– Vor să rezolve acum problema. Părinţii nu vor să circule zvonuri.

– Şi cu noi cum rămîne?

– Nu durează mult.

O privi neîncrezător.

– Crede-mă, accentuă, în timp ce se întindea să-şi ia geanta. Încrezătoare ca de obicei că Graham o înţelege imediat atunci cînd este chemată de urgenţă de unul dintre clienţii ei, continuă: Se întîmplă ceva cu Quinn. A încercat să ia legătura cu mine azi-dimineaţă, dar nu ne-am întîlnit. Trebuie să încerc să-l ajut acum.

– E un băiat puternic. Uită-te la tot ce face.

– Poate că imaginea e mult prea grea pentru el. Trebuie să fie pe măsura fraţilor săi mai mari, să le calce pe urme, şi părinţii au o personalitate cît tot Texasul. Îi cunosc. Sînt duri. Nu putem şti, Gray. Viaţa de acasă ar putea fi un coşmar pentru băiat.

– Şi tu ştii ce înseamnă.

– Da, recunoscu Amanda, vrînd să creadă că nu o ia peste picior. Situaţia a fost alta cu mine. Eu eram prinsă la mijloc. Acum, Quinn este centrul conflictului. Este o problemă pentru părinţi. Nu e drept să fie aşa.

– Sînt multe lucruri nedrepte în viaţă, bodogăni Graham, întorcîndu-se din nou. Şi Amanda simţi brusc că vrea să dezvolte discuţia. Voia să discute despre ce era drept şi cine ce merita, ce trebuia să faci ca să fii un părinte bun şi dacă ea şi Graham vor fi vreodată cei mai buni părinţi. Ar fi discutat despre lucrurile care pot distruge o relaţie şi cum să le pui la colţ. Ar fi discutat despre visele care se năruiau.

Dar nu avea forța necesară. Înainte era ușor să discute cu Graham. Acum trebuia să se gîndească mai mult și să pună și mai mult suflet. Iar acum mai era nevoie și de mai mult timp decît i-ar fi trebuit să discute cu un elev.

– Nu întîrzii mult, repetă și ieși pe ușă.

3

După ce plecă Amanda, Karen își făcu apariția pe ușa din dos a casei sale în stil victorian, dar cu ornamente cenușii. Ținea în mînă o altă farfurie cu prăjituri, acoperită cu folie, care nu mai era pentru concursul de bucătărie de la școală. Porția asta era pentru văduvă, și ar fi fost perfect dacă ar fi fost un dar de împăcare, dar nu era. Încerca să o mituiască.

Karen voia să afle dacă văduva era însărcinată, și dacă da, cu cine.

Russ făcuse pe neștiutorul. Îl iscodise ea, dar nu scăpase o vorbă, chiar dacă știa ceva. Pretinsese că Amanda fusese prima de la care auzise de sarcina văduvei și, chiar de-ar fi fost adevărat, din respect pentru Ben, nu ar specula nimic cu privire la identitatea tatălui. Răspunsul lui era evaziv și Karen se temu că refuzul lui de a face speculații nu avea prea mare legătură cu dragul de Ben, ci mai degrabă cu prietenia lui cu Graham și Lee. Evident că le-ar lua apărarea. Era o treabă între bărbați.

Casa victoriană în care locuia Gretchen Tannenwald, foarte asemănătoare cu celelalte trei de pe aleea lor, era zugrăvită în albastru deschis, cu ornamente albe. Avea aceeași verandă de jur împrejur ca și celelalte, aceleași felinare, lucarne și streșini. Spre deosebire de celelalte, casa văduvei avea o terasă sus. Karen, Amanda și Georgia se întrebaseră din cînd în cînd ce vrea să însemne. Ben și June obișnuiau să urce acolo. După ce

June murise, Ben se mai dusese acolo de cîteva ori. Locul acela liniştit era un motiv de uimire pentru ceilalți. Faptul că nu o văzuseră niciodată pe Gretchen acolo, cu sau fără Ben, era încă un punct în minus pentru ea.

Casa era ultima şi cea care închidea cercul de pe alee, aşa că Gretchen stătea chiar lîngă familia Cotter.. În cîteva secunde, Karen trecu dintr-o grădină în cealaltă şi păşi pe pietrele vinete care duceau spre uşa din spate. Urcă treptele şi bătu la uşă cu gîndul la cîte discutase cu June aici, pe verandă. June fusese ca o mamă pentru celelalte trei femei. Murise cu trei ani în urmă şi Karen îi simțea lipsa.

Dacă văzu că nu răspunde nimeni, sună, apoi miji ochii şi privi prin geamul vertical de lîngă uşă. Pe vremea cînd trăia June, bucătăria avea un aer de țară, cu imprimeuri şi cu desenele nepoților, dar de cînd venise Gretchen era toată netedă, din inox. Aşa era şi Gretchen, după părerea lui Karen. Era rece, după ultima modă, genul care te ține la distanță.

Karen se pregătea să sune încă o dată cînd apăru Gretchen. Purta o cămaşă bărbătească largă, pătată de vopsea şi abordă un aer precaut cînd văzu cine este la uşă. Nu fuseseră foarte apropiate pînă atunci.

Traversă bucătăria fără nici o grabă şi deschise uşa.

Karen îi întinse farfuria.

– Fursecuri cu ciocolată. Pentru începutul lunii mai.

Gretchen se uită atent la farfurie. Apoi zise cu o voce înceată şi sperioasă, care spunea totul despre ea:

– Drăguț din partea ta. Ar fi putut spune „De ce acum, de ce tu, de ce faci asta?"

Stînjenită, Karen ridică din umeri.

– A trebuit să pregătesc ceva pentru concursul de bucătărie de la şcoală şi am pus prea multe ingrediente. Aşa că am mai făcut cîteva prăjituri pentru copiii lui Russ şi pentru ai mei, şi a mai rămas ciocolată. M-am gîndit că nu are rost să o păstrez, aşa că am făcut şi altele.

– Aha, zise Gretchen, cu toate că nu părea prea convinsă.

Karen întinse farfuria.

– Mi-ai face o favoare dacă le-ai accepta. Am atîtea, că nu știu ce să fac cu ele. Dacă le țin în casă, o să mănînc cît copiii, și astea se depun pe șolduri. Nu ții cumva regim, nu? Ești așa de suplă. Era scuza perfectă ca să se uite la mijlocul văduvei, ceea ce făcu imediat, dar cămașa acoperea totul.

Gretchen luă farfuria.

– Nu am ținut niciodată regim. Probabil că sînt norocoasă.

– Te invidiez. Cît despre regimuri, eu le-am încercat pe toate: Atkins, Pritikin, Weight Watchers, Jenny Craig. Nu am fost niciodată grasă, dar aș arăta mai bine dacă aș mai da jos vreo patru kilograme. Faci gimnastică?

Gretchen negă scuturînd din cap.

– Bănuiesc că nu ai de ce. Ai o structură atletică. L-ai ajutat pe Ben. Chiar mi-e dor de Ben.

Sună telefonul. Gretchen șopti un „Scuză-mă“ și se duse să răspundă.

Karen nu-și desprinse privirea de pe abdomenul ei, dar cămașa camufla totul foarte bine.

Gretchen spuse „Alo“, făcu o pauză, mai spuse o dată „Alo“, apoi puse receptorul în furcă.

– Agenți? întrebă Karen. Întotdeauna sună la ora asta. Te așezi și tu la masă și „Țîrrrr“, te sună. Dacă Jordie nu ar primi atîtea telefoane, aș lăsa un mesaj de restricționare. Poți face și tu asta.

– Nu era un agent. Nu a vrut să vorbească.

– Poate fi la fel de rău. Se întîmplă des?

Gretchen rămase o secundă pe gînduri, dădu din cap și se întoarse să pună prăjiturile pe poliță. De-abia atunci cămașa se apropie suficient de trup ca să se vadă ceva.

– O, Doamne! murmură Karen, ridicînd privirea cu întîrziere.

Gretchen nu se feri. Din contră, puse mîna pe pîntece. Ul-

tima fărîmă de îndoială se risipi în momentul acela. Era evident.

Karen întrebă totuşi:

– Eşti ....?

Gretchen încuviinţă din cap.

– În ce lună?

– Şapte.

Şapte. Karen se strădui să facă un calcul. Dacă acum era mai, cu şapte luni în urmă ar însemna că s-a petrecut în noiembrie. Nu, octombrie.

– Nu pari a fi în şapte luni. Apoi îşi zise: „Dacă ar fi octombrie, Graham sau Lee ar putea fi vinovaţii. Graham i-a aranjat grădina toamna trecută şi a petrecut o parte din timp înăuntru, să revizuiască planurile. În octombrie, şi Russ ar fi suspect. Cam atunci, a fost plecată nevastă-sa, copiii la şcoală, şi nu mai rămăsesem decît eu prin preajmă ca să văd ce face. Dar luna octombrie a fost un iad pentru mine, plină ochi cu evenimente, cu începutul de an la şcoală. Şi-am lipsit cam toată ziua".

– Cum arată, bine sau rău? o întrebă Gretchen.

– Bine. Bineînţeles. Nu trebuie să-ţi faci vreo grijă. Însărcinată! Ah! Se opri, lăsîndu-i astfel timp să spună ceva şi despre tatăl copilului. Văzînd că nu spune nimic, Karen arătă spre cămaşa pătată cu vopsea.

– Pregăteşti camera copilului?

– Îhî.

– Bleumarin şi galben?

Gretchen confirmă.

– Drăguţ. Prima dată e uşor să faci asta fără să te mai necăjească ceilalţi puişori. Mi-a plăcut cînd am fost prima dată însărcinată. După aceea a fost mai dificil, mai ales ultima oară. Lee nu se pricepea să aibă grijă de cei trei băieţi, aşa că trebuia să jonglez cu un pîntece imens. E din ce în ce mai mare de la o sarcină la alta. Muşchii îşi pierd supleţea. Dar mă bucur că am

o fetiță. Indiferent ce spun alții, este altfel. Din punct de vedere genetic. Ah, știi ce este? Băiat sau fată?

Gretchen dădu din cap.

– Bănuiesc că nu ai de unde, explică Karen. Nu se pune problema unei amniocenteze decît după treizeci și cinci de ani. Ești încă tînără. Nu se face asta decît dacă există motive de îngrijorare, cum ar fi posibilitatea de a transmite o boală congenitală din familie sau din familia tatălui copilului. Făcu încă o pauză. Gretchen nu spuse o vorbă.

– Ai ... – căută cuvîntul cu o nepăsare studiată – ăă, plănuit?

– Nu. Categoric.

„Eh, e ceva“, reflectă Karen, cu toate că nu aflase ce voia să știe.

– Dar îți dorești copilul?

– O, da.

Karen zîmbi.

– Ei, și ce crezi că ar zice Ben?

– Ar fi încîntat. Știa că îmi doream un copil.

– Și tatăl copilului? Gata. O spusese în cele din urmă. Foarte natural. Foarte adecvat.

Gretchen lăsă întrebarea în aer, arcuind sprîncenele ca și cum ar fi întrebat „De ce te interesează?“

– Nu știe.

– Doamne!

– Ai de gînd să-i spui?

– Nu știu.

– Nu crezi că ar trebui să știe?

– Nu. Are alte obligații.

Karen nu fu prea încîntată să audă asta. Era prea aproape de casă.

– Și noi care credeam că dormi singură, o tachină ea.

Gretchen nu schiță nici un zîmbet.

– Așa și e, spuse ea și tăcu.

Neștiind ce să mai zică, Karen mai adăugă:

– Ei, poftă bună atunci, și plecă făcîndu-i semne cu mîna.

Dar nu se duse acasă. Din grădina ei intră direct la Russ, gîndindu-se că Gretchen era cea mai antipatică vecină pe care o avusese vreodată, că vecinii nu trebuie să răsplătească atențiile cu răspunsuri monosilabice, că Graham trebuia să se simtă vinovată pentru ceva.

Neliniștită să nu fie cumva vorba de soțul ei, Karen intră direct în bucătăria familiei Lange și se năpusti la Russ, care din fericire era singur.

– E însărcinată în luna a șaptea. Acum mi-a spus.

– A șaptea? întrebă el, întorcîndu-se spre chiuvetă, unde spăla vasele. Tii! Și n-am știut nimic.

– Nici acum nu știm. Nu vrea să spună cine e tatăl. Nici un cuvințel. Trebuie să fi văzut tu ceva, Russ. Stai acasă mai mult decît noi toți. Trebuie să știi.

Russ ridică mîinile pline de spumă în semn de negare, încercînd să se sustragă.

– Ce să știu?

– Să știi cine e tatăl.

– Nu știu nimic. Își împinse ochelarii cu dosul mîinii și continuă să frece o tigaie. Nu stau să privesc. Nu mă uit după mașinile de afară. Crede-mă, Karen. Am ceva mai bun de făcut. Și în plus, nu e obligatoriu să se fi întîmplat aici. Mai iese și în oraș.

– Nu stă prea mult.

– Nici nu durează prea mult.

Karen nu îl credea.

– Graham a lucrat împreună cu ea toată toamna. A stat mult timp la ea în casă.

– Graham o iubește pe Amanda. Nu ai nimerit-o.

– Dar au probleme. Știi, fiindcă nu poate avea copii. Sînt destul de încordați.

– Nu chiar așa de încordați.

– Și ar mai fi Lee, spuse Karen simțind un nod în gît.

Cînd Russ îi aruncă o privire rapidă, vorbi mai încet:

– Ştii de dentista cu care şi-a făcut de cap anul trecut, şi ştii că am aflat de ea. Gretchen ar putea fi ultima lui tovarăşă de joacă.

– Nu prea cred.

– Dar nu eşti sigur.

– Nu l-am întrebat, dacă la asta te referi. Destupă chiuveta. Apa cu spumă se scurse rapid. Din cîte ştiu eu, dentista e de domeniul trecutului. S-a jurat că s-a pocăit. Dădu drumul la apă să clătească. Chiar şi aşa, nu s-ar prosti cu o vecină, chiar sub nasul tău.

– De ce nu? Dentista lui s-a uitat şi în gura mea.

– Karen, ştii ce vreau să spun.

– Atunci, dacă nu e nici unul dintre voi trei, cine să fie?

– Mă depăşeşte.

– Trebuie să bănuieşti tu ceva, insistă Karen. Trebuia să fie sigură că nu era Lee. Nu îi păsa dacă era altcineva atît timp cît nu era soțul ei.

Russ se uită la ea.

– Pe ea ai întrebat-o?

– Nu am putut. Nu a fost foarte amabilă. I-am dus nişte prăjiturele. Nici măcar nu mi-a mulțumit.

– Era probabil uimită de vizita ta. Nici voi nu ați fost foarte drăguțe cu ea.

– Ne-am purtat politicos.

– Politicos nu este acelaşi lucru cu a fi drăguț.

– Gretchen nu e ca June.

– Şi țineți să-i tot amintiți de asta.

– Nu am spus niciodată aşa ceva.

– Nu în vorbe.

Karen îşi prinse rădăcina nasului între degete. Nu era vorba că Gretchen nu era ca June, ci că avea treizeci şi doi de ani şi Karen patruzeci şi trei, şi era frumoasă, în timp ce Karen era trecută. Gretchen era genul de femeie după care se dau în vînt

toți bărbații, în special cei trecuți de patruzeci de ani care nu vor să-şi recunoască vîrsta. Lee avea patruzeci şi şapte. Şi era vestit că aleargă după fuste.

Epuizată, lăsă brusc mîna jos.

– Ei bine. Nu are nici un rost să mai stau aici. Nu vrei să spui nimic.

– Nu ştiu nimic, replică Russ apăsat.

Karen nu credea o iotă, dar îşi dădea seama că vorbeşte cu pereții. Lăsase mîncarea în cuptor şi trebuia să fie gata curînd, iar copiilor le era foame. Poate că o să ajungă şi Lee acasă destul de devreme ca să mănînce împreună.

Pe drumul de întoarcere spre casă se gîndea cu strîngere de inimă că o să sune ca să invoce o altă scuză şubredă: că aşteaptă un telefon, sau că este nevoie de el la o întîlnire, sau că trebuie să scoată membrii echipei la cină pentru că se încadraseră în termen cu o treabă. Poate să-i spună orice. Lee era un geniu în calculatoare. Sau cel puțin aşa credea Karen, din moment ce compania lui se descurca bine, dar nu ştia dacă succesul se datora inteligenței lui sau a angajaților săi. Ea nu se pricepea la calculatoare, iar el nu o încuraja deloc să le folosească. Spunea că dacă s-ar implica şi ea, s-ar plictisi amîndoi. Zicea că îi ieşeau calculatoarele pe nas la serviciu şi nu voia să discute despre asta şi acasă.

În momentele în care devenea excesiv de suspicioasă, se întreba dacă Lee nu ascundea ceva şi ce ar găsi dacă ar învăța să deschidă calculatorul din camera lui şi să-i citească e-mail-urile. Dar în momentele de vinovăție se ura că avusese asemenea gînduri. Era soțul ei. Erau căsătoriți de şaptesprezece ani. Cînd se certaseră în legătură cu dentista şi îl amenințase că îl părăseşte, izbucnise în lacrimi şi jurase că s-a terminat, că o iubeşte pe ea şi că îi va fi credincios.

Dar dentista nu fusese prima. Mai jurase el şi înainte şi îşi încălcase promisiunea. Karen nu mai ştia ce să creadă.

Intrînd pe uşa din spate, găsi bucătăria goală, dar masa era

aranjată cu grijă şi mirosea a lasagna cu carne. Pînă pregăti o salată, fiica ei, Julie – şase anişori şi ajutorul ei – apăru alături de ea. Karen tăie pîinea, Julie puse feliile într-un coş apoi, înălţîndu-se pe vîrful picioarelor, puse coşul în cuptorul cu microunde.

Gemenii de opt ani, Jared şi Jon, îşi făcură apariţia ceva mai tîrziu. Aveau amîndoi părul ciufulit şi năsucurile umflate de alergie, şi din cauza asta vorbeau puţin pe nas. Oricum, Karen nu ar fi înţeles ce spun. Aveau un anumit fel de a vorbi unul cu altul, neinteligibil pentru toţi ceilalţi. Era un limbaj diferit, mai exact, un fel de murmur continuu. Comunicau aşa încă de cînd începuseră să articuleze cuvinte. Formau un duo de nedespărţit oriunde se duceau şi erau atît de încrezători cum numai nişte copii de opt ani pot fi. Deşi Karen îi ducea peste tot cu maşina, le pregătea masa, le făcea curat în cameră şi le cumpăra haine, o făceau să se simtă în plus. Era unul dintre motivele pentru care se bucura atît de Julie. Julie avea nevoie de ea. O adora.

Cei trei copii mai mici nici nu se aşezaseră bine la masă cînd intră Jordie. Karen tresări iarăşi cînd se uită la el. La cincisprezece ani se înălţa în sfîrşit, părînd să recupereze brusc timpul pierdut. Era mai înalt acum. Dincolo de asta şi de schimbarea trăsăturilor care venea o dată cu pubertatea, începea să arate ca un bărbat -- de fapt, ca Lee, care încă o mai făcea pe Karen să vibreze. Jordie se grăbea ca de obicei, întinzîndu-se după pîine şi înfulecînd din lasagna ca şi cum întîrzia undeva. Karen nu se îndoia că băiatul avea planuri pentru seara asta.

Se depărta de ea. Vedea bine că preferă să fie în oricare altă parte, numai aici nu, făcînd ceva ce ea nu avea cum să afle, iar asta o enerva.

Dar nu îl putea convinge să rămînă acasă. Simţea nevoia să stea cu cei de vîrsta lui. Însă Karen tot îşi făcea griji cînd băiatul pleca de acasă.

Îl întrebă cum îşi petrecuse ziua. El îngînă un răspuns printre înghiţituri. Atunci îl tachină că vorbeşte ca gemenii, care acum

ripostară perfect articulat. Cînd apucă să-l întrebe pe Jordie despre antrenamentul de base-ball, Julie începu să urle. Atinsese tigaia fierbinte cu lasagna şi se arsese la deget. Karen o duse repede la chiuvetă, îi băgă degetul sub un jet de apă rece, îi puse un cub de gheaţă în mînă şi o conduse la scaunul ei. Jordie înfuleca de zor.

Îi ceru să mănînce mai încet, dar el răspunse că băieţii se strînseseră deja acasă la Sean. Îl întrebă ce făceau acolo, iar el îi răspunse că ascultau un CD nou. Îl întrebă dacă îşi terminase temele şi el îi spuse că le va termina la Sean. Îi spuse să fie acasă la zece, iar el o întrebă exasperat de ce. Îi argumentă că a doua zi avea şcoală, dar el îi răspunse că nu se culca niciodată înainte de miezul nopţii şi că nu înţelegea de ce trebuia să se întoarcă acasă aşa de devreme. În plus, părinţii lui Sean erau acasă, vor sta numai acolo, şi detesta faptul că nu avea încredere în el.

Apoi apăru şi Lee, chipeş cu părul lui blond roşcat, cu picioare lungi şi, of, atît de suple, şi cu zîmbetul lui vesel, şi vru să ştie de ce se certau.

Supărată că întîrziase fără să o anunţe, că îi dădea de gîndit unde fusese în tot acest timp şi că intra afişînd zîmbetul lui inocent, Karen tăie o bucată de lasagna, o puse pe farfurie, apoi se ridică de la masă ca să o pună la încălzit în cuptorul cu microunde. Conversaţia din spatele ei devenea din ce în ce mai vioaie, şi asta o enervă şi mai mult. Ea stătea toată ziua şi se îngrijea de copii, nu era drept ca ei să fie aşa de bucuroşi că îl văd pe Lee.

Era adevărat, Lee se înţelegea bine cu copiii. Îi asculta, îi tachina şi făcea pe poliţistul cel bun, în timp ce ea era poliţistul cel rău. Şi acum, cînd ea se întoarse la masă, Lee îi spunea lui Jordie că de data asta poate să rămînă la Sean pînă la zece şi jumătate. Şi Jordie se uită la ea cu un zîmbet sfidător! Iar micuţa Julie, care o iubea atît, nu stătea acum în poala lui, ţinîndu-l de gît?

Karen îi dădu farfuria lui Lee şi se aşeză din nou la masă, însă nu luă parte la discuţie. Asculta numai, dar se gîndea la altceva. Îi revenea mereu în minte pîntecele văduvei şi se întreba cînd fusese Lee cu ea. Ocaziile erau nenumărate. Karen îşi însemna întotdeauna întîlnirile pe calendarul de lîngă telefonul din bucătărie. Lee ştia cînd pleca, unde era şi cît timp era plecată. Ştia şi cînd erau copiii plecaţi, deci putea să fugă pînă la vecina. Mai erau şi nopţile – pe întuneric, cînd nu putea să-l vadă nici un vecin – cînd găsise el o scuză sau alta şi nu putuse să ia parte la un eveniment unde se aflau Karen şi copiii. De cîteva ori, el era deja acasă cînd se întorseseră ei.

„Doar ce-am ajuns şi eu", spunea de fiecare dată cu un zîmbet larg, ciufulind părul gemenilor şi prinzînd-o pe Julie care i se arunca în braţe.

Doar ce ajunsese, dar nimeni nu putea şti dacă venea de la muncă sau de la Gretchen.

Neputîndu-se stăpîni să nu scrîşnească din dinţi, cu toate că dentistul îi atrăgea mereu atenţia că nu e bine, Karen se ridică de la masă şi porni cu farfuria spre chiuvetă. Farfuria era goală. Mîncase tot, fără să-şi dea seama. În timp ce o spăla, jură că, dacă Lee era tatăl copilului, aceasta va fi ultima lui aventură. S-ar duce de rîpă şaptesprezece ani de căsnicie. S-ar termina. Gata. Dacă el era tatăl, Karen nu mai voia să-i gătească, să doarmă cu el, să-i mai spele ciorapii. Dacă era el, nu voia să-l mai vadă niciodată.

Poate era subiectivă. Dar Lee lucra pînă tîrziu, primea telefoane fără să spună cine a sunat, mai erau cheltuielile inexplicabile de pe cartea de credit – despre care ea nu putea pune întrebări, dat fiind că oficial nu ştia nimic, că Lee insista să plătească el toate facturile. Într-adevăr, era imposibil să fie obiectivă. Nu putea. Iar acum, iritată de atracţia lui Lee spre infidelitate, nu se putea gîndi la nimeni altcineva ca fiind tatăl copilului.

Sună telefonul. Jordie îşi îndesă o ultimă bucată de pîine în gură şi se grăbi să ridice receptorul.

– Salut, îi răspunse el cu o voce mai joasă cui o fi fost la celălalt capăt, probabil un prieten după cum vorbea. Ascultă, se încruntă şi continuă să asculte.

Tăcerea lui îi atrase atenţia şi Karen, întorcîndu-se, îl văzu că devine brusc palid.

4

Georgia Lange, singură în camera de hotel din San Antonio, abia remarca lucrurile din jurul ei. Petrecuse atîtea nopţi în ultimii ani în camere de hotel, încît nu mai făcea deosebirea între ele. Îşi despacheta rar bagajul, şi atunci doar ca să pună pe umeraş hainele şifonate; era aşa de sinistru încît ar fi preferat să trăiască într-o valiză decît să fie nevoită să se acomodeze într-un loc care nu avea nimic comun cu un cămin. De altfel, îi plăcea chiar să-şi imagineze că restul casei ar fi dincolo de uşă. Aşa suporta mai uşor izolarea – pînă cînd îşi dădea seama că îi aşteaptă pe Russ şi pe copii să intre, asta cam pe la ora cinei, cînd începea să se întunece. Atunci ridica receptorul şi suna acasă.

În seara asta sunase de trei ori ocupat, ceea ce însemna că fiica ei folosea linia de aşteptare ca să poată vorbi cu mai multe persoane o dată. Desigur, cînd telefonul sună în cele din urmă, Allison răspunse în pripă.

– Alo?

– Bună, iubito.

– Mami, spuse ea pe un ton speriat, ca de fiecare dată cînd urma să îi comunice ceva extrem de important, Quinn Davis va fi exmatriculat din şcoală.

– Cum aşa?
– S-a dus la antrenamentul de base-ball beat-turtă. Părinţii lui sînt la domnul Edlin chiar acum, dar Melissa, prietena lui Quinn, a spus că îl exmatriculează. Melissa a sunat-o pe Brooke, care ne-a anunţat pe mine şi pe Kristen. Vor să-l sun eu pe Jordie, poate ştie el ceva, dar vorbeam cu Alyssa pe linia cealaltă. Aşteaptă să termin cu ea. Se auzi un clinchet, apoi linişte.
Băut? Georgia simţi că o trec toţi fiorii.
Allie reveni.
– Nu pot să-l exmatriculeze. Este şeful clasei.
– Sigur era băut?
– Se clătina.
– De ce?
– De ce era băut? Toţi bărbaţii beau. Nu ştiu. Dar dacă îl exmatriculează pe Quinn, pot exmatricula pe oricine.
– Ce să zic, chiar ar merita. Unde a băut? Georgia şi-l imagină pe Quinn singur acasă, în timp ce părinţii lui se luptau pentru o nouă cauză. Mai rău, îşi imagină garajul lor, unde un băiat ar putea să bea pînă n-ar mai şti de el; s-au mai văzut băieţi care distrug tot ce le iese în cale înainte să se ducă la şcoală şi să-i împuşte pe toţi.
– A băut bere? Alcool? S-a mai dus şi în altă parte?
– Mami! Dacă vrei, poţi face orice. Din cauza asta vom rata sezonul de base-ball. Eram aproape să cîştigăm divizia.
– Allison, lasă base-ball-ul. Cine l-a pus să bea?
Allison oftă.
– Băieţii beau, mamă. Pentru Quinn nu e prima dată. Şi asta nu e totul.
– Ce mai e? întrebă Georgia cu respiraţia la gură.
– Pastile.
– Quinn?
– Nu e sfînt. Nu e altfel decît noi.
– Tu nu bei, nu-i aşa?
– Dumnezeule, nu. Am mai vorbit despre asta. Ştii bine că

nu beau. Dar băieții beau. Mami, îmi pare rău că ți-am povestit, nu e chiar aşa mare scofală.

– Ba este, spuse Georgia. Allison avea doar paisprezece ani. Majoritatea prietenilor ei aveau cincisprezece. Unii aveau chiar şaisprezece şi obținuseră permis de conducere. „Aş vrea să fiu acasă. Fiica mea creşte prea repede" gîndi ea. Apoi întrebă: Tata unde este?

– E jos. Nu-ți face griji. Ştie şi el. Dar nu mai pot să stau la telefon acum. Trebuie să vorbesc cu Jordie, să văd dacă ştie mai multe decît noi. Vrei să vorbeşti cu tati?

Bineînțeles că voia.

– Dă-mi-l mai întîi pe fratele tău.

– Imediat. Tommy! Pa, mami.

– Allie, sună-mă mai tîrziu. Numărul meu e pe avizier.

Dar muțenia telefonului îi dădu de înțeles că Allison plecase deja şi, cîteva secunde mai tîrziu, Tommy ridică receptorul.

– Bună, mami. Aici sîntem toți bine, dar sînt pe IM cu băieții şi nu pot sta mult de vorbă cu tine. Cînd vii acasă?

– Mîine după-amiază. Se gîndi că fie nu ştia de Quinn, fie era prea mic ca să-l intereseze, ceea ce era probabil mai bine. Voia să-l descoasă puțin. Cum a fost azi la şcoală?

– Bine, dar nu pot vorbi acum. E bine dacă te sun mîine?

– Nu ai nimic să-mi spui? Nu s-a întîmplat nimic? Aşteptă, dar nu auzi decît tastele calculatorului în stilul zgomotos al lui Tommy. Tommy?

– Şcoala e ca la şcoală, mereu la fel, dar nu pot să bat la calculator şi să vorbesc în acelaşi timp, şi mă aşteaptă băieții, mami.

– Te-ai pregătit pentru testul de matematică?

– Cred că da. O să fii acasă cînd mă întorc de la şcoală?

– Sigur. Te iubesc, Tommy. Mi-e dor de tine.

– Şi mie, mami. Ne vedem mîine. Pa, pa. Închise tocmai cînd se pregătea să-l întrebe de Russ. Rămase uitîndu-se la receptor, apoi formă din nou numărul.

Cînd auzi vocea lui Russ, se linişti imediat. Era sprijinul ei. Nu s-ar fi descurcat profesional dacă el nu ar fi fost acasă să-i țină locul. Nici nu-şi putea imagina cum ar fi fost dacă Russ ar fi avut o slujbă în oraş şi copiii ar fi rămas singuri acasă. Dacă aşa cum stăteau lucrurile îşi făcea doar griji, în situația cealaltă ar fi înnebunit.

– Russ, zise oftînd. Allison mi-a spus ce s-a întîmplat cu Quinn. Chiar era băut? În plină zi? În timpul săptămînii?

– Aşa se pare, răspunse Russ calm.

– Ceva e în neregulă aici.

– Da.

– Allison a fost la aceeaşi petrecere la care a fost şi el acum două săptămîni. Nu-mi miroase a bine.

– Nu ai de să-ți faci griji în privința ei, Georgie.

– Înțelege oare că este greşit – nesănătos – periculos ce a făcut Quinn?

– Va înțelege. Subiectul e încă proaspăt. Nimeni nu ştie sigur ce s-a întîmplat. Chiar acum stă la o bîrfă cu fetele.

– Crezi că Allison bea şi ea la petrecerile alea?

– E trează cînd vine acasă. Ştim asta. O vedem şi noi.

– Nu de fiecare dată. Uneori doarme la Kristen. Sau la Alyssa. Nu avem de unde să ştim dacă părinții lor sînt atenți la lucrurile astea – şi, în orice caz, în curînd copiii ăştia vor avea permis de conducere. Unde or să ajungă dacă mai şi beau?

– O să scriu un morman de articole despre şoferii cu pricina.

– Vorbesc serios, Russ.

– Şi eu. Îmi doresc la fel de mult ca şi tine să nu bea, dar mulți ajung să facă asta la un moment dat, şi ar fi naiv din partea noastră să nu acceptăm lucrurile aşa cum sînt. Eşti de acord cu mine. Deocamdată te simți dată la o parte.

– Mă simt incapabilă să fac ceva. Îmi plăcea mai mult cînd îi duceam peste tot, ca să fim siguri că sînt bine. Vreau să se întoarcă zilele alea.

– Nu ai mai spune asta dacă ai fi şoferul principal, remarcă

Russ. Viața mea o să se simplifice foarte mult cînd Allie va ști să se descurce singură cu mașina. Am încredere în ea.

– Și eu. Dar îmi fac griji în privința prietenilor ei.

– Sînt copii buni.

– Și Quinn e băiat bun.

– Exagerezi.

Poate că exagera. Dar îi era destul de greu să nu o facă ținînd cont că se afla la cîteva mii de kilometri depărtare. Era doar marți seara? Ieri-dimineață era acasă, dar i se părea că trecuse atîta vreme de atunci.

– Tommy s-a pregătit pentru test?

– Ca întotdeauna. I-am verificat tema. Nu a greșit nimic.

– Se grăbea așa de tare să închidă telefonul că am crezut că are ceva de ascuns.

– Prostii. Stă pe chat la calculator. Probabil că se gîndește că-ți va povesti tot cînd te vei întoarce acasă. Pe la ce oră ești înapoi?

– În jur de trei.

– Acasă? Sau treci mai întîi pe la birou?

– Acasă. Simțea pînă în stomac dorul de casă. I se întîmpla din ce în ce mai des în ultimul timp, și dorul acesta era din ce în ce mai puternic. Nu-mi place viața asta, Russ. Simt că pierd mult.

– Am eu grijă de toate.

– Știu. Dar vreau să fiu și eu acolo.

– Tu ai vrut să lucrezi. Nu poți avea două lucruri deodată.

Venind din partea altcuiva, răspunsul ar fi sunat puțin meschin. Dar Russ o spusese cu blîndețe. În plus, fusese primul care recunoscuse că munca ei îi ușura lui viața. Avea mai multe pe cap, profesional vorbind, pe vremea cînd era singurul care aducea bani în casă. Nu se jena să spună că prefera viața de acum.

Și ce l-ar fi deranjat acum? Stătea acasă cu copiii și făcea ceea ce obișnuia să facă ea. Și ce îi lipsea acum?

– Ce altceva s-a mai întîmplat?

Russ scoase un sunet parcă menit să taie orice replică.

– Mai nimic.

– Băieţii cu peluza au venit?

– Azi-dimineaţă.

– Au răsărit lalelele?

– Gretchen se poate lăuda mai mult decît noi. Are mîini de aur.

Georgia nu se îndoia de asta. Gretchen mai avea un piept generos şi o atitudine revoltătoare, dar nu voia să vorbească despre asta cu Russ. El vedea lucrurile cu ochii unui bărbat – fie că era vorba de Gretchen sau de băutură.

– Ceva noutăţi?

– Nimic faţă de ce ţi-am spus ieri. Doar că Amanda nu este însărcinată.

– Of, Doamne! compătimi Georgia. Sărmana. Ce descurajată trebuie să fie.

– Aşa şi e.

– Ce au de gînd să facă?

– Nu ştiu. Nu am întrebat-o.

Georgia ar fi întrebat, dar asta pentru că în ultimii patru ani ea şi Amanda se apropiaseră foarte mult şi puseseră deseori ţara la cale. Era unul dintre avantajele sexului frumos. „Russ poate face minuni în privinţa creşterii copiilor şi a casei în general, dar nu va putea înlocui niciodată pe vreuna dintre fete."

– O voi întreba mîine, spuse ea, gîndindu-se că ăsta era încă un motiv pentru care dorea să se întoarcă acasă. Îi era dor să mai stea la taclale cu prietenii.

– Graham cum se simte?

– Nu ştiu. Ar fi un subiect bun de articol – partea masculină a problemei. Vin imediat, strigă el. Trebuie să închid, iubito. O duc pe Allison cu maşina pînă la Brooke acasă. Scriu un eseu la istorie împreună.

– Un eseu la istorie? Chiar aşa?

– De acord. Or să sporovăiască despre Quinn. Dar nu-i nimic în neregulă cu asta. Vin acum, Allie! Georgie, trebuie să închid.

– Şi în rest nimic nou?

– Nimic. Ne vedem mîine.

– Ce faci după ce o duci pe Allie la Brooke?

Russ oftă, apoi răspunse:

– Privesc ştirile, poate mă inspiră ceva pentru următorul articol, apoi îl bag pe Tommy în pat, după care mă duc să o iau pe Allie. Gîndeşte-te numai. Dacă ar avea permis, s-ar descurca şi singură. Pa, iubito.

Georgia închise telefonul, neavînd încotro. Ar fi vrut să mai stea de vorbă. Dar copiii se grăbeau să scape de ea. Russ se grăbea şi el să scape de ea. Cum să nu se simtă dată la o parte? Nu fusese tot timpul aşa. Pînă nu demult roiau toți în jurul ei.

Încercă să-şi amintească zilele acèlea – mai ales părțile rele, astfel încît să poată aprecia faptul că era singură acum. Încercă să-şi aducă aminte cum e să fii obosit, necăjit şi plictisit. Încercă să-şi amintească ce frustrant era să spele rufe la nesfîrşit, să adune jucăriile de prin toată casa, să planifice orele de joacă, lecțiile de muzică şi meciurile de fotbal ale copiilor, cît de mult se luptase să accepte că avea nevoie de ceva mai mult decît grija copiilor ca să simtă că trăieşte.

Dar toate astea nu avură efect. Nu se putea gîndi decît la cît de frumos era.

Şi totuşi nu ar da ceasul înapoi. Trecuseră şapte ani de cînd intrase în afaceri şi acum încă se minuna cît de mult evoluase. Dacă ar fi să o întrebe cineva care este cheia succesului, nu ar şti ce să spună. Fusese un moment fast. Norocul avusese probabil un rol considerabil.

Sucul de legume nu era ceva nou. Ideea era destul de veche. Dar nimeni nu se gîndise pînă atunci să-l numească Beet Beer sau să-l ambaleze inteligent, realizînd cinci sortimente pe lîngă

sfeclă, fiecare mai delicios decît celălalt. La început a fost o afacere mică, găzduită de bucătăria unui restaurant local. Şi vindea cîtorva magazine locale. Acum avea fabrici de procesare pe ambele coaste, materia primă provenea din zece state diferite şi cinci ţări diferite, şi ajunsese cu vînzările în toate lanţurile importante de supermarketuri.

Toţi ziceau că e maestră în afaceri, dar se înşelau. Afacerea luase singură amploare, iar ea fusese purtată de val. Da, ştia ce trebuia să facă; o ghidase instinctul matern. Dar avusese vreo viziune la început? Nu. Produsele ei se adresau oamenilor care munceau. Nici astăzi nu ştia sigur ce le determinase pe mame să cumpere băutura pentru ele şi copiii lor.

Avea totuşi o imagine de ansamblu. Un mare producător de produse alimentare încerca să-i intre în graţii, sperînd să cumpere drepturile şi numele produsului, iar cifrele care se vehiculau erau ameţitoare. Cu atîţia bani ar fi asigurate studiile copiilor şi multe altele – viitoarele vacanţe cu familia, o casă pe plajă şi posibilitatea de a se pensiona liniştită. Nu că se gîndea să se pensioneze prea curînd. Georgia avea doar patruzeci de ani. Solicitantul dorea să o păstreze ca director executiv. Făcea parte din tranzacţie.

Nu era sigură că e o idee bună, mai ales într-o seară ca asta. Se simţea prea departe de casă, exclusă din viaţa soţului şi a copiilor. Petrecea fiecare sfîrşit de săptămînă cu ei, dar nu era acelaşi lucru, după cum nu erau nici convorbirile cu ei la telefon din fiecare seară.

Făcuse un drum lung. Toţi spuneau asta, şi nu era vorba doar de afacerea ei. Acum şapte ani era o mămică modestă, cu părul în dezordine, îşi ascundea pîntecele sub pulovere largi. Sătulă de umilinţa de la sala de aerobic, încerca să-şi modeleze trupul cu suc de morcovi. Acum cîntărea cu zece kilograme mai puţin, avea părul scurt, neted, se machia zilnic şi purta costume şic de afaceri.

O, da, ajunsese departe. Dar plătise un preţ.

*

Amanda era la liceu de două ore. Acum, cînd conducea spre casă, era aproape opt şi se gîndea că poate nici n-ar vrea să fie mamă dacă asta însemna să ai parte de conflicte ca acela la care fusese martoră. Categoric, ea şi Graham ar fi mai rezonabili decît familia Davis – mai înțelegători în privința copilului şi a nevoilor sale, iar Quinn Davis chiar avea nevoi speciale. În seara asta îi descoperise punctul slab în armura lui. Şedea acolo arătînd ca un om bolnav, frecîndu-şi degetele mari de arătătoare, în timp ce părinții săi combăteau în numele lui. Păreau că nu vor să ia în seamă gestul său nervos. Cînd Amanda îndrăznise să le sugereze – la încheierea discuțiilor – că ar fi bine să vorbească între patru ochi cu Quinn, îi săriseră în cap. Nu era nimic în neregulă cu fiul lor, spuneau ei.

Amanda se simțea epuizată după toată povestea asta.

Şi faptul că îi venise ciclul nu ameliora situația.

Dar gata cu asta. Aspiră adînc şi încercă să se relaxeze.

Decorul îi veni în ajutor. Liniştea serii se lăsa peste alee. Felinarele luminau la capătul fiecărei poteci, în timp ce casele răspîndeau o lumină mai catifelată. La primul etaj al familiei Lange se vedea licărul unui ecran de televizor, ceea ce însemna că Russ era acolo. La fel, în casa vecină, veiozele duble la ferestrele duble, laolaltă cu umbrele duble care țopăiau confirmau prezența gemenilor Cotter. Şi o casă mai încolo, unde era văduva? Ferestrele din față erau întunecate; de-abia cînd ajunse pe aleea lor văzu lumină în spatele sufrageriei. Gretchen era în bibliotecă, aşa cum se întîmpla adesea seara.

Se întrebă ce făcea acolo. June citea orice bestseller care îi cădea în mînă – proză sau nu, orice. Frecventase trei grupuri de literatură şi adesea relua cu Amanda, Georgia şi Karen discuțiile pe care le avea la întîlnirile acelea. Cei doi fii ai ei, ambii peste patruzeci de ani acum, ştiau sigur că nu vor da greş cu o carte dacă doreau să-i facă un cadou. Şi Ben ştia şi îi făcea pe plac.

Oare Gretchen citea cărțile lăsate de June? Se îndoia. De fiecare dată cînd se referise la o carte în încercarea de a lega o discuție, Gretchen nu avusese absolut nici o reacție. Poate că se documenta despre sarcină acum. I-ar putea împrumuta cîteva cărți.

Apropo – Amanda se uită la propria ei casă și i se strînse stomacul. Quinn Davis o făcuse să uite, dar acum era acasă și avea nevoie de Gray. Trebuia ca cineva să o liniștească în privința băieților de șaisprezece ani care nu sînt la înălțimea imaginii create de părinții lor, ca să nu mai vorbim de cei de treizeci și cinci de ani care nu s-au ridicat la înălțimea imaginii create de cumnații lor.

În afară de felinarul de la capătul aleii, mai venea o singură lumină dinspre cămăruța de sub streașina garajului, jumătatea lui Graham din biroul de acasă. Îl și vedea la masa de proiectare, cu un picior proptit de bara scaunului, cu genunchiul îndoit, sprijinit în coate ca să echilibreze mîna cu care desena în lumina îngustă a veiozei. Calculatorul și restul accesoriilor erau aliniate în stînga lui, dar mergeau în gol. Îl cumpărase de dragul celor trei asociați și al directorului comercial care lucra la biroul din oraș, și era ultimul răcnet în materie, conectat la toate rețelele. Așa era Graham. Lucra în CAD la fel de bine ca orice absolvent de arhitectură. Dar, dacă avea de ales, prefera să lucreze de mînă.

Sigur că asta făcea într-o asemenea seară. Avea o nevoie acută să simtă plăcere, orice fel de plăcere, chiar dacă asta însemna să-și găsească alinarea mai degrabă în muncă decît în brațele soției.

Dar ea vorbea? Și ea se refugia în muncă.

Lucrurile se degradau. Relația lor se degrada. Nici atingerea delicată a aerului de seară, cînd coborî din mașină, nu mai putu să-i aline durerea.

Oftînd obosită, se opri să privească cerul, așa de frumos,

împînzit de stele, şi mut. Nu înțelegea de ce ei doi nu puteau avea un copil. Le mergea aşa de bine.

Îndreptîndu-se, se pregătea să intre în casă cînd observă mişcare pe veranda din față a familiei Cotter. Era vîrful unei țigări, răspîndind o lumină de un portocaliu intens. Karen era acolo.

Într-o ultimă încercare de a evita momentul cînd va da ochii cu Graham, Amanda traversă aleea şi se luă după mirosul de țigară, peste iarbă, către verandă.

– Să nu spui o vorbă, o avertiză Karen în şoaptă. Stătea cu spatele la lumină, învăluită în umbră. O fumez doar pe asta.

Amanda se aşeză cu o treaptă mai jos.

– Văd că te descurci bine. Ai şi terminat-o.

– Doar una. Atît. Ce se mai aude cu Quinn?

Amanda ar fi întrebat-o mai degrabă ce o determinase să fumeze, dar nu mai avea puterea să facă pe psihologul.

– E treaz acum.

– Or să-l dea afară din şcoală?

– Să-l exmatriculeze? Nu, în nici un caz. A fost suspendat din echipă pentru restul sezonului. Nu divulga un secret, îndrepta doar un zvon eronat. Toți ştiau ce făcuse.

– Nu mai are voie să joace base-ball? Atît?

– Da.

Karen privi în depărtare. Apoi spuse încet:

– Şi ceilalți băieți au primit aceeaşi pedeapsă. Lui Quinn i-aş fi dat o pedeapsă mai mare. Pentru un lider se schimbă standardele. Pretențiile sînt mai mari.

– Ce v-a spus Jordie?

Karen duse țigara la gură şi trase. Îi răspunse dînd fumul afară.

– Nu prea multe. Sau nu ne spune nouă. A tulit-o imediat ce a aflat. Doamne, chiar urăsc vîrsta asta.

– A noastră? Sau a lor?

– În momentul ăsta, a lor. Urăsc tendința lor de a se ascunde. Îți faci griji pentru că nu ştii ce se întîmplă cu ei.

– Crezi că Jordie bea?

– Nu, dar n-aş fi crezut nici despre Quinn. Aşa că nu mai ştiu ce să zic. Trase lung din țigară, dar nu reuşi să se calmeze. După tonul vocii era tot încordată. De fapt, ştiu ceva. Gretchen e însărcinată. I-am dus o porție de prăjituri. De aproape e clar ca lumina zilei.

Amanda n-ar fi crezut. Avu un sentiment de satisfacție.

– E în şapte luni.

– Şapte? Nu mi s-a părut aşa mare.

Karen pufni.

– Cu siguranță că şi copilul va fi la fel de firav ca ea.

Amanda făcu un calcul.

– Dacă e în şapte luni, înseamnă că l-a conceput în octombrie. Pe atunci era tîmplarul aici şi schimba acoperişul verandei.

– Îhî, făcu Karen, şi după asta a făcut nişte rafturi într-unul dintre dormitoarele libere, iar apoi a mai pus şi nişte grinzi de susținere sub baia principală, pentru un jacuzzi. Instalatorul şi electricianul au mai stat şi ei o vreme pe aici ca să-l instaleze.

– *Un menage à trois?* insinuă Amanda ironic. Puțină glumă era bine venită într-o zi ca asta. Deci, cine e tatăl?

– Nu ştiu.

– Nu ai întrebat-o?

– Nu am avut curaj. Mai trase încă o dată din țigară şi cîțiva vălătuci de fum îi ieşiră din gură şi se ridicară spre nări. Nu ne avem chiar grozav, Gretchen şi cu mine. Ea şi bărbatu-meu sînt amici buni. E oricînd gata să dea zăpada la o parte, să stivuiască lemnele sau să-i pună ferestrele pentru furtună. Ar trebui să-l trimit pe el să o întrebe.

– Poate că el ştie deja, spuse Amanda dînd-o pe glumă, aşa cum făceau toate trei cînd venea vorba de bărbații lor şi de Gretchen. Se înțelegea de la sine că Gretchen vorbea cu ei.

Dar acum Karen nu părea dispusă să glumească.

– Ce te face să spui asta?

Amanda stătu puțin pînă să răspundă.

– Mă gîndeam că unul dintre bărbații care lucrau acolo putea să scape vreo vorbă – ca între bărbați – care să sugereze că e cu Gretchen. Crezi că va pleca de aici?

Liniştită pe moment, Karen se sprijini din nou cu coatele de genunchi.

– Nu prea curînd. Mi-a spus că decorează camera copilului. Avea pete de vopsea pe cămaşă.

Şi-ar fi putut închipui. Şi ea ar face la fel dacă ar fi însărcinată. Visase de atîtea ori cum ar decora camera unui copil că nu mai ținea şirul – o culoare aici, altă culoare dincolo, un balansoar mare. Era destul de superstițioasă ca să aştepte, dar nu fusese de nici un folos. Aşa că poate ar trebui să meargă înainte. Poate că era nevoie de o dovadă că se implică. Ar putea să zugrăvească, să cumpere mobilă, să atîrne jucării. Ar putea umple rafturile cu animale de pluş, însă ştia că i s-ar rupe inima să treacă pe lîngă o astfel de cameră în fiecare zi. Dar era oare mai rău decît să treacă pe lîngă una plină cu cutii de carton pe care ar fi trebuit să le despacheteze şi să le arunce cu ani în urmă?

În cutii erau rămăşițele vieții lor de dinainte de căsătorie, fiecare însemnate cu numele lui Graham şi al ei. Ideea de fuziune, de cuplu, era inexistentă acolo. Amanda se întrebă dacă, metaforic vorbind, nu asta era problema.

Karen mai trase un ultim fum din țigară înainte să o zdrobească sub treaptă.

– Georgia trebuie să se întoarcă mîine. Mă întreb cum o să reacționeze cînd o să afle.

– Îşi va face griji să nu bea şi Allison.

– Mă refer la Gretchen. Dintre toți suspecții, Russ are şansele cele mai mari.

Amanda ar fi vrut să spună că Russ o respecta prea mult pe Georgia ca să o înşele. Dar asta implica şi că Lee nu o respecta

pe Karen – ceea ce era adevărat, dar era inutil să insiste. În plus, cine era ea să-l judece? Lee sărise gardul de multe ori. De asemenea, Russ petrecea zile întregi în grădină la Gretchen, cum s-ar spune. Dar şi Graham stătuse pe acolo în octombrie – o oră aici, o oră colo. Dacă tot făceau o listă de suspecţi, trebuia să-l includă şi pe el.

5

Casa era cufundată în linişte. Graham punea de obicei muzică– ceva uşor, adesea bluegrass, poate Allison Krauss sau Darrell Scott, le plăcea la amîndoi –, dar în seara asta nu se auzea nimic. De altfel, nu era nici un semn că mîncase. Bucătăria lucea de curăţenie.

Pînă nu de mult, Amanda putea să vină tîrziu de la lucru şi să găsească cina pe plită. Graham ştia cît de mult îi plăcea atmosfera de cămin. Înainte de el nu prea avusese parte de un asemenea sentiment şi îl preţuia grozav.

I-ar fi prins bine acum. Ar fi apreciat chiar un semn de dragoste.

Acum, Graham nu pregătise cina.

Dar nu era nici o problemă. Nu-i era foame.

Sună telefonul. Aşteptă, sperînd să răspundă Graham din birou. Cînd telefonul sună a patra oară şi văzu că nu se întîmplă nimic, răspunse ea.

– Alo?

Cumnata, ei Kathryn, începu fără nici o introducere:

– Gray l-a sunat pe Joe, iar el mi-a spus şi mie. Îmi pare rău pentru copil, Amanda. Te simţi bine?

Acum chiar se enervă. De ce trebuise Graham să-l sune pe frate-său aşa de repede?

– Sînt bine.

– Data viitoare va merge. Trei e un număr norocos.

Era fără îndoială pentru Kathryn. Avea trei copii, trei cîini, vacanță de trei săptămîni și un serviciu de trei zile pe săptămînă. Amanda o invidia. Ca și pe ceilalți O'Leary. Totul se lega pentru ei. Dar pentru Amanda și Graham lucrurile nu erau chiar așa de ușoare. Nici nu se putea gîndi acum la o dată următoare.

– Nu trebuie să descurajezi, spunea Kathryn. Vei avea un copil. Toți din neamul O'Leary au copii la un moment dat. Așa că, fruntea sus, drăguță, da? Nu ăsta e însă singurul motiv pentru care te-am sunat. Să nu uiți de duminică. Vom fi toți aici la trei. E bine?

– Desigur.

– Fără cadouri. Mama nu vrea cadouri.

– Știu.

– Aduci tarta cu fructe?

– Îhî, făcută cu whisky Paddy, după recomandările bunicii tale.

Nu se putea face o tartă cu fructe irlandeză fără whisky irlandez. Amanda aflase asta de cum făcuse cunoștință cu clanul O'Leary. Nu puteai mînca tarta cu fructe irlandeză – cel puțin nu în casa O'Leary – fără Paddy.

– Mama o să fie încîntată, spuse Kathryn. Ea ți-a dat rețeta?

– Nu, Mary Anne.

– Aha. Eh, merge și așa. MaryAnne o face bine. Știi că nu trebuie să folosești Cool Whip, nu? Trebuie să faci frișcă adevărată, altfel nu iese, și trebuie să o faci chiar tu. Proaspătă. Chestiile din conservă nu sînt bune. Am încercat și eu să simplific lucrurile o dată, și crede-mă, se simte diferența. Am făcut tarta asta de o sută de ori, așa că, dacă ai vreo nelămurire, sună-mă. Dacă nu, ne vedem duminică la trei.

– Vom fi acolo.

Amanda închise telefonul, dorindu-și din tot sufletul ca ziua soacrei ei să fi fost în orice alt sfîrșit de săptămînă, nu ăsta. Nu

că nu-i plăcea familia lui Graham. Surorile şi fraţii lui, cu soţii, nevestele şi copiii lor, erau toţi adorabili. Problema era cu Dorothy. Dincolo de entuziasmul manifestat de Kathryn – dincolo de manevrele ei, din moment ce ea hotărîse ce să aducă fiecare –, Amanda se îndoia că Dorothy va aprecia că ea va face tarta cu fructe a familiei O'Leary.

Dorothy nu o acceptase niciodată pe Amanda. Aproape că o învinuia de despărţirea lui Graham de prima soţie, cu toate că divorţaseră mult înainte ca Amanda şi Graham să se fi întîlnit. Chiar şi demersurile îndelungate de obţinere a anulării de la biserică se încheiaseră înainte de ziua aceea din Greenwich.

Dacă Amanda ar fi fost catolică, poate că Dorothy ar fi privit-o cu alţi ochi. Trecînd peste asta, un copil O'Leary ar fi îmbunătăţit situaţia. Dar de la vorbe la fapte era mult.

Obosită şi slăbită, Amanda trecu prin holul întunecat, intră în sufragerie şi se lăsă să cadă pe prima canapea. Era mare, cu perne, altfel decît genul dichisit pe care îl prefera mama ei; cînd se dusese cu Graham să cumpere mobila, se îndrăgostise pe loc de ea. Fusese mai degrabă o preferinţă naturală; se plimbase de la o canapea la alta, se lăsase să cadă pe ele, încercînd mai multe poziţii, să vadă cît de confortabile sînt; dar pentru alegerea finală căzuseră de acord.

Se afundă aşa cum făcuse şi atunci şi se lăsă învăluită de perne. Nu aprinse lumina; sufletul ei se relaxa în întuneric, aşa cum se relaxa trupul pe canapea. Era la fel de obosită şi mental, şi fizic. Avea nevoie de Graham. Dar nu era prea sigură că avea nevoie şi de tot ce venea o dată cu el acum.

Cînd auzi uşa de la bucătărie, îşi spuse că trebuie să fie mulţumită că soţul ei este suficient de atent ca să iasă din birou cînd se întoarce ea acasă.

– Mandy? strigă el.

– Sînt aici.

Îi auzi paşii în surdină pe gresia din bucătărie, apoi pe parchetul din hol. Se opriră sub arcada din sufragerie. Ştia că

dacă s-ar uita în spate nu ar vedea decît spațiul de cîțiva centimetri dintre arcadă şi capul lui. Îl mai privise acolo înainte, chiar de pe canapeaua pe care şedea acum. Îl văzuse apropiindu-se cu ochii aprinşi de poftă, ceea ce însemna sex chiar acolo, pe carpeta orientală. Făcuseră dragoste cam peste tot în casa asta. Mai puțin în ultima vreme. În ultimul timp, o făceau în dormitor, la fiecare patruzeci şi opt de ore, în zilele în care ovula, şi de cele mai multe ori doar ca să rămînă însărcinată.

Acum nu se mai uită în spate, nici nu se clinti.

– Te simți bine? întrebă ele cu o blîndețe aşa de bine venită încît Amandei i se umplură ochii de lacrimi.

– Îhî.

– Vrei un ceai?

– Nu. Mulțumesc.

Întoarse capul pe pernă şi întinse o mînă. Nu voia să se certe. Îl iubea.

Părînd să aprecieze gestul, Graham se apropie, îi luă mîna şi o duse la gură, sşezîndu-se lîngă ea pe canapea. Simți căldura buzelor lui pe degete.

– Lucrai? îl întrebă, cuibărindu-se lîngă el, simțind cum o învăluie căldura lui.

Îi strînse mîna la piept şi întinse picioarele.

– Am încercat. Nu aveam inspirație. Aşa că am ieşit să mă plimb. Abia m-am întors şi am văzut maşina ta.

– Nu te-am văzut. Trebuie că trecuse pe lîngă el.

– Eram în pădure. Am venit prin cimitir. Nu am întîlnit nici o fantomă.

Aveau ei o glumă despre pădurea care începea în spatele casei Tannenwald şi se întindea pe cîțiva acri pe teren ocrotit. În zonă nu se găseau doar brazi de Canada şi pini, stejari, arțari, mesteceni şi toate soiurile posibile de muşchi şi ferigă. Mai exista şi un tezaur istoric, începînd cu pietrele de mormînt atît de vechi încît abia dacă puteai descifra inscripțiile. Amanda şi Graham obişnuiau să spună că fantomele acelor oameni

cumsecade îşi vor lua revanşa într-o bună zi, şi de aici pornise gluma.

Pe vremuri fuseseră case şi în pădure, şi un alpinist neexperimentat putea cădea foarte uşor într-o fostă pivniţă de piatră. Mai rău, cei mai îndrăzneţi se căţărau chiar pe singura structură rămasă în picioare, un turn construit pe aceleaşi stînci primitive care formau pereţi joşi prin pădure. Avea doisprezece metri înălţime. Cele patru laturi se îngustau de la o lăţime de vreo patru metri la bază la numai un metru şi jumătate în vîrf. Scările care urcau cîndva în interior nu mai erau, lăsînd în urmă un depozit de frunze aduse de vînt, în diferite stadii de descompunere, dar nimic din toate astea nu-i descuraja pe alpinişti. Pereţii exteriori, povîrniţi, erau plini de găurile în care îşi sprijiniseră picioarele. În jurul turnului se ţesuseră multe poveşti – animale moarte, *oameni* morţi înăuntru – dar nici una nu se întemeia pe fapte. Nimeni nu ştia să spună dacă turnul fusese construit de băştinaşii americani sau de primii colonişti. De asemenea, nimeni nu putea afirma cu siguranţă că era bîntuit. Tot ce se ştia era că cei care reuşeau să se caţăre pînă sus nu mai puteau coborî. Se întîmplase în repetate rînduri, şi nu numai copiilor. Deseori veniseră echipe de intervenţie, cu scări, să-i ajute pe adulţi să coboare. Era din ce în ce mai rău pentru că, o dată cu fiecare căţărare şi intervenţie, pietrele deveneau şi mai instabile. Un mic cutremur dislocase cîteva de curînd, iar cele rămase se găseau într-un echilibru precar, dar nu se putea face nimic. De fiecare dată cînd primarul oraşului propunea demolarea turnului, locuitorii făceau un asemenea scandal încît se renunţa. Părerea generală era că, dacă existau fantome, acesta ar fi locul lor preferat.

Amanda zîmbi puţin la încercarea ghiduşă a lui Graham.

– E periculos să umbli noaptea pe acolo.

– Nu mai puţin periculos decît să te duci tu la şcoală. S-au rezolvat lucrurile?

– Cu privire la pedeapsa lui Quinn, da. Cît despre

problemele sale, nu. E ceva serios, Gray. Nu era prea fericit să stea acolo. Le-am spus părinților că aş vrea să discut cu el. Le-am sugerat chiar că ne-am putea întîlni undeva, departe de şcoală. Că nimeni nu îşi va da seama că nu discutăm despre conducerea grupului la acelaşi nivel.

– Şi te-au refuzat?

– Categoric.

– Cred că te-ai simțit nedreptățită.

– Da.

O trase şi mai aproape, cuprinzînd-o cu un braț sigur pe el, iar ea simți că se îndrăgosteşte din nou – de forța lui, de căldura lui, de mirosul lui, de felul cum ştia ce îi trebuia. Într-o clipă dispăru toată tensiunea dintre ei. Nu-i putea despărți absolut nimic.

– Pari obosită, îi spuse încet.

– Sînt obosită.

– Uneori cred că e vina mea.

– Ce vrei să spui?

– Că nu vrei să vorbeşti cu mine.

– De ce spui asta?

– Ai fi putut să mă suni azi. Aşteptam să suni. Tonul vocii rămăsese blînd, dar cuvintele erau hotărîte. Nu eşti singura care investeşte sentimente aici, ştii bine.

Se arcui ca să poată privi în sus, proptindu-şi mîna pe coastele lui, dar nu-i distingea trăsăturile în întuneric.

– Investiție. Sună aşa impersonal.

Se arcui şi mai mult pînă cînd Graham îi întîlni privirea insistentă.

– A devenit impersonal. Un proiect. N-aş fi crezut niciodată că va dura atît. Ar fi trebuit să avem un copil pînă acum. Nu înțeleg de ce nu avem.

Într-o secundă reveniseră la starea anterioară. Acum, însă, Amanda era mai obosită şi mai defensivă. Avusese de luptat cu părinții lui Quinn. Se temea să facă acelaşi lucru şi cu Graham.

– Ca şi cum nu am fi încercat să aflăm de ce, se tîngui încet. Ce vrei să fac?

– Vreau să rămîi însărcinată, răspunse el. Nu ţi-au spus nimic la ultima încercare?

– Ce să-mi spună? întrebă Amanda ridicîndu-se să-l înfrunte direct. Ţi-aş fi spus dacă ar fi zis ceva. A fost o procedură foarte clară, de rutină. Mi-au măsurat nivelul foliculilor din ovule cu ultrasunete şi mi-au spus că momentul e bun. Totul pare să fie bine, asta mi-au spus.

Ridicîndu-se, Graham se duse la fereastră. După ce privi în întuneric timp de un minut, se întoarse, de data asta pe canapeaua din faţă. Cu doi metri de covor oriental şi o masă mare, pătrată, între ei, şedea aplecat, cu coatele pe genunchi.

– Întreb şi eu, Amanda. Sînt frustrat.

– Nu întrebi. Acuzi.

– Nu. Nu e adevărat. Dacă asta ai înţeles, e problema ta.

– E problema noastră, spuse ea. Întorcînd capul, închise ochii. Nu voia să se gîndească. La nimic.

– Ce facem acum? o întrebă el.

Nu-i răspunse. La gîndul să înceapă un nou ciclu – o nouă serie de Clomid, încă o lună de scheme BBT, teste şi exerciţii de respiraţie – i se întoarse stomacul pe dos.

– Au zis că uneori e nevoie de trei inseminări artificiale ca să meargă, zise Graham, ca şi cum urmărea să-şi explice ceva gîndind cu voce tare. Mai avem o încercare. A mai rămas IICS sau IIV.

Dacă ar fi fost o altă seară, Amanda ar fi putut descrie în amănunt fiecare dintre ultimele două proceduri. Ea şi Graham deveniseră experţi în posibilităţile de inseminare. Acum, însă, nici măcar nu se putea gîndi la cuvintele din spatele acronimelor.

– Nu, spuse ea încet.

– Nu ce? Nu mai vrei să faci a treia încercare?

Amanda nu se putea mişca. Avea membrele de plumb, inima grea, vocea slabă.

– Nu mai vreau nici una din trei.

Urmă o lungă tăcere, apoi, alarmat, Graham întrebă:

– Nici una din toate trei? Ce vrei să spui?

Amanda deschise ochii, încercînd să realizeze ce însemna asta, dar nu putu să spună decît:

– Sînt obosită.

– De situație? De mine?

– De mine. De viața asta.

– Renunți?

– Nu. Iau o pauză. Trebuie să mă odihnesc.

– Acum? Iisuse, Amanda, nu ne putem opri acum!

– Doar o lună, Graham. O lună. Nu va conta în tratamentul general. Poate chiar ne va ajuta. Ca atunci cînd încerci să slăbești și ții un regim atît de strict încît corpul tău clachează la un moment dat. O pauză de regim de o zi sau două, în care să mănînci lucruri total diferite, poate remonta suficient sistemul ca să poți continua regimul.

– De cînd te pricepi tu la regimuri?

– De cînd iau Clomid şi am pus patru kilograme.

– Unde?

– Nu se mai vede. Am slăbit la loc. Dar a trebuit să muncesc puțin.

– Emily ştie?

– Nu. Dar nu a fost mare lucru. A trebuit doar să fiu mai atentă la ce mănînc.

– Amanda, ori eşti sub supravegherea unui doctor, ori nu eşti. Trebuia să-i fi spus.

Amanda încrucişă brațele.

– Bine. O să-i spun mîine, dar dacă tu crezi că din cauza asta nu am rămas însărcinată, bați cîmpii. Apropo, Gretchen e însărcinată. S-a dus Karen şi a întrebat-o. Nu m-am înşelat. Ştiu ce am văzut.

El nu-i răspunse.

– Ne întrebam cine ar putea fi tatăl.

Graham continuă să tacă.

– Nu îți văd fața, îi zise Amanda. Ești surprins? Dezamăgit? Îngrijorat?

– Îngrijorat? De ce?

– Că s-ar putea crede că e al tău.

– Ce tot spui?

– E în şapte luni. Asta înseamnă că s-a întîmplat prin octombrie. Lucrai cu ea atunci.

– I-am făcut planurile de amenajare.

– Ai fost la ea în casă.

Graham tăcu, după care zise grav:

– Nu pot să cred că sugerezi aşa ceva.

Sări în picioare, apoi spuse:

– Voi considera că nu am auzit nimic. Te iert, pentru că înțeleg de ce ai vorbit aşa. Ai crescut într-o familie în care părinții se înşelau. Astea au fost vorbele mamei tale.

– Gretchen e însărcinată, repetă Amanda, ca teleghidată, incapabilă să se oprească. Nu l-a făcut singură. Mai rămîne să aflăm de unde a venit copilul.

– N-am nici cea mai vagă idee. Nu ştiu cu cine umblă. Nu o urmăresc să văd ce face.

– Nu se vede cu nimeni.

– De unde ştii tu? Ar putea să aibă pe cineva în oraş.

– E acasă în fiecare seară.

– Şi ce-i cu asta? Poți face copii şi ziua.

– Ştii ce vreau să spun.

– Ştiu, dar nu trebuie să ai pe cineva ca să faci copii. Se poate întîmpla şi într-un gang, nu durează decît cinci minute – ca o lovitură de trăsnet, un impuls de moment.

– Exact.

Dinspre arcadă nu-i răspunse decît o tăcere de gheață. Apoi veni şi replica lui mînioasă:

– Nu ştii nimic, Amanda. Nu ştii ce îşi doreşte Gretchen sau cine o doreşte pe ea. Dacă vrei să ştii, e copilul lui Ben.

Dacă vrei să ştii, şi-a depus sperma la bancă. Dacă vrei să ştii, a făcut inseminare artificială şi a mers. Ieşi din cameră.

Ea rămase nemişcată. Cînd se făcu din nou linişte, se gîndi la cum vorbise şi realiză că Graham avea dreptate. Vorbise ca mama ei. Amanda crescuse printre acuzaţii şi cele mai multe erau întemeiate. Amîndoi părinţii ei avuseseră mai multe aventuri ca să se răzbune pe infidelitatea celuilalt. Nici în ziua de azi nu ştia care dintre ei călcase strîmb primul. Cel puţin, ea nu ştia adevărul. Asistase la multe discuţii aprinse, ca şi cum prima aventură le-ar fi justificat pe toate celelalte.

Dacă i-ar fi tratat pe părinţii ei, le-ar fi recomandat să divorţeze. Atunci cînd încrederea este atît de iremediabil pierdută, iubirea nu mai are nici o şansă.

Dar nu făcuse terapie cu părinţii. Fusese fiica lor, simţind durerea fiecărui conflict.

Şi iat-o acum, acuzîndu-şi soţul de infidelitate fără nici un motiv. Graham era unul dintre cei mai loiali oameni pe care îi întîlnise vreodată. Da, şi ăsta fusese unul dintre lucrurile care o atrăseseră la el. În toată viaţa lui nu mai avusese decît o singură relaţie înaintea ei. Una îndelungată şi monogamă. Aşa erau bărbaţii O'Leary – şi încă o bilă albă pentru Graham. Fraţii şi surorile lui erau toţi dintr-o bucată, liberi şi generoşi în manifestări, cu sentimente autentice. Nici unul nu divorţase, în afară de Graham, dar lucrul ăsta nu lăsase nici o pată asupra trecutului său. Amanda cunoştea circumstanţele în care se căsătoriseră el şi Megan. Megan era vecina lor; erau prieteni din copilărie. Ar mai fi fost şi acum căsătorit cu ea dacă Megan ar fi vrut şi ea.

Chiar dacă ştia toate astea, Amanda nu se îndoise niciodată de dragostea lui pentru ea. Dorinţa trupească era problema ei. Ştia ce îşi dorea. Fusese obiectul dorinţei lui, mai puţin în ultima vreme. Ce făceau ei în pat în ultima vreme era premeditat

şi prestabilit. Nu mai existau spontaneitatea, pasiunea dezinteresată.

Iar vizavi stătea Gretchen Tannenwald – singură acum, femeie în toată puterea cuvîntului şi semănînd cu Megan, lucru pe seama căruia ea şi Graham glumiseră de multe ori.

Glumiseră. Dar acum, că Gretchen era însărcinată, Amanda se întreba cine de cine rîde.

Se mustră singură. Erau într-adevăr gîndurile mamei sale. Dar cum să le oprească?

Întrebîndu-se unde putea fi Graham, se duse în bucătărie. Nu era acolo şi nici în dormitorul de sus. Se uită pînă şi în ce ar fi trebuit să fie camerele copiilor, dar nu era nimeni.

Parte din ea îi spunea să iasă după el. Era probabil în birou.

Cealaltă parte trebuia să se apere de răceala lui. Intră în cămăruța de lîngă dormitor şi se întinse pe canapea, trase o pătură pînă sub bărbie, închise ochii şi nu se mai gîndi la nimic. Respiră adînc, inspirînd şi expirînd calm, aşa cum nu se simțise toată ziua. Încet, adormi acolo, pe canapea.

Graham nu veni să o trezească. Era miercuri dimineața. El aştepta totuşi în bucătărie, cu o expresie severă, ținînd strîns în mîinile mari o cană de cafea. O privi țintă cu ochii lui verzi, serioşi, din clipa în care apăru.

6

Mai înainte ca vreunul dintre ei să scoată o vorbă, sună telefonul. Cu toate că Amanda era mai aproape, Graham se trase înapoi şi ajunse să răspundă primul.

– Da, spuse el. După cîteva secunde i se lumină toată fața. Hei, cum mai merge treaba?

Amanda vîrî mîinile în buzunare. Cunoştea privirea asta, şi tonul ăsta. Nu mai avusese parte de ele în ultima vreme. Îi era dor de ele.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el şi privirea i se întunecă. Se întoarse şi vorbi mai încet. Nu acum ... Daa... La prînz e bine? Ascultă lăsînd capul în jos. Nu pot. Am o întîlnire. La unu? ... S-a făcut. Închise telefonul şi se întoarse cu o privire provocatoare.

„Cine era?“ ar fi vrut să întrebe Amanda cînd văzu că nu intenționa să-i spună. Dar ar fi sunat bănuitor. Mama ei era bănuitoare, ea nu.

Aşa că ignoră telefonul şi în loc să-l întrebe, spuse:

– Trebuia să mă fi trezit. Aş fi venit în pat.

– Dar uite că nu ai venit. Eram supărat. Încă mai sînt. Nu-mi place să fiu acuzat pe nedrept, Amanda, mai ales în legătură cu asemenea subiecte. Eu nu înşel pe nimeni.

– Ştiu.

– M-ai fi putut păcăli aseară.

– Îmi pare rău.

– Parcă vorbea mama ta. Pe cuvînt de onoare, chiar aşa e. Nu te-am mai auzit vorbind aşa pînă acum. M-ai speriat. Nu m-am însurat cu mama ta. M-am însurat cu tine. Nu vreau să trăiesc cu mama ta. Dacă vei deveni ca ea, avem o problemă.

– Oricum avem o problemă, zise Amanda, cu mintea mai clară după o noapte de somn. În cele cîteva minute petrecute la baie, rememorase evenimentele.

– Da, mormăi Graham. Sterilitatea.

– Nu. Felul în care privim lucrurile. E prima problemă pe care trebuie să o rezolvăm împreună. Nu ne descurcăm prea bine.

– Eu da. Tu eşti cea care vrea să renunțe.

Amanda înclină capul. Respirînd adînc, se uită la el.

– Nu vreau să renunț. Vreau doar să nu mă gîndesc în fiece

clipă la un copil. Trebuie să ne mai gîndim şi la noi cîteva săptămîni.

Graham se holbă la ea. Încercă să-i descifreze expresia, dar nu-i era cunoscută. Putea fi foarte uşor mînie, dezamăgire sau dispreț.

– Nu renunț la ideea unui copil, adăugă repede. Spun doar că trebuie să ne acordăm un pic de răgaz.

Graham îşi puse mîinile în şolduri.

– Şi ce am să le spun celor din familia mea? Speram să le dau nişte veşti bune de ziua mamei.

– Şi eu. Dar nu se poate. Şi, sincer, îmi pare mai rău pentru noi decît pentru ei. Nu e viața lor. E a noastră.

– Tot pentru noi îşi doresc şi ei copilul.

– Da, dar nu sînt una cu noi.

– Ba da. Sînt una cu mine. Nu mă pot gîndi la mine fără să mă gîndesc şi la ei.

– Într-adevăr, sublinie ea, nu poți.

– Adică?

– Adică, nici unul dintre noi nu se poate detaşa de familie. Nu pe de-a-ntregul. Nu am vrut să vorbesc ca mama. Nu a fost intenționat, Graham. Ştii ce simt pentru ea.

– Da, dar pe de altă parte credeam că ştiu ce simți pentru mine – aveai încredere în mine.

– Şi încă mai am.

– M-ai acuzat că fac copii cu Gretchen.

Amanda oftă.

– Îmi pare rău. Eram supărată. Încearcă să vezi lucrurile şi prin prisma mea. Pentru noi, sexul a devenit o datorie de cîteva luni încoace. Nu e greu să-ți imaginezi că nişte oameni care trec prin ce trecem noi pot fi tentați să caute plăcere altundeva.

– Eu nu sînt „nişte oameni“. Sînt soțul tău. Mă insulți fie şi gîndindu-te că te-aş înşela.

– Am spus că îmi pare rău.

– Ai idee cum m-am simțit?

În momentul acela ştia doar că el o face să se simtă ca o ticăloasă.

– Nu putem uita asta, Graham? Dumnezeule! Nevinovăția asta ofensată chiar nu ți se potriveşte.

– Şi asta ce vrea să însemne? întrebă el indignat de data asta.

– Vrea să spună că mi-am cerut scuze de mai multe ori, ți-am spus că am încredere în tine, şi tu continui să insişti. Dacă eşti nevinovat, las-o baltă.

Graham se îndreptă. O privi cu ochi reci.

– Dacă? Ridicînd ambele mîini în aer, izbucni. E prea mult pentru mine.

Ajunse în partea cealaltă a camerei şi ieşi pe uşă înainte ca ea să ştie ce să mai spună.

Cîteva minute mai tîrziu, în camera ei de hotel, cu un recipient de cafea pe birou şi o cană aburindă în mînă, Georgia sună acasă. Îşi imagină ce făceau la prima țîrîitură a telefonului – Tommy amestecînd Froot Loops cu lapte, Allison aproape înecîndu-se cu pîine prăjită în timp ce se năpustea să ridice receptorul, Russ luîndu-i-o înainte, întinzînd o mînă tacticoasă de lîngă aragaz, unde prăjea ouă.

– Alo, răspunse el.

Georgia zîmbi.

– Bună. Ştiam că vei răspunde tu. Cine vrea ouă?

– Eu. Să nu crezi că nu le-am oferit nişte proteine urmaşilor noştri. Nu, zise către Allie, nu te omoară, după cum reiese din ultimele studii. Ascultă ceva ce Georgia nu putu să distingă, apoi chicoti.

– Ce-a spus? întrebă ea.

– Mi-a zis să aştept o săptămînă. Studiul următor o să afirme contrariul. Deşteaptă foc.

– Cinică, zise Georgia. Ce s-a întîmplat aseară?

– Mai nimic.

– Cu Quinn?
– Vorbărie multă.
– Ea e bine?
– Sigur că e bine.
– Dar tu? Te-ai simțit bine aseară?
– Desigur. Nu trebuia să fii la o întîlnire la micul dejun?
– Au amînat-o cu o jumătate de oră. Dar o să prind avionul. O să vă sun dacă se întîmplă ceva.
– S-ar putea să fiu plecat. Iau prînzul cu Henry.
Henry Silzer era editorul lui Russ.
– Aa! Nu ştiam.
– Nici eu. M-a sunat aseară. Avea chef să iasă din oraş şi să mai cheltuiască nişte bani. Îi place să ia prînzul la Han.
La fel şi Georgiei.
– Sînt geloasă. Poftă bună. Mi-o dai şi pe Allie?
– Îmi face semn din cap că nu. De ce nu vrei să vorbeşti? strigă el, apoi aşteptă. Zice că are părul ciufulit şi trebuie să se aranjeze.
– Atunci dă-mi-l pe Tommy.
– Scuze, a plecat înaintea ei. Sper să nu intre din nou pe net. Mai bine mă duc să verific. Abia aştept să te văd, iubito. Zbor uşor.
Nemaiauzind nimic în afară de liniştea din camera de hotel, Georgia închise telefonul.

Karen făcea clătite pentru micul dejun. Pusese o ceaşcă de afine în cocă, nu pentru că erau la preț redus sau că le plăceau copiilor, ci pentru că nu-i plăceau lui Lee. Îi plăceau clătitele simple.
Da, şi ei îi plăceau bărbații fideli. Nu primeşti întotdeauna ce-ți place.
– Unde e fața? întrebă Julie de lîngă cotul ei, privind foarte dezamăgită la clătite.
– Azi nu le facem față, răspunse Karen. N-avem timp.

– Nu mai ai niciodată timp.

– Ba da. Avea timp. Răbdarea era ce-i lipsea acum. Îi lua mult timp ca să aranjeze afinele sub formă de ochi, nas şi gură.

– Nici data trecută nu ai făcut fața. Pot să o fac eu?

– Sînt cam greu de întors. Bine. Ține. O ajută pe fetiță să țină spatula şi să întoarcă vreo cîteva. Foarte bine. Acum du-te şi mănîncă. A ta o să se răcească. Voi ce faceți acolo? îi întrebă ea pe gemeni, care umblau cu mîinile pline de sirop unul în farfuria celuilalt.

– Facem schimb de afine, spuse Jared. Ale lui sînt mai albastre.

– Ale lui sînt mai mari, adăugă Jon.

– Fiți atenți. O să faceți mizerie. Ah! strigă ea cînd se răsturnă un pahar cu suc. Luă un prosop şi şterse masa, aruncînd o privire spre Jordie. Nu i se vedea fața de după pagina de sport a ziarului.

– Ceva interesant? îl întrebă.

Băiatul îndrugă ceva neinteligibil printre dinți.

Cu un mormăit de frustrare, Karen se întoarse la aragaz.

Puțin mai tîrziu intră şi Lee. Era îmbrăcat de serviciu, într-o cămaşă sport şi pantaloni largi kaki, şi chiar şi aşa arăta mai îngrijit decît majoritatea angajaților săi. Totuşi părul reflecta dorința lui de a face parte din grup. Era proaspăt spălat şi mai mult blond decît roşcat. Se dăduse cu gel, îl aranjase cu mîna şi îl lăsase aşa.

– Neața-neața ... neața-neața, zise el trecînd pe lîngă copii în drum spre scaunul lui. Cînd se aşeză, smulse ziarul din mîinile lui Jordie, care îşi luă imediat farfuria, o puse în chiuvetă şi ieşi.

Karen îi turnă cafeaua şi puse apăsat cana în spatele ziarului.

– Mai vreți clătite, băieți? îi întrebă pe gemeni care mormăiră ceva ce părea o negație, adică tot ce rămăsese în tigaie era pentru Lee. Umplu o farfurie şi, cu o bufnitură, o puse în spatele ziarului.

– Jon, Jared, spălaţi-vă pe mîini înainte să ieşiţi de aici. E timpul să te pieptăn, Julie. Şi îi arătă baia.

Îi perie părul, i-l legă în coadă şi i-l prinse cu o fundă albastră, asortată cu bluza. De la baza scărilor, le reaminti gemenilor să nu uite să-şi pună în saci biletele de voie pentru excursia cu şcoala.

– Eşti gata? îl întrebă pe Jordie cînd trecu pe lîngă ea. O zi bună.

Drept răspuns el încuviinţă dînd din cap şi ieşi pe uşă.

– Mulţumesc, mamă, murmură ea. Micul dejun a fost foarte bun, mamă. O zi bună şi ţie, mamă. Simţindu-se cuprinsă de un val de disperare, se întoarse în bucătărie.

Lee era absorbit de ziar. Se holbă la el o clipă, de-a dreptul enervată, gîndindu-se că, dacă greşea cineva faţă de Jordan, acela era cu siguranţă el, prin exemplul pe care i-l dădea. Lee se gîndea numai la el. Dacă voia să citească ziarul, îl înşfăca, indiferent dacă i-o luase altcineva înainte. Putea fi afectuos şi dispus să se joace cu copiii, dar numai cînd avea chef. Dacă dorea linişte, era linişte. Dacă dorea să plece, pleca. Jordie începea să fie ca el.

Duse vasul cu cocă de pe aragaz la chiuvetă şi vărsă ce mai rămăsese. Îi dădu drumul şi lăsă apa să curgă în el. Se umpluse cînd se întoarse cu tigaia şi spatula. Le îmbrînci în apă şi începu să frece.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă Lee.

– Nu. Şi frecă mai zdravăn.

– Ce faci azi?

Nu avea de gînd să-i spună ce planuri avea. Dacă el avea de gînd să zburde, lasă-l să-şi bată capul cu ceilalţi.

– Karen?

– Nimic deosebit. Clăti tigaia. Vii acasă la cină?

– Da.

Mai spusese asta şi altădată, la fel de convins, dar îşi putea schimba planurile fără scrupule. Faptul că ea îşi dădea silinţa

să pregătească cina nu avea importanță pentru el. Aruncînd tigaia clătită pe grătarul de scurgere, se uită peste umăr la farfuria lui. Mai avea jumătate.

– Ai terminat?

Dădu la o parte cu furculița bucăți de clătită.

– De ce ai pus afine şi într-a mea? Ştii că nu-mi plac.

Înainte ca Lee să apuce să mai zică ceva, ea înhăță farfuria şi o aruncă în chiuvetă.

– Ce ai? întrebă el.

O clipă, Karen vru să nege că ar avea ceva. Era împăciuitoare de felul ei. Nu-i plăcea să facă valuri.

Dar în ultima vreme observase la Lee unele lucruri pe care le ştia prea bine – o nouă apă de colonie, de pildă, pentru a ascunde parfumul altei femei, frecventarea sălii de forță, care îi oferea scuza că venea acasă spălat pe cap. Nu ajungea la cină cel puțin o dată pe săptămînă şi întîrziase la meciul gemenilor din Liga Juniorilor fără nici o justificare. Mai rău, în ultima vreme nu era prea dornic de sex, ceea ce putea să însemne că avea o aventură.

Era şi aşa destul de grav. Dar dacă avea o aventură cu Gretchen – vecina lor – asta ar fi cam mult pentru demnitatea ei.

Cu prosopul de vase în mînă, se întoarse spre el.

– Gretchen e însărcinată. Îți spune ceva lucrul ăsta?

– Gretchen? Gretchen de lîngă noi?

Karen se stăpîni. Gretchen nu era un nume obişnuit. Nu mai cunoşteau pe nimeni cu numele ăsta. Cel puțin, nu Karen.

– Gretchen e însărcinată? întrebă Lee.

Părea sincer surprins, dar asta nu o linişti defel. Gretchen spusese că tatăl nu ştie. Spusese că are alte obligații. Soțul ei intra cu siguranță în tipar.

Lee se încruntă.

– De cînd e însărcinată?

– Din octombrie.

– Oho! Nu mai spune! Acum privea încruntat spre Karen. De ce eşti supărată?

– Nu sînt supărată. Îmi fac griji. Spune-mi adevărul. Ai pus vreodată mîna pe ea?

– Eu? E nevasta lui Ben.

– Susan era nevasta lui Arthur. Annette era nevasta lui Don. Iar Ben este mort. Aşa că Gretchen e o partidă deschisă.

Împinse scaunul şi se ridică în picioare.

– Mă acuzi pe mine, Karen?

– Nu. Te întreb.

– Ei bine, răspunsul e nu. Nu m-am atins de Gretchen. Ce naiba te face să crezi că aş face aşa ceva?

Karen l-ar fi rugat s-o scuze şi ar fi uitat totul dacă nu ar fi simțit şi acum noul miros de apă de colonie. Dar, mai erau şi alte indicii.

– Vorbeşti mereu despre ea. Dai mereu fuga să vezi dacă are nevoie de ceva.

– E singură. Şi sîntem vecini. Voi, femeile, ați tratat-o ca pe o paria, cînd nu avea altă vină decît că s-a măritat cu cineva căruia i-a murit prima nevastă. Nu a omorît pe nimeni. Îmi pare rău de ea. Aşa că o ajut. Sînt lucruri pe care o femeie nu le poate face singură.

– Cum ar fi copiii.

El ridică tonul:

– Cum ar fi defecțiunile de la chiuvetă. Sau să desfunde toaleta. Haide, Karen. Fac lucrurile astea şi pentru tine. Crezi ar trebui să se lupte cu toate astea de una singură?

– Poate angaja pe cineva.

– Ce rost are să angajeze pe cineva dacă are vecini care să o ajute? Russ şi Graham au ajutat-o şi ei. O să-i întrebi şi pe ei?

– Nu. M-am măritat doar cu tine. Pentru copiii tăi îmi fac griji.

– Copiii n-au ce căuta în toată povestea asta.

Karen se gîndi puțin. Apoi, măsurîndu-şi cuvintele, spuse:

– Copiii stau şi te ascultă în timp ce tu te dai în vînt după tabloul pe care îl are ea pe perete.

– Întîmplător este foarte frumos.

– Venind de la tine, sună a fi şi erotic, şi seducător.

– Ca şi jumate din ce văd la televizor, comentă el. Nu e bine să vorbeşti? Să fii deschis? Să ştie şi copiii că ne pot spune totul. Nu aşa trebuie să se comporte un părinte în ziua de azi?

Adevărat. Dar Lee exagerase cu tabloul ăla – aşa de mult că nu mai ştiai dacă vorbeşte despre tablou sau despre Gretchen. Sau cel puţin aşa i se păruse ei.

– La naiba, zise Lee batjocoritor, arătînd ca un adolescent supărat cu părul lui ţepos, copiii trebuie să afle măcar de la unul dintre noi că mai există şi pasiune în viaţă.

Karen făcu un pas în spate.

– Am şi eu pasiuni.

– Pentru cauze. Nu şi pentru bărbaţi. Nu iei niciodată iniţiativa.

Era adevărat. Se simţi vinovată o clipă, dar se reculese. Lee reuşea întotdeauna să o facă să se simtă ca şi cum ea ar fi fost problema, dar de data asta nu-l lăsa să scape.

– Nu, spuse cu voce scăzută, nu iau iniţiativa. Nu am cum. Tu eşti mereu primul. Dar nu şi în ultima vreme. Şi asta mă pune pe gînduri.

– Aştept să faci şi tu o mişcare.

– N-ai aşteptat niciodată pînă acum. Veneai acasă de la serviciu pornit pe două lucruri. Sex şi „The Mets“. Aş vrea să fiu la fel de relaxată ca tine la sfîrşitul zilei, dar ziua mea nu se termină aşa de simplu. Am o groază de lucruri de făcut.

– Fii mulţumită că nu munceşti.

Se burzului:

– Ba muncesc.

– Ştii ce vreau să spun.

– Nu, nu ştiu ce vrei să spui. Aş vrea ca măcar o dată să apreciezi ceva din ce fac. Trăieşti bine aici, Lee. Fac pentru

tine lucruri pe care nu le fac multe femei pentru soții lor. Dacă aş „lucra“, aşa cum spui tu, nu ai avea parte de atîtea. Iar tu rişti să pierzi totul făcîndu-ți de cap.

– Gata, spuse el îndreptîndu-se de spate. Ți-am făcut o promisiune şi m-am ținut de cuvînt. Ți-am mai dat vreun motiv să te îndoieşti de mine?

– În ultima vreme nu, minți ea, pentru că nu voia să-şi iasă din fire. Pînă la Gretchen.

– Nu m-am atins de ea.

Îl privi insistent, dorind cu disperare să-l creadă, dar neavînd curajul să o facă. O dezamăgise de prea multe ori.

Lee ridică o mînă în aer şi tună:

– Eşti imposibilă! Nu te satisface nimic din ce fac şi ce spun. Chiar dacă aş face jurăminte de castitate, tot nu ai fi mulțumită.

– Ssst! făcu ea, aruncînd o privire spre uşă.

– La naiba, o să strig cît vreau de tare. Copiii trebuie să ştie că părinții se ceartă. Trebuie să ştie că mamele aduc acuzații pentru care trebuie să-şi ceară scuze, iar tu o să-ți ceri scuze pentru azi, Karen. Pe cuvîntul meu. O să-ți ceri scuze. Ți-o jur.

Ieşi pe uşă cînd Julie intră abătută.

– Unde pleacă tati?

– Trebuie să se ducă la lucru.

– Nu m-a pupat de plecare, spuse copila, ofensată.

„Nici pe mine“, se gîndi Karen, dorind să simtă ceva. Dar, după ani de dezamăgiri, devenise imună. Era trist.

Amanda îşi dădu seama că zvonurile se răspîndiseră din clipa în care ajunse la şcoală. Elevii erau adunați în grupuri şi vorbeau între ei, aruncîndu-i ocheade pe cînd ea venea dinspre parcare. O clipă, cît îi luă să se debaraseze de problemele de acasă, îşi imagină că îi cunosc toate slăbiciunile.

Nu poate avea copii.

Lucrează cu copiii pentru că ea nu poate să facă.

Dacă nu poţi avea copii, te duci să-i înveţi pe-ai altora. Bineînţeles, nu despre asta vorbeau.

– În regulă, băieţi, spuse ea apropiindu-se de un grup. Ce aţi auzit?

Grupul era format din cinci băieţi, toţi în anul întîi.

– Domnul Edlin chiar a sunat la poliţie? întrebă unul dintre ei.

– Nu. Poliţia nu ştie nimic de treaba asta.

– E acelaşi lucru dacă îl dau afară din şcoală, spuse un altul. Va rămîne în dosarul lui pentru totdeauna.

– Nu îl dă nimeni afară, îl corectă Amanda. E suspendat din echipă. Dacă termină anul viitor fără nici un incident, va avea dosarul curat.

– Părinţii lui dau în judecată şcoala, vorbi al treilea.

– Nu am auzit nimic de aşa ceva. Domnul Edlin va vorbi despre toată povestea în adunarea de la prima oră. Vă va spune ce e adevărat şi ce nu.

– Cum rămîne cu ce e corect şi ce nu?

– Vă va spune şi asta. OK?

– OK.

Intră în clădire şi îşi aruncă lucrurile în birou. Trebuia să sune la clinică să le dea veştile proaste. Trebuia să-l sune şi pe Graham, dar gîndul la ambele conversaţii îi provocă un gol în stomac.

Mai puteau să aştepte. Mai avea şi alte telefoane de dat – adică s-o sune pe Maggie Dodd, să se asigure că nu se schimbase nimic în legătură cu Quinn, apoi pe consilierii de la cele două şcoli gimnaziale din district, pentru că era posibil să fi aflat şi elevii de acolo ce se întîmplase. Voia să asiste la adunarea de la prima oră, apoi să se întoarcă pentru o întîlnire cu un elev în ora a doua, şi toate înainte de ora zece. Restul zilei promitea să fie la fel de aglomerat, ceea ce era o adevărată binecuvîntare.

*

Amanda terminase întrevederea cu primul elev şi profita de cele cîteva minute înainte de a veni următorul ca să verifice dacă are vreun mesaj de la Quinn, cînd Georgia încheiase întîlnirea de mic dejun de la hotelul din Texas, îşi strînsese bagajele şi se urca într-un taxi. De-abia trecuseră de două blocuri cînd se opriră în spatele unui şir lung de maşini. În cîteva minute se formă un alt şir şi în spatele lor, iar şoferii şi pasagerii stăteau pe lîngă portierele deschise, privind pe şosea.

– Un accident, spuse cineva.

– Construcţii, se auzi un altul.

Georgiei îi era indiferent ce era, atîta vreme cît ajungea să prindă avionul.

Pe cînd Georgia transpira în canicula texană, Karen transpira şi ea puţin. Ştia procedura – ştia cum să caute prin buzunarele pantalonilor, printre hîrtiile de pe birou, printre dosarele cu fişiere, sub ciorapi. Scoase chitanţele recente de pe cartea de credit şi verifică dacă erau cheltuieli suspecte, scoase ultimele facturi de telefon şi selectă numerele necunoscute care se repetau. Erau destule– la drept vorbind, erau mai multe chitanţe şi telefoane ciudate ca niciodată. De unde să înceapă?

Plăti cu bani gheaţă şi ajunse în cameră mai devreme, dar nu-l deranja să aştepte. Anticiparea era preludiul. Era mai excitat cu fiecare minut care se scurgea.

Camera era una dintre cele ascunse la capătul aleii plăcerilor, dar nu la fel de pitorească precum cele de lîngă han, construite cu aproape un secol înainte. Zugrăvită în nuanţe de violet şi albastru, avea fotolii mari de nuiele cu perne asortate cu draperiile şi cuvertura, un baldachin uriaş şi nelipsitele broaşte de pluş, mascotele hotelului, ghemuite lîngă pernă, iar un jacuzzi imens, îmbrăcat în sticlă, sclipea în plină lumină.

Era cadrul perfect pentru o întîlnire. Oricine i-ar vedea maşina la capătul parcării din spatele hanului ar zice că ia masa într-una din multele încăperi unde se servea prînzul. Avea astfel asigurat un alibi solid.

Într-adevăr, era locul perfect pentru o întîlnire – dar nu se gîndea la ce făceau ei ca la o întîlnire. Trecuseră prea multe luni. O aventură atunci? Da. Dar era mai mult. Era o relaţie. O iubea. Era esenţială pentru liniştea lui sufletească.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Sări din pat, deschise, simţind cum se precipită ceva în el cînd o văzu strecurîndu-se înăuntru. Începu să o sărute înainte să închidă bine uşa, apoi o rezemă de tăblie. Avea gust de mentă. Dornic să ajungă la esenţa ei, o sărută mai adînc, dar gura nu era de-ajuns. Trebuia să fie în ea. Îşi desfăcu fermoarul şi îi ridică rochia scurtă. Nu purta chiloţi.

Rînjind cu gura lipită de a ei, murmură:

– Aşa te vreau, şi o penetră.

Dădu capul pe spate, închise ochii şi rămase nemişcat, concentrîndu-se asupra plăcerii pe care o simţea în vintre. Era îngustă. Îi plăcea asta. Nu fuseseră prea mulţi bărbaţi în viaţa ei. Şi asta îi plăcea. Începu să ofteze încet, înfiorată, semn că era excitată la maximum, iar lui îi plăcu şi asta. Vrînd să audă mai mult, îşi strecură mîna şi o mîngîie cu degetul pînă cînd nu mai rezistă să rămînă nemişcat. O singură penetrare lentă fu de ajuns. Ţipă în momentul de vîrf, cu cîteva secunde înaintea lui.

Ceva mai tîrziu o dezbrăcă. Fără să o scape din ochi, îşi scoase şi el hainele, apoi luă cuvertura de pe pat şi o trase pe cearşaful violet. Cînd se întinse bine, o atinse. Avea sînii plini, pîntecele uşor rotunjit – şi îi plăcea aşa. Îi plăceau femeile voluptuoase. Era un semn de feminitate din timpuri străvechi.

– Eşti aşa de frumoasă, îi şopti de lîngă sînul bombat.

O mirosi, apoi îi prinse sfîrcul şi îl supse intens pînă cînd ea îşi săltă coapsele, căutîndu-l. O aşeză pe el, privind-o şi gîndindu-se că nu fusese niciodată cu o femeie măcar pe jumătate

atît de atrăgătoare ca ea. Orgasmul veni cu încă un țipăt, iar el continuă să o privească. Era senzuală cînd își arcuia spatele, își afunda profilul în cearșafuri, ducea o mînă pe sîn.

Orgasmul lui fu la fel de intens și acum. După aceea, cu inima bătîndu-i să iasă din piept, zîmbi. Se întinse pe o parte și o trase cu fața spre el.

– Cum te simți?

– Mai bine.

– Doctorul e mulțumit?

– Da.

– Nu te-ai dus la cel din oraș, nu?

– Doamne ferește, nu! Nu sînt tîmpită.

Zîmbi și își plimbă degetul mare pe buzele ei.

– Nu. Nu ești. Urmări linia dreaptă a nasului și curba fină a sprîncenelor. Era blondă. Avusese întotdeauna slăbiciune pentru blonde. Cît timp poți să stai?

– Nu prea mult. O să-și dea seama dacă nu mă întorc repede. Crede că sînt la piață.

– Și ești. Iar asta e hrana.

Îi răspunse cu un zîmbet, dar presimți întrebarea care se formula adînc în ochii ei chiar înainte de a fi rostită.

– Ai vorbit cu ea?

– Ce ți-am spus ultima dată cînd m-ai întrebat?

– Că e o situație delicată. Dar și eu sînt într-o astfel de situație.

– E soția mea. Cronologic, a fost prima. Dar nu e vorba numai de ea și de mine. Mai e și familia la mijloc. Am să vorbesc cu ea la momentul potrivit.

– S-ar putea să dureze ceva.

– Nu. Situația e din ce în ce mai încordată. Hai, bombonico. Nu mă presa și tu. Am parte de destulă tensiune acasă. Tu ești refugiul meu.

Ea îi căută privirea.

– Dar mă iubeşti, nu-i aşa?
– Ştii că te iubesc.
Îl privi atent un moment, apoi zîmbi.

7

Cu puţin timp înainte de ora la care trecea autobuzul şcolii, Amanda lua curba şi se apropia de fundătură. Ziua de lucru nu se încheiase; trebuia să se întoarcă la şcoală mai tîrziu pentru două întîlniri cu părinţii. Dar plecaseră elevii şi era obosită. Spera că o pauză îi va prinde bine.

De fapt, spera să-l găsească pe Graham acasă. Nu mai vorbiseră de dimineaţă. De fiecare dată cînd se gîndea la el, simţea un gol în stomac.

Dar camioneta lui nu era pe alee. Văzu asta încă de pe şosea.

Cerul era mohorît, dar norii nu puteau ascunde copacii puţin mai încărcaţi, iarba puţin mai verde, lalelele mai înalte decît în ziua precedentă. Totul în jur era în floare, chiar dacă nu şi ea – şi, Doamne, chiar simţi că stagnează. Nu avansase în nici una dintre cele trei şedinţe de patruzeci de minute cu elevii, alte şase întîlniri mai scurte, şi la fel de multe e-mail-uri.

Nici un e-mail de la Quinn. Vorbise totuşi cu mama lui – o sunase chiar ea –, dar Marjorie Davis nu fusese cu nimic mai receptivă astăzi decît cu o seară înainte. „Orice băiat încearcă să vadă cum e să bei“, pretinsese ea. „Face parte din adolescenţă. Reacţia din partea şcolii a fost teribil de exagerată. Nu vreau să vă implicaţi.“

Amanda nu-l vedea decît pe Quinn frecîndu-şi întruna degetele mari, dar avea mîinile legate atîta vreme cît băiatul nu venea singur la ea. Neputinţa asta, combinată cu stresul zilei de

azi şi faptul că nu putea să aibă copii o făcură să se simtă sterilă din toate punctele de vedere.

Dar se pare că nu era singura măcinată de gînduri negre. În față, o văzu pe Karen stînd pe marginea trotuarului, cu umerii lăsați, aşteptînd autobuzul de şcoală. Se pregătea să-i facă cu mîna cînd, în spate, apăru şi maşina Georgiei, care se întorcea de la aeroport şi din Texas.

Amanda trase maşina pe aleea lor, apoi merse pe jos ca să aştepte la capătul aleii familiei Lange. Simți o undă de invidie privind-o Georgia care cobora din maşină, o femeie de afaceri veritabilă, îmbrăcată elegant în alb şi negru, cu părul scurt, negru, dat pe după urechi, purtînd bijuterii simple, dar robuste, şi cu mersul încrezător. Ca să nu mai spunem că Amanda nici nu arăta grozav în alb şi negru. Culorile ei erau total diferite, ca şi natura slujbei sale. Ea avea nevoie de pete de culoare – ceva gălbui, albastru deschis sau roşu, culoarea ei preferată. Azi purta o bluză de culoarea piersicii şi pantaloni largi. De obicei îi plăcea să se îmbrace aşa. Dar, privind-o pe Georgia care venea spre ea, se simți departe de femeia desăvîrşită.

– Doamne, ce bine arăți, îi zise cînd Georgia ajunse în dreptul ei. Stai jumătate de zi în avion şi arăți impecabil. Cum a fost?

– Bine, cred. Georgia o îmbrățişă şi o ținu aşa o clipă. Russ mi-a spus de copil, Amanda. Îmi pare rău.

– Şi mie, spuse ea recunoscătoare. Cum crescuse fără frați şi surori, într-o familie în care părinții se certau mereu, prietenii fuseseră întotdeauna colacul ei de salvare. Şi încă mai erau.

– Ce vei face?

– Nu ştiu. Trebuie să vorbesc cu Gray. Pînă acum am fost amîndoi prea supărați. Împingînd bărbia spre Karen, o luă înainte pe trotuar. Ai aflat de Quinn?

– O, da, spuse Georgia, urmînd-o. Nu că aş fi scos prea multe de la Allie. Sau de la Russ. Vorbi mai încet: Jordie joacă base-ball cu Quinn. A fost şi el implicat?

– Din cîte ştiu, nu.

– Karen arată puţin cam tristă.

Într-adevăr. Dacă Georgia era în alb şi negru, iar Amanda în culoarea piersicii, Karen purta ceva gri, şi asta o făcea să pară şi mai palidă.

– E frustrată, îi şopti Amanda printre buze în timp ce traversau rondul.

– Ne trebuie încă o excursie la Canyon Ranch, doar noi trei. O bat la cap întruna, dar zice că e prea ocupată. Ar mai remonta-o.

– Hmm, nu prea cred.

– Aaa, murmură Georgia. Iar Lee?

– Lee, Jordie, Quinn, Gretchen. Ultimele douăzeci şi patru de ore au fost destul de grele.

– Gretchen? întrebă Georgia. Ce s-a întîmplat cu Gretchen?

Karen auzi ultima întrebare şi răspunse crispat:

– Nimic. Încă două luni şi alţi optsprezece ani şi s-a rezolvat totul.

Georgia încruntă sprîncenele.

– Nu înţeleg.

– Nu ţi-a spus Russ?

– Ce să-mi spună?

– Că Gretchen e însărcinată, zise Karen. Aha. Nu ţi-a spus. Mă întreb ce poate să însemne asta.

– Ce tot spui acolo?

Amandei îi păru rău de ea şi îi explică:

– Gretchen e însărcinată. Am aflat ieri.

– Însărcinată? Georgia se uita cînd la una, cînd la alta. Trăiam cu impresia că stă numai în casă.

– Aşa şi e.

– Atunci vine cineva aici?

– Din cîte ştim noi, nu.

– Atunci cine e tatăl?

Amanda îi răspunse sec:

– Asta e o întrebare de un milion de dolari. Se pare că nu ştie nimeni.

– Aţi întrebat?

– Era cît pe-aci, interveni Karen, dar nu a răspuns la aluzie. Însă mi-a dat cîteva indicii. A spus că tatăl nu ştie şi că are alte responsabilităţi. Premisele se potrivesc oricăruia dintre soţii noştri.

Georgia rîse.

– Soţii noştri? Asta-i bună. Soţii noştri nu s-ar aventura cu Gretchen.

– Pomenesc mereu de ea, zise Karen.

– Toţi bărbaţii vorbesc, cumpăni Georgia. Vorbeşte animalul din ei. Asta fac ei, vorbesc despre femei – se uită după cele drăguţe. Dar să facă ceva, asta e cu totul altceva. Şi, în plus, vorbeşti de vecina noastră. Nici unul dintre bărbaţi nu e aşa de tîmpit.

– Cum a reacţionat Lee cînd i-ai spus?

– A părut surprins. Dar acum o lună a ajutat-o cînd i s-a spart boi!erul. Atunci era în şase luni. Cum de nu şi-a dat seama?

– Aşa cum nu ne-am dat nici noi seama, spuse Amanda. Nu-ţi trebuie decît un pulover larg sau o cămaşă de-a lui Ben ca să camuflezi totul. E mică pentru şapte luni.

– Şapte luni, îngînă Georgia. Asta înseamnă că s-a întîmplat în octombrie. Cine a stat mai mult cu ea pe-atunci?

– Dulgherul, instalatorul, electricianul, răspunse Amanda.

– Şi Russ, adăugă Karen.

Georgia reacţionă imediat, enervată, dar înţelegînd tensiunea prin care trecea Karen, o iertă. În loc să conteste insinuarea, chicoti:

– Ei, el e cu siguranţă prin preajmă. Privi în spate la maşina ei singură pe alee. Sau ar trebui să fie. Trebuia să se întîlnească cu editorul lui la prînz. Bănuiesc că au ce discuta.

– L-am întrebat de două ori de Gretchen, spuse Karen. O

dată înainte să vorbesc cu ea şi încă o dată după. A jurat că nu ştie nimic de copil.

– Atunci sînt sigură că nu ştie, concise Georgia. Dacă Russ preferase să nu-i spună că Gretchen era însărcinată, însemna că nu considera că era ceva important, sau pentru că nu ştia cine e tatăl, sau pentru că jurase vreunuia dintre bărbaţi că va păstra secretul. La naiba, şi Graham putea să facă prostii cu Gretchen. Lucrase cu ea toamna trecută, iar el şi Amanda trăiau un coşmar.

Desigur, Lee era singurul cu antecedente, dar Georgia nu era destul de duşmănoasă ca să i-o reamintească soţiei lui. În schimb, bucuroasă să audă huruitul autobuzului de şcoală, spuse:

– Russ zice că bîrfa e treaba femeilor. Se mîndreşte că nu se bagă în treburi de-astea, şi are dreptate. Dacă te gîndeşti mai bine, îţi dai seama că e inutil să ne batem capul să aflăm cine e tatăl copilului. O priveşte doar pe Gretchen. Nu şi pe noi.

– Să sperăm, spuse Karen cu jumătate de glas cînd autobuzul şcolii lua curba. Era ca o cutie mare, galbenă, pe roţi, lucios şi nou cum sînt toate autobuzele de şcoală, aducînd cu el cele două fiinţe apropiate şi dragi Georgiei. Îşi aminti cum aştepta chiar aici cînd Allison şi mai apoi Tommy s-au întors prima dată de la grădiniţă, apoi în clasa întîi şi a doua. Acum erau mari, veneau din clasa a noua şi a cincea, dar emoţia cu care aştepta să dea ochii cu ei prima dată nu dispăruse. Asta îi lipsea cînd era plecată.

Scrută cu privirea şirul de ferestre pînă cînd văzu ceva care semăna cu unul dintre copii, apoi pe celălalt, înaintînd pe centru. Autobuzul se opri cu un sunet strident de frîne. Urmă zdrăngănitul uşilor. Karen o întîmpină mai întîi pe Julie, apoi pe gemeni. În urma lor coborîră Tommy şi Allison, o îmbrăţişară pe Georgia, spunîndu-i că se bucură că s-a întors acasă, solicitîndu-i atenţia cînd unul, cînd celălalt în drum spre casă – apoi apăru şi mezina lui Russ care se întorcea tîrziu de la masa de prînz.

Înconjurată de echipa ei, Georgia uită de Gretchen şi de sarcina ei, şi asta pînă tîrziu în seara aceea.

*

Gretchen stătea la fereastra sufrageriei, în spatele draperiilor. În ciuda ramurilor crescute ale impunătorului stejar din curtea ei, putea să le vadă clar pe cele trei femei de pe marginea trotuarului.

Le vedea mereu. Parcă îi suna un clopot în creier de fiecare dată cînd se adunau acolo, ca şi cum o forţă potrivnică voia ca ea să privească ce pierdea. Întotdeauna îşi dorise să aibă prietene femei. Cînd se căsătorise cu Ben, crezuse că aici va găsi pe cineva. Se înşelase.

„Ai răbdare, îi spusese Ben. Nu te cunosc. Cînd te vor cunoaşte, se vor schimba."

Nu se schimbaseră nici cînd încă mai trăia Ben, nici după ce murise şi ea rămăsese singură. Da, mai treceau din cînd în cînd, aşa cum făcuse Karen cu o seară înainte. Dar nu era o cordialitate sinceră şi nu se înfiripase nici o prietenie. I-ar fi prins bine dacă ar fi fost mai extrovertită, dar nu fusese niciodată aşa. Mai rău chiar, prezenţa acestor femei, fiecare aşa de împlinită în felul ei, o intimida. Aveau bisericuţa lor, iar ea era o străină. Era nesociabilă, needucată şi prost crescută.

„Eşti frumoasa mea", obişnuia să-i spună Ben, şi pentru că o spunea el, credea. Venind din partea lui, frumoasă căpăta sensuri dincolo de bariera fizică. O făcea să se simtă frumoasă sufleteşte.

Ben fusese unic. Dar Ben era mort, şi ea era aici, ascunzîndu-se în spatele draperiilor din sufragerie, invidioasă pe vecinele ei şi pe prietenia dintre ele. Ar fi dat aproape orice ca să li se poată alătura. Amanda era cea mai apropiată de ea ca vîrstă şi părea cea mai blîndă, dar ce avea Gretchen în comun cu ea? Amanda avea doctoratul, pentru numele lui Dumnezeu. Cel puţin Georgia şi Karen ştiau ce înseamnă o sarcină. Ar putea să-i spună dacă era normal să aibă contracţii, sau dacă îi va trece durerea pe care o simţea de fiecare dată în şold cînd se ridica de pe scaun, sau că un copil este un lucru extraordinar şi că

oricine ar încerca să-i spună că ea nu ar trebui să facă asta ar trebui împuşcat.

Dar nu putea să iasă la ele. Nu era bine venită. Ele o voiau pe June, iar ea nu era June. Voiau pe cineva ca Ben, o femeie în vîrstă, un fel de mamă. Pe cineva simplu, blînd şi înțelept.

Voiau o vecină urîtă, după care bărbații lor să nu se uite de două ori, dar Gretchen nu le putea face pe plac nici aici. Frumusețea fusese biletul ei de plecare dintr-o viață de mizerie la țară, în Maine. Era tot ce avea.

Nu şi acum. Îl avusese pe Ben o vreme. Acum avea casa lui şi tot ce era în ea. Avea un portofoliu de investiții. Şi va mai avea un copil.

Zîmbind la gîndul ăsta, mîngîie uşor cu palma rotunjimea pîntecelui. Copilul ei. Doar al ei. Într-o zi, într-un viitor nu prea îndepărtat, ea va sta acolo, pe marginea trotuarului, aşteptînd autobuzul de şcoală. O vor accepta oare atunci? Nu ştia. Poate că atunci nu o să-i mai pese. Mergînd pe urmele copilului, ar întîlni alte mămici. S-ar împrieteni. Vor fi mai deschise, bănuia ea. Sigur n-ar sta acolo, chiar în fața ei, discutînd despre identitatea tatălui copilului. A, da, despre asta vorbeau, era sigură. Karen venise la ea seara trecută cu un scop, şi nu ca să-i aducă prăjituri. Voia să afle cu cine s-a culcat Gretchen.

„Las-o să fiarbă“, decise Gretchen, mîniată brusc. „Las-o să transpire. Ca şi celelalte.“ Dacă nu găseau în sufletul lor resurse să-i arate puțină simpatie, nu le datora nici ea nimic. „Lasă-le să se întrebe care dintre dragii lor soții e tatăl copilului.“

Întorcîndu-se, trecu prin holul de la intrare şi intră în camera de zi. Cu grijă, ca să nu împingă copilul şi să-i doară pe amîndoi, se lăsă pe canapea, îşi scoase pantofii şi strînse picioarele. Tabloul atîrna pe peretele din față. Concentrîndu-se asupra lui, aşteptă să se relaxeze.

La Voisine. Fusese un dar de nuntă de la Ben, cumpărat la o galerie de artă din Paris pe cînd erau în luna de miere, şi asta îi acorda un loc special în sufletul ei. Dar îi plăcea şi tabloul în

sine. Îi plăcuse din clipa în care îl văzuse expus în galerie, în rama sculptată şi aurită. Artistul nu era cunoscut; nu era nici măcar mort. Dar surprinsese o scenă contemporană în pastelurile catifelate şi în trăsăturile specifice şcolii impresioniste, făcînd din el cel mai romantic, mai senzual, mai idilic lucru pe care îl văzuse ea vreodată.

În centrul imaginii era o femeie surprinsă în timp ce tăia trandafiri dintr-un gard împletit. Purta o rochie galbenă festonată uşor la gît şi la încheieturi; o pălărie de soare îi atîrna pe spate. Stătea la capătul unui gard de ţăruşi care despărţea grădina ei de privitor. Casa ei şi cele din spatele acesteia erau din stuc, cu plante verzi căţărîndu-se în voie pe laturi. Strada se îngusta spre capăt, lăsînd să se vadă oceanul.

„Ce îl face atît de senzual?“ se întreba Gretchen. Stătuse ore întregi în faţa lui, şi încă nu găsise un răspuns clar. Nu sugera nimic explicit şi nici nu conţinea nuditate. Femeia avea sînii plini, deci rotunjimea simplă a sînilor ei, evidenţiată de braţele ridicate, putea să dea o notă de senzualitate. Sau poate era nuanţa rozalie din obraji, sau tonul trandafiriu al buzelor care schiţau un zîmbet. Ambele o făceau să radieze. Poate şuviţele de păr blond care scăpau din cocul slab şi îi cădeau ondulîndu-se peste faţă, sau ideea subtilă de transpiraţie pe gît. Gretchen se minuna cum reuşise artistul să facă asta. De mai multe ori se dusese direct la tablou şi atinsese punctele lucioase, aşteptîndu-se să i se umezească degetele.

Transpiraţia era senzuală. Dar în aceeaşi măsură, senzualitatea picturii se putea datora privirii absente din ochii femeii.

Gretchen se identifica cu privirea aceea absentă. Era privirea unei femei ce se gîndea la acel fel de iubire la care visase şi ea o viaţă întreagă. Pentru o perioadă scurtă de timp, o găsise în Ben. El o făcuse să se simtă la fel de senzuală, de radioasă ca femeia din tablou. Ben fusese unic.

Apoi pentru scurtă vreme, crezuse că mai era cineva ca el.

Se înşelase. Dar nu era nici o problemă. Copilul ei nu avea nevoie de un tată. Avea o mamă care să-l iubească – să-l întreţină şi să-i ofere o viaţă stabilă.

Fiii lui Ben nu vor fi prea fericiţi să afle că e însărcinată. Amîndoi căsătoriţi, cu copii, ambii mai în vîrstă decît ea, erau şi aşa destul de supăraţi că Ben îi lăsase ei atît de mult din avere. Ar fi încă un motiv să facă scandal. Au s-o întrebe cine este tatăl copilului. Vor insinua că fusese cu el încă dinainte de moartea lui Ben. Vor face apel la etică şi vor susţine că este o stricată.

Nu ar fi fost prima dată cînd i se spunea aşa. Gîndul ăsta o irită. Inspiră adînc şi se întoarse la tablou.

Deplinătate. Asta inspira femeia din tablou. Deplinătate. Probabil cu asta se identifica şi Gretchen. Ben îi spusese mereu că este deplină. Şi i-o mai spuseseră şi alţii. Deplină – distantă – rezervată. De multe ori i se întîmplase să fie văzută aşa.

Dar deplinătatea este un eufemism pentru singurătate, iar Gretchen era conştientă de asta. Fusese singură încă de la opt ani, cînd tatăl ei venise noaptea la ea în pat, iar mama ei o învinovăţise că l-ar fi ademenit. Deplinătatea era o mască pentru teamă, aşa cum fusese timp de atîţia ani după aceea.

Dar nu şi acum, cînd lăsase totul în urmă. Ben îi oferise numele lui. Îi arătase ce înseamnă iubirea. Îi oferise siguranţă financiară. Îi plăcea să creadă că îi oferise şi acest copil. Şi, indirect, chiar aşa era.

Întîlnirile cu părinţii fură mai productive pentru Amanda decît cele cu elevii. Mai întîi, primi acceptul unui cuplu să discute cu fiica lor care dădea semne de stres la ideea de facultate. Apoi reuşi să convingă un cuplu recent divorţat să apeleze la ajutor din afară pentru fiul lor, elev în primul an, ale cărui note scăzuseră vertiginos de cînd se despărţiseră ei. În ambele cazuri, privindu-i pe părinţi cum interacţionează, îşi formase o idee despre viaţa de acasă a elevilor, şi de aici ajunsese să-i înţeleagă.

Se simțea mai bine cînd plecă de la școală. Încrederea în sine se nărui cînd ajunse acasă și văzu că Graham nu venise încă. Îi lăsase totuși un mesaj pe telefon, cu o voce neutră care nu-i dădea nici un indiciu despre ce gîndea.

„Hei, spunea el. Sînt în drum spre Providence. Am primit azi-dimineață un telefon de la un potențial client. Construiește un mall acoperit și are nevoie de cineva care să proiecteze un atrium în mijloc. Ar fi o treabă interesantă. O să dureze o oră sau două. Și încă vreo două ore să mă întorc, așa că nu mă aștepta la cină. S-ar putea să întîrzii. Ne vedem atunci."

Mesajul fusese lăsat cu o jumătate de oră în urmă, așa că avea dreptate. O să se întoarcă tîrziu.

Mai era un mesaj de la Emily, ca răspuns la precedentul apel scurt al Amandei.

„Bună, Amanda. Am primit mesajul tău. Știu că ești dezamăgită, dar mai e mult pînă la capăt. Sună-mă mîine să stabilim faza următoare."

Amanda șterse mesajul. Ultimul lucru la care voia să se gîndească era Emily sau clinica. Nu avea nici un chef să mai anticipeze toate cele prin care trecuse. Mai erau și alte opțiuni – adopția, de exemplu. Nu avea nevoie de Emily, sau de Clomid, sau de tehniciene antipatice ca să facă asta.

Extenuată, mîncă un castron de cereale la cină, apoi se duse în cămăruță, se întinse pe canapea, se înveli cu pledul și dădu drumul la televizor. Următoarele două ore le petrecu plimbîndu-se de pe un canal pe altul, oprindu-se în final la un documentar despre lupi și puii lor. Cînd se termină, era deja întuneric. Închise televizorul și rămase așa, tăcută, așteptîndu-l pe Graham să se întoarcă.

Era aproape zece cînd auzi camioneta pe stradă, apoi pe alee. Rămase în întuneric, cu ochii deschiși, ascultînd, așteptînd, urmărindu-i mișcările prin bucătărie, apoi pe culoar. Acum răsfoia corespondența. Nu o strigă.

După puțin timp urcă scările. Amanda își ținu respirația

cînd el intră pe culoarşi îl privi direct cînd apăru în uşa cămăruţei. Ea era în întuneric, iar lui îi bătea lumina din spate. Nu-i vedea faţa.

Ori nici el nu o vedea pe a ei, ori nu vru să vorbească.

Zece secunde mai tîrziu intră în dormitor. Îl auzi la baie. Îl auzi la dulap. Îl auzi urcîndu-se în pat şi stingînd lumina.

Şi cu toate astea nu se clinti.

– Allie? strigă Georgia din uşa camerei fiicei sale. Ai vorbit toată seara la telefon.

Allie ridică mîna şi spuse ceva la telefon fără ca Georgia să înţeleagă. Apoi închise.

– Era Alyssa.

– Vorbeaţi despre Quinn?

– Nuu, spuse ea, strîngîndu-şi părul la spate cu degetul mare şi arătătorul, aşa cum făceau toate fetele. Despre bal. Mami, petrecerea va dura toată noaptea. Îmi dai voie?

– Toată noaptea? E prima dată cînd aud aşa ceva despre un bal. Care bal?

– Balul celor de anul întîi şi doi. Ştii de el.

– Da, dar ştiam că nu voiai să mergi.

– M-am răzgîndit. Mergem mai mulţi.

– Cu cine? Aveţi cu cine să mergeţi?

– Într-un fel, dar nu pe bune, dacă ştii ce vreau să spun.

Georgia nu ştia, dar putea să ghicească.

– Un grup – amestecat – nu perechi.

Allison se învioră.

– Da. Dar vrem să petrecem noaptea la Melissa.

– Doar fetele?

– Nu. Toţi.

– Credeam că Melissa şi Quinn sînt împreună.

– Ei da. Dar restul nu.

– Şi părinţii lui Quinn îl lasă să plece o noapte întreagă după tot ce s-a întîmplat ieri?

– Nu are legătură. I-a sărit țandăra antrenorului.
– Pentru că Quinn a venit beat.
– Nu era beat. Băuse puțin.
– Beat-turtă. Aşa mi-ai spus aseară.
– M-am înşelat. Mă laşi, mami?
– Nu.
Fata se lungi la față.
– De ce nu? Toți or să vină. Ştii ce umilitor o să fie dacă eu nu pot?
– Vrei să spui că mama Alyssei este de acord cu toate astea?
– Deocamdată nu. Dar va fi.
– Îhî. Va fi dacă spui că am fost şi eu de acord. Dar nu pot, Allie. Ai paisprezece ani. E cam puțin pentru o petrecere de o noapte, mai ales după ce s-a întîmplat ieri.
– Nu o să bea nimeni.
– De ce trebuie să stai toată noaptea? De ce nu e de-ajuns să stai pînă la douăsprezece? Te-aş lăsa chiar pînă la unu. Tati sau eu am putea veni să te luăm.
Allison se îngrozi:
– Închiriem o limuzină, mami. Nu ne conduc părinții.
– Cine va plăti limuzina?
– Împărțim. Sîntem zece. Nu revine mult de fiecare. Sună telefonul. Ridică imediat. Alo? Ascultă, apoi puse mîna pe receptor şi îi zise Georgiei: Mă laşi puțin să vorbesc?
– Ți-ai făcut temele?
– Aproape. Termin imediat după ce vorbesc. Făcu ochii mari şi continuă pe un ton insistent: Te rog, mami.
Cu sentimentul că fusese dată afară de un copil prea mic ca să dea afară pe oricine, dar încercînd să-i respecte intimitatea, Georgia spuse:
– OK. Dar fără petrecere de o noapte. Limuzina, se poate. Trebuie să vorbesc cu tati. Dar nu toată noaptea.
Ieşi din cameră şi aruncă o privire spre Tommy. Dormea buştean, întins pe tot patul. Înainte putea să-l mişte, dar acum

era prea greu. Aşa că se resemnă să stingă lumina şi ieşi să-l caute pe Russ.

Era la el în birou, scriind ultimul articol. Se aşeză cu bărbia pe umărul lui şi citi pe ecranul calculatorului: „Secretul e să recunoşti o înfrîngere. Uneori poţi să aduni toate scamele din lume, dar asta nu va îndrepta greşeala. Aşa că o iei de la capăt ca să faci treaba cum trebuie. O iei de la capăt, chiar dacă asta te enervează, chiar dacă nu ai timp sau apă caldă, sau ai rămas fără săpun". Se uită pieziş la el.

– Care-i problema?

– Uiţi un şerveţel în maşina de spălat şi se împrăştie pe toate hainele, şopti el continuînd să bată.

– Nu-i nici o problemă. Mai speli încă o dată.

„... mai speli încă o dată", încheie el cu o înfloritură şi se întoarse spre ea cu un surîs.

– Chiar mi s-a întîmplat săptămîna asta. Să ştii cum să reduci pierderile e Lecţia Patru Sute Douăzeci şi Doi. Te duci la culcare?

– Aşa credeam.

– Mai am doar să-l verific şi să-l trimit prin fax. Du-te înainte. Termin şi eu repede.

Făcu o baie, se parfumă, se spălă pe dinţi, se pieptănă, se dădu cu puţină cremă pe faţă. Micşoră lumina din dormitor, se duse la fereastră şi, privind în jos, văzu camioneta lui Graham care intra pe stradă.

– Bună, drăguţă, o strigă Russ din prag. Închise uşa cu grijă, se apropie de ea înconjurînd-o cu braţele pe la spate şi îşi frecă nasul de gîtul ei.

– Allie ţi-a zis ceva de vreun bal? întrebă Georgia.

– Nu, îi şopti el în ceafă. Mmm, da. Cred că da.

– Vrea să se ducă la o petrecere toată noaptea.

Russ o întoarse cu faţa spre el.

– Ssst, îi zise încet şi o sărută. Nu acum. Te doresc.

Îşi dădea seama şi nu rămase impasibilă. Îl cuprinse cu

brațele pe după gît și se lăsă sărutată pe gură, apoi pe tot corpul. Mușcînd și trăgîndu-se unul pe celălalt, ajunseră amîndoi goi, îmbrățișați, în pat. Russ fusese întotdeauna pătimaș în pat. Șaisprezece ani de căsnicie nu reușiseră să-i diminueze dorința. În ceea ce o privea, devenise mai rafinată. Îi plăcea ce simțea cînd făcea dragoste cu Russ, la fel de mult ca și actul în sine. Îi plăcea să știe că era soțul ei, ancora ei, căminul ei. Îi plăcea să reafirme acest drept intim.

Ca toate primirile de bun venit, fu bine și de data asta. Era nerăbdător și ușor de satisfăcut, și chiar dacă nu ajunsese în punctul culminant, era în regulă. Îi făcea plăcere să fie așa. Să-l privească pe Russ adormit, cu un zîmbet ușor pe buze, cu trăsăturile calme, brațele și picioarele complet relaxate. Era la fel de reconfortant ca un orgasm.

Russ avea un temperament echilibrat. Era calm și senin. Toate astea erau evidente acum, cînd se uita la el. Era mulțumit de viața lui – într-atît încît uneori se întreba dacă îi simte lipsa cînd e plecată. Spunea că da, dar numai cînd îl întreba.

– Ți-a fost dor de mine? îl întrebă ea.

– Te cred.

– Luni trebuie să plec din nou. Cu jumătate de suflet spera întotdeauna să-i spună că s-a săturat de rutina asta.

Dar nu se întîmplase pînă acum. În schimb, zîmbea.

– O să țin focul aprins în sobă.

– Nu-mi place să stau plecată tot timpul.

– Dar îți place ce faci.

Îi plăcea într-adevăr ce făcea, dar acum realiza că și lui Russ îi plăcea ce făcea. Poate că îi era dor de ea, dar se descurca destul de bine cît era ea plecată. Se învățase să aibă grijă de casă, să ia decizii zilnice, să citească ziarul la masa din bucătărie dimineața sau să se întindă în grădină cu un ziar și un pix, lucrînd. Copiii erau la școală toată ziua, așa că el avea un program liber și flexibil. De exemplu, azi. Luase prînzul cu editorul și se

întorsese tîrziu, cu toate că Georgia nu ar fi aflat niciodată dacă nu ar fi venit acasă chiar atunci.

Aşa că, ce altceva nu mai ştia? De cîte ori mai plecase de acasă fără să trebuiască să dea socoteală nimănui? Îşi făcea de cap cu Gretchen? Îşi petrecea după-amiezele în tihna casei ei? Sau, mai rău, ea îşi petrecea după-amiezele aici?

Georgia nu credea aşa ceva. Ar fi fost semne. Şi, în plus, Ben era prea pătimaş cînd se întorcea dintr-o călătorie ca să creadă că mai avea pe cineva.

Era soțul ei. Nu o înşela.

Cel puțin nu acum. Dar dacă va sta tot pe drumuri, ce se va întîmpla în cinci ani? Allison va pleca la facultate. Tommy va şti să conducă. Iar Russ? Cînd va scăpa de datoriile părinteşti şi nu vor mai scăpa şervețele în maşina de spălat cu care să-şi umple ziua, nu se va simți el singur şi plictisit?

Nu era prea sigură de asta.

Karen ofta tot timpul uşurată cînd se linişte a casa şi se duceau toți la culcare. Julie dormea de o oră, iar gemenii, care erau mult mai gălăgioşi, picaseră şi ei în cele din urmă. Jordie era încă treaz, dar era de-abia zece. Nici nu-i trecea prin cap să se culce la zece. Avea uşa închisă, dar se vedea lumină pe sub uşă.

Bătu încet la uşă, apoi o deschise şi băgă capul. Jordie şedea pe podea, sprijinit cu spatele de perete, cu un genunchi îndoit şi cu căştile pe urechi. Nu privi în sus – nici nu o auzise.

Încîntată de moment, rămase privindu-l. Îl moştenise pe Lee încă de la început. Acum, adolescent, creştea mai întîi în înălțime, în defavoarea robusteții, şi era deşirat şi slab. Dar avea aceleaşi trăsături fine ca tatăl lui – aceeaşi bărbie pătrată, nasul drept, ochi albaştri. Avea şi acelaşi păr des. Al lui Jordie era blond-roşcat şi lung, al lui Lee blond şi țepos. Karen nu se omora după nici unul dintre stiluri, dar părul era ultima ei grijă. Jordie încrunta prea des din sprîncene. Aşa cum făcea şi acum.

Ridică privirea, se uită la ea o clipă, apoi dădu casca la o parte de pe o ureche.

– Ce e?

Karen zîmbi.

– Am intrat doar să văd ce faci. E tîrziu.

– Tata a venit?

– Încă nu.

– Unde e?

– La birou. Mută dosarele şi echipamentul în spaţiul pe care l-au închiriat. Trebuie să-i supravegheze. Credeam că v-am spus la cină.

– Dar de ce durează atît?

– Nu ştiu. Bănuiesc că au multe de mutat şi de instalat.

Jordie nu părea să o creadă – şi nici Karen, de altfel, dar ce putea face? Ca alibi era bun, plauzibil. Ştia că Lee închiriase un spaţiu nou, extinzîndu-se în birourile eliberate recent de o firmă mică de avocatură. Săptămîni la rînd se plînsese de zgomot şi praf.

– L-ai sunat? o întrebă Jordie.

– Nu. Mă gîndesc că cu cît îl deranjez mai puţin, cu atît va veni acasă mai curînd. Aveai să-i spui ceva anume?

– Eu? Nu. Îşi puse din nou casca pe ureche.

Karen vorbi mai tare.

– Jordie?

Cu o privire încruntată, băiatul ridică din nou casca.

– E totul bine cu Quinn?

– Ce să fie bine? L-au scos din echipă un an de zile.

– Cum se descurcă?

– E bine. El se descurcă tot timpul.

– Eşti supărat pe mine?

– Nu.

Aşteptă să mai zică ceva. Era evident că îl preocupa ceva. Dar nu-l putea face să vorbească fără voia lui. Aşa că îi spuse doar:

– Bine. Te las să asculți muzică. Ți-ai făcut temele?

– Da.

– Noapte bună.

Jordie își puse la loc casca.

Simțindu-se inutilă, se întoarse și închise ușa. Lee trebuia să vorbească cu el. La vîrsta asta, băieții au nevoie de tați. Dar Lee nu știa să vorbească. Lee știa doar să se joace.

Din nou în dormitor, se pregăti să se bage în pat, stinse luminile și deschise larg ferestrele. Apoi se urcă în pat și rămase în întuneric, întrebîndu-se unde era Lee, așteptînd să-i audă mașina. Îl auzi pe Graham venind. Mașina lui avea un sunet deosebit. Auzi țîrîitul unui greiere și trosnetul pădurii în spatele caselor. Creaturile nocturne își intrau în drepturi, cu toate că nu era sigură dacă erau oameni sau animale.

Mai apoi se auzi și sunetul calm al Miatei lui Lee și într-o fracțiune de secundă și-l imagină cum parcase pe cealaltă parte a pădurii, mersese pe jos pînă la Gretchen, apoi se întorsese, luase mașina și venise acasă. Indiferent că pădurea era adîncă și că sunetele pe care le auzise ea nu se potriveau în timp. Dar, gîndindu-se la lista de apeluri necunoscute de pe telefonul lui, credea că face el ceva.

Întorcîndu-se, trase cearșaful peste ea și închise ochii.

Lee întîrzie jos o vreme. Cînd urcă, se schimbă și se băgă în pat.

– Karen? o strigă în șoaptă, așa cum făcea întotdeauna, ca să vadă dacă era trează și știa la ce oră se întorsese.

Iar ea, așa cum făcea de cîteva zile, tăcu mîlc.

3

Graham ieșise din baie cînd intră Amanda a doua zi dimineața. Ușa de la duș era umedă, prosoapele boțite. Deschise

dulapul lui cu inima cît un purice, de teamă să nu-şi fi scos şi împachetat lucrurile, şi simţi o uşurare enormă cînd găsi totul la loc.

Făcu un duş, se îmbrăcă, se fardă şi îşi aranjă părul, presupunînd că Graham va pleca înainte să termine ea şi întrebîndu-se cum o făcea să se simtă asta. Cînd coborî, îl găsi încă în bucătărie, aplecat peste masă, cu picioarele încrucişate. În ciuda poziţiei, nu părea deloc relaxat. Strîngea cu putere cana de cafea. Avea părul umed, ochii întunecaţi.

– Bună, zise Amanda cu un zîmbet timid.

– Nu ai venit în pat noaptea trecută. E a doua noapte la rînd.

O dată mănuşa aruncată, ea răspunse:

– Dormeam. Tu nu m-ai trezit.

Se trezise de cîteva ori singură, întrebîndu-se, aşteptînd, temîndu-se. Avea nevoie de un semn din partea lui că nu o învinuia pentru că nu aveau copii. Un semn că o iubea şi nu se gîndea să caute o altă femeie.

Acum însă, nu îşi dorea decît să se împace. Rana începea să supureze. Semăna atît de mult cu atmosfera încărcată în care crescuse ea – şi era atît de diferit de ceea ce credea că există între ea şi Graham – încît nu putea face faţă situaţiei.

Aşa că îl întrebă:

– Cum a decurs întîlnirea?

– Bine. Ai vorbit cu Emily? Avea vocea încordată. Părea să nu vrea să cadă la pace.

– Da. I-am spus că o voi suna peste o lună.

– Şi ea ce a spus?

– A zis că e în regulă.

– A fost de acord să faci o pauză de o lună?

– A înţeles ce simt.

– Atunci a fost de acord?

Amanda nu putea să mintă.

– Nu. Ar fi vrut să înceapă imediat pregătirile pentru a treia încercare, dar a spus că nu strică să mai aşteptăm o lună.

– Sînt de acord cu ea să facem a treia încercare acum.

Dar numai gîndul ăsta o făcu pe Amanda să-şi piardă capul.

– Nu pot, Graham. Nu pot chiar acum. Am nevoie de o pauză.

– E vorba doar de tine? Sau de noi doi?

– De mine, spuse ea. Lucrurile luau rapid cealaltă turnură.

Graham era şi el conştient de asta. Dădu din cap şi întoarse privirea, bău ultima înghițitură de cafea şi puse cana în chiuvetă.

– Mă duc din nou în Providence după-amiază. S-ar putea să întîrzii iar.

De obicei nu accepta să întîrzie de două ori la rînd, dar acum devenea ceva obişnuit. Astăzi nu era chiar momentul cel mai fericit. Amanda voia să ia cina cu el şi să discute.

Dar Graham nu mai spuse nimic. Ieşi pe verandă, lăsînd uşa cu plasă zdrăngănind în urma lui. Amanda apucă mînerul uşii şi îl privi cum porneşte maşina şi pleacă.

Neştiind ce să creadă sau să facă, rămase acolo pînă cînd pe stradă trecu autobuzul şcolii. Imediat ce plecă, avîndu-i la bord pe cei doi copii Lange şi pe cei patru Cotter, ieşi şi ea. O opri pe Georgia care se întorcea în curte.

Georgia o prinse de mijloc, întrebînd-o:

– Ai timp de o cafea?

Amanda încuviință din cap.

– Trebuie să ajung la şcoală. Dar am nevoie de cineva să mă asculte mai întîi. Iar Georgia era exact ce îi trebuia. Era un fel de model, căsnicia ei era de trei ori mai lungă decît a Amandei. Îşi dorea ca ea şi Graham să reuşească.

– Te frămîntă problema copilului?

– La cine te referi? întrebă ea sec. La mine sau la Gretchen?

Georgia zîmbi.

– Pentru început la tine.

– Da, mă frămîntă. Graham şi cu mine ne izbim de un zid în legătură cu ce vom face mai departe.

– Cum adică, vă izbiţi de un zid?

– Sîntem pe poziţii opuse. Nu am fost niciodată aşa.

– Nu sînteţi de acord dacă să aveţi un copil sau nu?

– Nu, cum să-l facem. Şi în legătură cu Gretchen. Am făcut ceva îngrozitor, Georgia. Am insinuat că el ar fi tatăl.

– Nu se poate.

– Ba da, spuse Amanda cu părere de rău. Încerc să-i învăţ pe elevi să nu aducă acuzaţii pe care să le regrete mai tîrziu, şi ajung să o fac chiar eu. Nu e el tatăl. Sînt sigură. Dar ar fi împotriva firii să nu mă întreb dacă detestă la fel ca şi mine ce a devenit sexul pentru noi. Înainte era aşa de bine. Acum e prescris şi planificat. Trăim după reguli care ne spun unde, cînd şi cît de des să o facem. Ca să nu mai vorbim de lipsa de spontaneitate. Însă lui Graham îi place spontaneitatea. Deci, nu, nu e genul care să înşele, dar atunci poate că nu ştiu prea multe despre psihicul masculin. Sau poate că ştiu. Dorinţa este esenţială pentru bărbaţi. Nevoile fizice. Pornirile de moment. Aşa că poate să fi cedat unei pasiuni de moment cînd lucra toamna trecută cu Gretchen. Nu ţi-am spus că prima lui soţie arată exact ca ea?

– Nu.

– Megan are părul mai degrabă castaniu decît blond, dar trăsăturile sînt aşa de asemănătoare – faţa triunghiulară, pielea ca de porţelan, ochii mari. Poate că mama ei a devenit atît de irlandeză pe cît posibil cînd s-a căsătorit cu tatăl ei, dar ea este evident de neam scandinav.

– Dar Gretchen?

– E sigur că aşa arată. Adică, logic vorbind, ştiu că Graham nu s-ar aventura cu ea. E monogam sută la sută.

– Aşa e şi Russ, dar, sinceră să fiu, m-am gîndit şi eu la asta noaptea trecută. Karen are dreptate. Stă acasă toată ziua. Poate că e un ştrengar. Dar dacă mă înşală pe mine, ar putea la fel de uşor să o înşele şi pe Gretchen.

– Russ nu e un ştrengar.

– Nu arată el ca George Clooney.

– Sigur. Russ e normal. Îmi place cum arată. Are farmec.

– Ei, sigur e mai fermecător decît electricianul, remarcă Georgia. Nathan are şaptezeci şi trei de ani şi suferă de emfizem. Mi-l imaginez cu greu lîngă Gretchen. Ce părere ai despre ceilalţi? Toate familiile din alee apelau la aceleaşi persoane pentru servicii. Instalatorul s-a însurat vara trecută şi e complet cu capul în nori. Dulgherul este un creştin convins. Dacă mi-l închipui pe vreunul cu Gretchen? Dădu din cap dezaprobator.

– Mai rămîne Lee.

– Are şanse.

– Se presupune că a întors o nouă pagină.

Amanda o privi neîncrezătoare.

– Şi eu ce mă fac cu Graham? Îmi trebuie o pauză. Am cerut o lună. Cum să-l conving?

– Ce le-ai spune pacienţilor?

– Le-aş spune să discute problema. Dar numai cînd mă gîndesc să vorbesc cu Graham despre asta mă simt legată de mîini şi de picioare. Nu-şi imagina că Georgia ar fi aşa. Ar fi vrut să fie măcar pe jumătate la fel de echilibrată ca prietena ei. E deprimant. Îl iubesc pe Graham. Întotdeauna am putut vorbi cu el. Dar acum e altfel. Există momente cînd nu poţi discuta cu Russ?

– Da. Cînd avem altele pe cap. Cînd el are un termen de respectat. Sau cînd ne grăbim amîndoi. Ca şi săptămîna asta. Am ratat chestia cu Quinn. Toţi au trecut peste şi nu vor să discute despre asta. Chiar s-a terminat?

– Pentru moment, cred că da.

– Mă îngrijorează treaba asta cu băutura.

– Allie nu are nici o problemă. E puternică.

– Aşa e şi Quinn.

Amanda tăcu, gîndindu-se ce să spună.

– Poate că nu aşa cum credeam noi.

– Ştii mai multe?

– Doar că are probleme. Nu putea să spună mai multe fără să încalce confidenţialitatea. Cred că tu şi Russ aţi mai discutat despre problema cu băutura înainte.

– Da. În general, gîndim la fel.

– Sînt lucruri de care vă e teamă să discutaţi?

– Fratele lui. Tipul e dubios. Are o afacere cu maşini în Michigan şi trăieşte mult peste nivelul unui vînzător de maşini, dar de fiecare dată cînd spun asta, lui Russ îi sare ţandăra. Zice că e fratele lui, şi că îl iubeşte, şi că nu e treaba noastră cum plăteşte el tot ce cumpără. Bănuiesc că nu e. Bucură-te că fraţii lui Graham sînt în regulă.

– O, chiar sînt, zise Amanda. Îmi plac toţi fraţii şi surorile lui. Cu mama lui am eu probleme.

– Cînd e petrecerea de ziua ei?

– Duminică. Aş fi nerăbdătoare să mergem, zic şi numai ca să-i văd pe ceilalţi, dacă n-ar fi piedica asta. Dacă nu vom avea niciodată un copil, Georgia? Familia lui e şi aşa cu ochii pe noi, ce se va întîmpla dacă nu va veni niciodată?

– Nu-ţi face griji. Mai sînt şi alte căi să ajungi părinte.

– Cum ar fi adopţia. Cred că ar trebui să ne gîndim şi la varianta asta.

– Graham vrea?

– Crede că e prematur. Crede că trebuie să epuizăm mai întîi toate opţiunile de a face noi unul. Mă tem că pînă atunci va fi prea tîrziu...

Georgia încerca să evite pe cît posibil călătoriile la sfîrşit de săptămînă, dar de data asta nu se putea face nimic. Directorii companiei care-i propuseseră să o preia pe a ei voiau să facă un tur la fabrica din Florida. Singura zi în care puteau veni era sîmbătă.

Împuşcînd doi iepuri deodată, îşi programă o zi întreagă de întîlniri cu echipa de directori din Tampa pentru vineri.

Vizitele erau standard; ea era sufletul companiei şi o perfecționistă, ceea ce însemna că voia ca lucrurile să fie în ordine la toate nivelurile. Nu era aşa de naivă ca să se ocupe de administrarea fiecărui nivel. Avea angajați care făceau asta. Dar prezența ei conta, şi de aceea încerca să viziteze fiecare birou şi fiecare fabrică importantă o dată pe lună.

Nu avea avion decît joi, după-amiază tîrziu, şi trebuia mai întîi să treacă pe la biroul ei din Danbury. Cu toate astea, trăsese de timp cu copiii înainte să-i conducă la autobuz, apoi cu Amanda înainte să plece şi ea, lăsînd-o cu aceleaşi temeri dinaintea fiecărei călătorii – temeri care implicau inevitabil viziuni cu terorişti deschizînd focul în timp ce aştepta avionul, sau cu prăbuşirea avionului. Se pregătea să intre în casă şi să-l lase pe Russ să o mai înveselească atunci cînd apăru lăptarul cu camioneta lui hodorogită de vreme. De săptămîni întregi nu mai auzise sunetul ăsta. Îi amintea de vremuri mai simple, mai sigure.

Familiile Lange şi Cotter comandau de la aceeaşi lăptărie de ani de zile, dar Pete venea de obicei dimineața tîrziu. Georgia fu surprinsă să-l vadă aşa de devreme şi fu de două ori mai surprinsă cînd el se opri mai întîi la Gretchen. Sări din camionetă cu coşul de metal în mînă şi alergă pe potecă.

Lăptarul. Era o posibilitate interesantă. Era trecut de patruzeci de ani şi avea familie. Dar părea mai sprinten. Cînd venea la ei sau la familia Cotter lăsa de obicei comanda în cutia agățată de uşa din spate. Dar la Gretchen intră în casă şi stătu cîteva minute. Georgia rămase să privească pînă cînd el reapăru, apoi intră şi ea în bucătărie. Russ era la masă, ascuns în spatele ziarului.

– Nu ştiam că Gretchen comandă lapte, zise Georgia.

Russ coborî un colț al ziarului.

– Hm?

– De cînd primeşte Gretchen lapte de la aceeaşi lăptărie cu noi?

– De ceva vreme. A trecut într-o zi şi a cerut numărul. De ce?

– Pete a stat înăuntru o vreme. Poate că el e bărbatul cu pricina.

Russ dădu ochii peste cap.

– De ce nu ar fi Pete? insistă Georgia.

Russ ridică din sprîncene şi o privi peste ochelari.

– Face livrări toată ziua. Nu are timp să se distreze cu clientele. Pe deasupra, nu venea la ea în octombrie. De-abia în ianuarie mi-a cerut numărul.

Georgia era uimită.

– Ai reținut asta.

– Da, spuse fără să-şi ceară scuze. Îi arătam toate bunătățile pe care le aduce Pete, şi am scos ultimul cornet de îngheţată din frigider. I-am dat să guste.

– A gustat îngheţată chiar aici, în bucătărie?

– A stat doar două minute. Afară ningea. Nu a stat mult. Şi-a desfăcut doar haina. Cred că era haina lui Ben. Era mare. Se uita în continuare la soţia sa peste ochelari, invitînd-o să zică ceva despre vizită.

În schimb, ea fu surprinsă cît de adorabil era Russ aşa, cu părul în dezordine şi verigheta impecabilă pe unul dintre degetele lungi cu care ţinea ziarul. Hotărînd deocamdată să aibă încredere în el, se apropie, îl sărută în creştetul capului şi îl strînse de umăr.

Karen petrecu dimineaţa de joi recondiţionînd cărţi în biblioteca şcolii elementare. Ca şi treburile domestice, nu o solicita mental. Se bucura că mai lucrau şi alte mame împreună cu ea. Vorbiră de una, de alta, nimic deosebit, dar suficient ca să uite de gîndurile ei.

Ea şi Lee nu prea mai vorbeau. Hotărît şi indignat, îi imputa că îl jignise profund cînd îi spusese că el ar fi tatăl copilului. Sfidător chiar, se dusese la Gretchen în seara aceea să o întrebe cine era tatăl. I-a zis apoi că Gretchen nu voia să spună.

Dar Karen nu fusese cu el la Gretchen. Nu ştia ce vorbiseră

sau făcuseră. Dacă Lee nu-şi făcea totuşi de cap cu Gretchen, atunci îşi făcea cu altcineva. Ar băga mîna în foc de data asta.

Se întoarse de la şcoală la amiază. Şedea pe treptele din faţă, lăsîndu-se pătrunsă de căldura soarelui ca antidot la răceala din sufletul ei, cînd apăru pe alee maşina poştaşului. Poştaşul, cu braţele pline de scrisori, coborî din maşină.

Se duse la familia O'Leary şi puse corespondenţa în cutia de la capătul aleii, făcu la fel şi pentru familia Lange. Îi înmînă şi ei scrisorile, o întrebă ce mai face, observă liliacul aproape în floare şi, cu un salut, îşi văzu de drum spre casa Tannenwald.

Karen se uita prin grămada de scrisori de pe genunchi cînd poştaşul o chemă pe Gretchen pentru o felicitare, iar ea ieşi pe alee să-l întîmpine. Purta o tunică drăguţă şi pantaloni largi şi, după cîte îşi dădea seama Karen, sandale italieneşti în picioare. După cît de bine arătau cele trei articole, erau cumpărate probabil de la Saks sau Neiman Marcus. Karen nu intra în nici unul dintre aceste magazine, nici pentru ea, nici pentru copii. Dar Lee cumpărase din ambele locuri lucruri scumpe, şi nu pentru el. După ce văzuse cheltuielile pe chitanţa pentru cartea de credit, îi verificase etichetele din dulap. Căutase butoni de manşetă noi; evident, din moment ce tinerii calculatorişti nu purtau butoni de manşetă, nu găsi nici unul. Şi nici vreun portmoneu nou.

Cineva se bucura de generozitatea lui. Se întrebă dacă nu cumva Gretchen purta un colier sub tunică, sau cercei ascunşi sub buclele acelea blonde şi drăgălaşe, sau o brăţară strălucitoare sub manşetă. În timp ce vorbea cu poştaşul, ţinea în mînă un plic. O brăţară ar fi alunecat pe braţ şi s-ar fi văzut.

Poştaşul era mai scund decît Gretchen şi mai rotofei decît ar fi trebuit să fie un bărbat care umbla toată ziua de la o casă la alta. Bine, nu mergea pe jos tot timpul. De obicei mergea cu maşina de la o cutie poştală la alta. Karen se întreba de ce azi o luase pe jos. Poate că avea un traseu scurt şi ceva timp în plus, sau poate de dragul soarelui de primăvară sau ca să mai facă mişcare. Mai era şi Gretchen.

Cîteva minute zîmbiră şi discutară, dar Karen nu auzea ce vorbeau. Gretchen îi întinse plicul şi luă de la el unul mai gros, şi alte cîteva mai mici. O scrisoare căzu pe jos şi Gretchen se aplecă să o ridice, dar poştaşul o ridică primul. I-o dădu, zîmbi şi se întoarse la maşină.

Poştaşul. Discrepanţa fizică dintre ei era prea mare. Karen mai văzuse femei înalte cu bărbaţi scunzi. Văzuse femei suple cu bărbaţi durdulii. Totul depinde de gusturi.

Lee, pe de altă parte, era prea frumos. Ca femeie, poate să nu-ţi placă părul lui ţepos, dar cu siguranţă nu treci cu vederea restul. El şi Karen fuseseră un cuplu frumos în ziua nunţii lor. După aceea, viaţa se complicase – copiii, munca, aventurile lui Lee îşi spuseseră cuvîntul. O făcuseră să se simtă complexată şi neatrăgătoare.

Întorcîndu-se, intră în casă şi îşi pregăti un sandviş cu unt de arahide şi cartofi. Nu-i păsa că are amidon. Avea nevoie să mănînce ceva care să o înviorеze.

Sandvişul o ajută prea puţin. Luă maşina şi se îndreptă spre casa celei care răspundea de balul de absolvire organizat anual de oraş pentru elevii din ultimul an. Karen şi ea aveau de lucrat cîteva ore împreună ca să parcurgă lista cu magazinele locale pe care se puteau bizui pentru donaţii în contul evenimentului. Mai apoi urma să se întoarcă acasă şi să aştepte autobuzul şcolii.

Avînd nevoie de o consolare mai consistentă decît un sandviş, îşi promise să n-o scape din ochi pe Amanda. Din partea ei putea primi un sprijin sigur.

Karen voia s-o întrebe despre poştaş. Dacă tot era aici, voia să ştie ce era în plicurile alea pe care le tot primea şi trimitea vecina. Se gîndea că Amanda avea şi ea interes în povestea asta. La urma urmei, dacă nu era Lee tatăl copilului, toate indiciile duceau la Graham.

Amanda clătină imediat din cap cînd Karen o acostă ceva mai tîrziu în aceeaşi după-amiază şi îi spuse că îl suspecta pe poştaş.

– Dominic? Nu cred că ar avea curajul, cu atît mai puțin că și-ar dori să o lase însărcinată pe Gretchen.

– Pentru că arată așa cum arată?

– Pentru că toată viața lui e maică-sa.

– De unde știi tu?

– Am vorbit cu el. Eram afară într-o zi cînd a trecut pe aici și era atît de abătut încît l-am întrebat ce s-a întîmplat. Locuiește cu mama lui. Este infirmă, iar el are grijă de ea aproape tot timpul. Era supărat fiindcă trebuia să o ducă la dentist pentru o operație și nu avea bani. Alternativa era să-i extragă dinții și asta îl preocupa.

– Un fiu bun, spuse Karen încet. Cu mîinile în șolduri, privi în jur. Graham știe ceva?

– Nu cred.

– A întrebat-o pe Gretchen?

– Nu știu să fi făcut-o.

– Russ da. Și Lee. El nu e curios deloc?

Amanda împietri o clipă. Apoi zise încet:

– Karen, nu cred că e Graham. Nu a întrebat pentru că nu acordă importanță subiectului.

– Eu aș spune că e important.

– Bine. Și ce-au aflat Russ și Lee?

– Nimic. Nu vrea să spună cine e tatăl. Poate că lui Graham o să-i spună. Apoi șopti: Uite-o.

Gretchen ieși pe partea cealaltă a casei sale, ținînd un furtun. Cînd întoarse privirea în direcția lor, Amanda ridică mîna și o salută. Gretchen dădu din cap, se întoarse și se apucă să ude straturile.

– Nu e prietenoasă deloc. Se joacă cu noi.

– Sau poate că e stingherită.

– Pentru că tatăl copilului este unul dintre soții noștri?

– Nu. Pentru că noi sîntem împreună, iar ea nu e prietena noastră.

– Și cine e de vină? întrebă Karen, ridicînd mîna către băiatul

cu ziarele, care pedala pe alee, cu coşul plin cu săptămînalul local. Bună, Davey, strigă ea, apoi îi spuse Amandei: Am lucrat cu părinţii lui anul trecut pentru tîrgul de Crăciun.

– Bună, doamnă Cotter, îi răspunse Davey, dar se oprise în dreptul casei văduvei şi ţinea ziarul, aşteptînd-o pe Gretchen care venea spre el.

– O fi el blond şi adorabil, dar nu cred că e cazul să-l suspectăm, murmură Amanda. Între timp o privea fermecată pe văduvă. Cînd zîmbea, ceea ce făcea şi acum cu băiatul, emana o anume căldură. Şi timiditate. Amanda nu observase niciodată calitatea asta la ea.

Băiatul aluneca acum cu bicicleta spre ele, atingînd pavajul cu un picior. Le dădu fiecăreia cîte un ziar.

– Nu i-am mai văzut pe părinţii tăi de o vreme, îi zise Karen. Ce mai fac?

– Bine.

– Transmite-le salutări din partea mea.

– Aşa o să fac. Şi plecă mai departe pe stradă, aruncînd un ziar pe treptele din faţă ale casei familiei Lange.

Din obişnuinţă, Amanda deschise ziarul. Şi tresări brusc cînd văzu titlul de pe prima pagină.

9

VEDETĂ DE BASE-BALL SUSPENDATĂ PENTRU BEŢIE, spunea titlul, iar articolul relata în detaliu exact ce se întîmplase joi.

Amanda murmură, pierită:

– O, nu.

Karen desfăcuse şi ea ziarul şi citea.

– Ei poftim, astea-s noutățile.
– Nu așa. Nu e nici măcar pe pagina de sport. Îl pun la zid.
– Cînd ești vedetă, trebuie să iei și părțile bune și pe cele rele.

Amanda nu îl vedea decît pe Quinn Davis frecîndu-și nervos degetele la întîlnirea de seara trecută. Nu era deloc calm și încrezător. Un copil stăpîn pe el nu venea beat la antrenamentul de base-ball. Dată fiind vehemența cu care părinții lui voiau să șteargă totul cu buretele, dezvăluirile de pe prima pagină nu le cădeau prea bine. Amanda încerca să-și închipuie cum se simțea Quinn acum.

Nici nu intrase bine în bucătărie că și sună telefonul. Era Maggie Dodd, la fel de preocupată ca și ea în privința articolului. Da, reprezentanților școlii li se puseseră întrebări despre incident, spuse ea, dar nu dăduseră detalii. După cît se pare, informațiile proveneau de la antrenorul de base-ball, membrii echipei și prietenii lui Quinn.

Ea și Amanda discutau despre ce se întîmplase cînd Maggie o puse pe linia de așteptare ca să preia un alt apel. Cînd reveni, vorbi apăsat:

– Părinții lui Quinn. Sînt negri de supărare. Vor să știe cum s-a ajuns ca fiul lor să fie astfel compromis.

Pe de o parte Amanda era de acord cu felul mai degrabă grosolan în care Karen judecase situația. De patru ani, de cînd citea *Woodley Weekly,* pe primă pagină citise nenumărate articole de laudă la adresa unuia sau a altuia cu numele Davis. Acum vedea și reversul medaliei, inevitabil din unele puncte de vedere. Într-o anumită măsură, erau doar știri.

Pe de altă parte, consilierul își făcea griji pentru Quinn.
– Lasă-mă să-i sun, o rugă pe Maggie. Voi trece pe la ei și vom discuta dacă sînt de acord.

Nu au fost de acord.
– Ar fi o pierdere de vreme, doamnă Carr, îi spusese tatăl

lui Quinn. Ne-ați fi putut ajuta ieri-seară. Dar nu sînteți de partea noastră.

– Nu este vorba de partea cui sînt, argumentase Amanda. Ci despre ce e mai bine pentru Quinn. Acum îmi fac griji pentru el. A văzut articolul?

– Bineînțeles. Nici nu se putea altfel. L-au sunat prietenii. Au sunat şi prietenii noştri.

– Se simte bine?

– Nu. Dar nu vă priveşte.

– Ba da. Chiar aş vrea să vorbesc cu el.

– Ne ocupăm noi de problema asta. Mulțumesc. Îi închise telefonul.

Amanda se simțea neajutorată în privința lui Quinn. Voia să discute cu Graham despre asta. El avea o intuiție bună. Ar putea să o liniştească sau să-i dea un sfat. Ar fi un subiect neutru de discuție.

O clipă crezu că dorința i se împlinise. Graham sună la scurt timp după ce ea terminase de vorbit cu tatăl lui Quinn.

– Bună, spuse el circumspect. Se cunoştea că vorbea din maşină. Calitatea legăturii era aceea de hands-off.

– Bună. Unde eşti? întrebă ea, ca de obicei. Ar fi vrut să ştie dacă era la două, la zece sau la douăzeci de minute distanță de casă. De data asta, vocea ei era la fel de circumspectă ca a lui, ceea ce conferi întrebării o notă de îndoială.

Ceea ce se răsfrînse asupra vocii lui. Era mai dură, blocînd comunicarea.

– În momentul ăsta sînt în drum spre Providence. Sînt în întîrziere.

Făcu o pauză.

– Aşa o să fie în fiecare zi?

– Nu ştiu. E o treabă bună. Mai umplu timpul cît eşti tu plecată la şcoală.

– Nu sînt la şcoală în fiecare seară.

– Ei bine, joi te-ai întors.

– Era important.

– Aşa e şi cu mine. Înjură. Amanda auzi un claxon strident, apoi pe Graham ţipînd enervat. Cretinul ăla mi-a tăiat calea, s-a băgat în faţa mea cu o sută douăzeci la oră.

– De obicei nu conduci aşa de repede.

– Sînt în întîrziere.

– Ai avut o zi proastă?

– Doar aglomerată.

Şi cu asta s-a încheiat discuţia.

– Cînd te întorci acasă?

– Zece, unsprezece.

– Bine. Succes.

Amanda închise telefonul cu gîndul la ce ar fi putut să spună, ce *ar fi trebuit* să spună – orice, numai să-l fi convins să stea mai mult de vorbă. Dar Graham era acum ca un străin. Nu ştia cum ar reacţiona la ce i-ar spune. Nu ştia nici măcar dacă ce spunea era clar. Poate era mai bine să nu mai încerce să se deschidă în faţa lui.

Sexul ar putea rezolva situaţia. La nivel fizic comunicaseră întotdeauna.

Cu toate că asta nu se mai întîmplase de cîteva luni încoace.

Dar ciclul era aproape pe sfîrşite, iar ea refuza să se gîndească la aspectele clinice ale conceperii unui copil, aşa că poate pasiunea avea o şansă.

Cel puţin la asta se gîndea cînd, mai tîrziu, făcu o baie cu spumă, se unse cu loţiune parfumată pe tot corpul, se îmbrăcă în cămaşa uşor indecentă pe care i-o cumpărase Graham la începuturile mai înflăcărate ale relaţiei lor, şi se urcă în pat. Rămase neliniştită în întuneric, uitîndu-se din minut în minut la ceas de la ora zece încolo. Era trecut de unsprezece cînd veni şi Graham. Îl auzi urcînd scările şi îl aşteptă să vină în dormitor. Dar el se opri în cămăruţă şi deschise televizorul. La miezul nopţii se duse la uşă şi se uită înăuntru. Dormea.

„Trezeşte-l“, striga o parte din ea. Dar nu putu. Dacă era în aceeaşi dispoziție ca atunci cînd vorbiseră la telefon, nu se va lăsa sedus. Iar asta ar face-o să se simtă ridicolă şi mai nedorită ca oricînd.

Aşa că se strecură înapoi în dormitor şi stătu trează în întuneric, încercînd să alunge gîndurile nefericite din minte, pînă cînd oboseala îşi spuse în cele din urmă cuvîntul.

A doua zi se trezi la şase şi jumătate, cînd intră şi Graham în dormitor. Se duse la dulap, îşi scoase haine curate, se dezbrăcă de cele în care dormise şi le îndesă în coşul de rufe, apoi intră în baie. Ea ascultă zgomotul duşului şi o clipă vru să i se alăture – dar nu avu curaj.

– Bună, păpuşă, o întîmpină Maddie pe Amanda cînd intră în birou.

– Bună, păpuşă, îi răspunse ea, dar se duse direct la calculator şi îi scrise un mesaj lui Graham. „Eşti acolo?“ Ştia că aşa procedau cei laşi. Dar dacă metoda funcționa pentru elevii ei mai reticenți, s-ar putea să funcționeze şi în cazul ei.

După o discuție cu un elev şi alte zece minute în care umblă pe culoar căutîndu-l pe Quinn, veni şi răspunsul: „Sînt aici. Ce e?“

„Trebuie să vorbim“, îi scrise din nou, trimise mesajul şi mai întîrzie treizeci de minute în cancelarie, vorbind cu profesorul de engleză al lui Quinn. Băiatul fusese la ora lui de dimineață şi părea că nu-i pasă de nimic pe lume. Învățase? Profesorul nu era sigur. Tema fusese să citească din *Regele Lear* şi priviseră o casetă cu piesa.

Răspunsul lui Graham o aştepta cînd se întoarse în birou. „Foarte bine. Vorbeşte.“

„Eşti supărat?“ îi scrise.

Răspunsul lui veni repede, atît cît îi luase să primească, să citească şi să scrie. „Da, sînt supărat. Nu aşa mi-am dorit să fie căsnicia noastră.“

„Căsnicia noastră a fost excelentă“, îi scrise ea, subliniind şi îngroşînd cuvîntul „excelentă“. „Asta este prima problemă cu care ne confruntăm.“

„Te referi la copil sau la încrederea dintre noi?“

„La ambele“, scrise Amanda şi abia apucase să citească înştiinţarea de transfer că veni şi răspunsul lui.

„Dar nu se pune problema de încredere în ce priveşte copilul.“

„Ba da.“

„Cum aşa?“

Se gîndi ce să-i spună plimbîndu-se pe culoare în timpul unei pauze. Aşa întîlnise cîţiva dintre elevii ei. Contactul direct era important. Disponibilitatea venea ceva mai tîrziu.

De data asta nu găsi nici o breşă pe culoare, dar îl văzu pe Quinn. Rîdea cu nişte prieteni şi părea să se simtă bine. Nu se uitase la ea, dar, pe de altă parte, nici nu se aştepta să o facă. Evita ceea ce nu putea să controleze.

Aşa făcea şi ea? Se mîndrea că era mai mare şi mai înţeleaptă decît elevii ei, dar faptul că nu îi spunea totul lui Graham nu era un gest prea matur din partea ei.

Aşa că se întoarse în birou şi îi scrise despre ceea ce o speria cel mai tare. „Ce se va întîmpla dacă nu vom avea niciodată un copil? Pot fi sigură că vei mai vrea să fii soţul meu?“

– Te iubesc! strigă Maddie.

Zîmbind trist, Amanda îi dădu păsării ceva bun.

– Eşti o drăguţă.

– Papa, drăguţ? întrebă pasărea.

– Papa, drăguţ, îi răspunse ea şi îi mai dădu ceva. Apoi se întoarse la calculator.

În cîteva minute veni şi răspunsul lui Graham. „Întrebarea ta e de-a dreptul o insultă“ scrise el, subliniind şi îngroşînd „de-a dreptul“.

„Ştiu doar cît de mult îţi doreşti să ai copii“, îi scrise în

replică. „Ştiu cît de mult îşi doreşte şi familia ta un copil. Familia este totul pentru tine. Nu sînt sigură dacă simţi acelaşi lucru şi pentru mine.“

„Iar trebuie să aleg?“

„Nu. Trebuie să fiu sigură. În ultimul timp mă simt din ce în ce mai puţin femeie.“

„Ei bine. Nici eu nu m-am simţit prea bărbat. Nu mă ajută prea mult să te văd că dormi în cămăruţă. Mă face să mă simt nedorit.“

„Cine a dormit în cămăruţă ieri-noapte?“ scrise ea. Dar trimise imediat un alt mesaj: „E-mail-ul e o tîmpenie. Se înţelege altceva. Nu te acuz pe tine. Dar nu mai ştiu ce simţi“.

Răspunsul lui fu: „Respingere“.

O duru inima. „Hai să luăm cina împreună. Iau nişte carne şi o salată pe drum şi mai vorbim.“

Aşteptînd răspunsul, se întîlni cu un alt elev, luă prînzul la bufet cu un grup de juniori pe care îi consilia cu privire la un proiect de servicii în folosul comunităţii. Petrecu încă treizeci de minute neplăcute scriind notiţe despre întîlnirile cu elevii din dimineaţa aceea, pînă primi şi răspunsul lui Graham la invitaţie.

„Tu nu vorbeşti. Faci acuzaţii şi te retragi.“

„Aşa am fost învăţată“, răspunse ea. Putea să arunce vina pe părinţii ei, dar asta nu-i era de prea mare ajutor în căsnicie. Odată şi odată trebuia să-şi asume propriile fapte. Păstră ceea ce scrisese pentru că explica de ce făcuse ceea ce făcuse, şi adăugă „Ajută-mă să mă schimb, Graham“.

El îi răspunse: „O să fiu acasă la cină“.

Graham îşi impunea să nu se gîndească la cuvîntul „divorţ“, dar, din moment ce mai trecuse prin asta, cuvîntul făcea parte irevocabil din vocabularul lui. Dacă se destrăma şi căsnicia cu Amanda, ar fi de două ori învins. Provenind dintr-o familie ca a lui – dintr-un mediu evlavios ca al lui –, asta ar fi fost o lovitură din care putea să nu-şi mai revină.

În plus, un divorț era o perspectivă atît de îndepărtată încît îl făcea să rîdă. O iubea pe Amanda. Intraseră doar pe un teren alunecos. Asta era tot.

Își dorea să știe ce să facă. Totul îi dădea de înțeles că Amanda dorea să fie lăsată singură, și asta și făcuse. Dacă vrea să doarmă singură, nici o problemă. Nu îi făcea plăcere, nu avea de ales. Nu se dădea bătut în fața ei, mai ales dacă începuse să se îndoiască de căsnicia lor. Poate că voia să iasă din joc, așa cum făcuse și Megan. Poate că era ceva în neregulă cu el ca soț. Poate că era ceva în neregulă cu el ca *bărbat*.

Ce spusese – că e-mail-ul e o tîmpenie pentru că se înțelege altceva? În ultima vreme, cînd venea vorba de Amanda, se confrunta mereu cu problema asta. Putea vorbi despre orice și de toate cu frații lui fără să-și facă griji despre ce crede celălalt, dar pentru nevasta lui orice cuvînt ajunsese să conteze – nu numai să conteze, dar atîrna mult mai greu. Atît de mare era miza.

Iar acum aveau întîlnire. Ca să mai vorbească la cină. Ar fi vrut să ia înainte niște lecții de comunicare cu nevasta. Își dorea să se descurce mai bine în ale căsniciei.

Se pricepea să muncească. Avea mai mult decît și-ar fi dorit. Dacă Amanda ar fi fost însărcinată, ar fi refuzat slujba din Providence. Oricît de tentantă ar fi fost – și interesantă profesional – îi lua mult timp.

Dar Amanda nu era însărcinată și în consecință era bucuros să-și consume timpul. Lucră la birou pînă tîrziu vineri după-amiază, apoi se duse acasă pentru că, totul fiind zis și făcut, dorea să o strîngă în brațe pe Amanda. Dar ea nici măcar nu ajunsese.

Aproape că vru să se întoarcă la birou. Se temea să nu pară prea nerăbdător, să nu lase loc pentru o dezamăgire dacă ea nu era pe aceeași undă cu el. Dar îi plăcea casa și avea ce face.

Spăla camioneta cînd Jordie Cotter trecu pe acolo.

– Să vă ajut cu ceva?

– Sigur. Îi aruncă o cîrpă. Şterge bine pe lîngă marginile farurilor. Intră mizerie acolo. Am curăţat aproape tot cu furtunul, dar dacă ai vrea să verifici, ar fi grozav. Hei! N-aţi avut meci astăzi? Mulţi părinţi de prin partea locului se adunau să asiste la meciul de base-ball de vineri după-amiază. Graham se oprea şi el adeseori, mai ales acum, că era la curent cu toţi jucătorii prin intermediul lui Jordie.

Jordie făcu o strîmbătură.

– Azi am avut doar antrenament. Meciul a fost ieri. Am pierdut.

– Rău?

– Doisprezece la trei.

Graham se strîmbă la rîndul lui.

– Au!

– Din cauză că l-am pierdut pe Quinn, pretinse el. Edlin trebuia să se gîndească la asta cînd l-a suspendat. Amanda a fost de acord să-l suspende?

Graham nu vorbea în numele Amandei.

– Nu ştiu. Dar trebuia să se facă ceva. Copiii nu trebuie lăsaţi să vină beţi la antrenament. Şi, ia zi, echipa e cam zdruncinată?

– Da. Jordie se străduia să şteargă stopurile. Au mai căzut cîteva pietre din turn.

– Ştiu. Am trecut pe acolo ieri-seară. Graham şi Jordie împărtăşeau o pasiune pentru pădure de cînd el şi Amanda se mutaseră aici. Jordie îl condusese pe Graham la turn şi stătuse cu el la bază de cînd avea zece. Împreună, făcuseră speculaţii pe seama originii lui şi formulaseră mai multe teorii fantastice.

Era ceva timp de cînd se duceau împreună în pădure. Dar, nu o dată, Graham îl zărise pe Jordie mergînd singur într-acolo.

– Crezi că se va prăbuşi? îl întrebă Jordie.

– Nu s-a prăbuşit pînă acum.

– Ştii că Gretchen o să aibă un copil?

Frecînd crusta de mizerie de pe treapta maşinii, Graham vorbi mai repede:

– De fapt, da. Am aflat ieri.

– Ce părere ai?

– Mă bucur pentru ea.

– Vreau să spun, dacă ştii cu cine e. Cine e tatăl?

– Poate fi oricine. Nu ştim cu cine umblă Gretchen.

– Nu umblă cu nimeni. Am auzit-o pe mama vorbind. Crede că e tata.

Graham se opri şi se uită la băiat.

– Cui i-a spus asta?

– Nimănui. Vorbeşte singură cu voce tare cînd e supărată. Ştii, trînteşte, bodogăneşte. Am auzit-o azi-dimineaţă. Făcea paturile. S-au certat pe tema asta ieri-seară. Nu l-a acuzat pe faţă, dar nu era departe. Crezi că el e tatăl?

– Nu, zise Graham. Jordie vorbea cu el aşa cum nu vorbea cu mulţi adulţi, poate pentru că Graham era mereu sincer. Dar acum era vorba de tatăl lui, şi nu se ştia nimic precis. O iubeşte pe mama ta.

– Asta nu l-a oprit altă dată, mîrîi Jordie, iar Graham fu surprins să vadă cît de mult se schimbase băiatul cu care mersese el în pădure. Acum se sprijinea cu spatele de camionetă şi privea spre casa văduvei. Se uită la noi chiar acum, ştii?

– Nu. Sincer, nu ştiam.

– Stă în sufragerie şi priveşte de după perdele.

– Poate ştie că te uiţi la ea.

– Ce vrea de la noi?

– Ce ne dorim cu toţii de la un vecin. Sau de la vecini.

Pe stradă apăru un mic BMW roşu. Jordie îl văzu şi căzu în extaz.

– Oho! exclamă el. Ia uite ce maşină!

Graham se uită şi el. Văzu un puşti care părea prea tînăr ca să conducă, într-o maşină pe care mai mult ca sigur că nu o plătise el.

– Cine e?

– Alex Stauer. Hei, trebuie să mă car. Îi întinse cîrpa lui Graham şi o tuli. Peste cîteva secunde se înghesuise pe bancheta din spate, iar maşina întorsese în cerc şi demarase în trombă pe alee.

Graham se uita după ea cînd apăru şi Lee Cotter cu maşina lui.

– Ăla era cumva fiu-meu? strigă el.

– Da, zise Graham şi îşi văzu de treaba lui.

Lee parcă maşina şi veni la el.

– A naibii maşină.

– Cu Alex Stauer la volan. Nu e şi el unul dintre băieţii suspendaţi din echipă împreună cu Quinn?

– Ba da.

– Crezi că e un premiu de consolare din partea părinţilor?

– E maşina mamei lui. E cam sălbatică, comentă Lee cu un zîmbet puţin prea familiar.

– De unde ştii? îl întrebă Graham, dar ridică imediat o mînă. Nu spune nimic. Nu vreau să ştiu. Dacă pun băieţii răi mîna pe mine şi mă ameninţă că-mi bagă o rangă încinsă între picioare, măcar să nu am nimic de declarat.

Lee chicoti, apoi îşi luă o mimă serioasă.

– Dacă tot veni vorba, ţi-aş fi recunoscător dacă ai pune o vorbă bună despre mine şi văduvă. Văzînd privirea inocentă pe care i-o întoarse Graham, continuă: Karen face valuri. Crede că e copilul meu.

– Şi aşa e?

– De ce ţi-aş spune, ca să pun băieţii răi pe urmele mele? întrebă el. Fii de partea mea de data asta. De obicei îi arătam că o iubesc făcînd şi noi încă un copil, dar ultima dată cînd am încercat manevra asta, ne-am trezit cu trei.

– Te puteai opri după gemeni.

Lee se strîmbă.

– A mai fost o mică problemă după gemeni. Trebuia să fiu mai convingător.

Graham simți că i se face silă.

– Karen merită ceva mai mult.

Lee rîse.

– Toate merită, dar asta e situația. Are casa ei. Copiii. Mergem în vacanță de două ori pe an. Stă destul de bine dacă privești lucrurile în ansamblu. Ia zi, mă ajuți în treaba cu Gretchen? O rogi pe Amanda să mă scape de Karen?

Graham nu avea de gînd să facă așa ceva. Chiar dacă ar fi fost de acord cu ce făcea Lee – dar nu era–, avea lucruri mult mai importante de discutat cu soția sa.

Amanda se opri în drum spre casă să ia ceva de mîncare din centru. Alese două bucăți de mușchi file de la măcelărie, o lăptucă Bibb proaspătă, o roșie uriașă, ardei roșu, portocaliu și verde, și preferatul lui Graham, oțet cu aromă de zmeură. Cînd intră cu mașina pe aleea lor, aruncă doar o privire către Gretchen care uda din nou florile, și făcu un gest cu mîna către Karen care era pe veranda din fața casei sale. Îl văzu pe Graham, așa de normal și drăguț în timp ce ștergea mașina, și se intimidă.

Îi întîlni privirea cînd coborî din mașină.

– Să te ajut la sacoșe? o întrebă el.

Dădu din cap în semn că nu, îi aruncă un zîmbet și intră. Întinse masa pentru cină, puse farfuriile de porțelan, paharele de cristal și tacîmurile de argint pe care le primiseră în dar la nunta lor. Spălă bucățile de carne, le uscă și le întinse într-o tavă. Prepară salata și sosul. Se pregătea să urce în dormitor, să se spele și să-și schimbe hainele, cînd sună telefonul.

Temîndu-se să nu fie un telefon de afaceri pentru Graham, deloc bine venit în situația de față, ridică receptorul și rosti la repezeală:

– Alo?

– Amanda? Sînt Maggie. Avem o sinucidere.

10

Sinucidere! Amanda trase adînc aer în piept.

– Cine? întrebă ea, dar ştia deja răspunsul. Evocă instantaneu figura lui Quinn. Cînd Maggie îi confirmă presimţirea, oftă cu zgomot. Închise ochii, îşi apăsă un deget pe frunte, ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă imaginile care i se perindau prin faţa ochilor, dar era inutil.

– S-a spînzurat în vestiar, îi explică Maggie. Omul de serviciu l-a văzut acolo mai devreme, chiar după ce echipa terminase antrenamentul, şi i-a spus că ar trebui să se ducă şi el acasă. Quinn l-a întrebat dacă nu poate să mai rămînă puţin ca să-şi facă temele; a zis că se concentrează mai bine acolo. Domnului Dubcek i-a fost milă de el după tot tămbălăul cu suspendarea şi l-a lăsat în pace. A plecat şi şi-a văzut de treabă. Cînd s-a întors, l-a găsit acolo. A încercat să-l readucă la viaţă, dar era mult prea tîrziu.

Mult prea tîrziu. Cuvintele răsunară în mintea Amandei, îngheţînd-o. Da, pentru ea, faptul că nu reuşea să aibă un copil însemna un fel de moarte, dar nu era nici pe departe acelaşi lucru. Quinn Davis era deja un om. Era o fiinţă umană plină de viaţă şi suflet. Avea un nume, o faţă, personalitate. Se descurca foarte bine în viaţă şi, date fiind calităţile sale atletice şi abilităţile de lider, era un membru important al comunităţii.

– Mort! şopti ea, îndurerată de neputinţă. Ştiam că nu este ceea ce pare, dar nu mi-aş fi imaginat asta. Eşti sigură că a fost deliberat?

– Da, deliberat. A lăsat scrisori pentru părinţi şi prietena lui.

Amanda oftă încă o dată zgomotos. Sinuciderea era tot ce putea fi mai rău.

– Să porți în tine o asemenea suferință ...

– Nu am știut, Amanda. Nici unul dintre noi nu a știut. Dar acum trebuie să gîndim în perspectivă. Era popular și iubit. Chiar și elevii care nu i-au fost prieteni vor simți asta. Pentru cei mai mulți dintre ei va fi primul contact cu moartea.

Amanda era psiholog. Știa ce voia să spună Maggie, dar ea era cea care ar fi trebuit să pronunțe vorbele astea. Era însă prea tulburată.

– Reacție în lanț, reuși să zică cu voce scăzută. Asta era problema. Groaza, depresia adîncă, chiar și sinuciderile la indigou – erau coșmarul unui psiholog de școală. La gîndul ăsta își veni în fire. Cine mai știe? o întrebă pe Maggie.

– Familia. Prietenii. Doi dintre ei erau acasă la el cînd am sunat. Cred că i-au anunțat și pe ceilalți pînă acum, și vestea se va răspîndi cu repeziciune. Ce să facem?

Amanda își permise să ofteze pentru ultima dată înainte să îndepărteze gîndurile care îi aminteau de Quinn și să se concentreze pe ceea ce lăsase el în urmă.

– Adună echipa de criză. Ăsta e rostul ei. Vorbind, scoase agenda Filofax din servieta pe care o aruncase pe un scaun din bucătărie. Avea acolo o listă cu numerele de telefon. Trebuie să ne întîlnim, să vedem ce este de făcut. Elevii care nu vor afla din seara asta vor auzi totul mîine dimineață. Fred poate să rămînă?

– Asta plănuia să facă. Spune-le tuturor să vină în biroul lui.

Mintea Amandei se puse în funcțiune.

– Știu un consilier pe probleme de depresie la care aș vrea să apelez. A ținut toamna trecută un seminar despre sinuciderea în școli la care am asistat și eu, și locuiește aproape de Woodley. În general, în asemenea situații e mai bine pentru copii să aibă în preajmă persoane pe care le cunosc, dar această doamnă e o

persoană foarte blîndă şi deschisă. Mi-ar prinde bine ajutorul ei. Am s-o sun după ce voi vorbi cu toţi ceilalţi.

– Cu ce te pot ajuta?

– Sună şefii de departament şi spune-le să-i anunţe ei pe profesori. Dacă ne-am întîlni cu ei mîine la şcoală, să zicem pe la nouă, i-am putea informa despre discuţiile din seara asta.

– Tu cînd ajungi?

Amanda se uită la ceasul de perete, remarcînd de-abia atunci poliţele pline cu ceea ce ar fi vrut să fie o cină romantică, de împăcare cu Graham.

Dar murise un elev. Pentru o situaţie de criză nu exista ceva mai rău. Graham va înţelege.

Era aproape şase.

– Îmi trebuie cîteva minute să-i sun pe cei din echipă. La şapte e bine?

Graham urca scările din spate cînd ea de-abia începuse să dea telefoane. Îi veni în întîmpinare la uşă, refuzînd să vadă buchetul de flori pe care îl culesese din ceea ce el numea „rezerva privată“ din grădină.

– Acum m-au sunat. Quinn Davis s-a sinucis.

Graham lăsă mîna în jos, uitînd de flori. Păli.

– *S-a sinucis?*

Amanda confirmă din cap, resimţind din plin realitatea faptului.

– S-a spînzurat, Gray. În vestiar, la şcoală.

Lui Graham încă nu-i venea să creadă.

– Quinn Davis?

– Era deştept, spuse ea, enumerînd toate motivele pentru care aşa ceva nu ar fi trebuit să se întîmple. Era frumos. Atletic. Făcea impresie. Avea toate motivele să trăiască. Singura lui vină a fost un incident neplăcut din vina băuturii, iar poliţia nici măcar nu a avut de-a face cu asta.

Graham îşi trecu o mînă prin păr şi răsuflă adînc, dezarmat, aşa cum făcuse şi Amanda la aflarea veştii.

– Dar ştia deja toată lumea că fusese suspendat din echipă, spuse el, încercînd să gîndească logic. Iar ziarul a exagerat peste măsură. Au zis că trăia şi respira base-ball. Şi s-a sinucis pentru că nu mai avea voie să joace şase meciuri? Ar fi contat şase meciuri în tot ansamblul? Şi-ar fi amintit de astea şase meciuri cînd avea să joace în facultate? Sau după aceea, dacă intra la profesionişti?

Amanda îşi duse mîna la stomac. Avea un nod acolo.

– Mai era ceva. Ceva mai profund. Dacă el şi cu mine am fi reuşit să ne întîlnim, poate că aş fi aflat despre ce era vorba, dar acum e prea tîrziu. Nu mai e.

– O, Mandy! zise Graham şi o strînse în braţe. Nu e vina ta.

La început, Amanda nu spuse nimic. Era aşa de minunat să simtă din nou căldura braţelor lui, că pur şi simplu respiră şi savură această alinare. Apoi, sentimentul de culpabilitate puse din nou stăpînire pe ea. Lăsă mîinile jos şi făcu un pas înapoi.

– Quinn este – a fost un lider. Acum, problema este că trebuie să ne asigurăm că nimeni nu face un erou din el şi nu îi calcă pe urme.

– Ar fi ilogic.

– Sinuciderea e ilogică. Punct. Încrucişă braţele. E frustrant. Uită-te la noi, ne străduim să aducem un copil la viaţă, iar altul renunţă la viaţă de bunăvoie, aşa, pur şi simplu. E nedrept, Gray.

– O mulţime de lucruri sînt nedrepte, mormăi el. Trecînd pe lîngă ea, lăsă florile din mînă şi se sprijini de masă, cu spatele la ea – şi brusc Amanda simţi că vrea să vorbească despre asta. Voia să discute despre ce era drept şi despre ce trebuia să faci ca să fii un părinte bun şi dacă ea şi Graham vor fi vreodată părinţii perfecţi. Ar fi discutat despre lucrurile care distrug o relaţie şi cum să le pui la colţ. Ar fi discutat despre visele care se năruiau.

Dar nu avea timp. Trebuia să dea mai multe telefoane şi să fie de faţă la o şedinţă. Să fie de faţă? Să conducă o şedinţă. Ea era răspunzătoare de felul în care Woodley High va face faţă situaţiei. Şi lucrul ăsta o făcea să simtă o povară imensă.

– Îmi pare rău pentru cină, spuse ea.

Cu un gest al mîinii, arătă că regretă, dar nu se întoarse.

– Aveam oricum de lucru, o linişti Graham.

– Nu ştiu cînd mă întorc.

– Nici eu.

– Nu lucrezi acasă?

– Nu. Mă duc la birou. Mă concentrez mai bine acolo.

– Saschiile sînt frumoase.

– A fost un gînd. Eram pe aproape să reuşim.

Amanda reţinu ultima frază. Avea atîtea înţelesuri că ar fi deprimat-o cumplit dacă ar fi încercat să se gîndească la ele. Era mai uşor să se concentreze pe telefon.

– Poate mai tîrziu? spuse ea ridicînd receptorul.

– Cu siguranţă, încuviinţă el, dar nu părea prea convins.

Cu toate că Graham înţelegea momentul de criză, îl irita plecarea Amandei. Îl părăsea atunci cînd avea nevoie de ea. Da, ştia, moartea era tragedia absolută. Da, ştia că puteau discuta mai tîrziu. Da, ştia, purtarea lui era greşită. Sentimentele lui, nu. Încă o dată se simţi respins.

Iritat, aşteptă pînă cînd Amanda plecă, apoi trecu strada şi se îndreptă spre uşa din spate a casei Tannenwald. Nu văzu măslinii ruseşti pe care îi plantase şi nici covoraşul stufos de ienuperi. Nu remarcă nici măcar pietrele vinete neregulate din care făcuse o potecă în jurul casei. Preocupat, ciocăni, apoi sună la uşă, calmîndu-se doar cînd o văzu.

Gretchen nu zîmbi.

– Mă întrebam cînd o să vii, spuse ea şi deschise uşa.

Graham intră în bucătărie.

– Ce vrei să spui?

– Russ şi Lee au trecut deja pe aici.

– Da, mor de curiozitate. Bănuiesc că eu nu trebuie să întreb. Cum te simţi?

– Bine.

– Ai nevoie de ceva?

Ea se gîndi o clipă, apoi ridică din umeri.

– Nu. Nu acum. Vrei o cafea. O Cola?

– Nu, mulţumesc. Nu pot să rămîn. Am riscat venind aici. Cineva o să vadă şi or să iasă vorbe. Se gîndea la Karen. În privinţa asta, Lee nu ar ezita să împrăştie zvonul dacă asta l-ar avantaja.

– Dacă nu deranjez pe nimeni, întrebă Gretchen, pot să ştiu şi eu de ce e aşa de important?

– Pentru că încrederea este un sentiment firav, spuse el. Înclină capul şi se scărpină la ceafă. Apoi, oftînd, ridică privirea. Ascultă, nu-mi pasă ce cred ceilalţi. Dar, dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

Strîngînd din buze, Gretchen încuviinţă din cap.

O privi fix în ochi, ca să înţeleagă că vorbeşte serios. Apoi, căutîndu-şi cheile în buzunarul de la blugi, coborî repede scările, tăie din nou pe poteca din grădină, traversă, se urcă în maşină şi plecă spre oraş.

Karen îl văzu pe Graham plecînd de la Gretchen. Sincer, nu credea să fie ceva între ei. Credea că era Lee. Dar de ce dădea buzna la ea imediat după plecarea Amandei?

Karen se întreba ce putea să însemne asta şi dacă Graham aflase ceva, cînd sună telefonul. Ridică receptorul, dar Jordie răspunsese înaintea ei. Cineva începuse deja să-i spună ceva – nu ţipa, mai degrabă vorbea tare, evident supărat, atît cît să nu-i recunoască vocea. Totuşi, ar fi trebuit să fie tîmpită să nu prindă esenţa mesajului.

– Ce a făcut Quinn? interveni ea în mijlocul discuţiei.

– S-a sinucis, doamnă Cotter. L-au găsit la şcoală.

– Ce? țipă Karen.

– Era inconștient, spuse Rob Sprague, destul de stăpînit acum ca să-i recunoască vocea.

Rob era în echipa de base-ball cu Jordie. Și cu Quinn.

– A luat pastile? mai întrebă ea.

– Tranchilizante. Tatăl lui ia tot timpul. Trebuia să se întîlnească cu cîțiva băieți la el acasă. Erau acolo cînd a venit poliția. Toți se adună acolo acum, Jordie. Vrei să trec să te iau?

Karen nu-și putea crede urechilor. Chiar și după incidentul cu băutura, chiar și după articolul din ziar care dăduse totul în vileag, nu ar fi crezut niciodată că Quinn Davis era atît de afectat încît să se sinucidă.

– Jordie? întrebă Rob.

Karen se gîndea că, dacă un băiat precum Quinn făcuse așa ceva, fiul ei, care era mult mai vulnerabil, ar putea... – cînd auzi un sunet imperceptibil în spatele ei. Jordie stătea în ușă, atît de pierdut, palid ca un mort și cu privirea chinuită, încît închise telefonul.

– Părerea mea e că trebuie să verificăm, spuse ea. Ar putea fi doar un zvon.

Jordie clătină din cap chiar înainte ca ea să termine fraza. Cînd încercă să înghită, mărul lui Adam i se ridică, părînd mult prea mare pentru gîtul lui.

– De ce să se sinucidă Quinn? întrebă ea. Era fericit. Era încununat de succes.

Jordie clătină din nou din cap, dar acum avea o privire de gheață.

Se îndreptă spre el, neștiind ce să facă. Dacă ar fi fost mai mic, l-ar fi strîns în brațe. Dar trecuseră ani de zile de cînd o lăsase să-l strîngă în brațe ultima dată. Așa că întinse doar o mînă și îl mîngîie pe față.

Jordie se trase înapoi și întoarse privirea, încruntat acum, părînd că vrea să înțeleagă ceva. Apoi se îndreptă spre ușă.

– Unde te duci? îl întrebă Karen.

Nu-i răspunse.

Îl urmări pînă la garaj.

– Jordie, hai să dăm nişte telefoane. Să vedem despre ce e vorba. Hai să verificăm toată povestea asta.

Dar el se şi urcase pe bicicleta cu zece viteze cu care nu-i mai plăcuse să se afişeze în ultima vreme pentru că avea doar două roţi, nu patru, şi se îndepărta pe alee.

– Ce să spun dacă te sună iar Rob? mai întrebă ea. Unde să-i spun că eşti?

Răspunsul lui veni purtat de adierea caldă a serii.

– La Quinn.

Georgia era la volanul unei maşini închiriate. Se întorcea de la aeroportul Tampa, de unde îi luase pe cei doi bărbaţi veniţi din partea potenţialilor cumpărători ai companiei sale. Unul era vicepreşedinte, celălalt director financiar CFO. Îi conducea la hotel înainte de întîlnirea pentru cină cînd sună telefonul.

– Alo?

– Mami! Era Allison, cu o voce speriată. Quinn s-a omorît.

– Ce a făcut? întrebă Georgia, alarmată mai degrabă de tonul fetei decît de spusele ei. Copiii – adolescenţii – foloseau cuvîntul „omorît" ca să spună o groază de alte lucruri.

– Domnul Dubcek l-a găsit. Era prea tîrziu ca să mai poată fi salvat.

Georgia începu să tremure.

– Tu vorbeşti serios?

– *Da*. Adineauri m-a sunat Brooke. A spus că era un spectacol sinistru. Dar e mort, mami! Quinn e mort!

– Doamne, Dumnezeule! murmură Georgia. Incapabilă să se concentreze la drum, ignoră prezenţa celor doi bărbaţi şi trase pe dreapta. O, Allie, îmi pare rău. De ce naiba să fi făcut aşa ceva?

– Brooke a spus că din cauza articolului din ziar.

– Ce articol? întrebă Georgia, simțindu-se din nou pe din afară.

– Povestea cu suspendarea lui din echipă a fost pe prima pagină ieri în *Woodley Weekly*. Brooke zice că i-a fost atît de ruşine încît nu a mai putut suporta, dar Melissa zice că părinții lui n-au putut suporta ideea. A vorbit cu el la telefon ieri-seară, şi ei tot intrau şi ieşeau din camera lui vorbind despre consiliul şcolii şi procese. Vorbea din ce în ce mai încet. S-a dus. *Pentru totdeauna*, şi începu să plîngă.

– Şşş, încercă să o liniştească Georgia, simțind-o tremurînd. O să fie bine. Totul o să fie bine, iubito.

– N-o să fie bine, spuse Allison printre suspine. L-am văzut azi după-amiază. Vorbeam cu Kristen şi Melissa pe culoar şi a venit la noi. A întrebat-o pe Melissa la ce oră e programată la coafor. Se tundea cînd s-a sinucis el. Cred că a vrut să fie sigur că ea nu va fi prin preajmă. Şi i-a lăsat un bilet *de dragoste*. A zis că nu e vina ei. Dar, dacă ar fi iubit-o mai mult, nu ar fi făcut ce-a făcut. Cum poate cineva să ... facă aşa ceva, mami?

Ce răspuns să-i dea, ştiind că vorbele ei vor fi reținute ca Biblia?

– Cei mai mulți dintre noi nu pot să facă asta, scumpo. Nu ştim ce l-a îndemnat pe Quinn să o facă. Ştim doar că nu era aşa de puternic cum credeam. Iubita mea, tati e cu tine?

Allison îşi trase nasul.

– S-a dus pînă la familia Cotter să vadă dacă poate afla ceva.

– Ai vorbit cu Jordie?

– Nu. E aşa de rău! Nici nu-ți pot spune ce rău e.

– Moartea e rea.

– Nu. Pentru Jordie. Vocea ei o luă razna. Mami, marțea trecută, cînd s-a îmbătat Quinn... Au băut votcă. Jordie le-a dat sticla.

– Of, Doamne!

– Dar să nu spui nimănui lucrul ăsta. Jură-te că n-ai să spui.

Jordie n-o să mai vorbească niciodată cu mine dacă află că ți-am spus. Dar înțelegi cît e de *rău*?

Georgia nici nu reuşea să-şi imagineze cît de vinovat trebuia să se simtă Jordie.

– Înțeleg. Unde e acum?

– S-a dus la Quinn acasă. Toată echipa e acolo. Mami, ce să fac?

„Pentru început“, ar fi vrut să strige Georgia „cheamă-l pe tata în casă.“ Nu-i venea să creadă că Russ o lăsase singură, chiar şi pentru scurt timp. Allie avea nevoie de cineva lîngă ea. Cineva trebuia să o consoleze.

Avea nevoie de mama ei – de asta avea nevoie. Oroarea se extinse de la moartea lui Quinn la problema mai amplă a mortalității. Da, Alisson ştia ce e moartea. Pierduse doi bunici în ultimii ani – bunici pe care îi cunoscuse şi îi iubise. Dar Quinn era cam de o seamă cu ea. În fața unei asemenea morți se va gîndi şi la moartea ei. Iar asta era înfricoşător pentru o fetiță de paisprezece ani care începea să se maturizeze. Avea viața înainte. Avea vise.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci, îi zise, este să te duci să-l iei pe tata şi să-l îmbrățişezi. Să-i spui că ai nevoie să stea cu tine.

– Voiam să te întreb, să mă duc şi eu la Quinn acasă?

– Nu în seara asta. Nu dacă nu merg şi celelalte fete. Părinții lui Quinn trebuie să fie şocați. Nu au nevoie de o mulțime de oameni în jur.

– Şi ce-o să se întîmple?

– Părinții lui vor face planurile de înmormîntare.

Alisson scoase un țipăt cînd auzi cuvîntul „înmormîntare“.

Oricît de mult şi-ar fi dorit, Georgia nu o putea proteja acum. Va fi o experiență de viață pentru fiica ei.

– În plan va intra şi priveghiul. Atunci vei putea să le transmiți condoleanțe părinților lui Quinn. Georgia ridică mînă ca să vadă cît e ceasul. Ascultă-mă, scumpo, mai am timp să prind un avion

spre casă. Du-te şi ia-l pe tati pînă fac eu rezervarea. Te sun imediat ce ştiu ceva, bine?

– Bine.

– Şi ai grijă de fratele tău, da?

– Da.

– Te iubesc, scumpete. Vin acasă imediat.

– Şi eu te iubesc, mami.

Georgia avea lacrimi în ochi cînd închise telefonul şi de-abia atunci îşi aminti că mai era cu cineva în maşină. Se uită la bărbatul din dreapta ei, apoi la cel din spate. Într-o fracțiune de secundă îşi aminti de scopul vizitei lor. Trebuia să-i impresioneze cu eficiența biroului regional din sud-est, dar trebuia să-i mai impresioneze şi ea, personal. Trebuia să se comporte ca o profesionistă. Faptul că era şi mămică venea în contradicție cu acest aspect. Dar nu putea face nimic.

– Nu pot rămîne, zise ea. Am o situație presantă acasă. Nu se întîmplă des, dar atunci cînd se întîmplă, nu pot să mă eschivez.

– Unul dintre copiii dumneavoastră a pierdut un prieten? întrebă vicepreşedintele.

– S-a sinucis, răspunse Georgia, tulburată chiar de simplul fapt că rostea aceste cuvinte. Fiica mea este foarte agitată.

– Soțul dumneavoastră nu e cu ea? întrebă directorul financiar.

– Da, dar trebuie să fiu şi eu cu ea. Porni motorul. Vă las la hotel şi voi face aranjamentele de acolo. Directorul districtual se va ocupa mîine de dumneavoastră în locul meu. Vă va arăta tot ce v-aş fi arătat şi eu. Se uită în oglinda retrovizoare şi porni.

– Dar noi am venit să vă vedem pe dumneavoastră, nu pe director, zise vicepreşedintele. Sînteți un element vital pentru tot pachetul.

Pachet. Un cuvînt atît de impersonal. Georgia nu era un pachet. Era părinte. Şi, într-adevăr, era preşedintele companiei,

dar pe moment asta era ultima ei grijă. Ei nu trebuia să ştie asta – cel puţin, nu fără menajamente.

Conducînd mai departe, îşi pregăti un răspuns. În cele din urmă spuse:

– Nu este prima noastră întîlnire. Ştiaţi dinainte cine sînt, cum vorbesc şi cum arăt. Aţi citit tot ce era de ştiut despre mine. Aţi verificat cîtă încredere prezint şi dacă am comis vreo infracţiune. Familia e cu totul altceva. Aici priorităţile vin altfel. Da, soţul meu e acasă cu copiii, dar în viaţă nu e nimic mai rău decît moartea. Dacă nu pot fi cu copiii mei acum, mi-am ratat cariera de mamă. Aşa că, spuse ea, urînd în clipa aceea afacerile mai mult ca oricînd, îmi pare rău că aţi făcut atîta drum să mă vedeţi, dar chiar trebuie să vă părăsesc.

Se apropia de miezul nopţii cînd ajunse şi Amanda acasă. Extenuată emoţional, se urcă în pat şi se lipi de spatele lui Graham, care nu dormea, dar rămase tăcut. Ca şi ea. Vorbise ore în şir şi probabil că a doua zi urma să fie la fel. Nici măcar nu putea să se mai gîndească la problemele lor. Sau la faptul că pe vremea asta, cu o lună în urmă, începuse să ia Clomid. Refuză să se mai gîndească la altceva decît la căldura trupului lui.

Chiar şi aşa, tot nu dormi bine. A doua zi urma să treacă prin nişte teste absolut noi pentru ea. Iar stomacul nu o ierta. Se agita nervos la intervale de cîteva ore.

Sîmbătă dimineaţa se trezi la cinci şi jumătate. Graham intră în baie cînd ea îşi termina duşul. Avea părul în dezordine şi ochii obosiţi, dar stînd acolo în boxeri, cu umerii laţi şi trupul înalt, plin de compasiune, era o plăcere să-l priveşti.

– Cum te simţi? o întrebă el blînd.

– Obosită.

– Ce faceţi azi?

– Profesorii se strîng la nouă. Vreau să vorbesc cu ei – să le spun exact ce s-a întîmplat şi cît de mult trebuie să afle copiii din toată povestea asta. Ann Kurliss, specialistă pe probleme

de depresie, va vorbi despre ce simt copiii şi cum trebuie să se comporte profesorii în astfel de situații. Şcoala va fi deschisă toată ziua, iar profesorii vor intra prin rotație. I-am avertizat în privința aspectelor pe care trebuie să le urmărească la elevi. Echipa de criză va fi acolo ca să-i preia pe cei mai în suferință.

– Ce le spui copiilor despre astfel de cazuri?

– Nu prea multe. În general, stai şi îi asculți. Punînd prosopul de o parte, se întinse să-şi ia lenjeria. Trebuie să se simtă liberi să-şi exprime temerile. Trebuie să le lăsăm spațiul necesar pentru asta, şi să fie trişti. Ne vor spune ce nevoi au. Trebuie să-i ascultăm şi să ne adaptăm cît putem de bine.

– Cînd este înmormîntarea?

– Luni dimineață. La ore va veni cine vrea. Luă un alt prosop şi îşi frecă părul.

– Îmi imaginam că veți suspenda toate orele, zise Graham gînditor.

– Unii aşa voiau să facem, spuse ea înfăşurîndu-şi capul în prosop. Se simțea mai înviorată acum. Mai puternică. Faptul că vorbea cu Graham – simțindu-l de partea ei – era important. Am stat mult timp detaliind problema asta. Toți elevii din Woodley ştiu cine a fost Quinn, dar nu toți îl cunoşteau. Aceştia din urmă nu se vor duce probabil la înmormîntare. Ne era teamă că dacă am suspenda orele, l-am ridica la rang de erou. Dar, fiindcă a murit aşa, nu e bine să facem asta. Începu să se machieze.

– Ai aflat de ce s-a sinucis?

– Nu.

– Nimic de la părinții lui?

– Nimic.

Graham zîmbi trist.

– Nu putem da vina pe ei. Sînt cum sînt. Mulți copii au parte de mai rău şi nu recurg la sinucidere. Zîmbetul lui dispăru. Cine ştie dacă noi ne-am descurca mai bine?

– Eu ştiu, zise Amanda, privindu-l în oglindă. Noi ne-am descurca mai bine.

– Crezi?

– Tu nu?

– Aşa credeam. Dar nu ne-am descurcat prea bine pînă acum.

Speriată de direcția în care se îndrepta discuția, Amanda insistă:

– Ba da. Ne ținem bine.

– Nu ar trebui să facem mai mult decît atît?

– Uneori, în situații-limită, e tot ce poți face.

– Crezi că sîntem într-o situație-limită?

Dură o clipă pînă să pună capacul la rimel şi să spună:

– Da, răspunse Amanda şi îl privi în ochi. Trebuie să discutăm, dar nu pot acum, şi dacă ziua de azi va fi aşa de rea cum îmi imaginez, nu voi putea nici în seara asta.

– Pentru că vei veni tîrziu de la şcoală? Dar mîine?

– Probabil că mă voi duce acolo de dimineață. Iar după-amiază e ziua mamei tale.

– Mai vrei să mergem?

– Bineînțeles.

– Vei fi frîntă de oboseală.

– O să fie bine.

– Mereu spui că nu vrei să te implici emoțional în slujba ta. Ce faci tu acum nu e muncă.

– Nu, recunoscu ea, nedorind să se certe cu el. Dar dacă nu o fac acum, atunci cînd? E ceva temporar.

– Bine că am renunțat să facem copii acum, zise el şi se întoarse în dormitor. Ar fi complicat şi mai mult lucrurile.

Se duse după el.

– Nu am renunțat. Ne tragem puțin sufletul. Doar puțin. Atît.

Graham se opri, îşi puse mîinile în şolduri şi plecă fruntea. După o clipă de tăcere, oftă adînc şi înălță capul.

– Să-ți fac măcar o cafea înainte să pleci?
– Da. Mulțumesc. Ar fi perfect.

Graham jură să stea toată ziua la birou. Din moment ce era sîmbătă, avea să fie singur acolo, ceea ce însemna că se va concentra mai bine. Avea de desenat nişte schițe preliminare pentru proiectul din Providence şi abia aştepta să se afunde în lucru. Faza asta de creație era partea care îi plăcea cel mai mult în munca lui.

Cu toate acestea, nu stătu mult după-amiază. Cădea pe gînduri şi nu se putea opri. Era agitat şi nerăbdător. Avea impresia că nu apărea nimic nou sau interesant pe ecranul calculatorului, ceea ce îi rănea eul profesional. Nemulțumit, închise calculatorul la două, mai rămase la birou doar cît să verifice proiectele la care lucrau asociații lui, apoi se întoarse acasă. Se mai opri o singură dată pe drum să ia o duzină de mimoze.

Ceva mai tîrziu, îmbrăcat în cel mai murdar tricou pe care îl avea, cu pantaloni scurți şi ghete de lucru, duse florile în grădina din față şi începu să planteze. Lucra de vreo oră în soare şi era leoarcă de transpirație, cînd apăru Russ cu două sticle de bere şi se aşeză pe iarbă.

Graham bău cu poftă. Berea era rece şi revigorantă.

– Unde sînt copiii? întrebă şi îşi apăsă sticla umedă pe tîmplă.

– Tommy e la un prieten. Allie e la şcoală. Russ arătă cu mîna spre straturi. Ar trebui să-i laşi pe băieții lui Will să facă asta. E treaba lor să planteze.

– Eu nu plantez. Eu grădinăresc. E ceva personal şi terapeutic. În plus, şi îndreptă privirea spre pădure, nu făceam mare lucru la birou.

– Da. E îngrozitoare situația asta cu Quinn.

Graham încuviință şi mai luă o gură de bere.

– Cum se descurcă Amanda?

– E obosită. Dar asta e meseria ei. În ultima vreme s-a simțit ca peştele pe uscat. Iar ce face acum îi prinde bine.

– Ca peştele pe uscat, te referi la treaba cu copilul?

Graham dădu din cap.

– Şi cu familia mea. Chiar şi cu mine. Îi aruncă o privire sfioasă. Scuză-mă dacă mă plîng, dar se pare că nu pot ieşi din asta. Simt că – se opri, încruntă sprîncenele, străduindu-se să pună punctul pe i. Simt că mă zbat să fac ce e mai bine în viață, dar ajung să mă doboare mereu acelaşi lucru.

– La ce te referi?

Graham încercă să evite întrebarea ridicînd din umeri. Nu trebuia să-şi deschidă sufletul – sau eul – în fața lui Russ. Erau într-adevăr prieteni. Dar acum era ceva personal.

Şi totuşi, în clipa următoare, cuvintele veniseră singure:

– La prima mea căsnicie. Ce ştii despre ea?

– Doar că s-a încheiat în termeni amiabili.

Precaut, Graham îl întrebă:

– Nu ți-a spus Amanda mai mult?

– Mi-a spus că e o prietenă bună de familie, dar numai ca să-mi explice de ce fosta ta soție a venit pînă aici ca să-ți aducă un cadou de ziua ta din partea mamei. Cum era şi firesc, am pus întrebări, spuse Russ cu un zîmbet autoironic, dar Amanda nu s-a lăsat. Eh, spune-mi mie cărei femei îi place să vorbească despre prima nevastă a soțului ei?

– Megan e mai mult decît o bună prietenă, spuse Graham. Stă chiar lîngă mama.

Russ încruntă din sprîncene.

– E ciudat pentru o fostă nevastă. Cînd s-a întîmplat? întrebă cu reală curiozitate şi inocență.

Asta îl făcu pe Graham să-şi dea drumul mai uşor. Nu trebuia să ia apărarea nimănui din moment ce Russ nu ştia chiar nimic.

– De cînd mă ştiu, Megan şi familia ei au fost vecinii noştri. Am crescut împreună. Pe lîngă frații şi surorile mele, este cea

mai veche prietenă pe care am avut-o. Ne-am jucat împreună şi am învăţat împreună. Am devenit iubiţi din momentul în care am înţeles ce înseamnă asta. Am ieşit împreună în liceu şi la facultate. Toţi ziceau că ne vom căsători, şi asta am şi făcut. În prima duminică după absolvire.

– Oho! zise Russ cu un zîmbet uluit. Şi de ce nu a mers?

– A mers timp de şase ani. Apoi ea mi-a spus că e lesbiană.

Russ pufăi perplex.

– A! Uite cum faci din om neom.

Graham nu se putu abţine să nu rîdă de felul în care o zisese.

– Da.

– Şi nu ai bănuit nimic?

– Nu pînă cînd ne-am căsătorit. Am fost la facultăţi diferite. A stat în cameră cu iubita ei în ultimii doi ani. Am crezut că sînt doar prietene foarte bune.

– Dar era şi iubita ta.

– Categoric.

– Era bună? întrebă Russ ca de la bărbat la bărbat.

– Nu iei notiţe, nu-i aşa? întrebă Graham jumătate în glumă, jumătate în serios.

– Nuu. Mă interesează chestia cu fertilitatea – ce simte un bărbat – , dar ce-mi spui acum e personal. Doar curiozitatea mea cronică.

Astfel stînd lucrurile, cum ar fi putut Graham să reziste?

– Megan era bună atunci cînd dorea ea, zise el. Erau momente cînd nu se implica prea tare. Am presupus că toate femeile sînt aşa. Apoi continuă în gînd: „Pînă am întîlnit-o pe Amanda. Cu ea, tot procesul a fost nedisimulat şi constant – pînă au început încercările de a face un copil şi s-a stricat totul".

– Ştiind ce era de fapt, întrebă Russ, silindu-l pe Graham să revină la Megan, cum a putut să se mărite cu tine?

– Foarte uşor. Şi nu o pot învinovăţi. O parte din ea voia să se mărite cu mine. I-aş fi făcut viaţa mai simplă. Familia ei nu ar

fi acceptat-o niciodată aşa cum era. Căsătorindu-se cu mine, i-a mulţumit pe toţi.

– Pe toţi, mai puţin pe ea însăşi. Ţi-ai dat seama că era pe invers înainte să-ţi ceară să divorţaţi?

– Îmi dădeam seama că bate în retragere. Simţeam asta. Nu mai împărtăşea cu mine orice. Avea o librărie micuţă în oraş şi stătea din ce în ce mai mult timp acolo. Probabil că ar mai fi putut trăi aşa o perioadă dacă nu forţam eu nota.

– În legătură cu ce, cu faptul că era lesbiană?

– Nu, cu copiii. Graham izbucni brusc în rîs şi se uită în altă parte. Comic, nu?

– Ce?

– Acelaşi lucru se întîmplă şi cu Amanda. Ce se întîmplă cu toate femeile cînd e vorba de copii? Se uită din nou la Russ. Parcă aş avea ciumă.

– Nu. Nu e acelaşi lucru cu Amanda. Îşi doreşte şi ea copii.

– Vrea să facem o pauză cu încercările, asta vrea. Ai idee cum mă face să mă simt?

Russ îl privi îngrozit.

– Să nu mai faceţi sex?

– Nu, zise Graham, apoi se gîndi mai bine. Dar ar putea foarte bine să vrea şi asta. Ai idee ce efect dezastruos are tratamentul pentru fertilitate asupra spontaneităţii?

– Îmi imaginez.

– E de zece ori mai rău decît ce îţi imaginezi tu – dar, Russ, asta nu e pentru ziar. Rămîne între noi doi.

– De acord.

– Totul e rigid. Totul face parte dintr-un plan. Programat în funcţie de temperatura corpului şi de ziua din lună, şi asta e *departe* de chestia cu donarea de spermă pentru inseminare artificială – plus că nici nu te alegi cu un copil. Se încruntă. Mă simt la fel de viril ca atunci cînd mi-a spus Megan vestea cea mare.

– Dar dacă Amanda vrea o pauză de la treaba cu copilul, asta nu înseamnă că sexul e mai bun?

– Aşa crezi tu. Dar ne certăm întruna. Se opri jenat. Nu ar trebui să-ţi spun asta.

– Că nu aveţi o căsnicie perfectă? Dar a cui crezi că e?

– A ta.

– Glumeşti? Nu ţi-am mai spus că Georgia a vrut cîndva să mă părăsească?

– Nu pot să cred.

– E adevărat. Asta înainte să ne mutăm aici. Încercam să-mi fac o carieră, nu mă descurcam prea bine şi eram nefericit. Mă răzbunam pe ea.

– Cum?

– Eram capricios. Nu aveam răbdare. Pretenţios. Criticam totul. Lucruri mărunte, ştii tu.

– Şi ea ce-a zis?

– Că nu sînt corect. Că nu aşa fusese înţelegerea. Că se întîlnise de curînd cu un fost iubit din liceu şi că era tot ce nu eram eu atunci.

Graham se îndreptă de spate.

– Ţi-a spus ea asta?

– Da. Şi mi-a mai spus că mă iubeşte şi că vrea să facă lucrurile să meargă între noi.

– Iisuse! şopti Graham. Şi nu ţi-ai făcut griji pentru fostul iubit? El ar fi fost distrus dacă Amanda i-ar fi spus aşa ceva.

– Asta m-a trezit la realitate. Mi-am revenit.

– Nu-ţi faci griji că se poate întîmpla ceva cînd e plecată?

– Te referi la bărbaţi? Nu. Am încredere în ea.

Graham era pe cale să-l întrebe dacă încrederea era reciprocă, dacă Georgia nu-şi făcea şi ea griji despre ceea ce făcea *el* cît timp era ea plecată. Se gîndea la Gretchen, dar bunul-simţ îl opri să pună întrebarea.

– Orice căsnicie trece prin anumite probe.

– Probe. Bine zis. Graham ridică din nou sticla şi mai luă o

înghițitură. Se gîndi la cît de solicitantă era situația. Acum, Amanda e prinsă pînă peste cap de treaba cu Quinn. Asta înseamnă că nu e momentul potrivit pentru celelalte probleme.

– Chestiile astea nu vin niciodată la timpul potrivit.

Graham mormăi printre dinți. Puse sticla pe pămînt şi începu s-o învîrtească. Apoi se sprijini cu coatele pe genunchi şi îşi trecu mîinile prin păr.

– Dar trebuie să mă gîndesc la altceva. Un alt duş rece. Vreau să spun că, dacă mă gîndesc la sex, mă gîndesc la cum a fost în ultimul an – şi a fost bine, zise el de dragul Amandei. Şi adevărul era că, în secundele acelea de orgasm, uita de tot în favoarea plăcerii. Dar o făceam cu singurul scop de a avea un copil. Trebuie să depăşim faza asta.

– Trebuie să o luați de la capăt, îl sfătui Russ.

– Să regăsim sentimentele.

– Să stabiliți prioritățile. Georgia spune mereu asta. Prioritățile.

Şi care erau prioritățile lui Graham? Sexul, Amanda, copiii şi munca. Nu neapărat în ordinea asta.

Atunci care era ordinea?

Amanda era prima. Fără ea, nici una dintre celelalte nu mai avea sens. Dorea să facă dragoste cu Amanda, să aibă copii cu Amanda. Bineînțeles, putea să amenajeze grădini sau un atrium într-un centru comercial, parcări de maşini, chiar şi şosele fără Amanda. Dar ce rost ar avea? Ce ar face cu banii dacă nu i-ar cheltui cu Amanda şi copiii lor?

Amanda era singura prioritate inclusă în toate celelalte. Era inelul de legătură de care depindeau toate celelalte.

Da, nu-i plăcea să o vadă confuză. Cînd se retrăgea în sine şi îl îndepărta, îi amintea de tot ce simțise în momentul în care Megan îi spusese că e lesbiană – inadecvare, umilință, impotență. Dacă Amanda nu putea înțelege asta – dacă nu-l putea analiza şi pe el astfel încît să înțeleagă ce îl făcea să sufere –, dacă nu

îşi revizuia şi ea priorităţile ca să-l pună pe el pe primul loc dacă, drace, nu putea să aibă încredere în el în legătură cu Gretchen şi copilul ei – atunci nu mai era nici o speranţă pentru ei doi.

Astea fiind spuse, nimeni nu va putea să-i reproşeze lui că a stat cu mîinile în sîn.

Cînd se întoarse Amanda acasă, după o zi lungă la şcoală şi o seară chiar mai lungă la înmormîntare, Graham îi pregăti un ceai fierbinte şi o baie. Aproape că dormea înainte să fi pus capul pe pernă, dar o ţinu în braţe – şi se simţi mulţumit. Pentru prima data după mai multe săptămîni, nu îl mai deranjă lipsa ei de pasiune. Pentru prima dată se simţi fericit lîngă ea – chiar dacă ea era sau nu conştientă de asta.

11

Amanda nu îşi dădea seama că era prima noapte dintr-o săptămîna întreagă cînd dormea în braţele persoanei care însemna totul pentru ea. Undeva, în subconştient, sigur simţea alinarea îmbrăţişării lui; totuşi, mental, nu înregistra faptul. Era pur şi simplu epuizată după orele în care ascultase poveştile pline de durere ale unor elevi mult prea tineri pentru ele, dar sinuciderea unui prieten deschisese o întreagă cutie a Pandorei de culpabilitate. Un elev mărturisise că trişase la un examen, un altul că îşi privise mama în timp ce era cu iubitul ei, altul prizase cocaină – fiecare dintre aceste imprudenţe reprezentînd în ochii făptaşului o crimă mult mai gravă decît a veni beat la un antrenament de base-ball, pentru care Quinn Davis fusese pedepsit şi ulterior murise. Amanda îşi dădea toată silinţa să facă distincţie între aceste două evenimente, argumentîndu-şi

neîncetat că pedepsirea lui Quinn nu determinase moartea lui. Trimisese o serie de elevi la consilierii pe probleme de religie din cadrul echipei sale de criză, însă încărcătura psihică a acestor istorii rămăsese asupra ei.

Astfel, împovărată chiar şi în somn, se trezi în braţele lui Graham gîndindu-se că era în pat cu ea pentru a-şi uşura conştiinţa, ţinînd-o strîns în braţe dintr-un sentiment de culpabilitate. Îşi dădu apoi seama că ajunsese aşa de uşor să gîndească din nou ca mama ei.

Măcinată de astfel de gînduri, duminică dimineaţă se dădu tiptil jos din pat pe cînd Graham mai dormea încă şi pregăti o tartă cu fructe pentru petrecerea mamei lui. Făcu cafea proaspătă, puse ziarul de duminică pe masă, dar, cînd se trezi şi Graham, se duse să facă un duş, apoi plecă la şcoală.

Cînd o văzu plecînd, Graham se întrebă dacă nu cumva subconştientul îl determinase să doarmă aşa de tîrziu. Era mai uşor să dormi decît să te simţi stingher în doi.

Era un mod laş de a aborda problema – nici pe departe ceea ce plănuise după discuţia cu Russ. Ruşinat, îşi promise să fie mai activ. Darpînă după-amiază nu apucă să stea suficient în preajma Amandei ca să aibă o discuţie serioasă, şi chiar şi atunci cînd avu timpul necesar nu reuşi să o mobilizeze şi pe ea.

– Tarta arată foarte bine, încercă el. Îţi mulţumesc că ai făcut-o.

Ea zîmbi politicos.

– Cu plăcere.

După un timp îi mai zise:

– Mă gîndeam să o sun pe mama în dimineaţa asta. Dar m-am răzgîndit. Poate că e mai bine să-i urez la mulţi ani personal.

– Am încercat să o sun eu de la şcoală, spuse Amanda. Era la baie, aşa că am lăsat un mesaj.

– Eşti o noră mai bună decît sînt eu ca fiu.

– Nu, sînt doar disperată.
– Disperată?
Amanda zîmbi din nou politicos.
– S-o fac să mă placă.
– Dar te place.
Amanda îi aruncă privirea aceea care îi spunea că minte şi că ştie şi el prea bine cum stau lucrurile. Rămas fără replică, Graham nu mai zise nimic.

Sosirea la evenimentele din casa familiei O'Leary era un spectacol. Vociferau şi se îmbrăţişau, îşi dădeau palme entuziaste pe spate, se agitau. Amanda fusese iniţiată în tot acest ritual încă din prima zi în care venise acolo cu Graham. Cu toate că o prevenise, se simţise copleşită. Dar i-a plăcut. Hîrjonelile nu făceau parte din copilăria ei. Adora revărsarea autentică de sentimente, afecţiunea nedisimulată.

Nici de data asta nu era altfel. Dar azi ea era altfel. Pe lîngă moartea lui Quinn, care îi apăsa greu pe conştiinţă, faptul că era cu familia lui Graham, cu *prolifica* familie a lui Graham, îi reamintea chestiunea sarcinii ei inexistente. Zîmbi şi rîse, îi îmbrăţişă şi fu îmbrăţişată la rîndul ei, dar auzea gînduri şi îşi imagina vorbe. Se simţea ca şi cum toată lumea *ştia* – ca şi cum toată lumea dădea vina pe ea, deoarece, dacă nu puteau avea un copil, nu putea fi în nici un caz vina lui Graham.

Se lăsă purtată deliberat de valul petrecerii, trasă de mînă de un copil sau altul, dintr-o cameră în alta. Fusese totdeauna atrasă de grupa mică, dar acum copilaşii cu care se jucase în primii ani de căsătorie aveau şase, şapte sau opt ani. O adorau şi aveau şi de ce. Era dispusă să le citească, să joace cărţi cu ei, să rîdă la glumele lor naive mai mult decît oricare altul dintre adulţi.

– Tu eşti cea mai drăguţă mătuşă, îi spuse una dintre nepoţele, atîrnîndu-se de braţul Amandei şi uitîndu-se în sus la ea cu un

zîmbet ştirb. *Nu vreau* să ai copii. Îmi place să te am doar pentru mine.

Ce era de zis la asta? Amanda nu era în stare să gîndească. Tarta de fructe ieşise bine, deşi toate laudele erau îndreptate către MaryAnne care – trebuia să recunoască – fusese creierul petrecerii. Chiar presupunînd că Dorothy ştia că tarta fusese făcută de Amanda, nu lăsa să se vadă nimic. Nu menţionă acest lucru în nici una dintre încercările Amandei de a face conversaţie cu ea. Preferă să pălăvrăgească despre Garden Club, sau despre Societatea Istorică, sau chiar despre Megan, ştiind că toate erau subiecte despre care Amandei nu-i plăcea să discute.

Cu toate acestea, Amanda afişă o politeţe fără cusur. Zîmbi, încuviinţă dînd din cap şi puse cît mai multe întrebări. Dorothy, în schimb, nu o întrebă nimic. În cele din urmă nu mai avură ce să-şi spună.

Malcolm O'Leary îi veni a doua oară în ajutor:

– Îmi pare rău, mamă, dar ţi-o fur pe cumnata mea. Joseph, strigă el către unul dintre nepoţi, vino să vorbeşti cu bunica. Punîndu-şi braţul puternic pe după umerii Amandei, o luă de acolo.

– Unde e Graham? întrebă ea. Abia dacă îl văzuse toată după-amiaza.

– Joacă volei în spate. Ce bine că mama are o curte mare. Am avut nevoie de ea cînd eram copii, iar acum cu siguranţă avem şi mai multă nevoie. Ce mai faci?

– Grozav, spuse Amanda zîmbind.

– Gray nu spune acelaşi lucru. Zice că ultima nereuşită te-a afectat rău. Tuturor ne pare rău, Amanda. Ştiu cît de mult îţi doreşti un copil. Îmi dau seama cît de frustrată trebuie să te simţi.

Amanda se îndoia de acest lucru.

– Ei, va veni cu timpul.

– Am auzit de un tip grozav din capitală. Se ocupă de femeile care nu pot rămîne însărcinate. Mi s-a spus că are agenda plină,

dar am făcut nişte paravane pentru sora lui din Hartford. Un telefon din partea ei şi ajungi în fruntea listei. Ce părere ai?

Controlîndu-se, Amanda întrebă:

– Graham ştie?

– Mda. A zis să nu-ţi spun nimic, dar ce naiba, Amanda, dacă ăştia nu-şi dau seama care e problema, poate că ar trebui să mergi la altcineva. Dau telefonul cu cea mai mare plăcere.

– Mulţumesc, Malcolm, dar avem un doctor foarte bun.

– Bine. Atunci să mă anunţaţi dacă vă răzgîndiţi. Graham abia aşteaptă să fie tătic.

Ceva mai tîrziu auzi aceleaşi cuvinte, de data asta de la Megan Donovan, prima soţie a lui Graham. Una dintre puţinii invitaţi la petrecere care nu făceau parte din familie, Megan îi cunoştea pe toţi O'Leary şi era tratată ca una de-a casei.

Din fericire pentru ea, Megan înţelegea situaţia. Întotdeauna sosea ultima, pleca devreme şi nu vorbea prea mult din respect pentru Amanda. În ziua asta însă o îmbrăţişă lung pe Amanda, îi spuse că arată bine, o întrebă despre serviciu, spre deosebire de Dorothy. La rîndul ei, Amanda o întrebă cum îi mai merge afacerea, o mică librărie care încerca să facă faţă concurenţei marilor lanţuri de magazine şi magazinelor de pe Internet. Megan fu sinceră, îi dădu detalii suficient de interesante care o făcuseră pe Amanda să se gîndească, şi asta nu pentru prima oară, că îi place mult Megan. Toate acestea înainte ca Megan să vorbească în şoaptă şi să aducă în discuţie chestiunea copiilor.

– Gray spune că nu se întîmplă nimic.

– Nu încă, zise Amanda cu un zîmbet. Apoi continuă optimistă: Dar se va întîmpla.

Megan nu îi dădu pace:

– Trebuie să vă fie greu. Ştiu cît de mult îşi doreşte Graham copii. A fost unul dintre motivele care au marcat începutul sfîrşitului pentru noi. Eu îl tot amînam. Invocam mereu cînd un motiv, cînd altul pentru care ar trebui să o lăsăm pe mai tîrziu. Pînă cînd am epuizat toate scuzele.

– E cu totul altceva în cazul nostru.

– Te pot ajuta cu ceva? insistă Megan.

Amanda se încruntă amuzată.

– Nu prea cred.

– Adică, vreau să spun, dacă ai nevoie de o donație de ovule sau să vă închiriez un uter pentru nouă luni.....

Amanda stătea tăcută în mașină. Îi exploda capul de durere, simțea un nod în stomac – după cît se silise să împartă zîmbete în stînga și în dreapta – și un gust amar în gură.

Graham era la fel de tăcut, dar mocnea. Își dăduse seama încă de cînd ieșiseră de pe strada pe care locuia mama lui. Nu trecuseră de două clădiri cînd o întrebă:

– Urăști familia asta?

Se uită în ochii lui.

– Nu. De ce?

– Te străduiai să fii drăguță. Toți și-au dat seama.

Amanda privea în gol prin parbriz. Erau atît de multe lucruri pe care dorea să le spună. Atît de multe lucruri pe care dorea să le *strige*. Nu știa de unde să înceapă.

– Ce are familia mea, Amanda? întrebă el.

– Nimic.

– Atunci de ce îți este atît de greu să stai cu toți în preajmă? Te doare capul. Se citește în ochii tăi. De ce îți dă familia mea dureri de cap? Ce anume, gălăgia? Agitația? Rîsetele? Credeam că îți plac toate astea.

– Îmi plac foarte mult. Pur și simplu mă simt altfel decît ei.

– Uite, știu că mama nu e cea mai amabilă persoană din lume....

– Ba este, îl întrerupse Amanda. E amabilă cu toată lumea, în afară de mine.

– Ești supărată fiindcă nu ți-a mulțumit pentru tartă.

Auzindu-l, Amanda nu se mai putu stăpîni:

– Am o groază de motive pentru care să fiu supărată.

Probabil că cel mai puțin important e faptul că nu mi-a mulțumit că am făcut tarta aia, lăsînd deoparte alte lucruri, mult mai serioase, iar asta a fost o grosolănie din partea ei. Adică *ție* nu ți se pare că a fost nepoliticoasă?

Graham evită întrebarea.

– Mama este bătrînă. Nu este modernă şi nu este flexibilă. Am ştiut încă dinainte de a ne căsători că nu ne va fi uşor cu ea. Nu e mai rea acum decît înainte.

– Am alte priorități acum. Aştept mai multe din partea ei. Am nevoie să mă susțină.

– În legătură cu copilul? Nu poate să te susțină, Amanda.

– Bănuiesc că nu poate, dar tu poți. Vocea ei deveni imploratoare. Pe unde ai umblat toată după-amiaza? M-ai lăsat singură, să răspund singură de ce nu putem avea un copil, a cui e vina şi ce anume facem în acest sens. Ştii că Megan s-a oferit să fie mamă surogat?

– Drăguț din partea ei, remarcă Graham.

– Este fosta ta soție! izbucni Amanda. În ce telenovelă crezi că trăim ca să-i îngăduim una ca asta? Ar fi altceva dacă ai apela la o soră, sau la mamă, dar o fostă soție? Gîndeşte-te mai bine. Ce o face să creadă că uterul meu este problema? De ce cred *toți* că e vina mea? Emily nu e de aceeaşi părere. După ea, poate fi la fel de bine problema ta, ca şi a mea. Lor le-ai spus asta? Sau pur şi simplu i-ai informat că eu pierd întruna copiii – ca şi cum ar fi o marfă de la piață – sau că scap mereu din mînă mingea în meciul de base-ball al familiei?

Şocată să se audă vorbind pe un ton atît de agresiv, se potoli. O vreme continuară drumul în tăcere.

Cînd se simți din nou stăpînă pe ea, spuse mai încet şi mai calm:

– Nu îți urăsc familia. Doar că atunci cînd sîntem cu ei, simt că te pierd.

– Nu mă pierzi, replică el ironic.

– Nu eşti niciodată cu mine, legătura dintre noi dispare.

Totdeauna vorbeşti cu un frate, sau te joci cu un nepot, sau îi dai unei surori ori unei cumnate sfaturi despre grădină. *Sau* vorbeşti cu Megan.

– Chiar mă întrebam cînd o să abordezi şi subiectul ăsta, mormăi el. Pentru Dumnezeu, Amanda, Megan este cea mai veche prietenă a mea. O ştiu de o viaţă. Ne-am despărţit în cei mai buni termeni. Îmi place să o revăd. Şi îmi place să-mi văd familia.

Amanda amuţi din nou.

– Vrei ca de acum încolo să mă duc singur să-i văd?

Amanda închise ochii. O înţelegea total greşit.

– Nu.

– Ce vrei atunci?

Să-i facă un copil, asta voia. Să se uite la ea ca şi cum ar fi centrul universului lui. Aşa era înainte. Astăzi, la petrecere, o ignorase.

– Spune-mi, Amanda.

– Vreau să mă ajuţi să mă înţeleg cu ei. Ajută-mă să nu mă mai simt izolată. Stai lîngă mine, nu departe de mine, ca şi cum ţi-ar fi ruşine să fii văzut cu mine. Spune-i *tu* lui Malcolm că tipul de care a auzit că ar avea nişte rezultate grozave cu femeile sterile s-ar putea, pur şi simplu, să nu fie potrivit pentru noi, din moment ce eu *nu sînt* sterilă. Ia-mi apărarea. Ajută-mă. Susţine-mă. Respirînd repede, se uită la el. Şi mai mult de atît, spune-le să-şi vadă de treaba lor. Copilul ne priveşte doar pe noi. Ar trebui să stea deoparte şi nu îmi spune că le pasă, pentru că ştiu că le pasă, dar asta nu îmi uşurează mie situaţia. Îmi spun cu toţii cît de mult îţi doreşti tu un copil, ca şi cum pot să fac unul doar pocnind din degete. Nu am nevoie să-mi spună ei asta. Unde este respectul pentru intimitatea oamenilor? Nu au aflat că lucrurile personale nu se discută în public?

– Observaţia e valabilă pentru familia ta, spuse Graham. Nu şi pentru a mea.

– Poate că ar trebui să fie. Ar trebui să ştie că eu sînt pe primul loc în viaţa ta. Dacă nu mă înşel.

Graham îi aruncă o privire furioasă.

– Transformi totul într-o luptă? Care pe care?

Amanda negă dînd din cap. Privirea lui o îngheţase. Nu se gîndise că ar putea fi vreodată destinatarul unei astfel de priviri.

– Ba da, este, hotărî el. Vrei să aleg – familia mea sau tu.

– Niciodată. Vreau doar să te porţi ca un soţ.

– Încerc. Încerc. Fac tot ce pot într-o situaţie neplăcută. Dar faptul că eşti geloasă pe familia mea şi pe Megan nu ajută. Gelozia ta la adresa lui Gretchen nu o ajută nici pe ea. Vrei să mă port ca un soţ? Atunci poartă-te ca o soţie. *Ai încredere în mine.*

Evident, cînd au sosit acasă, Gretchen era în curte stropind lalelele. Ultimele raze de soare care se reflectau în stropii mărunţi de apă, formînd un curcubeu, făceau din imaginea văduvei întruchiparea a tot ceea ce nu mergea în viaţa lor.

Cum să discuţi despre aşa ceva fără să porneşti o ceartă? Graham nu ştia. Aşa că o urmă pe Amanda în casă şi îi respectă aparenta dorinţă de a tăcea.

Amanda se trezi luni de dimineaţă cu o durere de cap persistentă şi cu o senzaţie de spaimă. Încercă să se orienteze spre gînduri pozitive, dar nu găsi prea multe pentru o dimineaţă în care se ducea la înmormîntarea unui adolescent. Acceptă propunerea lui Graham să intre prima la duş şi îi mulţumi cînd el îi întinse prosopul. Aprecie faptul că nu se uita insistent spre trupul ei, ci o privea în ochi şi văzîndu-l atît de atent, nu mai fu atît de preocupată de ce urma să se întîmple în restul zilei.. O întrebă dacă putea să o ajute cu ceva şi acceptă pe loc să ducă nişte gogoşi în cancelaria profesorilor pentru cei care vor sosi mai devreme.

Apoi îl văzu că se îmbracă în costum.

– Ai o întîlnire? îl întrebă. Se mai îmbrăca elegant din cînd în cînd pentru cîte un client, dar nu o mai făcuse de ceva vreme.

– O înmormîntare, spuse el. Vreau să ştii că voi fi acolo, în spate.

Amandei îi trebui ceva timp pînă să priceapă ce spune, şi atunci, incapabilă să se mai controleze, izbucni în plîns.

– Of, Doamne, murmură el, luînd-o în braţe. Asta trebuia să te facă să te simţi mai bine.

Şi se simţi într-adevăr mai bine. Îndurase cu stoicism şi tărie tot chinul legat de Quinn, păstrîndu-şi cumpătul chiar şi în momentele cumplite de îndoială, cînd se gîndea că ea ar fi putut împiedica moartea lui dacă l-ar fi tras de guler pe culoar şi l-ar fi tîrît la ea în birou, sau dacă ar fi fost mai insistentă cu părinţii lui. Se ţinuse tare în faţa tuturor la şcoală şi făcuse faţă numeroşilor oameni care se bizuiau pe ea. Acum Graham era cel care îi oferea *ei* un punct de sprijin. Făcînd acest lucru, o sili să lase garda jos şi atunci se întîmplă inevitabilul: izbucni în plîns.

Nu încercă să oprească lacrimile. Din contră, încolăci braţele în jurul gîtului lui şi rămase aşa pînă cînd trecu accesul. Apoi, retrăgîndu-se, se uită în ochii lui de un verde infinit.

– Mulţumesc, spuse ea şi îl sărută uşor pe buze. Simţi primul fior al dorinţei adevărate după luni de zile, dar neavînd nici timpul, neştiind nici cum să procedeze, se retrase, se uită demoralizată în oglindă şi se întoarse în baie să-şi refacă machiajul.

Ceremonia funerară a avut loc în biserica din centrul oraşului şi, chiar dacă i-ar fi trecut cuiva prin minte că decedatul îşi luase singur zilele, acest lucru nu se simţi. Erau flori peste tot şi multe fotografii cu Quinn. Elevii stăteau toţi laolaltă, deşi mulţi părinţi erau şi ei prezenţi. Obligată să stea cu grupul de la şcoală, Amanda îl zări pe Graham doar o singură dată. Plecase deja pînă să iasă ea din biserică.

Păstră imaginea lui în gînd toată ziua şi se simţi mai bine. Cu toate că atmosfera pe coridoarele şcolii era apăsătoare, îi intrară în birou doar cîţiva elevi cu ochii în lacrimi. Prietenii cei mai apropiaţi ai lui Quinn nu mai veniseră deloc la şcoală şi după înmormîntare se întorseseră acasă la familia Davis. Diferitele antrenamente sportive şi un joc de lacrosse se anulaseră din respect pentru Quinn.

Pe la ora trei, autobuzele şcolii plecaseră, iar locul era cufundat într-o tăcere sinistră. Cei cîţiva întîrziaţi răzleţi stăteau în grupuri mici. Amanda se aşeză puţin pe ultima treaptă a scărilor mari de piatră de la intrare şi două fete se apropiară să vorbească cu ea. Nu stătură mult, păreau doar că vor să fie în preajma unui adult care putea face mai bine faţă morţii decît ele.

Amanda rămase cu ele pînă plecară. Se întoarse în biroul ei şi mai stătu şi acolo un timp. Fred Edlin trecu să-i mulţumească şi să o complimenteze pentru eficienţa echipei de criză.

– Să scrii despre asta, o sfătui el. „Fiecare instituţie şcolară din ţară ar trebui să aibă o astfel de echipă."

Amanda îi mulţumi, dar realitatea era că, o dată cu mediatizarea recentelor tragedii din şcoli, multe aveau deja astfel de echipe. Nu era un concept nou şi ar fi fost inutil să mai scrie şi ea ceva.

În afara de asta, nu avea nevoie de laude. Dorea pur şi simplu să-i ajute pe elevii pe care fusese angajată să-i ajute. Faptul că echipa lucrase bine acum îi conferea un profund sentiment de uşurare. Moartea lui Quinn era încă prea recentă şi prea personală pentru consilierul Amanda – ca să mai simtă vreun fel de satisfacţie.

– Bravo, zise Maddie de îndată ce directorul ieşi din birou.

– Mulţumesc, răspunse Amanda şi scoase ceva de mîncare din săculeţul de sub colivie. Pasărea îi smulse imediat ce întinse mîna.

– Bun-bun.

Amanda zîmbi trist.

– E atît de uşor să-ţi fac pe plac. Poate că asta e satisfacţia pe care ţi-o dă un animal de casă. Uşor de mulţumit. Simplu. Asta ai, asta dai. Se întoarse cînd auzi paşi pe coridor.

– Iatăăă-l pe Johnny, zise Maddie şi, evident, domnul Dubcek apăru la uşă. Venise la înmormîntare cu un costum maro şleampăt, iar acum se schimbase în pantalonii şi cămaşa sa verde, de lucru, dar avea o expresie îndurerată.

– Cum v-a mers azi, doamnă O'Leary? întrebă cu voce răguşită.

– Bine. Şocul începe să se atenueze. Va mai trece un timp pînă să revin la realitate – moartea e ireversibilă. Vom munci în continuare, atenţi la elevii care dau semne că nu fac faţă situaţiei. Avem o listă. Toţi sînt de acord că de data asta trebuia să fim mai activi.

Bătrînul se încruntă şi mai tare.

– În cincizeci de ani de cînd lucrez aici nu mi s-a întîmplat niciodată. Au fost copii care au leşinat şi au căzut pe jos. Au fost convulsii. Ştiţi, epileptici. Au fost copii care au murit în maşini şi unul într-un accident de avion. Au fost copii care s-au sinucis acasă. Dar niciodată aici. Nu tre'ia să-l las să stea aici. Tre'ia să-l trimit acasă.

Amanda zîmbi blînd. Înţelegea sentimentul de vinovăţie. Cu adevărat.

– Dacă Quinn era hotărît să se sinucidă, ar fi găsit o altă cale. Dacă l-aţi fi trimis acasă, s-ar fi dus în pădure şi şi-ar fi pus capăt zilelor acolo. Ar fi durat mult mai mult pînă să-l găsească cineva.

– Dar dacă m-aş fi întors imediat după, s-ar mai fi putut face ceva. Aşa au spus şi medicii.

– Credeţi-mă, mi-am pus şi eu multe întrebări. Dacă aş fi ieşit şi l-aş fi tîrît aici – în loc să-i trimit un e-mail – dacă le-aş fi comunicat temerile administraţiei sau antrenorului său – dacă le-aş fi spus părinţilor că suferea atît de mult încît îşi putea face

singur rău. Dar nici unul dintre noi nu a bănuit. Nici nu ne-a trecut prin cap ce avea de gînd să facă. Era ultimul lucru la care ne aşteptam de la un tînăr cu un viitor atît de promiţător.

Portarul închise gura şi dădu din cap.

– Ce pierdere! Ce pierdere îngrozitoare! Se întoarse pe culoar.

– La naiba, zise Maddie.

– Mda, răspunse Amanda oftînd.

Rămase la şcoală pînă la ora cinci, mare parte din timp la telefon, vorbind cu părinţi care îşi făceau griji pentru propriii lor copii şi nu ştiau cum să se poarte cu ei. Mai trecu pe acolo şi unul dintre profesorii lui Quinn. Se gîndea şi el retrospectiv, căutînd indicii, întrebîndu-se ce ar fi putut face.

După o vreme, încuie biroul şi porni spre casă. Tresări văzînd camioneta lui Graham pe alee, dar tresări şi cînd văzu ce văzu traversînd veranda în drum spre bucătărie. În curtea din spate, pe iarbă, înconjurată de brazi şi pini, se afla masa de fier forjat cu cele două scaune. Pe faţa de masă erau şerveţelele de in, pahare de vin şi lumînări.

Impresionată, se duse la bucătărie. Graham citea instrucţiunile de pe o cutie cu pilaf de orez. Pe bufet se aflau cotletele pe care ar fi trebuit să le mănînce încă de vineri seara.

– M-am gîndit să încercăm din nou, spuse el. Puse deoparte cutia de orez, deschise frigiderul, scoase o sticlă de vin, umplu două cupe deja pregătite şi îi întinse una. A trecut ceva timp, spuse el.

Amanda aprobă tacit. În ultimele luni, cînd încercase cu disperare să rămînă însărcinată încît ajunsese să citească tot felul de poveşti pe Internet, refuzase chiar şi cea mai mică înghiţitură din orice băutură care conţinea cît de cît alcool.

– Pentru ce *bine* o fi făcut, murmură ea şi ciocni paharul.

– Pentru viaţă, spuse el.

Gîndindu-se la cele cîteva zile care trecuseră, la cei cîţiva

ani care trecuseră, Amanda nu ar fi putut s-o spună mai bine.

– Pentru viață. Ciocniră paharele. Amanda sorbi dintr-al ei și păstră vinul în gură ca să atingă toate papilele gustative în timp ce inhala buchetul din pahar.

– Arăți mai bine, zise Graham.

– Rana începe să se închidă.

– Ceva probleme după înmormîntare?

Oarecum îngîndurată, răspunse:

– Nu. Nu cu copiii. Mă îngrijorează însă unii dintre părinți. Se cred tare deștepți și sînt plini de ei. O mamă m-a oprit la înmormîntare doar ca să-i critice pe părinții lui Quinn. A insistat că nici unul dintre copiii ei nu și-ar face rău vreodată. Cînd i-am spus că sînt tot felul de copii, din tot felul de familii, care ajung să facă așa ceva, a negat. Sînt convinsă că va refuza categoric să discute cu fiica ei despre Quinn. Așa că fata li se va adresa prietenilor, care oricum nu au mai multe răspunsuri decît ea.

– Dar se vor consola unii pe alții, nu-i așa?

– Da. E bine să știi că mai sînt și alții care simt la fel. Îmi place să mă gîndesc că este bine să mai fie și alți oameni ca mine. Nu că eu aș ști ce să le spun. Dar sînt un adult. Se pot sprijini pe mine.

Graham se încruntă.

– Ai nevoie de o pauză.

– O să-mi iau una peste o săptămînă. Dar îmi este și mie de ajutor să fiu acolo pentru copii. Mă simt la fel de rău ca și ei.

– Trebuie să-ți impui niște limite, să păstrezi o oarecare distanță.

– E greu în cazul ăsta. Nici nu-mi pot imagina ce simt părinții lui Quinn.

– Eu pot, remarcă Graham, pe un ton brusc disperat. Trebuie să simtă cam ce am simțit eu cînd ți-a venit ciclul săptămîna trecută. Am pierdut un copil. Toate speranțele, și visurile, și planurile pe care le făcusem s-au năruit.

Amanda şi-ar fi ales altfel cuvintele. Lumina în care pusese el lucrurile era sugestivă şi dură.

– Vor mai fi şi alte încercări, spuse ea blînd.

– Pari mulţumită să mai aştepţi.

– Nu. Mulţumită, nu. Niciodată.

– Vrei să o iei de la capăt peste o lună?

– Dacă vreau? Nu. Voia să aibă un copil pe cale naturală. Adăugă: Dar o voi face.

Graham ridică o mînă în aer.

– Hei, dacă o faci de dragul meu, nu e nevoie. Un copil este un angajament pe viaţă. Dacă nu îţi doreşti unul, spune-mi.

– Şi dacă nu, ce? explodă ea neintenţionat, dar întrebarea o rodea de zile, săptămîni, luni. Şi-ar fi retras vorbele cînd se izbi de privirea lui rece, dar trebuia să ştie ce crede la fel cum adolescenţii voiau să ştie se înseamnă moartea.

– Tu nu vrei copii? întrebă el, ofensat. Ai făcut-o doar pentru mine?

– Ba da, îmi doresc. Ţi-am spus asta. Dar ce se întîmplă dacă nu vom avea?

Graham părea confuz.

Amanda continuă repede, fiind destul de obosită după tortura ultimelor zile ca să-i mai pese:

– Ce se întîmplă dacă nu vom avea niciodată un copil? Cum te vei simţi atunci?

– Nu mă pot gîndi încă la varianta asta.

– Eu, da. Mă gîndesc. Tot timpul. Nu pot dormi noaptea din cauza asta. Dacă nu vom avea *niciodată* un copil? Ce se va întîmpla atunci cu noi? Vei da vina pe mine? Vei da vina pe tine? Ce va crede familia ta? Ce vor spune? Mă vor îndepărta şi mai mult decît acum? Cît de mult îţi doreşti *tu* un copil? Face neapărat parte din tine? Din masculinitatea ta? Dacă mai facem încă o inseminare artificială şi apoi trecem la inseminarea in vitro şi totuşi nu reuşim, ce se va întîmpla atunci? Mă vei mai vrea? Sau vei încerca cu altcineva? Îşi trase răsuflarea şi înghiţi

greu. Mă gîndesc tot timpul la lucrurile astea, Gray. Nu-mi dau pace.

Graham nu spuse nimic. Se uită la fața lui, căutînd un indiciu despre ce gîndea, dar era de nepătruns. Gura lui era doar o linie dreaptă; nu-şi dădea seama dacă era furios sau doar tulburat. Ochii lui mari erau de un verde închis – uimiți – deşi nu ar fi putut spune dacă se simțea încolțit sau era pur şi simplu surprins de întrebările ei. Cît despre tăcerea lui, ar fi putut să însemne fie că nu avea nici un răspuns, fie că avea, dar nu voia să spună.

La bătaia bruscă în tocul uşii cu geam, tresăriră amîndoi. Amanda privi repede în spate. Era Gretchen Tannenwald.

Spre binele lui, Graham nu sări imediat să deschidă. Nu schiță nici un gest. Amanda se ridică.

Întrebîndu-se de cît timp era Gretchen acolo şi ce auzise, Amanda se apropie încet de uşă. Cu cît se apropia, cu atît realiza că se întîmplase ceva.

Politețea înnăscută îi impuse să deschidă, dar intuiția feminină transmise o tentă de îngrijorare vocii ei.

– S-a întîmplat ceva?

– Da, zise Gretchen, cu vocea tremurîndă. Am nevoie de Graham.

12

m nevoie de Graham.

Vorbele răscoliră cele mai adînci temeri ale Amandei. În clipa aceea fu convinsă nu numai că Graham este tatăl copilului lui Gretchen, ci şi că el şi Gretchen erau nebuni unul după altul. Cînd Gretchen îşi mută privirea – ochii ei albaştri imenşi – presupunerile Amandei se adeveriră. Femeia părea disperată.

Disperată? Amanda se stăpîni şi îşi veni în fire. Nu era disperată, era înspăimîntată.

Graham veni spre ea.

– Ce s-a întîmplat?

– Aa, cred – ştiu că a intrat cineva la mine în casă. Gretchen vorbi pe un ton oarecum monoton, evident tulburat, dar înfricoşat. Sînt stricăciuni. Abia am ajuns acasă şi am văzut. Nu ştiu dacă mai este încă înăuntru.

O spargere. Amanda ar fi rîs de uşurare dacă nu ar fi fost stupefiată. Nu se dădeau spargeri în Woodley, mai ales pe o stradă ca a lor, unde era tot timpul cineva.

– Furt? întrebă Graham, surprins la rîndul său.

– Au distrus colecția de artă a lui Ben. Colecția m-mea de artă. Nu am pus alarma. Ştiam că sînteți acasă voi, familia Lange şi Karen Cotter. Nici măcar nu am încuiat uşa din spate. M-am dus doar pînă la magazin să cumpăr nişte fructe. Nu am lipsit mai mult de treizeci de minute.

Amanda era şi ea acasă cam tot de atîta timp. Nu văzuse nimic neobişnuit sau ciudat pe stradă cînd venise cu maşina. Dar un intrus s-ar fi putut furişa foarte bine prin pădure.

Graham se îndreptă spre uşă, dînd-o blînd la o parte pe Gretchen din calea lui.

– Mă duc să văd despre ce e vorba.

Gretchen se pregătea să se ducă după el, dar Amanda o prinse de braț. Simți că tremură.

– Lăsă-l să se ducă singur. Pentru orice eventualitate.

Gretchen înghiți în sec.

– Poate că nu ar trebui să se ducă singur. Ar putea păți ceva. Poate că ar trebui să chem poliția.

Dar era prea zguduită ca să facă ceva, şi soțul Amandei era cel care îşi asuma riscul. Luînd-o pe Gretchen în bucătărie, Amanda sună chiar ea la poliție. Dădu toate informațiile necesare, apoi ieşiră amîndouă afară. Coborîră pe alee şi se opriră să aştepte pe trotuar, chiar în fața casei, dar de partea

cealaltă a rondului, în siguranță. Graham era plecat de ceva vreme și Amanda începea să-și facă griji.

Julie Cotter se juca pe treptele casei lor cu o păpușă, în timp ce gemenii, Jared și Jon, se plimbau cu scuterele prin preajmă. Nici unul dintre cei trei nu părea să se uite ciudat la Amanda, care stătea în fața casei cu Gretchen Tannenwald. În afară de Julie, care le făcu cu mîna, copiii nu le dădură nici un fel de atenție.

Amandei îi trecu prin cap să-i trimită în casă. Dacă stăteau acolo, puteau fi luați cu ușurință ostatici în cazul în care un nebun ar fi ieșit în goană din casă. Dar concluzionă că era absurd. De altfel, era și ea acolo, mai era și Gretchen. Asta însemna că erau cinci la unu.

Bineînțeles, dacă ar fi fost înarmat, numărul nu ar mai fi contat.

– Îmi pare rău, spuse Gretchen, stînd suficient de aproape de Amanda pentru a bănui că se gîndea și ea la aceleași lucruri. V-am stricat seara. Dar nu știam ce altceva să fac.

– Nu vorbi prostii, răspunse Amanda blînd. Pentru asta există vecini. S-a furat ceva?

– Nu știu. Am văzut tabloul din holul mare și am fugit. Aș fi putut să sun la poliție de acolo. Dar nu voiam decît să fug.

– Și eu aș fi făcut la fel.

– Nu am telefon în mașină. Altfel aș fi sunat de acolo.

– Ai făcut ceea ce trebuia să faci, o asigură Amanda, care era însă din ce în ce mai îngrijorată. Avea tot felul de viziuni cu Graham într-o baltă de sînge, atacat de cineva ascuns într-o debara. Pe de altă parte, era foarte posibil ca Graham să facă doar o inspecție amănunțită a casei. La urma urmei, cunoștea casa. Mai fusese acolo. Fuseseră de multe ori împreună, invitați de Ben și June.

Gretchen își duse mîinile subțiri la gură. Era mai înaltă cu o jumătate de cap decît Amanda, dar părea mai fragilă, cu toată

înălțimea ei și cu tot pîntecele bombat. Privind-o, Amanda se simți cuprinsă un val de invidie aproape palpabilă.

Hotărîtă să o ignore, întrebă:

– Ce fel de stricăciuni sînt? Picturile?

– Sînt tăiate, răspunse Gretchen din spatele mîinilor.

Încă o dată, Amanda și-l imagină pe Graham rănit.

– Of, Doamne!

– M-a tot sunat cineva fără să vorbească. M-am gîndit că este unul dintre fiii lui Ben. Dar nu cred că ar distruge ceva la care ținea tatăl lor. Și nici nu-i văd stînd pitiți în pădure și așteptînd să ies din casă.

Amanda se întîlnise cu fiii lui Ben de cîteva ori. Deși erau mai apropiați ca vîrstă de Graham și de ea decît Ben, îl prefera pe Ben, care avea o anume ușurință de a vorbi cu oamenii. La fel și June. Copiii lor erau mult mai impulsivi.

Cu toată atenția concentrată asupra casei, Amanda tresări cînd simți ceva cald pe șoldul drept.

– Julie, spuse ea, răsuflînd ușurată și punînd mîna pe creștetul copilului, m-ai speriat.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Julie.

– Nu cred, răspunse Amanda cît mai calm posibil.

– De ce stați aici?

– Îl așteptăm puțin pe Graham.

O cuprinse cu brațul pe după umeri, o strînse puțin, apoi îi dădu drumul. Încerca bineînțeles să-i spună să se întoarcă pe veranda casei lor.

– Pot să aștept și eu cu voi?

– Nu o ajuți de obicei pe mama ta să pregătească cina?

– A terminat deja. Am întrebat-o dacă nu vrea să citească cu mine, dar a zis că nu poate. Numai că nu înțeleg de ce, zise Julie pe un ton mai afectuos. Stă fără să facă nimic.

– Poate că se gîndește la ceva, spuse Amanda încet, deși nu era greu să intuiască la ce se gîndea Karen. Șansele erau

destul de mari să se gîndească la femeia care stătea în stînga ei. Poate că trebuie să o ajute cineva. Du-te şi ajut-o, drăguţo.

Julie strîmbă din năsuc.

– Mă va trimite să mă joc cu Samantha.

Samantha era păpuşa, aşezată cu grijă pe treptele din faţa casei familiei Cotter.

– Aşa îmi spune totdeauna. Unde e Graham?

– Este la Gretchen.

– De ce?

– Uite, o ajută cu ceva.

Julie se uită curioasă spre Gretchen. Temîndu-se că întrebările ar putea deveni incomode, Amanda se simţi uşurată să o audă zicînd:

– Aha! Bine. Şi o şterse.

– Te înţelegi bine cu ea, remarcă Gretchen, cu toate că privirea ei era aţintită asupra casei.

– Este uşor să te înţelegi cu ea, spuse Amanda. Apoi şopti: Unde-o fi Graham?

– Unde este poliţia? întrebă şi Gretchen.

Ambele întrebări primiră răspuns în minutul imediat următor. Graham ieşi pe uşa din faţă chiar cînd maşina unui echipaj de poliţie lua curba.

Uşurată, Amanda alergă să-l întîmpine. Gretchen se ţinu după ea.

– Nu e nimeni înăuntru, spuse el cînd se întîlniră pe alee. Făcu semn echipajului de poliţie. Am umblat prin toată casa. Nu am mai văzut nimic stricat în afară de tablouri.

– *Picturile?* întrebă Gretchen, mai speriată decît pînă acum. Mai sînt şi altele?

– Cea din holul de la intrare şi încă două în camera de zi.

Gretchen urcă în fugă treptele din faţa casei. Înjurînd printre dinţi, Graham se duse după ea. Amanda nu putea să rămînă în urmă. Intră după ei pe uşa din faţă, trecu pe lîngă tabloul atîrnat

în holul de la intrare, tăiat acum pe mijloc, apoi ajunse în camera de zi.

Gretchen stătea cu pumnul apăsat pe inimă, fixînd cu privirea tabloul de pe perete. Pe obrajii palizi îi curgeau lacrimi. Amanda se uită încă o dată la celălalt tablou care fusese sfîşiat, însă diferenţa era izbitoare. *La Voisine* arăta cel mai rău dintre toate. Cine îl tăiase o făcuse cu ură, lăsînd ceva de nerecunoscut din ceea ce Amanda ştia că era o femeie de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia.

Poliţiştii strigară de la uşa din faţă.

– Aici, răspunse Graham. Cînd intrară sub arcada din camera de zi, Graham îi salută pe amîndoi spunîndu-le pe nume, dădu mîna cu ei şi făcu prezentările. Cel mai în vîrstă dintre cei doi, Dan Meehan, avea cam cincizeci de ani şi ştia ce are de făcut. Partenerul lui, Bobby Chiapisi, era cu aproape douăzeci de ani mai tînăr şi de curînd intrat în poliţie. Purta o uniformă scrobită; iar felul lui de a fi era asemenea uniformei.

Graham îi conduse spre *La Voisine* şi le relată ceea ce ştia.

– Ah! zise Dan. Dar supărat a mai fost. Avem aşadar acest tablou şi celelalte două. Se întoarse către Gretchen. Altceva?

Gretchen făcu un efort să-şi şteargă lacrimile. „Arată slabă, distrusă" – se gîndi Amanda. Nu putea decît să o compătimească.

– Nu ştiu, şopti Gretchen. Se aşeză pe canapea fără să-şi dezlipească ochii de tablou.

– Nu am remarcat nimic altceva cînd am fost prin casă, spuse Graham, dar nu m-am uitat decît la ce era la vedere. Nu au aruncat nimic pe jos. Nu pare să fi fost un jaf. Trebuie să se uite şi Gretchen să vadă dacă a dispărut ceva.

– N-am lipsit foarte mult, spuse ea pe un ton plat.

– Cît aţi lipsit? întrebă ofiţerul cel tînăr, ridicînd agenda şi stiloul cu un gest hotărît.

– Douăzeci de minute. Poate treizeci.

Dan se uită la Amanda şi la Graham.

– Şi nu a văzut nimeni nimic?

Negară amîndoi dînd din cap. Atunci apăru şi Karen în uşa camerei. Julie şi gemenii se holbau de lîngă ea.

– Ce s-a întîmplat cu tabloul acela? întrebă ea, arătînd spre cel din spatele ei, dar cînd privi în sus rămase fără glas.

– Vai, Doamne!

– A intrat cineva, spuse Dan. Sînteți doamna Cotter, nu-i aşa? Cînd Karen aprobă, el continuă: Locuiți aproape?

– Alături.

– Ați văzut pe cineva intrînd sau ieşind în ultima oră?

– Doar pe Gretchen. Nu putea să-şi ia ochii de la tabloul *La Voisine*. Ce mizerie!

Georgia şi Russ se iviră în spatele ei.

– Ce caută poliția aici? întrebă Russ cu cîteva secunde înainte să vadă şi el tabloul. Graham se duse la ei să le explice, în timp ce Dan îngenunche lîngă Gretchen. Văzînd-o aşa de singură, cum stătea acolo, cu fața în lacrimi, Amanda se aşeză lîngă ea.

– Vreți să vedeți dacă au luat ceva? întrebă ofițerul.

Gretchen scutură din cap.

– Singurele lucruri de valoare sînt inelul şi cerceii, pe care nu le scot niciodată.

Cerceii erau țintuiți cu diamante asortate ca mărime şi formă cu piatra centrală de pe verigheta elegantă.

– Aveți pe undeva bani pe care puteau să-i ia?

– Nu. Apoi se răzgîndi. Ba da. Dar nu îmi pasă de bani. Pot să-i ia. Dar de ce au făcut *asta?*

– Aveți vreo idee cine ar putea fi făptaşul? întrebă el. Gretchen negă din cap. Cine mai are cheia de la casă?

– Uşa nu era încuiată.

– Aveți cumva vreun iubit?

– Nu.

– Tatăl copilului?

– Nu.

– Nu, ce? întrebă bărbatul cu blîndețe.
– Tatăl copilului nu ar face aşa ceva.
– Poate dacă ne-ați spune numele lui ...
– Nu este nevoie, rosti Gretchen hotărît, dar calm.

Simțindu-se stînjenită, Amanda îl întrebă pe ofițer dacă pot lua amprente.

– Asta vom face. Polițistul se uită la partenerul său.

Bobby Chiapisi îi răspunse cu o expresie tristă.

– Chiar dacă ar fi existat amprente pe vreun mîner, s-au dus după ce au intrat aici jumătate dintre vecini.

Allison şi Tommy erau şi ei acolo, bineînțeles, şi pînă să mai zică cineva ceva, apăru şi Lee în spatele lor.

– Ce-am pierdut? întrebă el. Apoi văzu tabloul. Dumnezeule mare!

Dezgustul lui îi păru destul de sincer Amandei. Cu toate acestea, ar fi vrut să ştie unde fusese în ultima jumătate de oră şi cine ar fi depus mărturie pentru el.

Dan Meehan se ridică, şi se îndreptă din mers.

– Doamna Tannenwald ar trebui să vadă dacă au mai pus mîna şi pe altceva. S-ar putea să fie doar un profanator de opere de artă.

– Era singurul lucru din casă care conta pentru mine, şopti Gretchen.

Neştiind ce să mai zică, Amanda îi puse doar o mînă pe umăr consolator.

– Nu vă pot sugera decît să chemați compania de asigurări, spuse Dan Meehan cu regret.

Pentru prima dată, Gretchen îl privi drept în ochi.

– Pot să-mi dea tabloul înapoi? întrebă ea pe un ton mînios. Amanda se simți mîndră de ea. Orice prost şi-ar fi dat seama că tabloul avea valoare sentimentală.

– Nu, răspunse polițistul. Dar pot trimite o echipă să facă investigații şi puteți regla conturile. Veți primi banii ca să cumpărați altul.

Amanda se uită la Gretchen şi calm, dar ferm, îi spuse poliţistului:

– Nu cred că îşi doreşte un tablou nou. Acesta avea o semnificaţie aparte. Făptaşul a privat-o de ceva sufletesc. Ceea ce puteţi face dumneavoastră, spuse ea, este să prindeţi vinovatul şi să aflaţi de ce a făcut ceea ce a făcut.

– Da, doamnă O'Leary. Vom încerca să rezolvăm cazul. Vom trimite echipaje de partea cealaltă a pădurii şi vom verifica şi casele de acolo, să vedem dacă cineva a observat ceva ciudat. Vom aduce oameni mai mulţi în această zonă. Vom face tot posibilul.

– Mulţumesc, zise Amanda.

Amanda ieşi din casă. Poliţia se afla încă înăuntru cu Gretchen, ca şi Graham şi Lee. Ceilalţi se împrăştiaseră. Dintre copii se mai vedea doar Jordie, care urmărea scena de pe veranda din faţa casei lor, cu un braţ rezemat de un stîlp. În ciuda prezenţei izbitoare a echipajului de poliţie, fundătura lor era liniştită.

De cum se apropie Amanda de trotuarul unde stăteau Karen şi Georgia, Karen o întrebă:

– Ce ai făcut atîta timp acolo?

– Am umblat cu Gretchen prin casă, să vadă dacă lipseşte ceva. Îmi pare rău pentru ea. Dacă aş fi fost eu în locul ei, nu aş fi vrut să fiu singură. În orice caz, nu după ce mi-a intrat cineva în casă. A fost îngrozitor.

Karen arcui sprîncenele.

– Să intri la ea în casă?

– Ştiind că a mai fost şi altcineva pe acolo, făcînd chestii oribile cu un cuţit. Dacă aş fi în locul ei, spuse Amanda, încercînd să se pună în locul femeii, m-aş întreba pe ce anume a pus mîna şi la ce s-a gîndit, şi dacă se ascunde pe undeva prin apropiere şi are de gînd să revină.

– Gîndeşte-te la lenjeria intimă, interveni şi Georgia. Dacă

a deschis dulapuri şi a atins lucrurile? Îţi poţi imagina? Mă simt murdară numai gîndindu-mă la aşa ceva.

– „Profanată“, ăsta e cuvîntul pe care l-am folosit eu, zise Amanda, gîndindu-se la cele cîteva vorbe pe care le schimbase cu Gretchen în timpul căutării.

Karen era mai puţin compătimitoare.

– Are alarmă. Trebuia să o pună în funcţiune.

– Tu o foloseşti pe a ta? întrebă Georgia.

– Nu, nu pot cu copiii prin preajmă. Ar rămîne fie încuiaţi afară, fie înăuntru. Ar fi o debandadă continuă. Se întoarse spre Amanda şi întrebă: Şi îi lipseşte ceva?

– Nu. Nu crede că a ajuns pînă sus. A spus că nu pare să fie nimic mişcat din loc. Probabil că nu a stat multă vreme înăuntru. Nici ea n-a lipsit mult.

Aerul era diafan, cald, dar Amanda îşi strînse braţele în jurul ei, să se încălzească. Nu avea importanţă că Gretchen nu era preferata ei, dar nici o femeie nu merita să păţească aşa ceva. Nu îi va fi uşor să doarmă în casa aia la noapte.

– Îmi vine tot timpul în minte pînza sfîşiată, atîrnînd de o parte şi de alta a tabloului. Numai un nebun putea să facă aşa ceva, adăugă.

– A dat-o jos? întrebă Georgia.

– Nu. Graham a întrebat dacă vrea să o ajute el, dar Gretchen a spus că va face ea ordine mai tîrziu.

– Ei bine, mie nu-mi va fi dor de tabloul acela, zise Karen. Aducea ghinion. Şi cine crezi că e vinovatul? Nu pot să cred că a fost o coincidenţă.

– Nu tocmai, zise Georgia.

Amanda aprobă.

– Oricine ar fi intrat în casă ştia ce are de făcut. Ţinta a fost tabloul.

– Atunci nu a fost furt, concluzionă Georgia, ceea ce înseamnă că oricine ar fi făcut-o îi poartă pică. Zîmbi şmechereşte către Karen. Tu ai avea un motiv.

„Altădată, am fi rîs toate în hohote, gîndi Amanda. Am fi fost toate de acord şi am fi gustat umorul. Am fi fost ca o echipă şi ne-am fi distrat pe seama soţiei tinere, drăguţe şi blonde a lui Ben.“

Fără să zîmbească, Karen zise serios:

– Aţi văzut cum se uita Bobby Chiapisi la Gretchen?

– Nu se uita, răspunse Georgia.

– Tocmai. Nu a vrut să se uite la ea. Era ca şi cum ar fi preferat să fie oriunde altundeva, dar nu aici.

Georgia se încruntă.

– Crezi că el şi Gretchen...? Şi făcu un gest de negare cu capul.

Amanda o aprobă.

– L-am văzut prin oraş. Nu o evită. Aşa e el tot timpul – înţepat, distant, ţeapăn, ciudat.

– Are vîrsta potrivită, reluă Karen. Este singur. Stă totdeauna lîngă semaforul din centrul oraşului. Gretchen ar fi putut să-l vadă. Iar el ar fi putut să se dea la ea. Ridică din sprîncene. Nu era şi el în echipa de poliţişti de la înmormîntarea lui Ben?

– O fi fost, spuse Amanda, cu toate că nu îşi amintea.

– Departamentul este mic, zise Georgia, începînd să creadă.

Karen păru mulţumită de posibilitatea asta.

– Şi – se întoarse ea către Amanda – ai urcat cu ea?

– Da.

– Cum e dormitorul?

Amanda se gîndi un moment.

– Drăguţ. Drăguţel. Dar nu seducător.

Georgia reveni la problema intrusului.

– Credeţi că e bine să stea singură la noapte?

– Am întrebat-o eu, spuse Amanda. Am întrebat-o dacă mai are pe cineva cu care să poată sta – familie sau prieteni. A spus că nu.

– Eu nu o chem la mine în casa, îşi exprimă Karen punctul

de vedere. Una este să-mi fac griji din cauza vecinelor, dar ar fi sinucidere curată să o țin în casă.

Se lăsă o tăcere grea.

Karen flutură din mînă, ca şi cum ar fi vrut să şteargă cu un gest ceea ce spusese.

– Of, Doamne! M-a luat gura pe dinainte. Hai să nu mai vorbim despre asta.

„Dar cum să nu mai vorbim despre asta?" gîndi Amanda. Toate trei fuseseră la înmormîntarea unui băiat de şaisprezece ani.

Aparent de acord, Georgia spuse:

– Allison este foarte afectată. Cînd este acasă, se ține scai de mine. Se uită spre veranda familiei Cotter şi întrebă: Jordie cum se simte?

Karen se uită şi ea în aceeaşi direcție, apoi zise încet:

– Nu spune nimic. Să văd dacă pot vorbi cu el. Se îndreptă într-acolo, dar înainte să ajungă la trepte, Jordie se făcu nevăzut în casă. Karen se opri, ezită, apoi se urni încet şi îl urmă în casă.

– Asta da problemă, şopti Georgia. Mama şi fiul nu se înțeleg. În parte este o problemă de vîrstă. Dar ce se întîmplă aşa de rău cu ei?

Amanda nu răspunse imediat. Nu-i plăcea să-şi analizeze prietenii, iar realitatea era că nu mai fusese în casă la Karen, să-i vadă pe toți la un loc, de la Crăciun.

Dar avea încredere în Georgia. Voia să-şi descarce sufletul şi să discute cu ea. Aşa că o luă pe trotuar, spre casa Georgiei, care o urmă.

– Cred că e o atmosferă tensionată în casă, spuse. Cred că lucrurile nu merg bine între Karen şi Lee. Copiii simt asta.

– Ți-a spus Karen ceva? întrebă Georgia.

– Nu. Dar ai auzit-o cum vorbea.

– E amărîtă. Nu mai are nici un pic de simț al umorului. Nu mai rîde. Nu mai stă la bîrfe. Nu mai e deschisă.

– Doar suspiciuni.

– Nu era aşa înainte, spuse Georgia, confirmînd astfel amintirile Amandei. Cred că se întîmplă ceva prea aproape de casă. Crezi că Lee şi Gretchen au făcut ceva?

– Nu ştiu. Gretchen nu a reacționat în nici un fel cînd a apărut şi Lee. M-am uitat atent la ea. Nu a reacționat în nici un fel nici la Bobby. Nu pot să cred că ar fi el.

– Probabil că nu, zise Georgia. Se aşezară amîndouă una lîngă alta pe marginea trotuarului. Dar mă pune pe gînduri.

– În privința lui Bobby?

– În privința lui Russ. Sînt plecată mult timp de acasă. Nu cred că s-a încurcat cu Gretchen. Nu cred că se simte atît de singur. Nu încă.

– Te iubeşte la nebunie, replică Amanda.

– Da, dar şi aici există o limită. Am văzut o parte dintr-un articol pe care l-a scris. Era despre singurătatea părintelui care stă acasă. L-a imprimat şi l-a aruncat, dar fără să-l mototolească, să-l rupă sau altcum, ca şi cum ar fi vrut să-l văd.

– L-a trimis la ziar?

– Nu. Mi l-ar fi arătat direct dacă ar fi fost să-l trimită. Îmi arată întotdeauna ceea ce are cît de cît legătură cu noi.

– Păi de ce l-a aruncat aşa?

– Bună întrebare. Pentru că spune prea multe? Nu e destul de masculin? Ştiu doar că mă bucur că am venit acasă mai devreme.

– S-au stricat lucrurile cu cumpărătorul tău pentru că i-ai lăsat omul baltă în Tampa?

– Da. Dar a meritat. Allison avea nevoie de mine. La fel şi Tommy, pentru că îl cunoştea pe Quinn destul de bine ca să fie trist, şocat sau speriat – sau cum s-o fi simțind el. Nu poate să o spună direct. Dar îi place să fiu prin preajmă. Mi-o repetă întruna.

Amanda o admira pe Georgia. Nu avea nevoie să studieze psihologia că să-şi înțeleagă familia şi nevoile ei, şi făcea toate astea fiind în acelaşi timp o femeie de afaceri de succes. Chiar

şi acum, la sfîrşitul zilei, arăta îngrijită şi şic, în pantalonii şi bluza cu croială lejeră, cu părul tuns scurt şi drept.

Amanda lucra în localitate. Lumea Georgiei era cu mult mai largă şi, cu toate că nu-şi dorea o astfel de viaţă, Amanda era uimită de potenţialul prietenei sale.

– Prin urmare, compania asta are de gînd să-ţi cumpere afacerea? întrebă ea.

– Avocaţii negociază. Al meu spune că mi se va face o ofertă. Întrebarea este dacă voi accepta condiţiile lor. Vor să rămîn încă trei ani, să fac în principal ceea ce fac şi acum, dar ca salariată. Asta ar însemna să călătoresc la fel de mult ca şi pînă acum. Şi nu ştiu dacă mai vreau. S-ar putea să mă retrag.

– Şi dacă le spui asta?

– S-ar putea să renunţe şi ei. Au impresia că doar mie mi se datorează orice ţine de companie şi că fără mine se va nărui totul. Sigur, mă simt măgulită. Dar e o prostie. Adică, pe cine vrem să păcălim? Compania ar supravieţui foarte bine şi fără mine. Dar ei mă vor pe mine pentru că ştiu că mie îmi pasă şi că aş trece rapid la acţiune dacă ceva ar merge prost, şi vor să mă ţină acolo pînă cînd cineva din organizaţia lor va învăţa să facă ce fac eu acum. Şi nu ştiu dacă vreau să fiu profesoară.

– Şi dacă se retrag? Mai ai şi alţi cumpărători?

– Mai am două posibilităţi, dar asta e cea pe care o prefer. Este o companie bună. Dacă ei se retrag, înseamnă să o iau iar din loc şi detest să mai plec. Dar nu vreau nici să cad din lac în puţ. Adică, vreau să vînd compania, ca să nu mai călătoresc, dar de fapt aşa ajung din nou să plec de acasă, numai că de data asta voi răspunde în faţa altcuiva, şi ar fi o prostie.

Cunoscînd sentimentul, Amanda zîmbi trist:

– Multe lucruri în viaţă sînt aşa.

– Te referi la problema cu copilul? întrebă Georgia.

– Asta este numai o parte.

– Graham?

Amanda dădu aprobator din cap şi privi spre casa

Tannenwald. Soarele apunea, încheind astfel o zi foarte lungă.

– Tot nu vorbiți?

– Ba da. Începem.

– Cum mai merge viața sexuală? întrebă Georgia.

Amanda îi aruncă o privire rapidă şi rîse.

– Văd că nu o iei pe ocolite.

Georgia o cuprinse cu brațul şi spuse calm:

– Nu fac aşa cu toată lumea. Dar țin mult la tine şi la Graham. Tu asculți toată ziua problemele oamenilor. Pe tine cine te ascultă?

– Tu.

– Te ascult.

În lumina amurgului care iriza umbre albăstrii, Amanda se simțea mai puțin expusă decît în plină zi. Îi era mai uşor să vorbească.

– Mă tine în brațe noaptea. E aşa de bine şi călduț. Stau acolo întinsă şi îmi imaginez că sîntem doi bătrîni care caută alinare. Numai că nu sîntem bătrîni şi vrem mai mult.

– Şi dacă vreți amîndoi, atunci care este problema?

Amanda încercă să-i explice.

– E ca un blocaj. Cînd ne gîndim la sex, se produce un blocaj. Ca şi cum sexul ar fi devenit un reflex condiționat.

– Dar nu a fost aşa totdeauna.

– O, Doamne, nu! spuse Amanda însuflețită. Îi ador trupul.

Între timp, bărbații ieşiseră din casă de la Gretchen şi stăteau pe verandă. Gretchen aprinsese luminile. Amanda se uită atent la Graham.

– Adică, uită-te la el. Este înalt, brunet şi frumos. Ce poate avea un bărbat mai mult de atît sau cum poate fi mai seducător? Îmi plac ochii lui. Zîmbetul. Barba.

– Russ a încercat şi el să-şi lase barbă, spuse Georgia cu afecțiune. Săracul. Crezuse că îl va face să arate trăsnet, numai că a ieşit pestriță. Trebuie să recunosc, Graham are barbă frumoasă.

– Şi atingerea lui, continuă Amanda, care intrase în starea propice confidenţelor. Ştie să facă dragoste. E atent şi tandru. Simte ce îţi trebuie şi ce vrei. Ştie cum să satisfacă o femeie. Se opri brusc, lăsînd aerul să-i iasă din plămîni. Aşa e el. Iar eu reacţionez la toate astea şi devin cine vreau să fiu.

– Sună perfect.

– Aşa fost pînă în ultimul an. Cînd facem dragoste acum, nu mai sîntem noi înşine. Nu sîntem nici măcar ceea ce vrem să fim. Executăm doar mişcările.

– Te gîndeşti încă la copil?

Amanda răspunse hotărît:

– Luna asta nu. Nu mai fac nici un calcul. Am lăsat totul deoparte, hîrtiile şi tot, să nu le văd, să nu mă mai gîndesc la ele. Nu-mi mai iau temperatura şi nici nu mai înghit pastile. Nu mai trec pe la clinică. Oftă fără să vrea. Dar se pare că nu mai contează. Nu putem trece peste. De parcă am fi uitat cum să ne mai facem pe plac unul celuilalt. De parcă nu putem lua acel ... final.

– Angajament?

Asta era.

– Da.

– Angajament pentru viitor?

– Da.

– Să priviţi lucrurile în ansamblu şi să vă întrebaţi ce se va întîmpla.

– Da. Amanda zîmbi recunoscătoare. Îţi mulţumesc pentru că înţelegi.

– Încerc. E greu să-mi dau seama cum e pentru tine. Eu am avut copii atunci cînd i-am vrut.

Cei patru bărbaţi porniră pe alee spre maşina poliţiei. Pe un ton mai blînd, Georgia o întrebă:

– Sper că nu crezi cumva că Graham este iubitul ei, nu-i aşa?

Amanda auzi ceea ce Georgia nu rostise.

– Pentru că a venit la el acum? Mi-a trecut prin cap. Dar dacă aş fi fost în locul ei, aş fi făcut acelaşi lucru. Graham ştie să se descurce în astfel de situaţii. Este calm şi gîndeşte limpede.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, o mustră Georgia.

– Nu, nu cred să fie el tatăl copilului.

– Atunci cine?

– Nu vrea să spună, zise Russ o oră mai tîrziu. Şi-a pus lacăt la gură.

Cei trei bărbaţi aruncau la coş pe aleea din faţa casei familiei Lange, luminaţi de reflectorul montat pe acoperişul garajului. Graham fură mingea de la Lee şi se feri de Russ care încercă să-l blocheze în faţa coşului. Ţinti şi aruncă mingea. Marcă fără ca mingea să atingă ceva.

– Bună aruncare, spuse Lee, prinzînd mingea şi driblînd puţin.

Russ îşi ridică ochelarii pe nas şi îi privi pe ceilalţi cu mîinile în şolduri.

– Mă mir că poliţiştii nu au insistat. Nu mă miră că se întreabă toată lumea cine o fi tatăl copilului din moment ce ea ţine să facă un secret din asta. Trăim într-o epocă a violenţei domestice.

– Vorbeşte pentru tine, spuse Lee, schiţînd o aruncare.

Graham îi fură mingea cu uşurinţă, driblă pe exterior, reveni rapid, aruncă, nimeri. Lansă mingea în joc şi îi pasă lui Russ.

– Ştii ce vreau să zic, spuse Russ, care prinse mingea, dar rămase pe loc. Dacă nu va spune cine este tatăl copilului şi cineva i-a intrat în casă ca să distrugă tablourile de la primul ei soţ – pe care l-a iubit, l-a adorat, pe care îl idolatrizează şi acum – te duce gîndul că tatăl copilului poate fi negru de invidie.

Lee făcu un gest spre minge.

– Ai de gînd să stai acolo şi să comentezi sau joci?

Graham încercă să nu rîdă. Russ nu era tocmai un atlet. Purta echipamentul adecvat – tricou şi pantaloni scurţi, largi, şi

era transpirat tot. Aspectul şi înălţimea lui ar fi făcut pe un simplu trecător să creadă că el este starul echipei. De fapt, lui îi plăcea mai degrabă spiritul de camaraderie decît jocul. La zeflemeaua lui Lee, pasă mingea lui Graham.

Graham driblă pe loc. Îi plăcea sunetul ritmat – bum, bum, bum. Îi plăcuse întotdeauna. Îi amintea de copilărie, de orele de joacă cu fraţii săi. Era un sunet normal, previzibil, controlabil.

Întinzînd un braţ că să evite fandarea lui Lee, întrebă:

– Cine ar avea interes să distrugă tabloul acela? Pariez pe unul dintre fiii lui Ben. Ei nu i-ar fi dat nici aer să respire pe vremea cînd trăia Ben, şi au fost bădărani cu ea cînd Ben a murit. Mă mir că nu au contestat testamentul.

Ţinti şi aruncă. Mingea se izbi de marginea coşului şi sări înapoi.

Lee se duse după ea.

– Păi, chiar au vrut. I-am convins eu să nu facă nimic.

Prinse mingea şi o aruncă. De data asta nimeri.

Graham repuse mingea în joc tacticos. Din spatele lui, Russ îl întrebă pe Lee:

– Vorbeşti adesea cu ei?

– Din cînd în cînd. Sînt tipi de treabă. Mai vorbeam despre acţiuni şi obligaţiuni cînd veneau în vizită la Ben şi June.

– Avocatul de partea cui este? întrebă Graham. Balansîndu-se pentru o aruncare de trei puncte, ţinti, sări şi ridică pumnul victorios în aer cînd mingea trecu prin plasă.

Lee înhăţă mingea.

– Deeds? Făcu o fentă spre Russ, care întinse mîinile degeaba. Apoi se învîrti şi execută o aruncare perfectă de sus. Îl lăsă pe Graham să preia.

– Deeds este de partea fraţilor. Dar el e un pămpălău. Nu vrea să ajungă la tribunal. Nu s-ar descurca.

– Deci, ce crezi? întrebă Graham, pe ritmul acelui bum-bum-bum reconfortant. Crezi că ar distruge vreunul dintre ei obiecte de artă?

– Cu mîna lor? Nu.

– Ar angaja pe cineva să o facă?

– Poate.

– Poţi să-i întrebi dacă au făcut-o ei?

Lee izbucni în rîs.

– De ce? Oricum faptul e consumat. S-a terminat. Gata.

Graham îi aruncă mingea mai tare decît ar fi făcut-o dacă tipul ar fi dat dovadă de puţină compasiune. Lee o prinse. Graham nu se miră. Avea reflexe de felină.

– Şi dacă nu au fost ei? întrebă Graham. Dacă a fost altcineva, care data viitoare ar putea intra la tine în casă, chiar cînd e şi soţia ta înăuntru?

Lee îşi puse mingea pe şold şi se opri, privindu-l pe Graham în ochi. Nu scoase o vorbă.

Graham se îngrozi de ceea ce văzu în privirea lui.

– Dumnezeule, de ce nu divorţezi pur şi simplu? Dacă îţi displace atît de mult, las-o naibii. Dă-i drumul. Las-o să-şi vadă de viaţa ei.

– De ce? Mie îmi convine. Avem o casă. Avem o familie. Încă ne simţim bine.

– Şi ce se va întîmpla cînd vor pleca şi copiii? întrebă Russ. Eu mă gîndesc mult la asta. Încă şapte ani şi vom fi doar Georgie şi cu mine. Ce vei face cînd vei fi doar tu cu Karen?

– Aah, spuse Lee, ignorînd întrebarea şi aruncînd la coş pe sub mînă. N-am să rămîn niciodată doar cu Karen.

Graham era destul de enervat şi lăsă mingea să sară în întuneric.

– Bine, las-o pe Karen. Dar *tu?* Tu eşti fericit să trăieşti aşa?

– Da, sînt fericit. Eu o întreţin, iar ea este ocupată. Asta îmi dă libertatea să fac ce vreau.

– Aşadar, libertatea este cheia problemei?

– Pentru mine, da. Nu pot trăi fără. Karen ştie asta. Este de acord.

– Şi copiii?

– Copiii mă iubesc.

Graham se întrebă cît timp va dura asta. Îl auzise pe Jordie. Probabil că îl iubea, dar avea şi multe resentimente. Nici un copil nu trebuia să trăiască aşa. Nu în propria lui casă. Indiferent de divergenţele cu mama sa, în privinţa asta Graham nu îi putea reproşa nimic. Părinţii lui se iubiseră mult. Îşi dorea acelaşi lucru şi pentru copiii lui.

Dacă nu vom avea niciodată un copil? întrebase Amanda. *Ce se va întîmpla atunci cu noi? Dacă mai facem încă o inseminare artificială şi apoi trecem la inseminarea in vitro şi totuşi nu reuşim, ce se va întîmpla atunci? Mă vei mai vrea?*

Problema era că Amanda vedea doar o singură faţă a monedei. Graham putea foarte uşor să reformuleze întrebarea, să o întrebe ce ar face *ea* dacă nu vor avea niciodată un copil. Doctorii nu aveau nici o dovadă că ar fi ea de vină. În ciuda insistenţelor binevoitoare ale familiei lui, problema putea fi foarte bine a lui, şi dacă era adevărat, ea ar fi cea care l-ar putea părăsi. Ar mai putea adăuga că începuse deja să-l părăsească.

Gîndul ăsta îl nelinişti.

Dacă ar fi fost doar cu Russ, i-ar fi spus lui aceste lucruri, iar Russ l-ar fi încurajat şi s-ar fi simţit mai bine. Dar cu Lee de faţă era altceva. Graham nu discuta cu el probleme intime.

Nemaiavînd chef de joc, le spuse brusc:

– Trebuie să plec. Şi se făcu nevăzut în întuneric.

13

Ziua de marţi se anunţa însorită şi caldă, în pofida gîndurilor negre care o preocupau pe Gretchen. Strada era plină

de miresmele primăverii. Trezindu-se de dimineață, făcu un buchet din primele flori de liliac şi îl puse în bucătărie ca să înviorează aerul cu parfumul lor. Tăie un braț de lalele – roşii, roz şi galbene – şi le puse în vaze prin toată casa. Nu puse nici una în camera de zi. Nu mai intrase acolo de cînd plecaseră oamenii, cu o seară înainte. În schimb, pusese alarma, urcase în dormitor şi făcuse curățenie. Spălase toate hainele şi adunase un alt morman de lucruri ce urma să meargă la curățat. Deşi nu credea că ar fi intrat cineva în camera ei, nu voia să rişte. Se străduise prea mult să alunge mizeria din viața ei pentru a mai tolera un singur fir de praf.

Acum se gîndea la asta, şezînd în şezlongul de pe verandă. Era doar şapte şi jumătate şi de pretutindeni răsunau diverse sunete. Dinspre peluze veneau triluri de păsărele, dinspre trandafirii de munte bîzîit de albine, sunete familiare dinspre ferestrele deschise. Georgia apăru în fața casei ținînd-o cu un braț pe după umeri pe Allison aşa cum ea, Gretchen, ar fi dat orice să o îmbrățişeze mama ei cînd avea paisprezece ani. Lee deschise uşa garajului, el şi Julie intrară şi începură să cotrobăie zgomotos.

Ca întotdeauna, casa O'Leary era tăcută. Voiau să aibă un copil. Graham îi spusese acest lucru, şi Gretchen încerca să-i încurajeze. S-ar fi bucurat pentru ei să aibă un copil cam de aceeaşi vîrstă cu al ei. S-ar fi creat o legătură între ei.

Amanda se ivi pe verandă, ca şi cum ar fi răspuns gîndului ei. Purta o cămaşă şi pantaloni de culoarea frunzei de țelină, era micuță şi atrăgătoare, aşa cum Gretchen nu arătase niciodată. Deschizînd portiera maşinii, Amanda aruncă servieta diplomat înăuntru. Dar, în loc să intre şi ea, o luă în jos pe alee. Gretchen îşi imagină că se ducea să vorbească cu Georgia şi Allison, care aşteptau acum pe marginea trotuarului. Fu surprinsă să o vadă îndreptîndu-se spre ea.

Inima începu să-i bată cu putere. Amanda fusese amabilă

cu o zi înainte, cu toate acestea, nu vedea nici un motiv să revină. Se întrebă dacă Graham o trimisese şi, dacă da, de ce.

– Bună, strigă Amanda încă din capătul potecii, continuînd să se apropie.

– Bună, îi răspunse Gretchen.

– Ce mai faci?

– Bine.

Amanda se opri jos, lîngă scară.

– Te simţi mai bine?

– O idee.

– Ai dormit?

– Puţin. Am pus alarma. Gretchen se opri, aşteptîndu-se ca Amanda să dea din cap, să spună ceva laconic şi să plece. Dar Amanda nu făcu nimic de felul ăsta. Stătea acolo, lîngă prima treaptă a scării, cu o mînă pe balustradă, admirînd straturile de flori din apropiere. Aşa că Gretchen întrebă:

– Te servesc cu o cafea, ceva?

Amanda îi aruncă un zîmbet.

– Nu, mulţumesc. Am băut deja destulă. E timpul să merg la şcoală.

– Atunci – brusc inspirată – nişte lalele? Am cules cîteva mai devreme, dar au rămas destule. Aş putea să tai cîteva să iei la şcoală.

– A, nu-i nevoie să te deranjezi.

– Tu nu ai lalele.

– Este amuzant cînd te gîndeşti din ce îşi cîştigă existenţa soţul meu.

– Nu voiam să te critic, interveni Gretchen repede. Să o jignească pe Amanda era ultimul lucru pe care şi-l dorea. A plantat alte flori la fel de frumoase. Lalelele ar fi contrastat cu ele. Îmi place cum arată grădina ta.

Amanda zîmbi.

– Mulţumesc. Şi mie îmi place a ta.

– Ai un soț foarte talentat. Privirea îi căzu pe Graham, care se ivi pe partea cealaltă a străzii. Traversînd veranda, se îndreptă spre camioneta lui. Le făcu un semn larg cu mîna.

Fără să mişte mîinile din poală, Gretchen o lăsă pe Amanda să-i răspundă la salut. Urmărind-o cum îl privea pe Graham cînd el se urca în camionetă şi ieşea pe sosea, simți că o invidiază.

– Eşti norocoasă să ai pe cineva ca el.

După ce maşina dispăru în curbă, Amanda se întoarse spre ea.

– Tu eşti norocoasă că vei avea un copil. Şi noi am vrea să avem unul, dar trebuie să mai aşteptăm. Privi spre pîntecele ei bombat. Cum te mai simți?

– Grasă, spuse Gretchen.

– E frumos cînd eşti însărcinată.

– Ar fi bine să te şi simți aşa.

– Cred că sarcina este ceva minunat pentru o femeie.

Gretchen nu trebuia să se numere printre prietenele Amandei pentru a înțelege ce gîndea.

– Îmi pare rău. Trebuie să fie foarte greu pentru tine să mă vezi aşa.

Amanda nu răspunse. În schimb, urcă două trepte, se sprijini cu spatele de balustradă şi o întrebă:

– Mişcă?

– Da, mai ales noaptea. Cel mai rău a fost azi-noapte. De fiecare dată cînd adormeam, mă trezea o lovitură şi îmi aminteam ce s-a întîmplat ieri.

– Ai idee cine ar fi putut fi vandalul?

Gretchen clătină din cap. Vrînd să se gîndească la altceva, privi peste drum în curtea Amandei.

– Văd că ai dafin de munte. Eu n-am. Cîndva îmi plăcea foarte mult. Acolo unde am copilărit eu creştea peste tot.

– În Maine?

– Uf! Nu-ţi poţi da seama după accentul meu?

– Numai din cînd în cînd, spuse Amanda cu un zîmbet blajin. Cîte un cuvînt din cînd în cînd.

– Mă străduiesc să vorbesc altfel.

– De ce? Sună bine accentul de Maine. Unde anume în Maine?

Gretchen se simțea din ce în ce mai jenată.

– Un oraş mic. Un loc fără nume. Prea mic să-l găseşti pe hartă.

– Dacă i-ai fi cerut lui Graham, ar fi fost bucuros să-ți planteze un dafin de munte.

– Mi-a sugerat chiar el acest lucru. A spus că dafinului de munte îi place acidul şi se potriveşte foarte bine cu coniferele mele, dar eu nu am vrut.

Cînd Amanda o privi nedumerită, explică:

– Amintiri neplăcute.

– Îmi pare rău.

Gretchen nu ar fi trebuit să zică nimic.

– S-a întîmplat cu mult timp în urmă. Ei bine, nu chiar aşa de mult. Dar încă îmi mai amintesc. Oricum, a trecut.

Tăcu şi privi în depărtare. Dar în clipa următoare auzi vocea lui Ben spunîndu-i că femeile din împrejurimi ar îndrăgi-o dacă ar cunoaşte-o. Amanda făcuse un pas traversînd strada azi – şi Gretchen îşi dorea nespus să vorbească cuiva despre temerile ei. În cazul acesta, dacă ar fi găsită moartă în bucătărie, poliția ar şti măcar unde să caute.

– Cei din familia mea nu au fost prea drăguți, mărturisi ea. Multe lucruri neplăcute s-au petrecut în orăşelul acela. Cînd am plecat, nu m-am mai uitat înapoi. N-am spus nimănui unde mă duc. Cîteodată mă tem că au aflat totuşi.

Amanda se încruntă.

– N-au venit la nunta ta?

– O, nu, spuse Gretchen. A fost unul dintre motivele pentru care ne-am căsătorit la Paris. Văzu pe chipul Amandei ceea ce putea fi îndoială sau surpriză. Resemnată, adăugă: Ştiu că v-ați

gîndit cu toții că Ben s-a căsătorit cu mine sub impulsul momentului. Dar n-a fost așa. Ne-am făcut planul. Știam amîndoi prea bine că fiii lui s-ar împotrivi, și n-ar veni dacă i-am chema, și nici eu nu am vrut să îmi chem familia.

Amanda mai urcă o treaptă.

– Crezi că unul dintre ei ar fi putut să ciopîrțească tablourile?

– Nu știu. Dar primesc în continuare telefoane de la cineva care nu vorbește. Nu cred că sînt fiii lui Ben, și nici nu am alți dușmani. În afară de familia mea. O privi pe Amanda mai atentă, așteptîndu-se la o schimbare bruscă în atitudinea ei. Este revoltător, nu, să ajungi să spui așa ceva despre propria familie?

Însă Amanda părea mai degrabă îngrijorată decît revoltată.

– Am întîlnit cazuri mai rele. Dacă vorbești cu poliția, va verifica.

– Dar dacă poliția va face investigații, rudele mele vor afla unde sînt. Vreau să spun că probabil au făcut-o deja dacă ei sînt cei care telefonează. Dar pe de altă parte, poate că n-au făcut-o, și în cazul ăsta nu vreau să afle.

– Înțeleg prea bine. Îngrijorată în continuare, o întrebă: În legătură cu telefoanele – ai un dispozitiv de urmărire a apelurilor?

– Nu. Lui Ben nu-i plăceau lucrurile astea.

– Este destul de simplu să-l instalezi. Ai putea să cumperi ceva.

– Bună, Amanda, strigă Julie Cotter alergînd peste peluză. O să capăt o bicicletă nouă.

– Da? întrebă Amanda luînd-o pe fată pe după umeri.

– Tata îi va pune roți de antrenament. Dar mai întîi trebuie să asambleze bicicleta și nu găsește instrumentele necesare.

– Of.

– Pot să stau aici cu tine?

– Cîteva clipe doar. Apoi va trebui să pleci la școală, ca și mine de altfel. Vrei să-i arăți și lui Gretchen dinții tăi?

Întorcîndu-se spre Gretchen, Julie rînji suficient de larg ca să se vadă un gol mare din față.

– Ți-au căzut doi dinți? întrebă Gretchen.

Copilul încuviință.

– Ce drăguț.

– Vei avea un copil?

– Da.

– Mama zice că trebuie să aibă un tată.

Gretchen simți că i se pune un nod în gît.

– Eh, mă are doar pe mine.

– Mama spune că *trebuie* să aibă un tată.

– E adevărat, spuse Gretchen gîndindu-se că numai astfel o putea scoate la capăt cu un copil. Se înarmă cu curaj pentru următoarea întrebare.

Însă Julie nu făcu decît să o privească plină de adorație pe Amanda.

– Poate că dacă vii pe aici mai tîrziu vom reuși să asamblăm bicicleta mai repede.

Amanda se uită conspirativ la Gretchen.

– Uite cum facem, îi spuse fetiței. Dacă tatăl tău are dificultăți, îl vom chema pe Graham în ajutor. El se pricepe mult mai bine decît mine la astfel de lucruri. În regulă?

– În regulă.

– Mai bine du-te acum. Autobuzul trebuie să sosească din clipă în clipă.

Julie alergă și Amanda se întoarse spre Gretchen:

– Aș face bine să plec și eu. Mă suni dacă apare vreo problemă?

Gretchen îi răspunse că va suna, luînd oferta ca pe o figură de stil, chiar și cordială. Nu se aștepta să aibă nevoie de vreun ajutor în după-amiaza aceea. Dar asta pînă se ivi următoarea problemă.

Din păcate, Amanda era la școală și Graham la serviciu cînd Gretchen auzi soneria de la intrare. Veni din bucătărie și privi afară printre draperiile din sufragerie. Două mașini ciudate

erau parcate în fața casei, amîndouă modele destul de vechi, dovadă că nici una nu aparținea vreunei rude de-ale sale.

Un bărbat şi o femeie stăteau în pragul uşii. Nu recunoscu pe nici unul dintre ei şi le deschise ştiind că uşa de plasă era încuiată.

– Doamna Tannenwald? întrebă femeia. Sîntem de la compania la care erau asigurate obiectele de artă ale soțului dumneavoastră.

– Obiectele mele de artă, spuse Gretchen încet. Nu v-am chemat.

– Nu. Am primit un telefon de la David Tannenwald. Ne-a rugat să evaluăm pagubele. David, cel mai mic dintre cei doi fii ai lui Ben, era cu zece ani mai în vîrstă decît Gretchen.

– Nu ştiu de ce v-a cerut lucrul acesta. Tablourile sînt proprietatea mea. Îi veni ceva în minte. De unde a aflat despre actul de vandalism?

– Nu ştiu. Ştiu doar că ne-a telefonat. Am primit un telefon şi de la avocatul său, Oliver Deeds. A fost de acord cu o evaluare.

Coechipierul ei completă:

– Vrem să vedem ce daune sînt, să facem cîteva fotografii, să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Gretchen nu avea de gînd să lase pe nimeni să intre în casă, cu atît mai puțin pe aceşti oameni. Dar tot ce-i rămăsese era asigurat la ei, aşa că nu voia să-i supere. De altfel, dacă ar fi văzut pagubele ei înşişi, ar fi putut să-i înştiințeze la rîndul lor pe David Tannenwald şi pe Oliver Deeds. Ea nu voia să dea ochii cu nici unul dintre ei.

Aşa că hotărî să-i primească să vadă tabloul. Dar nu era naivă. Învățase să nu aibă încredere în nimeni.

– Aveți cumva vreun act de identificare?

Femeia păru plictisită:

– Sîntem de la Connecticut Comprehensive.

Gretchen nu spuse nimic. Dar nici nu întinse mîna să deschidă. Rămase pe loc şi aşteptă pînă cînd, în cele din urmă, bodogănind, femeia scormoni în poşetă şi bărbatul în buzunar. Nu deschise decît după ce studie atent legitimaţia fiecăruia.

Făcu un pas înapoi ca să-i lase să intre. Fără prea multe cuvinte, le arătă tabloul din hol şi pe cele două din camera de zi. Rămaseră o vreme uitîndu-se la *La Voisine.*

Femeia spuse:

– Ce ciudat! Acesta este cel mai puţin valoros dintre toate.

– Da. Dar însemna cel mai mult pentru mine.

– Nu vă putem despăgubi pentru semnificaţii.

– Nu v-am cerut nici un fel de despăgubire.

– Vreţi să spuneţi că nu veţi depune plîngere? întrebă bărbatul.

– Nu ştiu. Probabil o voi face. Asta şi-ar fi dorit soţul meu. De aceea a asigurat lucrările.

Bărbatul ridică aparatul de fotografiat şi focaliză.

– Cine altcineva a mai văzut tablourile? Se auzi clichetul diafragmei.

– Cei de la poliţie. Vecinii mei.

– Nu, preciză femeia. Înainte de asta. Cine altcineva mai ştie de existenţa lor? Se mai auzi un declic, apoi altul.

Gretchen nu mai înţelegea nimic.

– Toţi cei care au intrat aici în ultimii doi ani.

– Ne puteţi face o listă?

– Nu. La înmormîntare au venit zeci de oameni. Nu-i cunoşteam. Se dădu cu un pas în spate cînd bărbatul îi făcu semn că vrea să fotografieze tabloul din locul unde stătea ea. Mai făcu cîteva fotografii, apoi se întoarse să-l fotografieze pe celălalt, care suferise mai puţine stricăciuni.

– În regulă, spuse femeia cu un oftat. Să începem cu vizitatorii obişnuiţi. Ne puteţi da vreun nume?

– De ce?

– Pentru că ne-ar putea ajuta să stabilim dacă sînteți îndreptățită să depuneți plîngerea.

Gretchen se simțea din ce în ce mai stînjenită. Da, văzuse legitimațiile și i se păruseră cît se poate de valabile. Dar era ceva în neregulă.

– Nu înțeleg. Obiectele acestea erau asigurate. Acum sînt deteriorate. Are vreo importanță cine a făcut stricăciunile?

– Foarte mare importanță, o informă femeia. Dacă ați făcut-o dumneavoastră, atunci nu vă datorăm nimic.

– Dacă am făcut ce?

– Dacă ați comis dumneavoastră...

Gretchen se îngrozi.

– Eu să fi făcut așa ceva? Cum aș fi putut distruge ceva la care țineam atît de mult?

– Nu știu ce ați fi putut face și ce nu.

– Țineam la tabloul acesta. Era tot ce-mi rămăsese de la soțul meu. Nu aș putea face niciodată așa ceva. Mi se face rău de fiecare dată cînd văd ce s-a întîmplat.

– Nu vrem decît să evaluăm valoarea pagubelor.

Gretchen era furioasă.

– Ar fi bine să plecați.

– Asta este procedura. Dacă plecăm, va veni altcineva. Face parte din cererea de despăgubire.

– Mai bine plecați, repetă ea, neștiind ce altceva ar mai putea spune.

Dinspre ușă se auzi cineva dregîndu-și glasul.

– Mă scuzați.

Gretchen se întoarse și-l zări pe Oliver Deeds care se oprise, cu un aer stîngaci, sub arcadă. Era asociat de rangul doi la firma de avocatură cu care lucrase Ben și îi revenise rolul de executor testamentar. De aceeași înălțime cu Gretchen, purta un costum negru și o cravată de culoare incertă, cu toate că asta nu îl făcea să arate mai în vîrstă de cei patruzeci și ceva de ani pe care

Gretchen ştia că-i are. Avea părul aproape în întregime cărunt. Era palid şi arăta obosit, dacă judecai după cearcănele din jurul ochilor trişti. Expresia tristă a gurii accentua amărăciunea ochilor cu pleoapele înroşite. Cînd zîmbea, arăta bine, dar zîmbea rar.

În momentul de faţă nu zîmbea.

– Este vreo problemă? întrebă el în şoaptă.

– Da, spuse Gretchen, deoarece, la urma urmei, era şi avocatul ei. Oamenii aceştia sînt de la compania de asigurări, dar nu eu i-am chemat. Le poţi spune să plece?

Femeia dădu semne că îl recunoaşte.

– Domnule Deeds, spuse pe un ton de resemnare. Noi încercam să o lămurim pe doamna că aceasta este procedura standard.

Dar Gretchen se întorsese dinspre uşă şi îl privea pe fotograf.

– Ultima dată nu aţi fotografiat tabloul, îl acuză ea.

– Încerc să stabilesc unde este amplasat.

– Gata cu fotografiile. Vreau să plecaţi. Îl imploră din priviri pe Deeds.

– Poate că dacă îl însoţesc? întrebă avocatul.

– Nu. Este casa mea. Nu intră nimeni aici în afară de mine. Au văzut tablourile. Au făcut fotografii. Poliţia şi-a întocmit raportul. Este suficient pentru compania de asigurări. Vreau să plecaţi cu toţii. Timp de un minut rămase dreaptă, nemişcată, apoi trecu pe lîngă cei trei şi se îndreptă spre uşă. Abia atunci o văzu pe Amanda intrînd cu maşina la ea pe alee.

Tremurînd de furie, Gretchen se duse pînă la uşă, coborî pe trotuar şi traversă strada.

Amanda nici nu apucase să coboare din maşină cînd o văzu pe Gretchen venind spre ea, mergînd ţeapănă şi furioasă. Şi, o fracţiune de secundă, îşi imagină o ceartă în legătură cu Graham. Însă Graham nu era prin preajmă, iar cele trei maşini

ciudate din fața casei lui Gretchen sugerau cu totul altceva.

– Nu le-am cerut să vină, spuse Gretchen, exprimîndu-și supărarea cu un puternic accent de Maine. Nu cred că au dreptul să vină aici.

– Cine? întrebă Amanda.

– Oamenii de la asigurări. Și avocatul lui Ben. Le-am cerut să plece, dar continuă să mă ignore.

Ușurată că nu era nimic în legătură cu Graham – rușinată că se gîndise chiar la așa ceva – Amanda spuse:

– Hai! Și porni cu Gretchen spre casa acesteia. La școală avusese parte de o zi dementială, asaltată de o mulțime de părinți îngrijorați în urma sinuciderii lui Quinn, profesori cerînd sfaturi despre cum să abordeze problema cu elevii și, pe un plan mai personal, Jordie care nu apăruse la întîlnire. Mergînd alături de Gretchen, Amanda se simți utilă.

Sentimentul se accentuă cu fiecare treaptă urcată. Cînd ajunseră în casă, o simți pe Gretchen înarmată cu forțe noi. Alianța aceasta între ele, două femei, le dădea o senzație plăcută amîndurora.

Amanda îl recunoscu imediat pe Oliver Deeds. Îl văzuse mereu venind și plecînd în perioada de după moartea lui Ben. Stătea de vorbă cu cei doi, care nu puteau fi decît de la compania de asigurări.

Gretchen își drese glasul. Cei trei ridicară privirile.

Amanda spuse, simțindu-se într-o echipă adevărată:

– Cred că doamna Tannenwald v-a rugat să plecați.

– Sînteți o prietenă de-a ei? întrebă femeia.

Avocatul răspunse în locul Amandei:

– Este o vecină. Amanda O'Leary, așa-i?

– Exact. Era surprinsă că își amintea de ea. Se întîlniseră la înmormîntare, unde ea nu fusese decît una dintre multele persoane îndoliate.

– Dînșii tocmai plecau, îi spuse el lui Gretchen, și oamenii de la asigurări se îndreptară spre ușă.

– Aveți legitimație de serviciu? îi întrebă Amanda și întinse mîna așteptînd. Cînd primi cele două legitimații, i le întinse lui Gretchen.

Gretchen le luă, însă atenția ei era îndreptată asupra avocatului.

– Au spus că te-a sunat David. De unde a aflat?

– A primit un telefon de la unul dintre vecinii tăi.

Amanda știu exact de la cine.

– Lee Cotter, spuse cu o notă de dezgust în glas. Pronunțase deja cuvintele cînd îi trecu prin minte că probabil Gretchen simțise nu dezgust, ci mai degrabă un sentiment de recunoștință față de bărbatul în cauză. Îi studie expresia, dar nu văzu nimic din ce se aștepta.

– De ce i-ar telefona Lee lui David? îl întrebă Gretchen pe Oliver.

– Ca să-l pună la curent cu cele întîmplate. Lee voia să afle dacă nu cumva sînt implicați David sau fratele său. David era chiar foarte supărat.

La fel și Gretchen, dacă hotărîrea ce i se întipărise pe față spunea ceva.

– Și, sînt implicați?

– Nu, spuse Oliver. Nu ți-ar face nici un rău.

– David a spus companiei de asigurări că aș fi putut comite chiar eu fapta.

– Cum așa? întrebă Amanda, nedumerită. Cu siguranță nu a venit să vorbească cu tine. Nu a fost de față să vadă expresia ta cînd s-a întîmplat nenorocirea. Înspăimîntată, merse și se opri în fața pînzei *La Voisine*. Era o priveliște dezolantă. Dar era ceva, gen Rorschach, care o fascina. Privită dintr-un unghi anume, pînza părea brăzdată uniform de loviturile de cuțit în partea de sus, deși nu ar fi știut să le interpreteze pentru nimic în lume.

În spatele ei, Gretchen îi spuse avocatului:

– Din unghiul acesta au privit cei doi. De aceea au fotografiat alte lucruri. Încercau să adune dovezi împotriva mea.

– N-or să mai facă nimic, spuse Oliver. Am să mă asigur eu. Lee i-a spus lui David şi că eşti însărcinată. Ar fi trebuit să-mi spui.

– De ce? Nu văd nici o legătură cu averea.

– Eu sînt executorul. Se presupune că trebuie să te supraveghez. Am fost surprins cînd mi-a spus David. Aş fi avut mai multe de spus dacă aş fi ştiut.

– Despre ce? întrebă Gretchen. Nici asta nu este treaba lui David.

Amanda se uită la amîndoi exact cînd Oliver plecă privirea. Cu capul în jos, îşi îndepărtă şuviţa de păr ce-i cădea peste sprîncene. Apoi oftă, privi înainte cu ochii lui trişti, mai întîi spre Amanda, apoi spre Gretchen. Încet, întrebă: Am putea vorbi între patru ochi?

Gretchen spuse:

– Nu mă feresc de Amanda.

După o clipă de tăcere, simţindu-se îmbărbătat de forţa ei, Oliver replică:

– Bine. David şi Alan nu prea văd cu ochi buni sarcina. Ei cred...

– Ei bănuiesc, îl întrerupse Gretchen pentru a completa ideea, că am avut o aventură înainte de moartea lui Ben. Nu mă surprinde. Spune-le că nu este adevărat. Avertizează-i că dacă nu renunţă la ideea asta cît de curînd, am să-i dau în judecată.

– Pe ce bază?

– Nu ştiu. Tu eşti avocatul. Calomnie. Defăimare. Orice. Dispun de posibilităţi financiare pentru asta. Dacă ei vor să-mi strice reputaţia, nu voi avea nimic de pierdut.

Amanda vru să se întoarcă, să analizeze tabloul. Îi atrăgea atenţia ceva în felul în care fusese ciopîrţit – părea că vede nori în formă de animale. Însă o fascina Gretchen cu felul ei de a da

impresia de vulnerabilitate şi hotărîre în acelaşi timp, dar şi de autenticitate. Era complet absorbită de ea.

– Te întîlneşti cu tatăl copilului? întrebă Oliver.

– Nici asta nu te priveşte pe tine.

– Mi-ar prinde bine să ştiu ce nume să le spun.

Gretchen clătină uşor din cap.

Oliver abandonă subiectul. Pe un ton mai blînd, reluă:

– Uită de David şi Alan, atunci. Ai dreptate. Nu este decît treaba ta – şi a mea, din moment ce am fost avocatul lui Ben, iar el şi-a pus toate speranțele în mine. Ai nevoie de ceva?

– Nu, răspunse Gretchen. Vocea ei suna la fel de hotărîtă, însă Amanda simți o urmă de slăbiciune. Mă descurc, întări ea.

David strînse din buze şi încuviință. Pornind spre uşă, păru să-şi amintească de tablouri. Se opri şi privi înapoi în camera de zi, la cele două ce rămăseseră acolo, distruse.

– Vrei să angajez un detectiv particular să-l caute pe cel care a comis fapta?

– Nu.

– Vrei să vorbesc la poliție?

– Nu este nevoie. Nu mă suspectează pe mine.

– Nici eu, spuse el. M-am gîndit doar că un bărbat ți-ar putea fi de ajutor.

– Are unul deja, interveni şi Amanda. Soțul meu îi cunoaşte pe ofițerii care au venit aici. Va avea grijă să se ocupe ei de caz.

Oarecum ciudat, Oliver păru dezamăgit.

– Oh, ei bine, e în regulă. Dar în eventualitatea că Gretchen are nevoie de ajutor, are la dispoziție toată averea.

Nici nu ieşise bine pe uşă, că Gretchen se repezi la Amanda:

– Am toată averea la dispoziție? Nu e adevărat. Este la dispoziția fiilor lui Ben. Omul ăsta ar fi în stare să mă aducă la tribunal dacă i-ar cere ei. Făcu un gest de dezgust fluturînd din mînă şi se întoarse cu spatele. În clipa următoare reveni: Ben

mi-a spus că mă pot încrede în Oliver. Slabe şanse. A arătat cine este. Nici moartă nu aş apela la sprijinul lui.

Era deja palidă. În scurt timp, paloarea ei se accentuă. Îşi palpă cu o mînă burta, se îndreptă de spate şi trase aer adînc în piept.

Amanda, care avusese nenumărate vise despre o eventuală sarcină în ultimii patru ani, îşi dădu seama că nu se simţea bine.

– Ce se întîmplă?

Gretchen se lăsă pe o canapea şi îşi masă uşor muşchii abdominali care susţineau copilul. Inspiră şi expiră de cîteva ori.

– Ce este?

Gretchen oftă uşor.

– Contracţii Braxton-Hicks. Doctorul spune că este normal. Gata. Acum e mai bine.

– Eşti sigură? Să-ţi aduc ceva – apă sau ...?

– Nu. Mulţumesc. Ai făcut deja destul pentru mine. Ridicîndu-se cu greu, porni spre bucătărie.

Amanda se întrebă dacă o invita astfel să plece, şi avu aceeaşi senzaţie de ostilitate pe care o simţise adesea din partea ei. Îşi luă seama şi se întrebă dacă era ostilitate, o uşoară distanţare sau pur şi simplu prudenţă. Cel de Sus ştia. Din moment ce nu era în relaţii cordiale cu femeile de prin împrejurimi, Gretchen avea motive să fie precaută.

Vrînd să se asigure că era totul în regulă, Amanda se duse după ea în bucătărie. Intră tocmai cînd îşi umplea un pahar cu apă de la distribuitorul de pe uşa frigiderului, dar masa din bucătărie îi atrase atenţia. Era acoperită de hîrtii şi cărţi.

– Ce faci?

Lăsînd paharul pe masă, Gretchen adună repede hîrtiile.

– Nimic, spuse ea, părînd mai mult jenată decît misterioasă.

Dar Amanda reuşi să vadă un detaliu care o surprinse.

– Mi s-a părut că era vorba de limba franceză.

– Mă gîndeam să învăţ, spuse Gretchen repede, punînd pe

rînd cărţile şi hîrtiile pe masă. Mi-a plăcut mult cum sună cînd am fost cu Ben în Franţa. Totuşi, nu e uşor de învăţat. Îşi luă din nou paharul cu apă, bău o înghiţitură, apoi păru să-şi aducă aminte de prezenţa Amandei şi o întrebă:

– Ai vrea ceva – apă sau suc de ananas – am în casă.

– Nu. Trebuie să mă duc acasă. Am de întocmit nişte rapoarte.

Gretchen o însoţi pînă la uşa de la intrare.

– Am făcut rost de dispozitivul de identificare a apelantului. Am primit un pachet azi-dimineaţă. Cu toate că nu am primit nici un telefon deocamdată, este o idee bună.

– Nu poate face nici un rău.

– Mulţumesc că ai venit.

– Îmi pare bine că te-am ajutat. Trei contra unul ar fi fost un raport de forţe în defavoarea ta. Te simţi bine acum?

Gretchen încuviinţă şi deschise uşa cu sită.

– Mulţumesc încă o dată.

Amanda se simţea foarte mîndră de ea cînd traversă strada pînă la casa ei. Din mai multe motive încerca o senzaţie plăcută pentru că o ajutase pe Gretchen. Era nerăbdătoare să-l sune pe Graham.

Asta însă înainte să o sune el şi să o anunţe că va întîrzia din motive ce urmau să se dovedească false.

14

Pe cînd Amanda ieşea de la Gretchen şi traversa aleea, Karen stătea într-un colţ al verandei, încercînd să ascundă pe după coapsă o ţigară aprinsă. O urmări cu privirea puţin îngrijorată, întrebîndu-se ce se întîmplă. Deveni din ce în ce mai neliniştită pe măsură ce îşi punea alte întrebări. Trase pentru

ultima dată din țigară, după care o stinse de interiorul balustradei, apoi o aruncă și coborî scările, printre arbuștii de jos.

– Mami? strigă Julie de la fereastra dormitorului ei.

Vocea lui Karen îi răspunse:

– Mă duc la Amanda, scumpa mea, mă întorc într-un minut.

– Și cum rămîne cu plăcinta noastră?

– Mă întorc imediat, repetă Karen, întrebîndu-se ce fusese în mintea ei cînd venise cu ideea să facă plăcinte. Dar știa. La supermarket era o ofertă cu cele mai bine coapte afine pe care își amintea să le fi văzut vreodată și în naivitatea ei se gîndise ce bucurie ar aduce familiei sale o plăcintă făcută în casă. Sau lui Julie. Și gemenilor. Pentru Jordie n-ar însemna nimic. De la moartea lui Quinn nu mai era decît o umbră. Și Lee? Pentru Lee, plăcintele cu afine sau clătitele cu afine erau totuna.

Dar Lee lucra pînă tîrziu. Sau cel puțin așa zicea el. Karen nu avea de unde să știe adevărul. Ar fi putut, foarte simplu, să-i verifice factura de la telefonul mobil, dar nu ar fi aflat unde a fost cînd a dat un anume telefon. Nu văzuse numărul de telefon de la Gretchen de acasă pe factură, iar linia lor telefonică de acasă nu înregistra apelurile locale. Deci probabil că o suna de la birou. De aici, o altă umbră de îndoială plana asupra orelor cînd rămînea pînă tîrziu la birou. Sexul la telefon era ceva nemaipomenit. Citea mereu despre asta. După părerea ei, nu era cu nimic mai puțin de condamnat decît o trădare reală.

Și în seara asta lipsea, ca de obicei. Ea avea o listă de părinți de sunat în vederea pregătirii mesei festive pentru elevii din ultimul an. Nu și-ar fi găsit timp pentru Lee. Abia dacă găsea răgazul să pregătească o plăcintă. Cu siguranță, nu avea timp nici să dea o fugă pînă la Amanda. Cu toate acestea era hotărîtă să nu renunțe.

Amanda punea sacoșa cu zarzavaturi și scrisorile din ziua aceea pe masa din bucătărie chiar cînd Karen urcă treptele din spate și împinse sita de la intrare.

– Bună, Karen, spuse ea şi zîmbi.

– Pe tine te-am văzut mai devreme la Gretchen? întrebă Karen, chipurile nepăsătoare, deşi Amanda bănuia că era departe de a fi sinceră. Cutele care i se adînceau de la nas pînă la colţurile gurii vorbeau de la sine.

– Da, eu.

– Era destulă lume pe-acolo. Cineva cunoscut?

Amanda scoase o salată şi un ardei gras din sacoşă.

– Nu. Două maşini erau ale agenţilor de la asigurări. Cealaltă a lui Oliver Deeds. Au venit pentru tablouri.

– Dar de ce a venit ea să te ia?

Amanda puse produsele în frigider.

– Nu este obişnuită să negocieze cu astfel de oameni. Avea nevoie să o susţină cineva moral.

– Oamenii de la asigurări sînt cumva implicaţi în anchetă?

– Numai în ceea ce priveşte o posibilă reclamaţie.

– Să înţeleg atunci că vrea bani, spuse Karen. Asta spune multe despre cît de sinceră este atunci cînd face atîta caz de valoarea sentimentală a tablourilor. Te face să te întrebi cine a comis crima.

Amanda scoase o legătură de sparanghel din sacoşă şi rămase cu ea în mînă.

– Ce vrei să spui?

– Ei, nu ar fi prima persoană care distruge ce-i al ei ca să obţină o asigurare.

Compania de asigurări venise cu o insinuare similară, însă intuiţia Amandei îi spunea că nu poate fi adevărat. Ar fi putut să o învinovăţească pe Gretchen pentru că e în relaţii mai strînse cu vecinii decît cu vecinele, dar nu se putea îndoi de onestitatea ei.

– Oh, Karen, nu o cred în stare de aşa ceva. Nici măcar nu a sunat la compania de asigurări. David Tannenwald a sunat, şi asta numai după ce a primit telefon de la Lee.

– Lee? se alarmă Karen. Pentru Dumnezeu, de ce să-i telefoneze Lee lui David?

Amanda dădu din cap, ridică din umeri şi scoase o legătură de broccoli din sacoşă.

– Aşadar, continuă Karen, se ştie ceva? Exista cumva suspecţi?

– Nu încă. Graham mi-a lăsat un mesaj mai devreme. A vorbit la poliţie şi i-au spus că nu s-au înregistrat alte spargeri în oraş. Oamenii care locuiesc de cealaltă parte a pădurii n-au observat nimic ciudat.

– Ce înseamnă asta? ripostă Karen. Că vinovatul este unul dintre cei de aici? Dintre ai noştri?

Amanda încercă să o liniştească:

– Nu. Înseamnă doar că nu există nici o pistă deocamdată.

– Dar amprentele?

– Au dat cu pudră, însă multă lume a pus mîna pe clanţele de la uşi.

– Gretchen ce spune despre asta?

– Nici un suspect, nici o rezolvare.

– Are cumva de gînd să facă presiuni?

– Asupra cui, asupra poliţiei? Nu cred. Este doar supărată pentru pierderea tabloului, şi nimic mai mult.

– Prin urmare, crezi că va face vreo mişcare?

– Din cauza asta? întrebă Amanda surprinsă. N-a spus nimic despre aşa ceva.

– Dar despre ce?

– Despre copil, spuse Amanda, pentru că i se părea un subiect de discuţie optimist.

Karen sublinie şi această afirmaţie cu un ton tăios.

– Vorbeşte despre copil cînd ştie prin ce ai trecut? E egoistă. Şi te mai duci încă pe la ea să-ţi mai zică şi altele? I-ai făcut trei vizite în două zile. Cum aşa? O placi cumva?

Amanda punea zarzavaturile în frigider şi între timp încerca să-i explice ce simte.

– Nu o găsesc antipatică. Niciodată nu mi-a fost antipatică. Niciodată nu am reuşit să o cunosc prea bine. Mi se părea distantă.

– V-aţi împrietenit? întrebă Karen, ca şi cum acest lucru ar fi însemnat trădare la cel mai înalt nivel.

Amanda înţelegea de ce era Karen aşa. Dacă ar fi fost şi ea căsătorită cu un bărbat ca Lee, ar fi fost de acord cu ea. Dar ea era căsătorită cu Graham. Graham nu îşi făcuse un obicei din a o înşela. Apucînd-o pe drumul cel greu – pe care mama ei l-ar fi evitat – Amanda pornea de la premisa că nimic nu se întîmplase între el şi Gretchen.

– Nu sînt sigură că sîntem prietene, spuse ea. Dar ar putea exista lucruri pe care nu le cunoaştem.

– Da. Vînătoare de soţi.

Amanda se gîndise de fapt că femeia învăţa limba franceza. Ideea că ea îşi umplea timpul liber cu o activitate de o asemenea natură însemna cu totul altceva decît să stai cu ochii pironiţi în televizor, urmărind talk-show-uri.

Dar Karen nu trebuia să ştie despre franceză. I-ar fi purtat pică şi pentru acest lucru. Aşa că nu spuse decît:

– Gretchen este om ca noi toţi. O femeie, adică. A trecut printr-o perioadă dificilă. Probabil i-ar fi prins bine ajutorul nostru.

Karen scoase un sunet dispreţuitor.

– Şi nu crezi că vulnerabilitatea ei este doar de faţadă?

– De ce ar fi?

– Deoarece ar putea avea nevoie de aliaţi. Pentru Dumnezeu, Amanda, n-ai fi făcut acelaşi lucru dacă ai fi fost în locul ei? Cum altfel ai putea să elimini orice umbră de bănuiala a soţiei dacă nu apropiindu-te atît de mult de ea încît să o convingi că totul e în ordine?

Amanda era de-a dreptul dezgustată. Da, intenționase să se arate plină de compasiune, dar în momentul acela nu îi plăcea deloc de Karen.

– Iată un mod cinic de a vedea lucrurile, o avertiză cît putu de delicat, fără să renunțe la punctul ei de vedere.

– Ei bine, tot n-are să spună cine este tatăl copilului. De ce face un secret din asta? Dacă e un tip oarecare, de ce nu vrea să spună?

Amanda luă şervețelele şi prosoapele de hîrtie din sacoşă.

– Nu ştiu. Poate că are motivele ei. Poate acoperă pe cineva.

– Asta e adevărat.

– Karen, ar putea fi vorba de un bărbat pe care nu-l cunoaştem. Sînt atîtea circumstanțe care ar putea să justifice apariția acestui copil. Se opri, amintindu-şi ce zisese Gretchen referitor la familia ei din Maine, şi întrebîndu-se dacă erau şi alte detalii pe care nu le dezvăluise. Dar Amanda nu-i spuse nimic din toate astea lui Káren.

– Probabil că păstrează acest secret pentru ea însăşi. Din cîte ştim, a fost amenințată.

Karen nu păru să înghită teoria ei.

– Eu aş avea grijă cu ea dacă aş fi în locul tău.

– Pe de altă parte, reflectă Amanda, întinzînd mîna către sacoşa mare cu zarzavaturi, dacă ajung să o cunosc, s-ar putea să-mi facă mărturisiri.

– La fel de bine ar putea să te mintă.

Amanda împături sacoşa şi oftă.

– Oricum, lucrul cel mai corect pare a fi să-i arăt puțină înțelegere. N-a cerut nimănui să-i distrugă tabloul.

– Procedezi aşa ca să-i faci pe plac lui Graham?

– Nici vorbă. O fac pentru mine. În ultima vreme tot ce simt este neputință. Ca şi cum nu pot controla nimic. Cu Gretchen este ca şi cum aş realiza ceva. Preiau inițiativa. E ceva palpabil. Ajut pe cineva. E o senzație revigorantă. Ştii? Îşi aminti de

Quinn. Se simțise cu totul inutilă în cazul lui. Apoi se gîndi la Jordie şi la întîlnirea pe care o ratase în ziua aceea. Întîlnire? Întrunire. Păstrau totul la nivel neprotocolar. În secret. Cu siguranță, confidențial.

– Ce mai face Jordie? întrebă ea blînd.

– Bine, spuse Karen, însă cutele de pe fața ei i se adînciră. Vocea ei avea o tonalitate care mergea dincolo de simpla conversație. De ce întrebi?

– Era prieten cu Quinn. Mulți dintre prietenii lui au trecut pe la mine să vorbim. Le este destul de greu să se întoarcă la vechea rutină.

– Jordie se simte bine. E supărat. Dar e bine.

Ceva mai tîrziu, cînd telefonă acasă din Kansas City, Georgia ştiu că Allison era deprimată de cum îi răspunse. Vorbiră destul de mult. Dar, cînd venea vorba de evenimentele de săptămîna trecută, imaginația ei nu mai cunoştea limite.

– Ce este, draga mea? Ce s-a mai întîmplat?

– M-am certat cu Jordie. El spune că toată lumea a revenit la ce era înainte, de parcă nu s-ar fi întîmplat niciodată nimic, doar Quinn nu mai e. Dar ce ar trebui să facem, mami? Nimeni nu vrea să-l uite pe Quinn. Copiii încă mai vorbesc despre el. Noi mai avem însă ore, şi se întîmplă mereu ceva nou. Nu poți vorbi despre moarte tot timpul.

– Lui i-ai spus toate astea?

– Da. Mi-a spus că sînt rece. Sînt oare rece?

– Nu, eşti una dintre persoanele cele mai prietenoase pe care le cunosc.

– Jordie este aşa de distrat. Cîteodată vorbeşti cu el şi nici nu aude. Quinn era cel mai grozav tip pentru el. Dar tipul s-a sinucis. S-ar putea sinucide omul care ți-e cel mai drag pe lume?

– Nu.

– Uite, Quinn era un tip de treabă, nu-i aşa? Sînt prima

care spune asta. Era deştept. Era un jucător bun de base-ball. Dar nu era perfect. Oftă. Dar cum să îl fac pe Jordie să înțeleagă lucrul ăsta?

– Ai încercat să-i vorbeşti deschis?

– Bineînțeles. El spune că *nu ştiu despre ce vorbesc*. Apoi îmi întoarce spatele şi pleacă. Adică, noi toți suferim, iar el ne întoarce spatele şi pleacă. Cum să fii prieten cu cineva dacă nu este acolo cînd ai nevoie de el? Nu asta înseamnă să fii prieten cu cineva – să-i fii alături la nevoie?

– Probabil, încuviință Georgia cu o uşoară notă de culpabilitate. Voia să fie lîngă Allison, şi nu doar ca mamă. Allison era aproape femeie. Georgia ar fi vrut să fie prietene. Şi totuşi, iată-le din nou înstrăinate.

– Tata spune că bărbații au o mîndrie a lor şi că ar fi bine să nu abordez problemele direct. Dar dacă nu ştiu ce înseamnă acest lucru, cum să abordez problema?

– Vorbeşte cu Amanda, ea trebuie să ştie.

– Ei bine, aş vorbi cu ea, dar în ultima vreme este tot timpul la Gretchen.

– Nu chiar tot timpul, zise Georgia.

– Bine, poate că nu tot timpul, dar a fost acolo cu puțin timp în urmă. Asta înseamnă că Gretchen este o companie plăcută pentru ea acum?

Georgia se simți vinovată auzind că fiica ei vorbeşte aşa.

– Întotdeauna a fost o companie plăcută.

– Mie mi-a fost antipatică întotdeauna.

– Nu am reuşit niciodată să mă apropii de ea. Poate că asta încearcă să facă Amanda, şi eu cred că este bine. Amanda se pricepe la astfel de lucruri. Du-te şi vorbeşte cu ea, draga mea. Te va ajuta în problema ta cu Jordie.

– Aş vrea să fii aici.

Şi Georgia ar fi vrut. În ultima vreme avocatul ei era mereu cu ea. Puseseră la punct ultimele clauze din contract. Ar fi putut

încheia tranzacția în cursul acestei săptămîni, presupunînd că Georgia ar accepta să rămînă la conducerea companiei. Aceasta fusese partea anevoioasă a afacerii în ceea ce o privea pe ea. Dacă va da greș, o va lua de la capăt, reîncepînd negocierile cu o altă companie. După cît timp şi efort investise în această afacere, suporta cu greu chiar şi gîndul unei astfel de posibilități.

– *Aş vrea să fii aici.*

Georgia simți bine cunoscuta, obişnuita strîngere de inimă. Şi nu plecase de acasă decît în dimineața aceea.

– Şi eu aş vrea. Bine, mă voi întoarce mîine-noapte. Dă-mi-l şi pe tata, scumpo. Aş vrea să-l salut.

– Bună, zise Graham.

Inima Amandei tresări la auzul vocii lui.

– Bună. Mă întrebam cînd vei suna. Eşti în drum spre casă? Pregătea cina, nerăbdătoare să-i vorbească. Tînjea după Graham, însă dorința ei nu izvora din nevoia de consolare, din neputința de a accepta sau de a împiedica sinuciderea unui elev. Dorința aceasta se proiecta în viitor. Viitorul lor. Nu mai putea suporta să fie totul ca un ecran gol.

Dar Graham spuse:

– De fapt, merg în direcție opusă. Şi însuflețirea ce i se cuibărise în suflet se risipi.

– Iarăşi spre Providence?

– Nu, Stockbridge.

Amenajase un muzeu acolo în primăvara aceea. Proiectul fusese aşa de simplu şi planul atît de frumos încît era deja înrămat pe peretele din biroul de deasupra garajului.

– Credeam că s-a terminat cu Stockbridge, remarcă Amanda.

– Şi eu, însă mai discută în privința onorariului meu.

– Dar l-au aprobat, este în contract.

– Ştiu, dar ei spun că toate celelalte cheltuieli depăşesc

bugetul alocat şi că nu au banii. Ca urmare, îmi voi pleda cauza în şedinţa consiliului de administraţie.

Graham nu se duse la Stockbridge, cu toate că ce spusese era adevărat. Directorii muzeului discutau într-adevăr asupra onorariului său, care includea nu numai planurile terenului şi ale clădirii, dar şi lucrarea echipei lui Will şi supravegherea lucrărilor de către Graham. Lăsînd deoparte expertiza şi controlul calităţii. Chiar şi investiţia de timp a lui Graham fusese considerabilă, lucru pe care îl transmisese conducerii prin telefon în după-amiaza aceea.

Nu. În seara asta urma să ia masa cu fratele său Peter, dar Amanda fusese atît de paranoică în legătură cu familia lui în ultimul timp încît prefera să nu-i spună. De asemenea, prefera ca nici restul familiei să nu ştie că se întîlneau. Aşa că alesese un loc de întîlnire pe teren neutru, un local la o distanţă de o oră între ei. Peter acceptase să păstreze secretul fără să ştie de ce. Era chiar genul de băiat de care avea Graham nevoie, fără nici o legătură cu faptul că erau fraţi.

Se întîlniră în parcare, se îmbrăţişară şi intrară. Se retraseră într-un separeu mai în spate şi comandară sandvişuri cu carne şi bere. Schimbară cîteva noutăţi savuroase pînă cînd îşi potoliră foamea şi îi ameţi puţin berea.

Apoi Graham spuse:

– Aş vrea să vorbim despre familie. Nu ştiu cum să o mai scot la capăt cu ei.

– Te referi la copil? întrebă Peter, receptiv ca de obicei.

Graham dădu frîu liber tuturor frustrărilor adunate pe parcursul mai multor săptămîni.

– Vorbesc întruna despre asta. Pun mereu întrebări. Vorbesc mereu despre cît îşi doreşte mama să am un copil, ca şi cum aş dezamăgi-o deliberat. Mereu vin cu sugestii, spunînd ba una,

ba alta referitor la ce ar trebui să facem noi, ca şi cum noi am sta cu mîinile în sîn, ca şi cum doctoriţa noastră nu e bună.

– Îşi fac griji. Încearcă să vă ajute.

– Ei bine, nu merge aşa. Este problema mea şi a Amandei. Căsniciile pot avea de suferit din cauza familiei. Trecem printr-o perioadă dificilă. Ea e tensionată din cauza copilului, iar acum şi din cauza asta. Bănuieşte că aş fi părtinitor.

– Şi eşti? întrebă Peter, aşa cum făcuse şi Graham de zeci de ori în ultimele zile.

– Nu ştiu. Nici nu vreau să ştiu. Dar dacă ea simte presiuni din partea familiei, închipuie-ţi ce simt eu. Asupra mea se fac cele mai puternice presiuni. Tu ştii tot trecutul meu. Tu vii de unde vin şi eu. Tu eşti tot ce am eu. Îţi respect părerile. Însă soţia mea este Amanda. Ea reprezintă prezentul şi viitorul meu. Din nou auzi ecoul vocii ei : *Dacă nu vom avea niciodată un copil? Ce se va întîmpla atunci cu noi?*

Peter şopti:

– Nu pari convins, Gray.

Graham deschise gura să-l contrazică, dar nu-şi găsi cuvintele. Se gîndi la asta, se gîndi la ce era cu adevărat în mintea sa. În cele din urmă, privind în depărtare şi cu o senzaţie de spaimă, admise:

– Sînt îngrijorat. Toată povestea cu copilul ne-a dat peste cap. Nu cred că lucrurile se mai pot îndrepta.

– Este chiar aşa de grav?

– Nu. Însă a fost întotdeauna atît de bine. Nu cred că ne mai putem întoarce în punctul acela.

– O iubeşti?

– Da.

– De ce?

– De ce? Cum adică de ce?

– Ce îţi place la ea?

Graham se lăsă pe spate, întrebîndu-se de unde să înceapă.

Fără voia lui, își aminti prima imagine a Amandei cu șase ani în urmă, în Greenwich. Pe dată se întoarse în timp și imaginea se împrospătă.

– Îmi place că e micuță, delicată. Este atît de feminină. Jenat, adăugă repede: Nu vreau să zic că Megan nu era așa. Dar Amanda are un alt fel de feminitate. Faptul că e mică mă face pe mine să mă simt mare. Era unul dintre primele lucruri pe care le simțise. Ținînd cont de trecutul său marital, acest lucru conta mult mai mult pentru el decît pentru alți bărbați, și nu voia să se justifice pentru asta. Revenind la Greenwich, se simți ușurat. Îmi place că e mignonă și are un aer fragil. Îmi plac picioarele ei. Îmi plac buclele din părul ei.

– Astea sînt aspecte fizice, spuse Peter.

Graham nu fu de acord.

– Nu numai. Acestea presupun o atitudine. Vrea să-și dea părul pe spate, să fie întins și drept, însă nu stă așa și pace. Îmi place asta. Are o latură puțin rebelă pe care n-o poate îmblînzi orice-ar face.

Peter zîmbi.

– Iese la iveală și în alte feluri?

Graham îi zîmbi cu mîndrie.

– A, da. Ne urcăm des pe munte. Vreau să spun că se poticnește mereu pe stînci, dar se întoarce mereu rîzînd. Ca și cu caiacul. Se răsucește cu el mai mult decît toți ceilalți, dar nu se dă bătută. Este neîndemînatică, dar îndrăzneață. Îi place să încerce lucruri noi. Îmi place că e așa. Dar mai este și partea ei sensibilă, știi, munca ei.

– Am văzut-o cu nepoții și nepoatele, spuse Peter. Se înțelege de minune cu ei. N-am văzut-o niciodată cum este la școală.

– Eu da, spuse Graham, amintindu-și perfect de acele timpuri. Știe exact ce ton să folosească, și nu e niciodată la fel. Unii elevi au nevoie de un tratament mai blînd, alții de unul mai

şăgalnic. Reuşeşte întotdeauna să le transmită exact ce trebuie, chiar dacă nu vorbeşte prea mult.

Venind şi el dintr-o şcoală din partea locului, Graham nu încetase niciodată să se minuneze de acest lucru.

– Este cultivată, dar şi inteligentă, are gîndirea aceea sănătoasă, dacă mă înțelegi. Asta îmi place la ea. Se gîndi apoi la altceva. Cînd am văzut-o prima dată, avea ceva roşu în păr, la spate. Nu se vedea prea bine, doar se întrezărea cînd şi cînd. Zîmbi. Îmi place cum îi stă în roşu.

– O adevărată aventurieră, chicoti Peter.

Dar Graham se gîndea din nou la dealul din Greenwich. Pata aceea roşie nu era singurul lucru care-i atrăsese atenția atunci. Şi nici părul ei blond. Ori silueta sau formele ei. Privind încruntat spre cana de cafea pe care o avea în față, încercă să pună în cuvinte ce gîndea.

– Cred, spuse încet, deoarece cu voce tare ar fi sunat ciudat, cred că primul lucru care mi-a plăcut la ea a fost felul în care m-a privit. Eram mai mulți acolo, ocupați cu plantarea arbuştilor, dar ea s-a uitat la mine. Pe lîngă faptul că m-am simțit bărbat, m-am simțit şi special. Ca şi cum aş fi fost singur acolo. De multe ori m-a făcut să mă simt aşa.

Îi aruncă o privire lui Peter să vadă dacă rîde. Will ar fi rîs. La fel Joseph sau Malcolm. Dar Peter rămase serios, gînditor.

– Mai mergeți pe munte sau cu caiacul?

– Nu s-a mai întîmplat de ceva vreme.

– De ce?

– Nu avem timp. Sîntem amîndoi ocupați cu munca. În acelaşi timp, sîntem îngrijorați să nu facem un lucru nociv pentru fertilitatea ei. Conceperea unui copil este tot ce ne mai interesează acum. Se uită atent la Peter, parcă aşteptînd binecuvîntarea lui ca preot.

Dar preotul spuse:

– Copiii sînt doar un aspect al unei relații.

Graham pufni zgomotos:

– Spune-i asta lui Mac. Spune-i-o lui Joseph sau lui Will. Lui MaryAnn şi lui Kathryn.

– Am s-o fac dacă vrei. Am să fac tot ce pot ca să fiu de ajutor. Ştii asta, Gray?

Graham ştia. Era şi motivul pentru care voise să-l vadă pe Peter. Însă nu era vorba de o simplă problemă pe care voia s-o dezbată cu fratele său.

– Adevărul este că ştiu că ei mă iubesc şi că vor ca eu să fiu fericit. Nu este o răutate din partea lor. Dar agravează o situație şi aşa destul de grea. Nu m-am confruntat cu nimic din toate astea cînd am fost căsătorit cu Megan. O cunoaşteați cu toții. Făcea parte din familie încă dinainte de a mă căsători cu ea. Amanda este atît de diferită – de voi toți şi de Megan. Nu mai există mulțumirea care vine de la sine atunci cînd sînt împreună cu familia, şi mă simt sfişiat între familie pe de o parte şi Amanda pe de alta. Cum să le împac?

Peter nu răspunse. Părea că se gîndeşte.

Graham spuse:

– Soluția ar fi să avem copii şi să fie totul bine. Dar dacă nu vom avea niciodată copii? Va cădea toată vina pe Amanda? O vor ține la distanță? Mă vor lăsa să trăiesc aşa? Dacă ei continuă să vorbească despre copil, mă vor vîrî în colț. Nu vreau să fiu nevoit să aleg între Amanda şi ei.

– Te înțeleg, spuse Peter. Ce vrei să fac? Vrei să vorbesc cu ei?

– Nu, nu dacă nu deschid ei discuția.

– Şi apoi?

– Spune-le să se linişte ască, zise Graham. După care dădu drumul la tot ce îl frămînta de săptămîni întregi : Spune-le să-şi vadă de treaba lor. Spune-le că sînt om în toată firea – că ştiu mult mai multe decît ei despre combaterea infertilității – că îmi

doresc un copil, dar că nu trebuie să mă mai cicălească şi ei. Spune-le că dacă vor să mă ajute într-adevăr, să încerce să o facă pe Amanda să se simtă ca una de-a noastră. La naiba, Peter, spune-le ce vrei tu. Te vor asculta.

– Dar mama?

– O să am eu grijă de mama, spuse Graham. Nu ştiu cum, dar mă voi descurca.

Astea fiind spuse, mai avea o singură rugăminte să-i adreseze fratelui său preotul. Era probabil cel mai important motiv pentru care se orientase spre Peter.

– Spune-mi că nu va fi nici o problemă dacă nu vom avea copii niciodată.

– Eh, veți avea copii. Dacă nu reuşiți pe cale naturală, veți adopta.

– Nu asta era problemă. Spune-mi, preciză Graham, că nu este nici o problema dacă Amanda şi cu mine nu vom reuşi să avem copiii noştri.

– Nu va fi chiar nici o problemă. Dacă nu veți avea copii, înseamnă că asta a fost voia lui Dumnezeu. Peter făcu o pauză. Coborî vocea. Aşa văd eu lucrurile. Tu?

Cînd sună telefonul, Amanda scria rapoarte la masa ei din biroul de deasupra garajului.

– Alo? Cu Graham O'Leary, vă rog.

– Îmi pare rău, dar nu este aici. Cine-l caută.

– Sînt Stuart Hitchcock din Stockbridge. Voiam să-i mulțumesc pentru timpul petrecut împreună cu noi în după-amiaza aceasta. Am fost tot timpul de partea lui şi şi-a susținut perfect punctul de vedere. Aş fi vrut să-i pot da un răspuns cînd a telefonat, dar şapte dintre cei zece membri ai consiliului aveau planuri pentru seară, aşa că nu ne-am putut întîlni pînă la şase. Ne întîlnim din nou săptămîna viitoare. Îi puteți transmite, vă rog, că dacă vom avea şi alte întrebări îl vom căuta?

Întrebîndu-se unde ar putea fi soţul ei din moment ce nu era în Stockbridge, Amanda răspunse că îi va transmite.

15

Cînd Graham ajunse acasă marţi seara, Amanda nu vru să ştie de unde venea. Îl auzi intrînd, dar se instalase confortabil pe canapeaua din micul cabinet de lucru. Ştia că trebuia să se ridice şi să-l înfrunte, dar era prea furioasă, prea dezamăgită, prea speriată.

Nu putu face mai mult decît să transcrie mesajul de la Stuart Hitchcock şi să i-l arate a doua zi la micul dejun. Graham îl citi, apoi încremeni vreme de o clipă – care păru o veşnicie – cu ochii la hîrtia acuzatoare. În cele din urma ridică privirea.

Spre binele lui, arăta vinovat.

– Am fost cu Peter, şopti el. Trebuia să vorbesc cu el şi nu credeam că ai privi cu ochi buni acest lucru.

Posibil. Dintre toţi fraţii O'Leary, Amanda avea cea mai mare încredere în Peter. Însă nu asta o deranja. Nu din cauza asta era dezamăgită.

– Ai minţit.

– Nu prea aveam de ales.

– Ai întotdeauna o alternativă, insistă ea. În materie de încredere aveau această alegere. A concepe un copil era cu totul altceva.

Graham tăcu, stînd acolo încurcat – şi ea la fel. O parte din ea voia să-l strîngă în braţe, să-i spună că nu e nici o problemă, că a înţeles, că în definitiv îl iubeşte. Cealaltă parte nu voia să-şi arate sentimentele fără să fi aflat exact ce credea el.

Văzîndu-l că nu are de gînd să spună nimic, zise:

– Dacă problema este încrederea, nu ajută la nimic acest lucru.

– Încrederea? Dumnezeule, te mai gîndeşti încă la Gretchen?

– Mă gîndesc la ce însemnăm noi unul pentru celălalt. Încă nu mi-ai spus ce ai face dacă nu vom avea niciodată copii.

Graham afişă brusc o mină disperată.

– Vom avea un copil. Într-un fel sau altul, vom avea.

Amanda nu înțelegea ce însemna „într-un fel sau altul“, iar privirea aceea disperată se putea justifica prin refuzul de a da un răspuns mai sincer, ceea ce nu îi aducea nici o alinare.

– Trebuie să plec, spuse ea, zvîrlindu-şi pe umăr cureaua de la geantă.

De aici pînă să iasă ea pe uşă, Graham avu nu numai o dată ocazia să zică: „Aşteaptă. Hai să vorbim. Vreau să-mi petrec alături de tine tot restul vieții, orice-ar fi. Niciodată nu m-aş gîndi la altă femeie. Tu eşti cea pe care o iubesc.“ Dar n-o făcu.

Amanda se aruncă în muncă, ajutată de avalanşa de telefoane de la părinții elevilor. În intervalele dintre trei întîlniri cu elevii, o ținură la telefon aproape toată dimineața. O mamă era îngrijorată din cauza notelor mici ale fiicei sale spre sfîrşitul anului; o alta voia să ştie dacă purtarea fiului său acasă era firească pentru un elev în ultimul an. Pe o alta o alarma influența negativă exercitată de anturaj asupra fiului ei; altă mămică veni să o anunțe pe Amanda că ea şi soțul ei erau în divorț şi că fiica lor era supărată. Mai multe aduseră în discuție problema sinuciderii, vrînd să se asigure că la şcoală se luau măsuri în privința asta.

Amanda îşi făcu meseria cu profesionalism, pînă cînd Allison Lange se ivi în cadrul uşii. Era spre amiază. Ca mulți dintre elevii care veneau să-i ceară ajutorul, fata nu părea foarte sigură pe ea.

În situația de față, Amanda reacționă imediat. Relația dintre ea şi Allison era specială, diferită de relațiile cu ceilalți elevi. Ştia de asemenea că Allison şi Jordie erau apropiați, şi că Jordie suferea. Îi trimisese un mesaj prin Internet de dimineață, dar nu primise nici un răspuns.

O invită pe Allison să intre în birou şi închise uşa.

– Bună, drăguță, spuse Maddie.

Replica Amandei fu mai tranşantă:

– Arăți de parcă ai avea nevoie de un prieten.

Allison nu zîmbi. Nu părea să se simtă la largul ei şi privi spre papagal.

– Mama îmi spune mereu că ar fi bine să vorbesc cu tine. Aş fi vrut să trec pe la tine pe acasă aseară, dar cu siguranță m-ar fi văzut cineva.

O clipă, privirea ei se încrucişă cu a Amandei, apoi se îndepărtă. Se apropie de colivie.

– N-ar fi ştiut nimeni de ce vin la tine, dar m-aş fi simțit vinovată, înțelegi?

– Te iubesc, spuse Maddie.

– Vinovată? întrebă Amanda, apropiindu-se de ea şi de colivie.

– Mă refeream la Jordie. Amanda îi dădu o şuviță lungă de păr după ureche şi îi puse mîna blînd pe umăr.

– Şi eu îmi fac griji pentru el. Am impresia că... îl frămîntă o mulțime de probleme.

– *Multe* probleme, spuse Allison, uitîndu-se fix în ochii ei, fericită să primească un răspuns din partea Amandei, ca şi cum astfel ar fi primit aprobarea să-şi deschidă sufletul. Abia mai pot să comunic cu el. Parcă n-ar mai fi el. Nu vrea să vorbească prea mult despre nimic. Apoi se supără pe mine cînd îl întreb ce s-a întîmplat. Se plimbă de colo-colo de parcă ar vrea să nu se apropie nimeni de el. Aici făcu o pauză mai lungă. Numai că astăzi nu este aici.

Amanda înțelese acum de ce nu primise nici un răspuns pe e-mail de la el.

– E bolnav?

Allison vorbi şi mai încet:

– De dimineață era perfect sănătos. Era în autobuz cu toată lumea şi a coborît cu restul elevilor la liceu. L-am văzut intrînd. Doar că nu a apărut la ultima oră de matematică. Nimeni nu l-a văzut de la sfîrşitul primei ore.

– Nimeni?

– I-am întrebat pe toți prietenii noştri. Nu ştie nimeni unde este. S-a purtat la fel de ciudat cu ei ca şi cu mine.

– Şi tu? Ai vreo idee unde poate fi?

Fata negă dînd din cap.

Mai întîi, Amanda se gîndi că lui Jordie i se făcuse rău şi fusese trimis acasă. Era explicația cea mai verosimilă şi se putea convinge uşor dacă o suna pe asistenta medicală a şcolii.

Pe de altă parte, dacă nu era aşa, iar Allison era acolo cînd afla, fata s-ar supăra şi mai rău. Aşa că amînă telefonul şi încercă să-i ridice puțin moralul fetei:

– Probabil că este la cabinetul medical. Sau a fost. Poate că acum este deja acasă.

Allison negă din nou:

– Am sunat. De două ori, în caz că ar fi fost la baie. Nu a răspuns nimeni.

– Mai e posibil ca asistenta să-l fi oprit aici pînă să ia legătura cu mama lui. Se opri. Allison era exact la fel de isteață ca Georgia, la fel de atentă la detalii.

– Spune-mi că ai trecut pe la cabinetul medical.

Privirea vinovată a fetei îi confirmă acest lucru.

– Numai pînă la uşă, dar n-am putut vedea nimic înăuntru. A sunat de intrare şi n-am putut să mai rămîn.

– Acum unde ar trebui să fii?

– La sala de studiu.

Amanda scrise o învoire.

– Să te duci cu ea la supraveghetor ca să nu ai probleme.

– Ce să spun dacă mă întreabă cineva de ce am venit aici? întrebă Allison.

Amanda era obişnuită cu această întrebare. Elevii o îndrăgeau, doar că nu voiau să fie văzuți în compania ei.

În situația de față, însă, nu vedea de ce ar spune adevărul.

– Prietenii tăi ştiu că sîntem vecine şi că mama ta e plecată din oraş. Spune-le că ai vorbit cu ea aseară şi că te-a rugat să-mi transmiți un mesaj.

Allison luă învoirea.

– Ce ai de gînd să faci în legătură cu Jordie? o întrebă pe Amanda.

– În primul rînd, am să verific la cabinet.

– Şi dacă nu a trecut pe acolo?

– Am să verific acasă. Poate că a ajuns între timp.

– Şi dacă nu e?

– Am să încerc să iau legătura cu părinții lui.

– Nu vreau să aibă probleme din cauza mea. Doar că... îmi fac griji... pentru altceva, înțelegi?

Amanda încuviință. Şi ea îşi făcea probleme în această privință. Era vorba despre sinuciderea lui Quinn. Jordie fusese prietenul lui Quinn, în ciuda diferenței dintre ei. Quinn fusese un elev cu rezultate foarte bune, Jordie se străduia. Quinn începuse să se afirme în echipa de base-ball; de obicei, Jordie şedea pe banca de rezerve. Quinn fusese preşedintele elevilor din anul doi; Jordie era un boboc fără apartenență la vreun grup. Dacă Amanda ar fi trebuit să numească prietenul care îl imita pe Quinn, ar fi ştiut că e Jordie.

Jordie nu era la cabinet. Asistenta nu-l văzuse.

Nu era nici acasă. Sau dacă era, nu răspundea la telefon.

Amanda o rugă pe Maggie Dodd să vadă dacă nu era pe

undeva în incinta şcolii, fără a-i alerta pe elevi. Să verifice vestiarul băieților, culisele sălii de teatru, fiecare separeu din bibliotecă.

În timp ce Maggie căuta peste tot, Amanda încercă s-o sune pe Karen la telefonul din maşină, dar nu putu decît să lase un mesaj. La fel pe telefonul de serviciu al lui Lee.

Imaginîndu-şi o posibilă baie de sînge acasă, Amanda se învoi de la următoarele ore, se urcă în maşină şi porni spre casă. Nici una dintre maşinile familiei Cotter nu era acolo, ceea ce însemna că erau departe de casă, nu morți înăuntru. Liniştită în această privință, cu toate că acum se gîndea cu groază la ce ar fi putut face Jordie, se duse să caute ajutor.

Graham nu era acolo. Însă Russ era acasă – sau cel puțin ar fi trebuit să fie. Maşina lui se afla pe alee, iar uşa din spate era deschisă. Amanda intră în bucătărie, îl strigă, îl căută şi în biroul lui, dar nu era nici acolo. Mai rămînea Gretchen. Gîndindu-se că avea nevoie să mai fie cineva cu ea în cazul în care se întîmplase ceva îngrozitor, Amanda traversă aleea şi sună la uşă.

Gretchen păru încîntată să o vadă, deşi puțin nedumerită.

Amanda îi explica situația cînd din spatele lui Gretchen se ivi Russ. Era îmbrăcat cu veşnicul tricou şi pantaloni scurți, şi avea părul la fel de vraişte ca de obicei, motiv pentru care Amanda nu avu nici o suspiciune în privința prezenței lui acolo. De altfel, nu era o prioritate pentru ea acum dacă Russ avea o aventură cu Gretchen sau nu. Acum o interesa doar Jordie.

Russ veni cu ea la casa Cotter. Sunară la uşă mai întîi, apoi bătură. Văzînd că nu vine nimeni, Amanda luă o cheie din ascunzătoarea pe care i-o arătase Julie şi deschise uşa.

– Jordie? striga ea din hol. Jordie, sînt Amanda.

În tăcerea accentuată de ecou, îi aruncă lui Russ o privire speriată, apoi porni după el să arunce o privire prin casă. Părea

să-şi dea seama că timpul era important. În caz că Jordie şi-ar fi făcut ceva, orice minut conta.

Negăsind nimic la primul etaj, urcară scările. Aruncară o privire prin camera lui Jordie, în dormitorul lui Lee şi Karen. Intrară în camera gemenilor, la Julie şi în toate băile. Verificară debaralele. Podul. Pivniţa.

Cînd ajunseră în curtea din spate, veni şi Gretchen. Rămaseră acolo întrebîndu-se unde ar fi putut să dispară copilul, pînă apăru şi Karen cu maşina. Coborînd din maşină, Karen rămase cu mîna pe portieră.

– Ce s-a întîmplat?

Amanda se apropie calmă de ea.

– Jordie nu e la şcoală. A venit de acasă pînă acolo, dar a plecat la scurt timp după aceea. L-am căutat prin şcoală şi m-am gîndit că poate fi aici.

Karen era palidă, deşi nu mai palidă ca de obicei. Îi aruncă Amandei o privire absentă, apoi lui Russ cînd acesta veni lîngă ele, după care se uită la Gretchen.

Amanda nu ştiu ce să înţeleagă din reacţia ei. Ţinînd cont de cele întîmplate cu o săptămînă în urmă, dacă Jordie ar fi fost copilul ei, ar fi fost îngrijorată. Karen părea paralizată, şi cu toate acestea Amanda nu ştia dacă era speriată şi nu ştia cum să reacţioneze sau pur şi simplu nu înţelegea de ce se agitau toţi.

Simţindu-se vinovată în eventualitatea în care se grăbise cu concluziile, Amanda spuse:

– Am încercat să te sun. Am încercat să-l sun pe Lee. Am lăsat mesaje. Eram foarte îngrijorată.

– De ce? întrebă Karen.

– Jordie a fost foarte afectat de moartea lui Quinn.

– Dar Quinn avea mulţi prieteni, spuse Karen pe acelaşi ton neutru. Ce te face să crezi că moartea lui Quinn l-ar fi marcat pe Jordie mai mult decît pe oricare dintre ei? De ce te gîndeşti

la ce e mai rău? De ce ai plecat de la şcoală şi ai venit pînă aici?

– Karen, e fiul tău. Sîntem vecini. Îl cunosc, nu pot să nu-mi fac griji.

Karen roti privirea spre Russ şi Gretchen, apoi reveni la Amanda. Expresia impasibilă îi dispăruse de pe chip, înlocuită acum de o oarecare mînie.

– Ei bine, n-ai de ce să-ți faci griji, spuse ea. Jordie este bine. Nu l-a afectat moartea lui Quinn. Am vorbit eu cu el despre asta. Este bine.

Susținînd că Jordie e bine, Karen nu voia să recunoască adevărul. Amanda putea să bage mîna în foc pentru asta.

La fel şi Russ, judecînd după tonul provocator din vocea lui:

– Ştii cumva unde s-a dus?

– De fapt, da, spuse Karen. Este cu Lee. Se aplecă în maşină, scoase cheile din contact şi trînti portiera.

Amanda părea nedumerită.

– În timpul zilei? L-a luat Lee? A spus cuiva de la şcoală?

Karen porni spre casă.

– Nu ştiu ce a făcut Lee. Nu am fost de față. Dar dacă Jordie nu este la şcoală, este sigur cu tatăl lui.

– Au vorbit dinainte?

– Da, au vorbit. Sînt convinsă că Jordie voia doar să discute cu el. Înaintă preț de cîteva secunde, apoi se întoarse brusc cu o privire îngrozită. Şi din nou ochii ei se ațintiră asupra celorlalți doi înainte să se oprească la Amanda.

– Sper că nu ai mobilizat toata şcoala ca să-l caute.

– Nu.

– A, m-am liniştit. Asta ne-ar mai lipsi, să creadă toată lumea că este pe punctul de a se sinucide, cînd el este cît se poate de bine. Continuă drumul înspre casă, spunînd: Am să-l sun pe Lee. Sînt convinsă că a anunțat el pe cineva şi e doar o

zăpăceală de sfîrşit de an şcolar. Am lucrat acolo destul şi ştiu cît pot fi de îngrozitori în astfel de momente. Apoi zise peste umăr: Jordie este bine. Întoarce-te şi anunță-i pe toți că e bine.

Jordie nu era cu tatăl său, dar pînă să afle, Karen avu nevoie de o oră întreagă şi de patru țigări. Atît îi trebui pînă să dea de Lee. Din păcate, Jordie era de negăsit.

– Aşadar, unde e? întrebă Lee supărat.

– Sînt convinsă că este cu prietenii, spuse Karen, pentru că nu văd cu cine altcineva ar putea fi.

Nu era prima dată cînd Jordie pleca cu prietenii fără să le spună şi părinților. Nu mai făcuse asta niciodată în timpul şcolii, dar creştea şi devenea mai îndrăzneț, mai sfidător şi mai rebel. Karen era sigură că Jordie este cu prietenii.

– Amanda a verificat? întrebă Lee. S-a uitat să vadă dacă lipsesc şi alți copii?

– Presupun că da.

– Presupui? Nu ai întrebat? Ar fi fost prima mea întrebare.

– Dar *tu* nu ai întrebat nimic pentru că *tu* nu erai la birou. Unde ai fost?

– Să iau prînzul.

– În sfîrşit, aflăm adevărul, bombăni Karen.

– Pentru Dumnezeu, ce înseamnă asta?

Însemna că el era indiferent la problemele ei şi ale copiilor şi ignora consecințele conflictului dintre ei asupra copiilor. Cu alte cuvinte, atunci cînd un bărbat plătea cu cartea de credit vizitele la obstetrician, deşi soția lui nu a fost la respectivul obstetrician, era cazul să afli nişte răspunsuri. Dar nu venise momentul. Prioritățile rămîneau priorități.

– Îmi fac griji pentru Jordie, spuse ea. Am să încep să sun la prietenii lui.

– În orice caz, te rog să mă anunți.

Karen fu de acord, dar timp de o oră nu putu să dea nici un telefon. Trebui să aştepte pînă veniră Julie şi gemenii cu autobuzul, ca să afle că prietenii lui Jordie care nu aveau cursuri practice erau în drum spre casă – presupunînd că mergeau spre casă şi nu altundeva.

Reuşi să-i contacteze pe cîţiva, însă Jordie nu era cu ei. Toţi bănuiau că plecase acasă pentru că nu se simţea bine.

Karen îşi imagina lucruri cumplite, iar gîndul că Jordie putea să fi fost ridicat de poliţie nu era unul dintre cele mai pesimiste. Era o absurditate, evident. Nu aveau de unde să ştie de cuţit.

Speriată, îl sună iar pe Lee.

– Am o presimţire rea.

– Ţi se întîmplă des. E în firea ta să-ţi faci mereu griji.

– Acum este altceva. S-a comportat ciudat în ultima vreme.

– Adolescenţa este de vină, e ceva normal.

– Şi dacă nu este vorba de asta? Dacă s-a întîmplat ceva?

Urmă o tăcere lungă şi o înjurătură printre dinţi, însoţită de un oftat de resemnare.

– Bine. Vin acasă. Încearcă să-i suni şi pe alţii, da? Trebuie să fie pe undeva.

Amanda nu putea să renunţe. Nu credea că Jordie era cu Lee. Şi sigur Karen nici nu ştia unde-i băiatul. Întîlnise şi alţi părinţi care refuzau să recunoască cum că copiii lor au probleme serioase. Exemplul cel mai elocvent erau părinţii lui Quinn Davis.

Pradă acestor frămîntări, Amanda continuă cercetările pe cît de discret posibil. Află că Jordie fusese la şcoală pînă la ora zece, dar că nimeni nu îl mai văzuse de atunci. Se purtă ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, întrebînd ba pe unul, ba pe altul, pe antrenorul de base-ball, pe profesorul de spaniolă. În momentul în care epuiză toate posibilităţile, era ora cinci. O sună pe Karen.

Karen răspunse scurt, cu înfrigurare.

– Eu sînt, o anunță Amanda. A apărut?

De la capătul firului se auzi un oftat trist:

– Nu. Şi apoi îi mărturisi încordată: Într-adevăr, nu era cu Lee. Cred că era vorba de altă zi. Totuşi, bănuim că este cu prietenii.

Amanda nu putea să creadă aşa ceva. Se simți cuprinsă de groază. Întrebă:

– Ai telefonat la poliție?

– La poliție? De ce?

– Să le spui că a dispărut Jordie.

– Nu lipseşte de mult timp, aşa că nu îi putem încă anunța dispariția.

– Poate că aşa zice legea, dar gîndeşte-te că trăim într-un oraş mic, raționă Amanda. Poliția este la curent cu cazul lui Quinn. Ar putea...

– Nu e acelaşi lucru, i-o tăie scurt Karen. În nici un caz Jordie n-a făcut aşa ceva. El n-ar face aşa ceva. Nu el.

Amanda îşi îmblînzi tonul:

– Ştiu. Dar sînt şi alte moduri de a-ți exprima durerea. Dacă este cu adevărat demoralizat şi nu mai are discernămînt...

– Nu înțeleg de ce insişti, Amanda? Îți faci prea multe probleme, iar el a ieşit probabil cu cîțiva prieteni. În cazul ăsta poți fi sigură că nu e în Woodley. Pesemne că îşi fac de cap prin Darien, Greenwich, chiar Manhattan. Aşa că la ce bun să suni la poliție ca să dăm apă la moară ziarelor săptămîna viitoare şi să-l facem de ruşine? Uite ce i s-a întîmplat lui Quinn din cauza asta. Articolul ăla l-a determinat să se sinucidă. Dacă n-ar fi fost umilit în public, azi ar fi în viață. De ce insişti să sunăm la poliție? Nu te înțeleg.

Amanda era uimită. Nu crezuse că un simplu sfat va avea un asemenea efect. Însă Karen era într-adevăr supărată. Astfel că îi răspunse calm:

– Îmi fac griji pentru Jordie.
– Iar eu apreciez acest lucru, spuse Karen. Dar nu trebuie să uităm cine sîntem. Nu ai putut să-l salvezi pe Quinn, aşa că te simţi vinovată. Vinovată şi... şi speriată. Îţi faci prea multe griji. Faci din ţînţar armăsar. Te înţeleg, Amanda. Dar Jordie este în regulă. Crede-mă. Este în siguranţă.

Totuşi, Amanda nu putea să lase lucrurile aşa. Era adevărat, se simţea vinovată că nu-l ajutase pe Quinn, însă miza era mai mare cu Jordie. Nu numai că locuiau la două case unii de ceilalţi, dar îl cunoştea bine pe băiat. Îl sfătuise de atîtea ori. Aşa că probabil exagera puţin lucrurile. Însă după experienţa dezastruoasă pe care o trăise cu Quinn, nu putea rămîne impasibilă.

După ce termină de vorbit cu Karen, ieşi din şcoală. O dată în maşină, îi fu foarte limpede pe cine trebuia să sune. Nu mai conta că plecase supărată de acasă de dimineaţă sau că ea şi Graham nu vorbiseră toată ziua. Şi el era ataşat de Jordie. Relaţia lui cu băiatul nu avea nici o legătură cu Karen şi Lee. Părerea lui conta cel mai mult pentru Amanda.

Graham nu era la birou, dar răspunse la telefonul mobil. După ce îi explică situaţia, Amanda îl întrebă:

– Crezi că mă agit fără motiv?

Spre uşurarea ei, reacţia lui Graham era departe de indiferenţa arătată de Karen şi Lee.

– Nu. Îl cunoaştem amîndoi pe Jordie. Dacă Lee şi Karen nu sînt îngrijoraţi de dispariţia lui, greşesc foarte mult. Eu cu siguranţă mi-aş face griji dacă ar fi copilul meu.

Amanda simţi o uşoară strîngere de inimă. Preţ de o clipă, îşi imagină propriul lor copil, disperarea cu care l-ar strînge în braţe, cu care i l-ar da lui Graham şi s-ar uita la lumina din ochii lui.

Alungă cu greu această imagine.

– Nu o înțeleg pe Karen. Cum poate să stea şi să aştepte?

– Nu numai ea. Şi Lee este în aceeaşi situație. Poate că preferă să nu ştie decît să ştie ce e mai rău.

Amanda ştia foarte bine cum e. Nu simțise şi ea la fel în privința lui Graham de atîtea ori? Oare nu din acest motiv refuzase să pună întrebări? Să-l tragă de mînecă? Să-i ceară răspunsurile la anumite întrebări?

– Şi dacă putem preîntîmpina ce e mai rău? întrebă ea, străduindu-se să revină la problema cu Jordie. Mă duc la ei acum. Poate că reuşesc să-i conving să facă ceva. Dacă ai fi fost în locul lui Jordie şi ai trece printr-o perioadă dificilă, unde te-ai duce?

– Nu la prieteni, răspunse Graham. Jordie n-ar face aşa ceva. Nu s-a integrat foarte bine în grup. Nu mi-l imaginez căutînd consolare printre prieteni, dacă este vorba de cei pe care îi ştim deja.

„Nişte ratați", gîndi Amanda.

– Nişte ratați, spuse Graham. Un cuvînt neiertător, dar ei sînt cei care îl admiră pe Jordie.

Amanda îi ştia bine pe elevii şcolii şi nu-i erau străine relațiile dintre ei.

– Nu l-am văzut pe Jordie să-şi fi făcut alți prieteni. Deci, unde ai merge dacă ai fi în locul lui şi ai fi supărat? Ştia foarte bine unde s-ar fi dus ea în locul lui Jordie. S-ar fi oprit în pădure. Lui îi plăcea să se plimbe pe acolo. Îi mărturisise el însuşi. Îi plăceau întunecimea, misterul. Îi plăceau tăcerea, calmul.

Graham nu îndrăzni să facă vreo presupunere. Preferă să spună doar:

– Sînt în drum spre Danbury, am acolo a întîlnire, dar ceva îmi spune că ar trebui să fac cale întoarsă şi să ne întîlnim acasă.

Amanda l-ar fi strîns în brațe dacă ar fi fost lîngă ea. Fuseseră mereu la unison în astfel de situații. Se implicase întotdeauna

cînd fusese cazul. Era unul dintre motivele pentru care îl iubea atît de mult.

– S-ar putea ca Jordie să fie bine-mersi, şi în cazul ăsta ne vom distra pe cinste după aceea. Dar prefer să-mi fac griji acum decît să regret mai tîrziu. Sinuciderea lui Quinn e prea reală ca să las lucrurile să curgă de la sine. Nu am de gînd să risc nimic în ceea ce-l priveşte pe Jordie ... şi te rog nu-mi reaminti că ar trebui să păstrez distanța profesională. Mi-e imposibil acum.

– Ştiu, zise Graham încet. E unul dintre lucrurile care îmi plac la tine.

I se umeziră ochii şi trecu o clipă pînă să poată spune:

– Mulțumesc. Mai avea nevoie de încă un răgaz ca să mai zică şi altele, dar pînă atunci îşi dădu seama că pierdeau legătura. Abia mai auzi vocea lui Graham spunîndu-i să se întîlnească acasă, apoi linia se întrerupse şi pe ecranul telefonului apăru meniul principal.

Merse mai departe pe şosea, la fel de nerăbdătoare să-şi vadă soțul pe cît era să vorbească cu Karen şi Lee. Ajunsă pe alee, nu văzu nici o agitație. Cerul înnorat arunca umbre mohorîte asupra vegetației exuberante. Gemenii Cotter se roteau în cerc pe scuterele lor, în timp ce Julie rula mult mai agale pe noua ei bicicletă cu rotițe pentru începători. Lîngă casa familiei Lange, Tommy arunca la coşul proptit de uşa garajului, iar Russ dădea indicații de pe margine.

Amanda parcă maşina şi se îndreptă spre ei. La jumătatea distanței dintre case, Russ îi ieşi înainte.

– Ai rezolvat ceva? întrebă el destul de încet, ferindu-se de Tommy.

– Nu încă. Aruncă o privire către casa lui Lee şi Karen. Din exterior, toate păreau calme şi la locul lor.

– În legătură cu prezența mea la Gretchen, murmură Russ, întorcîndu-se cu spatele la fiul lui şi aplecînd uşor capul. Ştiu că pare ciudat. N-am fost decît să vad cum se mai simte, şi

atunci ai apărut şi tu. Nu eram acolo de mai mult de cinci minute.

– Uită-te la mine, Amanda! strigă Julie Cotter, şi amîndoi se întoarseră către ea. Continuînd să pedaleze, fixînd trotuarul din fața ei, cu ochii larg deschişi, ridică ambele mîini de pe ghidon preț de o secundă. Prinzîndu-l apoi din nou, privi în sus cu un rînjet triumfător.

– Bravo ție! exclamă Amanda. Grozavă fetiță! Apoi, cu voce joasă, i se adresă lui Russ: Este copilul tău?

– Nu.

– Atunci nu văd de ce mi-aş pune întrebări în legătură cu prezența ta la ea.

Îngrijorată, se uită din nou spre uşa din față a casei familiei Cotter.

– Se tem să nu se facă de rîs, adăugă.

– În locul lor, aş fi chemat forțele de ordine.

– Şi Gray la fel. Şi eu. Mă duc să văd dacă pot să-i urnesc puțin. Îi strînse mîna şi se îndepărtă. Ocoli pînă la uşa din spate şi intră. Karen vorbea la telefon. Lee stătea sprijinit de masă, cu brațele şi picioarele încrucişate.

Amanda se uită la el şi ridică întrebător din sprîncene.

Lee clătină din cap, ținînd buzele strînse.

– Ai cea mai mică idee unde ar putea fi? întrebă Karen la telefon.

Ascultă, apoi oftă. Părea necăjită.

– Bine, dacă apare cumva, îl rogi să mă sune?

Cîteva clipe mai tîrziu puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Amanda.

– Nu a fost la antrenamentul de base-ball, dar este firesc. Regulamentul spune că nu ai voie să joci base-ball în ziua în care ai lipsit de la ore. Se sprijini cu spatele de perete şi duse degetele la buze.

– Nici un indiciu? îl întrebă Amanda pe Lee.

– Nu, spuse el şi se îndepărtă, luînd cheile maşinii din mers. Plec.

– Unde? întrebă Karen alarmată.

– Oriunde ar putea fi băiatul ăsta năbădăios al meu, spuse el şi trînti uşa.

În tăcerea care se aşternu, Karen lăsă mîna jos. Părea furioasă.

– E vina lui. Copiii îşi cunosc bine părinţii. Jordie e destul de mare să ştie cam ce învîrte tatăl lui. Dacă nu se culcă cu Gretchen, probabil că o face cu altcineva. Îşi duse din nou degetele la buze. Întîlni privirea Amandei.

– Jordie ştie vreun nume?

Karen ridică din umeri.

– Crezi că ar putea fugi din cauza asta?

– Nu a fugit, spuse Karen printre degetele tremurînde. Amanda nu putu să nu observe.

Apropiindu-se, puse o mînă pe braţul lui Karen şi-i zise:

– Sună la poliţie.

– Nu.

– Ar putea să-l caute.

– N-avem nevoie de poliţie. Nu este treaba poliţiei. Chemi poliţia şi totul se complică.

– De ce? întrebă Amanda, bănuind că îi lipseau toate datele problemei.

– Pur şi simplu, răspunse Karen. Aşa cred eu, că dacă sunăm la poliţie agravăm situaţia.

– Dacă a plecat de la şcoală la ora zece, înseamnă că lipseşte de aproape opt ore.

– I se va face foame în curînd. Se va întoarce. Fac o plăcintă ciobănească, preferata lui.

– Mami! se auzi o chemare de afară, urmată la cîteva secunde de apariţia nasului lui Jared presat de geam. Jon a dat peste mine. A făcut-o intenţionat.

– Spune-i că am zis să-şi ceară scuze.

Jared se întoarse şi strigă cît îl ţinea gura:

– Mama spune să-ţi ceri scuze. Apoi din nou de dincolo de uşă, de data asta spus pe ton normal: Ne e foame. Cînd luăm cina?

– Cînd termin de gătit, spuse Karen. În curînd.

– Dacă Lee îl caută cu maşina, eu am să-l caut pe jos, spuse Amanda.

– Unde vrei să te duci?

– Prin pădure.

– Jordie nu e acolo.

Amanda nu era de acord, însă nu avea de gînd să se certe.

– Nu strică să căutăm şi acolo, pentru orice eventualitate. Voi avea telefonul mobil în buzunar. Mă suni dacă apare aici?

Karen înghiţi în sec, privind-o trist.

– Nu crezi că ar face vreo prostie, Amanda, nu-i aşa?

– Nu. Cred că suferă deja.

– Au mai făcut şi alţi copii aşa ceva?

– Să dispară? S-ar putea. Vorba e că vreau cu adevărat să-l găsesc pe Jordie.

– Eşti mai îngrijorată pentru el decît pentru alţii?

Amanda se gîndi vreme de o secundă, apoi încuviinţă:

– Are multe necazuri. Tu singură ai spus-o, Karen. Cred că ştie ce se petrece între tine şi Lee. Este destul de mare să se simtă prins la mijloc.

– Prins la mijloc?

– E prins între voi. Şi nu vrea să fie părtinitor. Se roagă ca lucrurile să intre pe un făgaş normal între tine şi Lee, dar nu mai crede nici el. Se simte frustrat şi neajutorat.

Karen îşi strînse mîinile în jurul trupului:

– Crezi că vrea să se sinucidă?

– Nu. Dar aş vrea să dau o raită prin pădure înainte să se întunece. Asta înseamnă cam două ore. Vrei să vii?

Karen dădu din cap:

– Dacă află că am fost atît de îngrijorată încît să mă gîndesc că este acolo şi că m-am dus chiar după el, o să sară pînă în tavan. Nu. Mai bine rămîn aici şi mai dau telefoane. Întorcîndu-i spatele Amandei, ridică receptorul.

Amanda se întoarse acasă doar că să tragă pe ea nişte blugi şi o jachetă. Seara, aerul se răcea. Şi unde mai pui că se anunța şi ploaie.

Vîrî telefonul mobil în buzunar şi ieşi din casă exact cînd trăgea şi Graham maşina pe alee. Într-o clipă coborî din camionetă şi o urmă fără să scoată o vorbă. Părînd că ştie exact unde merg, îşi potrivi paşii după ea. Tăiară prin grădina dintre Karen şi Gretchen şi intrară în pădure.

16

Merseră cam cincisprezece minute fără să vorbească, Amanda în urma lui Graham. Poteca era îngustă, însă bine bătătorită. Orice ierburi or fi crescut acolo erau zdrobite de paşii oamenilor, numai toamna lăsase cîteva fire de iarbă şi frunze de prisos. Pămîntul era umed după topirea zăpezii şi după ploile de primăvară.

Pădurea părea straniu de tăcută, aerul greu absorbind, sunetele străine. Pătura de nori se îngreuna pe măsură ce se afundau mai adînc în verdele etern al ferigilor, printre copacii de esență tare, plini de frunze tinere şi proaspete. Amandei i se părea că pădurea îşi ținea respirația, aşteptînd să se întîmple ceva, iar sentimentul acesta îi accentuă temerile.

Pînă şi zbenguiala atît de firească a veverițelor încetase. Dacă se alergau una pe alta peste covoarele de muşchi, de-a lungul unui trunchi ori dintr-o coroană în alta, o făceau cu multă grijă, fără a tulbura liniştea. Păsările zburau foarte sus. Foşnetul crengilor le dădea de gol, acompaniat din cînd în cînd de ciripeli şi triluri, dar şi acestea amuțeau sub revărsarea de aer tare. La urma urmei, era sezonul împerecherii.

La asta se gîndea Amanda mergînd în urma lui Graham, în urma paşilor săi hotărîți. Îi plăcea să-l vadă cu barba lui de cherestegiu, cu trupul lui vînjos îmbrăcat într-o cămaşă polo şi o pereche de blugi. Era în elementul lui în aer liber, şi aici natura se manifesta liber. Cu toate că se afla la doar nouăzeci de minute de Manhattan şi la zece de centrul orăşelului lor, pădurea era o lume în sine. Temerile care o frămîntau pentru Jordie nu reuşeau să îndepărteze senzațiile oferite de acest loc. În ciuda norilor groşi şi a aerului moleşitor, pădurea trăia. Amanda încercă să-şi imagineze că era un semn bun pentru băiat.

– *Jordie!* strigă Graham în pădure. Apoi îi şopti Amandei peste umăr: Vorbea mereu de turn.

Erau pe aceeaşi lungime de undă.

– Dacă este aici, îl vom găsi. Faptul că locul a fost declarat dincolo de limita periculoasă nu l-ar împiedica să meargă acolo.

Graham mormăi.

– În orice caz, atracția ar fi mai mare. Ca şi învățăturile. Iar el le cunoaşte pe toate.

Brusc, se opri din mers. Venind din urmă, Amanda se izbi de el şi se prinse cu mîinile de cureaua de la blugii lui. Cu mîinile pîlnie la gură, Graham strigă:

– *Jordie?*

Ascultară amîndoi, atenți să prindă vreun sunet diferit de ecou. Graham strigă din nou spre stînga, apoi spre dreapta, dar nu veni nici un răspuns.

– Chiar dacă este aici, nu va răspunde, şopti el.

– Asta nu înseamnă că nu doreşte să-l găsim.

Graham îi aruncă o privire aprobatoare peste umăr. Dar nu era doar înțelegere în privirea aceea, era şi grijă, şi căldură. Întorcîndu-se spre ea, îi luă mîna într-a lui şi porni din nou. Poteca începea să urce uşor.

Amanda trebui să grăbească pasul, aproape alergînd, ca să nu rămînă în urmă. Avea pasul mai mărunt decît el, dar se obişnuise.

– Îmi aminteşte de Muntele Jefferson, spuse ea, lăsînd la o parte pentru o clipă grija lui Jordie. Îți aminteşti? Începuse să ningă şi trebuia să ne grăbim înapoi la cabană.

– Ai alunecat tot drumul. Şi ai căzut. Ai fost plină de vînătăi mai multe zile.

– Dar am reuşit. Farmecul amintirii o făcu să viseze cu ochii deschişi. Mi-a fost dor de tine, Gray.

Dintr-o singură mişcare, el se întoarse şi o prinse în brațe, strîngînd-o la piept. O sărută îndelung, apoi o eliberă din strînsoare, păstrîndu-i mîna în mîna lui. Amanda era complet răvăşită. În clipa următoare reuşi totuşi să-şi aducă aminte de ce se grăbeau prin pădure şi observă că se întuneca repede.

– *Jordie!* strigă Graham din nou. *Jordie!*

– Dacă a pățit ceva? întrebă Amanda.

– Hai să aflăm mai întîi şi apoi să vorbim despre asta.

– Noi doi am stat de vorbă.

Graham o strînse tare de mînă.

– Mi-am imaginat. Cînd ați vorbit ultima oară?

– Ieri s-a făcut o săptămînă.

– Înainte de întîmplarea cu Quinn?

– Da.

Îi strînse mîna mai puternic, consolînd-o tacit. Mergeau de ceva timp prin pădure şi mai aveau încă vreo zece minute pînă la turn. Continuară drumul, grăbiți, atenți la orice sunet care ar fi putut constitui un indiciu.

Amanda grăbi pasul pentru a merge alături de Graham atunci cînd poteca se lăți suficient.

– E mult de cînd n-am mai făcut o plimbare. De ce, Gray?

– Am fost prea ocupați, prea absorbiți de alte lucruri. Îi aruncă o privire. Te simți bine?

– Da. Așa obișnuiau să comunice cînd urcau pe munte.

– Mă refeream la starea ta fizică, preciză el, aruncîndu-i o privire familiară, și ea știu exact la ce se gîndea. Terminase ciclul și pentru prima dată de luni de zile întrerupsese medicația de intensificare a ovulației.

Interesul lui îi făcu plăcere. Îi plăcu și lipsa oricărei urme de furie în vocea lui.

– Mai bine, spuse ea, cu toate că respira precipitat din cauza urcușului. Mă simt ca și cum mi-aș recîștiga propriul trup. Simți o picătură de ploaie pe braț, apoi alta pe nas.

– Dumnezeule!

– Da, spuse Graham trăgîndu-și sufletul. Începe. *Jordie!* strigă el, apoi întrebă frustrat: Unde naiba o fi?

– Uite turnul, zise Amanda, zărind pietrele ce se înșirau sub formă de obelisc printre ramurile fragede. Turnul, deși proiectat să dăinuie purta amprenta timpului și avea un aspect rugos. Unele pietre crăpaseră și căzuseră, multe în urma cutremurului din anul precedent. Turnul rămăsese totuși în picioare, cu cei peste doisprezece metri ai săi. Pe laturile lui, îngustate o dată cu înălțimea, erau mici crestături și protuberanțe.

Amanda se împiedică de o rădăcină care tăia drumul. Dacă nu ar fi ținut-o Graham, ar fi căzut.

– Ușor, spuse Graham, ținînd-o mai strîns, dar fără să încetinească.

– E acolo?

Vocea lui Graham vibra în ritmul pașilor.

– Nu mergem spre latura care trebuie. Dacă e la turn, trebuie să fie de cealaltă parte.

Amanda întrebă:

– Şi dacă a pățit ceva? Îşi imagina tot felul de catastrofe...se temea să nu descopere o nenorocire.

– Nici să nu te gîndeşti, murmură Graham, lăsînd-o în urmă cînd poteca se îngustă din nou.

Ploaia începu să răpăie deasupra capetelor lor. Dîndu-i drumul la mînă, Graham grăbi pasul. Ea îl urmă. Nu privea înainte, nu voia să vadă nimic altceva decît spatele lui Graham. Se simțea bine aşa – şi dacă o feministă conservatoare ar fi întrebat-o de ce îşi urmaseră orbeşte soțul, ar fi replicat că respectiva feministă conservatoare nu avea habar cît de plăcut era să mergi în urma lui Graham. El coordona totul perfect. Pentru un bărbat de peste un metru optzeci înălțime şi nouăzeci şi unu de kilograme, era extrem de agil şi mlădios. Înainta cu o siguranță de sine care o liniştea – fie că voiau să o ia înaintea vremii, să lupte cu timpul, fie că fugeau de reprezentări cutremurătoare cu Jordie.

Poteca viră la dreapta şi se arcui. Amanda nu trebui să privească dincolo de Graham ca să vadă că turnul se înălța acum mai sus. Se simți copleşită de înălțimea lui, auzi sunetul ploii izbindu-se de piatră sus de tot. I se umezise cămaşa. Ploaia măruntă îi udase părul.

Intrară într-un luminiş. Turnul se înălța la douăzeci de picioare distanță de ei. Lat de vreo patru metri la bază, se îngusta de la jumătate pînă în vîrf. Un gard provizoriu din placaje de furnir îl înconjura, însă, judecînd după toate aparențele, era cît se poate de părăginit. În unele locuri fusese îndoit, în altele distrus. Dacă Jordie se urcase pe el, nu fusese primul.

– *Jordie?* strigă Graham pe măsură ce înconjurau turnul. Se opri brusc, privi în sus, apoi porni din nou, mai încet acum.

Amanda era chiar lîngă el, cu capul dat pe spate. Ea îl văzu prima. Orice urmă de uşurare că băiatul era în viață era acum temperată de precaritatea situației. Jordie stătea pe o muchie

înclinată în partea cea mai de sus a turnului, în blugi şi un tricou murdar, imaginea lui desluşindu-se cu greu în lumina slabă. Îşi bălăbănea picioarele peste margine, ceea ce ar fi putut face impresia că se relaxează dacă nu ar fi fost mîinile încleştate pe piatră de o parte şi de alta a şoldurilor. Era la fel de uşor să cadă pe spate în hăul din turn sau să se arunce înainte de la aproape treisprezece metri. Pe măsură ce pietrele se umezeau, o alunecare din neatenție devenea din ce în ce mai posibilă.

– Dumnezeule, Jordie! strigă Graham, abia putînd să respire. Ne-ai speriat de moarte! Părinții tăi te caută peste tot. Sînt îngroziți.

Trăgîndu-şi şi ea sufletul, Amanda îi spuse:

– Sună-i.

Graham scoase telefonul din buzunar şi formă numărul cu degete tremurînde. Cum nu se auzea nimic, Amanda zise:

– Nu e semnal.

Graham răspunse enervat:

– E greşeala noastră. Am votat să nu se instaleze o antenă aici. Ridică vocea: Vremea se înrăutățeşte, Jordie. Crezi că poți să te dai jos?

Nu era chiar aşa de simplu. Amanda ştia asta, numai că vrusese să-l lase pe Graham să abordeze problema bărbăteşte. Dacă Jordie ar fi avut de gînd să coboare, ar fi preferat să o facă la rugămințile unui bărbat, nu ale unei femei.

Bineînțeles, una era să vrea să coboare şi alta să poată.

Jordie nu se clinti. În ochii Amandei, imaginea lui începea să se contopească cu pietrele.

– Este în siguranță acolo sus? şopti ea îngrozită.

– O, da, zise Graham. A clipit. Strigă: Cum te-ai urcat acolo? Prin spate? Ce-ar fi să vii să vorbim?

Amanda dădu imperceptibil din cap.

– De ce nu? strigă Graham. Ai putea fi tu primul care s-o faci. Nu e nici o ispravă dacă rămîi acolo sus.

Jordie mişcă uşor capul.

Amanda şi Graham îşi ţinură amîndoi răsuflarea cînd băiatul desprinse o mînă de pe piatră şi o băgă sub tricou. Rămaseră nemişcaţi cînd de sub tricou scoase un mic pistol.

– De unde dracu' l-ai luat? strigă Graham.

Jordie nu răspunse. Nici nu îndreptă arma în vreo direcţie anume. O aşeză doar în poală, ca indiciu că se afla în posesia unui element de mare însemnătate.

– Este al lui Lee, şopti Amanda. Mi-a spus Karen. Strigă: Nu ai nevoie de el, Jordie. E inutil. Nimic nu poate fi atît de rău.

Jordie nu o contrazise. Continuă doar să privească spre pădure.

Amanda se apropie de Graham. În ciuda cămăşii ude, el emana căldură. Nu înceta să-şi amintească de momentele în care îi căutase căldura cînd erau pierduţi în natură. De data asta doar înghiţi în sec.

– Cum îl facem să coboare?

– Nu putem. Este prea întuneric şi alunecos. Va trebui să aşteptăm echipa de salvare.

– Alerg înapoi.

– Mă duc eu. Alerg mai repede. Tu rămîi aici şi încearcă să-l faci să vorbească. Te pricepi mai bine decît mine la asta. Li se întîlniră privirile. Degetele lui îi atinseră gura, urmară linia buzelor timp de o secundă, apoi se îndepărtă.

Amanda resimţi din plin absenţa lui. Ridică ochii spre Jordie, făcînd un efort să-i distingă silueta pe fundalul pietrelor. Era o ploaie de primăvară obişnuită, uniformă acum, dar blîndă. Dîndu-şi la o parte şuviţele de păr ude, se apropie.

– Voiam să vorbesc cu tine azi, strigă ea. Ţi-am trimis mai multe e-mail-uri.

– Unde a plecat Graham? strigă Jordie neîncrezător.

– Să-i anunţe pe ai tăi unde eşti. Am fost toţi extrem de îngrijoraţi.

– Sînt convins, bolborosi el.

Nu ar fi înțeles ce spune dacă nu s-ar fi așteptat la o asemenea replică. Jordie avea probleme nerezolvate cu părinții – nu-i era greu unui consilier să-și dea seama. Amanda avea și avantajul că îi cunoștea pe Karen și Lee. Știa perfect și ce însemna să ai niște părinți care nu se înțeleg, știa cum era să simți un gol în stomac de fiecare dată cînd treceai pragul singurei case unde puteai spune că ești acasă.

– Părinții tăi te iubesc! strigă ea, dar ploaia se înteți brusc și vocea ei nu ajunse atît de departe. Ferindu-și ochii cu mîinile, mai făcu o încercare: De ce ai venit la turn, Jordie? Chiar vrei să-ți petreci noaptea acolo sus?

Jordie nu răspunse.

– Vorbește-mi! strigă ea, pentru că asta era soluția. Băiatul avea nevoie să se descarce, să înjure și să-și împărtășească temerile. Trebuia să se apropie de el. Voia să șadă lîngă el.

Înaintînd, se cățără printr-o gaură din gard și ajunse pe partea laterală a turnului, acolo unde pietrele formau o scară.

Jordie strigă la ea ca să o prevină:

– Nu veni aici.

– Nu pot vorbi cu tine de jos, îi răspunse, încercînd cu piciorul o piatră. Granitul era alunecos, însă ghetele de munte aveau priza bună. Curățîndu-și tălpile de frunzele umede, urcă prima treaptă. Se prinse cu mîinile de piatra de deasupra și mai urcă alte două trepte. Îi alunecă un picior. Își recăpătă echilibrul, rămase nemișcată cîteva clipe pînă ce se mai domoliră bătăile inimii, apoi urcă încă vreo douăzeci de centimetri.

– Dacă vii aici, am să mă arunc.

Nu pomenise de armă. Era un semn bun.

Acum nu-l mai vedea. Era de cealaltă parte a turnului. Înainta încet, prin ploaie și întuneric, și îi era foarte greu să vadă chiar și pietrele de deasupra. Le putea pipăi totuși. Ridică piciorul stîng pe piatra următoare, găsi alte pietre de care să se apuce cu

degetele, se cățără. Înclinarea turnului şi gravitația îi veneau în ajutor. Cu piciorul drept dibui următoarea piatră. Încleştă mîinile pe pietrele din dreapta şi stînga ei. Cu inima bătînd să-i sară din piept cu fiecare treaptă pe care o urca, reuşi să înainteze.

– Amanda! strigă Jordie, părînd că vrea să afle unde se găseşte şi nu se putea hotărî dacă este speriat sau supărat.

– Dacă sari, strigă ea, pot să cad şi eu, iar moartea mea nu ar face decît să-ți încarce conştiința.

Oricum ar fi putut să cadă. Pămîntul rămînea din ce în ce mai jos. Gîndul o îngrozi.

– Dacă mor, spuse el, nu mai contează.

– Nu vrei să mori! Sînt multe lucruri în lume pentru care merită să trăieşti.

Jordie tăcu.

Răsuflînd scurt, ignorînd teama care punea stăpînire pe ea, continuă să urce. Ciudat, cu cît înainta, cu atît îi venea mai greu să găsească puncte de sprijin. Se spunea că zeii turnului te agățau şi te trăgeau spre ei, şi Amanda era pe punctul de a crede povestea. Piciorul îi alunecă la fel ca mai înainte, însă acum era sus, deci şi pericolul era mai mare. Strigă, se pregăti pentru cădere, dar îşi recăpătă echilibrul. Înaintă cîteva trepte şi mai că alunecă din nou cînd, bîjbîind după ceva de care să se agațe, lovi cu piciorul o piatră care se rostogoli. Nu căzu nici de data asta. Dar auzi piatra rostogolindu-se peste alte pietre pînă atinse pămîntul. Sunetul nu era nici pe departe liniştitor.

La jumătatea drumului ajunse în punctul de unde, potrivit legendei, nu s-ar mai fi putut întoarce nici dacă ar fi vrut. Ajungînd aici, nu ştia dacă se află la limita aventurii. Ştia sigur, însă, ce este spaima. Nu privi în jos, nu privi în sus decît pentru a găsi puncte de sprijin. Îngrozită, aprecie că era un gest prostesc din partea ei, că ar fi trebuit să aştepte echipa de intervenție, se gîndi că va muri. Dar Quinn era mort şi Jordie era acolo sus, cu

un pistol, şi chiar dacă ar fi vrut să se întoarcă, era prea tîrziu. Fizic, nu o putea face. Nu avea altă soluţie decît să meargă mai departe, să găsească un punct de sprijin după altul, să urce şi să tot urce.

– Jordie? strigă cu un tremur în glas cînd simţi că se apropie de vîrf.

Refuză să se gîndească de la ce înălţime ar putea să cadă.

– Mai eşti acolo, Jordie?

Tonul ironic al vocii lui veni de la o distanţă nu prea mare.

– Unde să mă duc?

Aidoma ameninţării lui că va sări în loc să folosească pistolul, autoironia îi spuse destule Amandei. Amanda voia să creadă că Jordie înţelesese că era pe punctul de a face o prostie, dar nu ştia cum s-o îndrepte. Continuă să urce folosind un picior, apoi pe celălalt, pînă simţi că mîinile ei pipăiau în gol. Avea un vid în stomac. O fracţiune de secundă simţi pămîntul învîrtindu-se în juru-i. Se poate să fi scos un sunet tînguitor, dar răpăitul ploii îl acoperi.

– Eşti nebună! strigă Jordie.

Urcînd încă o treaptă, Amanda răspunse cu glas ascuţit:

– Şi eu, dar şi tu. Amîndoi. Înconjurînd cu braţele ultimul cerc de pietre, îşi adusese picioarele suficient de sus încît să se poată apleca peste acel ultim rînd şi să şi le odihnească, dar, pentru numele lui Dumnezeu, în clipa următoare se blocă. Genunchii îi tremurau. Stomacul i se strînsese. Îşi zise că şi-a pierdut minţile ca să poată ajunge acolo.

Se pare că Jordie simţise panica din glasul ei, pentru că spuse:

– Este o margine mai jos pe care se poate sta, pe partea interioară.

Amanda aruncă un picior peste zid şi bîjbîi – mai jos, şi mai jos – pînă ce atinse marginea respectivă. Nu părea prea lată, însă era solidă. Cu mare atenţie, lăsă şi celălalt picior să

alunece peste margine. Stătu un minut nemişcată, aplecată peste margine. Apoi, tiptil, dibui la stînga şi la dreapta pînă îl atinse pe Jordie.

Era ud leoarcă. În ciuda luminii slabe, Amanda putea vedea foarte bine că el nu mai avea arma în mînă. Se simţi uşurată, dar vizibilitatea era atît de slabă acum încît nu mai distingea nimic sub turn. Imaginîndu-şi că se aflau la doar un metru de pămînt, trecu un picior cu mare grijă peste parapet şi încălecă pe zid.

– Graham are să mă omoare, spuse ea – primul gînd care îi trecu prin minte. Pietrele astea sînt nesigure. Nu-mi plac lucrurile nesigure. Cu un ultim efort, întrebă: Unde este arma?

Jordie nu răspunse.

– Nu vreau să se descarce din întîmplare.

– Ştiu să o folosesc.

– Nu mă îndoiesc, răspunse ea. Ceea ce voia să spună era că orice tîmpit ar fi ştiut să ţintească spre propria inimă, să apese pe trăgaci şi să ducă gestul pînă la capăt. Nu avea de gînd să-i dea idei.

– N-ar fi trebuit să vii pînă aici.

Se auzi un sunet ca o pocnitură, apoi zgomotul surd al unei pietre în cădere pe o latură a turnului. La gîndul că, dacă ar cădea suficiente pietre sub greutatea lor, turnul s-ar prăbuşi, îngropîndu-i de vii, Amanda spuse pe un ton pe jumătate isteric, jumătate blînd:

– N-am vrut să te simţi singur. Îşi reaşeză mîinile una în faţă şi cealaltă în spate. Nu îi asigurau o stabilitate prea mare în contact cu granitul ud, însă proptindu-se astfel se simţea mai în siguranţă.

– De unde ştii cum mă simt? întrebă Jordie. Nu eşti în locul meu.

– Nu. Dar eu asta fac.

– Citeşti gîndurile oamenilor?

– Simt. Lăsă să treacă un minut, apoi întrebă: Este vorba de Quinn?

Tăcu şi privi în sus prin ploaie şi prin întunericul ce se aşternea cu repeziciune.

– Quinn avea nevoie de ajutor, spuse ea.

– Eu l-am ajutat, murmură Jordie trist. Eu i-am dat votca. Mi-a spus că îi trebuia pentru o petrecere. Mi s-a părut interesant să mă duc. Aşa că i-am spus că tata are o ascunzătoare în pivniţă şi că nu şi-ar da seama dacă lipseşte o sticlă. Am adus una la şcoală.

– Şi de asta te simţi vinovat?

Revărsîndu-şi furia, Jordie spuse:

– Dacă nu i-aş fi dat sticla, nu s-ar fi îmbătat, şi dacă nu s-ar fi îmbătat n-ar fi fost pedepsit, şi atunci nu ar fi existat nici un articol, iar el nu s-ar fi sinucis.

– O, Jordie! Nu a fost doar articolul din ziar. A fost şi altceva.

Înţelegea prea bine ce vrea să spună.

– Părinţii tăi sînt împreună.

– Oarecum. Se ceartă tot timpul. Dacă asta înseamnă să fii împreună cu cineva, nu-mi doresc aşa ceva.

– Toate căsniciile trec prin momente de instabilitate.

O privi. Deşi lumina era slabă, i se citea neîncrederea pe chip.

– Se urăsc.

Amanda nu era străină de toate acestea. Trăise ani lungi de agonie pe fundalul relaţiei părinţilor ei, fără să găsească răspunsurile. Învăţase în cele din urmă să renunţe, cu toate că apelase pentru asta la raţiune, nu la sentimente.

– Indiferent de ce fac părinţii, ei îşi iubesc copiii. Te îndoieşti de asta?

Jordie nu răspunse. Se răsuci însă spre ea furios, şi izbucni:

– Ce a căutat la Gretchen?

De jos se auzi un scîrțîit, un tremur imperceptibil, asemănător cu zgomotul produs de o grămăjoară de pietre rostogolindu-se pe o parte a turnului.

Amanda își ținu respirația, rămase nemișcată, nu scoase o vorbă pînă ce zgomotul se pierdu. Își imagină apoi cum ea și Jordie se prăbușesc din turn, zdrobindu-se de colțurile lui ca niște bolovani.

Unde e Graham? gîndi ea, simțindu-se abandonată acolo. De ce întîrzie atît de mult?

– N-ar fi prima dată cînd o înșală pe mama. Și să nu-mi spui că nu am dreptate. Îi aud certîndu-se. Îți pot da și nume dacă vrei.

– A spus el că s-a dus la Gretchen?

– Nu, dar mama așa crede. Se supără atît de tare încît mă sperie.

Amanda parcă simți un tremur sub ea, șocul imperceptibil produs de reașezarea pietrelor. Simțind că urmează să i se facă greață, spuse:

– Îmi fac griji din cauza pistolului, Jordie. Dacă l-ai pus la curea și se declanșează din întîmplare în momentul în care stîncile astea se vor deplasa din nou, nu vreau să mă gîndesc în cine se va descărca.

– Nu contează.

– Ba contează, insistă ea. Fixîndu-l pe Jordie, deoarece era un punct de referință mai stabil decît întunericul din spatele pleoapelor ei dacă închidea ochii, trase adînc aer în piept. Trebuia să-l țină de vorbă pînă veneau ajutoarele. Cum să te sperie mama ta?

– E cu totul altcineva cînd vorbește cu el. Indiferent de ce ai spune tu, îl urăște, și doar Gretchen este de vină. Ar fi trebuit să plece după ce a murit Ben. Nu avea nici un motiv să rămînă, și dacă tot a rămas, ar fi trebuit să-și vadă de treburile ei, nu să

accepte ca tata, Graham şi Russ să-i facă curte. Dacă ea nu i-ar fi ademenit, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

– Nimic din ce?

– Certurile dintre părinţii mei. Se certau ei şi înainte, dar treburile mergeau bine.

– Este ca şi cum ai spune că Quinn s-a sinucis din cauza articolului din ziar. Ar fi prea simplu.

Jordie şedea acolo cu maxilarul încleştat, părînd să se abţină, doar că vorbele ţîşneau din el.

– Atunci de ce s-a sinucis?

– Era profund tulburat. Nu avea cu cine vorbi. Era prea tensionat pentru a răzbi singur. A fost prea mult pentru el.

– Toţi întîmpină piedici ca să izbutească. Asta este rostul etapelor petrecute în şcoală.

– Nu reuşea să treacă de obstacole ca să ajungă în vîrf.

– Din cauza fraţilor lui?

– Posibil.

– Dar el era în vîrf.

– Îi era greu să se menţină acolo. Din ce în ce mai greu. Voia cu tot dinadinsul să reuşească. Se prefăcea că este încrezător şi sigur pe el, cînd în sinea lui nu era deloc aşa.

Jordie rămase o clipă pe gînduri.

– Aşadar, s-a sinucis pentru că nu era perfect? Atunci cum ar trebui să ne simţim noi, ceilalţi? Noi sîntem şi mai departe de perfecţiune.

– Nici Quinn nu era perfect. Dar îşi dorea atît de mult să fie, încît a ajuns să se simtă neputincios şi să renunţe. Problema lui cea mai mare a fost că slăbiciunea asta l-a secătuit de toate puterile. Dar tu eşti încă puternic, Jordie, tu n-ai renunţat la luptă. Quinn a renunţat. A fost slab.

– Era puternic. N-ar fi putut ajunge ce era dacă n-ar fi fost puternic.

– Şeful clasei? Prim aruncător? Cel mai carismatic? Viaţa

îți oferă o mulțime de alternative, Jordie. Nici una dintre acestea nu presupune să fii puternic. La prima confruntare cu o problemă mai importantă, a dat greş. Moartea nu-i o alegere bună. Nu cînd eşti tînăr şi în putere. Nu atunci cînd ai potențial. Nu atunci cînd oamenii te iubesc.

– Nu-i chiar aşa de simplu, murmură Jordie şi aruncă o privire rapidă spre potecă.

Amanda percepu acelaşi zgomot înfundat de paşi. Cîteva secunde mai tîrziu, razele unor reflectoare se proiectară jos, pe pămînt.

– La naiba! mormăi Jordie.

– *Amanda?* strigă Graham de jos. *Amanda?*

– Sînt aici, sus, răspunse ea.

Brusc, toate reflectoarele se focalizară pe ei, orbindu-i. Instinctiv, Amanda duse mînă la ochi ca să se ferească, însă mişcarea provocă o nouă deplasare a pietrelor. Încleştînd mîinile pe ele, strigă:

– *Lăsați jos lumina!*

Razele coborîră, alcătuind o rețea luminoasă la nivelul pămîntului.

– Jordie! strigă Karen, vizibil speriată.

Urmă vocea lui Lee:

– Ce faci acolo, Jordie?

– Coboară, îl îndemnă Karen. Putem sta de vorbă. Putem rezolva totul.

Din pădure veni un zgomot şi mai puternic de paşi, apoi o altă voce:

– Echipa e în drum spre noi. Era Russ. Rezistă, Jordie. Acum ajung.

– Amanda este sus, cu el, spuse Graham. Mă duc sus.

– Nu! strigă Amanda. Nu, Gray. E periculos. Au căzut pietre cînd am urcat. Dacă mai cad şi altele, vom fi în primejdie.

– Sînt în primejdie oricum, mormăi Jordie.

Amanda îl prinse de încheietură şi spuse aproape ţipînd:

– Dacă sari tu, cad şi eu. Nu îi păsa că se simţea jignit de faţă cu toţi cei pe care-i iubea. Nu îl va lăsa să moară din cauza remuşcărilor. Nu cît se afla sub supravegherea ei.

– Tu nu înţelegi, şopti Jordie răguşit. Nu pot să cobor. Mă vor ucide acum, cînd ştiu ce am făcut.

– Votca? Nimeni nu te va învinui pentru asta. Nu l-ai obligat pe Quinn să o bea.

– Lasă vodca, spuse panicat. La Gretchen mă refer.

Pe dată, mintea Amandei începu să facă legăturile.

– Tabloul!

– Da, şuieră Jordie. Nu suport tabloul ăla. Nu o pot suferi pe ea. Vreau să plece. Părinţii mei ar fi liniştiţi dacă ea ar pleca.

Nu era atît de simplu. Amanda cunoştea consecinţele suspiciunii nemotivate pentru relaţia ei şi cu Graham. În cazul familiei Cotter, la fel. Lee avea o relaţie extraconjugală, dacă nu cu Gretchen, atunci cu altcineva. Căsnicia lui mersese rău chiar dinainte să apară Gretchen. Erau puţine şanse să se refacă după plecarea ei.

Cînd se auziră alte pietre căzînd, Amanda le simţi deplasîndu-se şi pe cele de sub ea. Îi crescu pulsul. Aşteptă o nouă mişcare, dar nu se mai întîmplă nimic.

Jos, Graham înjura.

– Are dreptate, îi spunea Russ, vocea lui abia ajungînd pînă sus la ei. Rămîi aici. Este periculos.

– Gray? strigă Amanda.

– E în regulă, mormăi el, dar Amanda îşi îndreptă din nou atenţia spre Jordie.

– N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut, murmură el la fel de disperat. Eram îngrozitor de supărat şi telefoanele nu reuşeau să o sperie.

– Telefoane?

– Numai ca să o sperii, dar n-am reuşit. A fost o prostie din partea mea. O prostie!

Îi simțea încordarea trupului prin încheietura mîinii. Tremura uşor.

– Nu a fost prostie. Mai degrabă supărare. Dar e firesc să fii aşa. Ai tot dreptul să fii furios, deşi nu pe Gretchen. Poți fi supărat pe părinții tăi, pentru că se ceartă încercînd să rezolve anumite probleme, şi asta te întristează. Am trecut şi eu prin ce treci tu. Cu părinții mei. Ştiu cum este. Îmi repetam că nu pot spune nimic, pentru că n-aş face decît să agravez lucrurile. Aşa că m-am închis în mine şi am devenit tăcută şi capricioasă, ceea ce i-a făcut pe ei şi mai nefericiți, iar pe mine mai furioasă. Au trecut ani pînă să-mi dau seama că am dreptul să fiu furioasă – mi-au trebuit ani întregi ca să-mi îngădui să fiu furioasă.

Jordie o asculta cu atenție.

– Şi apoi?

– Mi-am exprimat nemulțumirea. Am spus ce gîndeam.

– Şi s-au ameliorat?

– Nu. Dar m-am simțit mai bine.

Cei de jos se agitau, mai multe proiectoare aruncau lumină, mai veneau şi alți oameni.

– Jumătate din oraş este aici, spuse Jordie înspăimîntat.

– Ba nu. Cred că sînt doar patru oameni. Destui ca să aducă o scară cu care să ajungă pînă la noi.

– Va apărea în ziar, la fel ca întîmplarea cu Quinn.

– Ei nu ştiu decît că noi am urcat pînă aici şi n-am mai putut coborî.

– Eu nu cobor. Nu pot. Ştiu că agenții de asigurări au fost la Gretchen. Dacă nu vin să mă caute, o va face poliția.

Uşurată că îi venise ceva în ajutor, Amanda vorbi mai calm:

– Ba nu. O vom scoate noi la capăt.

– Adică o s-o convingem pe Gretchen să uite că tabloul ei a fost distrus? insinuă Jordie cu un surîs batjocoritor.

– Nu. Dar probabil că ea va înțelege ce s-a întîmplat cu tine şi de ce.

– Poliția s-a implicat deja.

– Nu o va face dacă ea refuză să depună plîngere.

Jordie răsuflă anevoie.

– Prin urmare, nu trebuie decît să le răspund părinților mei.

– Şi ei nu vor avea nimic de reproşat? Gîndeşte-te, Jordie. Gîndeşte ce ai simțit tu în povestea cu votca şi cu Quinn. Părinții tăi vor gîndi la fel după ce le va trece supărarea. Trebuie să vorbeşti cu ei. Trebuie să le spui ce simți. Dă-le o mînă de ajutor, Jordie. Gîndeşte-te la asta o clipă.

De jos se auzeau glasuri, hîrşîitul aluminiului pe pietre, scara derulîndu-se. Simțiră o zgîlțîitură, un hîrşîit, alte zgîlțîituri şi sunete stridente, pînă ce capătul scării se sprijini de pietrele de pe partea opusă lui Jordie. Amanda îşi ținu respirația, aşteptînd ca vîrful turnului să se prăbuşească spre interior sub greutatea ei. Dar acesta rezistă.

– Nu are de ce să-ți fie ruşine, Jordie, strigă Karen. Absolut deloc. Nu e vina ta dacă se întîmplă anumite lucruri din cînd în cînd.

– Toți facem greşeli, spuse Lee.

Dar se auzi şi vocea lui Graham, mult mai liniştitoare şi mai hotărîtă, strigînd-o pe Amanda:

– Rezistă, iubito. Ajung acum la tine.

Prin ploaie, simți lacrimile curgîndu-i pe obraji, dar nu era timpul să se lase purtată de emoții. Primii oameni din echipa de salvare ajunseră sus.

– Eu ce fac? o întrebă Jordie pe Amanda.

– Părinții tăi te iubesc, spuse ea, ținîndu-l cît putea de strîns de încheietura mîinii.

Scara scîrțîi; scripeții de întindere scoaseră un sunet dogit.

– Ai să le spui că am stat de vorba la şcoală? o mai întrebă Jordie repede.

– Nu, răspunse Amanda, simțind nevoia să lămurească lucrurile înainte de a fi prea tîrziu. Ți-am spus că e confidențial. În plus, mi-ai spus mai multe aici, sus, decît acolo. Sînt lucruri pe care trebuie să le discuți cu părinții tăi.

– Despre Gretchen? Or să se supere ca naiba.

– Nu şi dacă le spui de ce. Nu şi dacă le explici.

– Ție îți este uşor să spui.

Da, îi era. Atunci îşi dădu seama, cînd toți erau acolo să o ajute, că nu procedase prea bine destăinuindu-şi gîndurile şi sentimentele. Vorbise mai mult decît trebuia.

– Este cel mai bun lucru pe care ai putea să-l faci, zise ea. Ar fi cel mai matur gest din partea ta. Dîndu-i drumul la încheietură, îl apucă de bărbie şi îi ridică fața spre ea: Eşti puternic. Eşti un luptător. Un supraviețuitor. Poți trece peste asta, Jordie. Ştiu că poți. Se uită fix în ochii lui pînă se auzi vocea unui bărbat cam de la un metru depărtare:

– Jordie, am să te apuc de picior ca să ți-l fixez pe scară.

Jordie începu să dea din cap, însă Amanda îl strînse mai tare de bărbie:

– Da, şopti ea cu hotărîre. Quinn a fost un laş. Tu nu eşti. Arată-le asta, Jordie. Te rog să le demonstrezi acest lucru.

O clipă păru că ar vrea să o contrazică. Dar în clipa următoare păru să răsufle resemnat. Nici măcar nu încuviință, dar ea îi citi acceptarea în privire. Eliberîndu-i bărbia, îl sprijni de braț pînă ce ajunse cu ambele picioare pe scară. Îi mai aruncă o ultimă privire.

– Du-te, spuse ea. Vin şi eu imediat după tine.

Văzu pe cineva din echipa de salvare chiar în spatele lui Jordie, suficient de aproape ca băiatul să nu poată nici cădea, nici sări. Amîndoi coborîră întîi o treaptă, apoi încă una. Amanda îi văzu jos. Apoi se depărtară de turn. Atunci se auziră pietrele prăbuşindu-se şi simți o zguduitură puternică.

17

După o fracțiune de secundă, în timp ce aluneca pe bucata lucioasă de granit, Amanda avu în minte imaginea lui Graham stînd sub ea şi durerea lui inimaginabilă uitîndu-se la ea cum moare.

Dar nu muri. Cu inima bătîndu-i să-i sară din piept, reuşi să rețină piatra. Auzea zarva de sub ea. Dură ceva pînă i se limpezi mintea ca să poată privi în jos prin mănunchiul de grinzi luminate şi să se întrebe ce făcea Jordie. Nu vedea scara.

– Cum se simte? strigă ea.

– Bine, îl auzi pe Graham mai aproape decît ar fi crezut.

– Gray! țipă.

– Sînt pe scară, mai jos, în spatele tău, iubito. Ai pățit ceva?

– Nu, sînt doar speriată.

– Va trebui să te laşi să aluneci înapoi, pe locul dinainte.

– E primejdios. Pietrele sînt detaşate.

Glasul lui se auzi acum mai aproape:

– Nu avem de ales. Şi strigă în jos: Puneți lumina pe ea ca să o pot vedea. Apoi i se adresă ei, mai blînd: Acum, mişcă-te încet. Aşa, iubito. Gata.

Disperată să ajungă la el, unde era mai sigur, se trase puțin în spate. Nu se uita decît la propriile mîini, ude de o transpirație rece de frică.

– Coboară în continuare, o ademeni Graham destul de aproape în spatele ei. Nu te opri.

Simți mîna lui pe picior, ghidînd-o atent.

– Cu grijă. Încă puțin. Îți pun piciorul pe treapta de sus.

Apleacă-te acum, scumpo şi lasă-ţi şi celălalt picior. Uşor. Gata. Ştiam eu că poţi.

Îl ascultă, recunoscătoare că o ajută. Lăcrima uşor, tremurînd toată, simţindu-se obosită, slăbită şi speriată, acum şi pentru Graham. Cînd ea ajunse cu ambele picioare pe scară, o îndrumă pas cu pas pînă cînd o acoperi cu trupul lui. Doar atunci avu curajul să renunţe la priza pe piatra de granit ca să se agaţe de marginea scării.

Graham se lipi de ea şi îşi cuibări bărbia în curbura umărului ei. O ţinu aşa, nemişcată, destul de mult timp.

– Ssst! Nu plînge, Mandy. Acum ne dăm jos.

Temîndu-se că la cea mai mică mişcare s-ar prăbuşi mai multe pietre, coborîră cu grijă, treaptă cu treaptă. Scara se lărgi cînd ajunseră pe lungimea următoare, şi se mai lărgi iarăşi ceva mai jos, dar Amanda era conştientă doar de Graham care îi vorbea lîngă ureche. Nici măcar nu auzea cuvintele, doar glasul. Aşa reuşi să mai mişte picioarele şi să-şi menţină propria greutate pînă cînd atinseră pămîntul şi el o luă în braţe. O duse aşa pînă la marginea luminişului, departe de turn şi de lumea strînsă în jur. Prăbuşindu-se pe pămîntul ud, o înveli în haina lui de ploaie şi o strînse la piept, legănînd-o, ţinînd-o în braţele care îi tremurau.

Amanda nu se mişcă. Era prea obosită, prea fericită. Ploaia nu mai conta din moment ce erau deja uzi leoarcă. Cuvintele erau inutile.

La un moment dat, Russ veni să le spună că Jordie îşi rupsese un picior în ultima căzătură, dar din fericire doar atît. Mai tîrziu veni iar să-i informeze că îl puseseră pe o targă şi îl luau de acolo. Mai veni o ultimă oară să-i întrebe dacă aveau nevoie de ajutor.

Atunci Graham o ridică pe Amanda în picioare. Nu aveau nevoie de ajutor. Erau bine.

„Bine e un fel de a spune“, gîndi Amanda. Jordie era în

siguranță; preîntîmpinaseră o tragedie. Amanda știa cine distrusese tablourile și, cu toate că nu știa cine făcuse un copil cu Gretchen, știa sigur cine nu era vinovat. Și acela era Graham. Stînd cu el acum, aproape de inima lui și la adăpostul brațelor sale, fu convinsă de asta.

Mai mult, pe cînd se întorceau prin pădure, simți din nou legătura sufletească care o legase de Graham la început. Simți revenind și atracția care se pierduse în laboratorul cu culturi de țesuturi, grupe de sînge, teste și medicamente. Simți bătăile inimii și fiorul care-i trecea prin oase înainte ca relația lor să se deterioreze. Era bine să stea lipită de corpul lui Graham și să se lase iar învăluită de căldura lui.

Cînd ieșiră din pădure, echipa de salvare îl ducea pe Jordie la spital. O voce interioară o îndemna pe Amanda să vadă cine s-a dus cu el, cine a rămas cu ceilalți copii, cum se simțeau ei.

O ignoră. Graham îi umplea sufletul, îi stăpînea simțurile. Suprimă egoist orice alt gînd.

De cum intrară în bucătărie și închiseră ușa, Graham o ridică și o așeză pe masă, apoi îi cuprinse fața în mîini. Sărutul lui era pătimaș și grăbit. Amanda îl savură, agățîndu-se de gîtul lui, apoi de umeri.

– Te iubesc, murmură el, coborînd cu gura pe gîtul ei. În același timp îi desfăcu nasturele de la blugi și trase de fermoar. Era ud și se desfăcu greu, dar el nu renunță. Reuși să introducă o mînă înăuntru.

Amanda se înfierbîntă înainte să o atingă, apoi se pierdu în spasme care păreau să nu se mai termine. Încă mai simțea reminiscențe ale plăcerii cînd Graham îi trase pantalonii, apoi și-i scoase și pe ai lui. Era tare și ferm. Amanda simțit o dorință teribilă să-l aibă înăuntrul ei. Penetrarea fu magică, reanimînd fiorii după primul orgasm și pregătind terenul pentru al doilea. Senzațiile lui păreau la fel de intense. O îmbrățișă mai strîns, cu un strigăt de eliberare.

Îl simţi încă tare chiar şi după ce zvîcnirile încetaseră. Trecîndu-şi degetele prin părul ei, o sărută încă o dată, iar pentru Amanda gestul lui era ca o reunire. Îi era dor să-i simtă buzele apăsate peste gura ei, îi era dor de urma gurii lui pe gît. Simţi cum el îi scotea jerseul şi sutienul, dezvelindu-i sînii. Scoase un ţipăt ascuţit cînd el îi prinse sfîrcul între buze şi, cuprinsă de un val de căldură, se arcui în jos, se împinse mai aproape de el.

Graham o luă de la capăt, mişcîndu-se înăuntrul ei şi mîngîind-o cu mîinile. Terminară încă o dată la cîteva secunde unul de celălalt.

Deznodămîntul fu mai calm de data asta, o revenire mai lentă, o îmbrăţişare mai lungă.

– Ţi-e frig? şopti el răguşit.

Amanda negă dînd din cap.

– Dar eşti udă.

Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui.

– Usucă-mă, îi şopti ea.

Cînd lucrurile se mai liniştiră puţin, se duse la o fereastră mai retrasă şi o sună. Răspunse la primul apel. Aştepta.

– Nu pot veni în seara asta, spuse el.

Tăcu o clipă, apoi îi răspunse dezamăgită:

– Deloc?

– Nu. Au nevoie de mine aici. Nu pot să scap nicicum.

– Ai spus că nu o să se întîmple niciodată aşa ceva.

– Şi am mai spus că sînt într-o situaţie delicată, şi asta atunci. Acum e chiar mai complicat.

– De ce?

– S-a întîmplat ceva.

– Ce s-a întîmplat?

Îşi trecu mîna prin păr. Era destul de istovit şi nu avea chef să intre în detalii.

– Sîntem toţi traumatizaţi. Acum încerc să refac lucrurile. E important.

– Credeam că sînt importantă.

– Eşti importantă, spuse el, apoi, pentru că trupul lui nu reacţionă gîndindu-se la ea, se simţi vinovat şi vorbi mai blînd: Am mai discutat despre asta, bombonica mea. *Eşti* importantă. Dar trebuie să luăm lucrurile pe rînd.

– Nu mai e timp. Dacă mai durează încă pe atît, se va naşte copilul.

– Nu mă presa. Nu în seara asta. Sînt prea obosit.

– Eu simt presiunea. Nu ar trebuie să simţi şi tu la fel?

Ar fi vrut să spună că nu. Ar fi vrut să o ameninţe că va nega că ar fi copilul lui dacă nu se potoleşte. La naiba, nici măcar nu era convins că *era* copilul lui. Fusese doar un număr fierbinte. Partidele rapide erau specialitatea ei.

Dar după tot ce se întîmplase în seara asta, nu avea chef de ameninţări. Frica era un sedativ puternic, iar el se simţea neputincios.

– Te sun mîine, îi spuse.

– De unde ştiu că o vei face? întrebă ea într-un fel care ar fi întors complet situaţia dacă i-ar fi păsat de ea atunci, dar nu-i păsa. Nu putea fi prins cu forţa în ceva ce nu-i convenea. Dacă nu era copilul lui, nu-i datora nimic.

– Uite ce-i, nu am de gînd să-ţi răspund. Nu pot vorbi acum. Asta e, şi gata. Închizînd telefonul, se întoarse cu spatele la fereastră şi reveni la gîndurile despre casă.

Georgia plănuise să fie acasă la timp pentru cină, dar avionul avea întîrziere. Totuşi, abia deschisese telefonul mobil şi coborîse din avion cînd o sună Russ. Rămase pironită în terminal în timp ce el îi explica ce se întîmplase. După ce trecu spaima de început, se urni din loc, mergînd din ce în ce mai repede, fără să realizeze în ce direcţie. Dacă la aterizarea avionului mai

avea mici îndoieli cu privire la ce voia să facă, acum dispăruseră cu totul.

Voia să fie acasă.

Karen ar fi rămas la spital, dar își făcea griji pentru ceilalți copii. Allison îi băgase în pat cînd ajunsese acasă, dar erau treji și trebuia să-i liniștească cineva. Vorbi cu ei, îi acoperi bine și le dădu un pupic de noapte bună. Apoi coborî în bucătărie și sună la numărul de lîngă patul lui Jordie.

Răspunse Lee.

– Alo?

– Eu sînt. Ce face?

– Binișor. Stai puțin.

Urmă un moment de liniște pînă îi pasă telefonul lui Jordie care zise cu o voce slăbită:

– Bună.

– Ce-ți mai face piciorul? întrebă ea cu o voce care voia să sune cît mai optimist.

– E bine.

– Te doare?

– Da.

– Nu ți-au dat nimic pentru durere?

– Ba da.

– E bine. Probabil că ești obosit.

– Puțin.

– Jordie? Nu știa de unde să înceapă, avea atîtea de spus.

– Mîine dimineață sînt acasă, spuse Jordie, întrerupînd scurt discuția înainte să înceapă. Karen nu știa dacă nu voia să vorbească fiindcă era obosit, sau avea dureri, sau era supărat – sau pur și simplu pentru că era Jordie – sau poate pentru că era Lee acolo.

– Știu, scumpule, răspunse ea. Voi veni să te iau. Voiam doar să știi că te iubesc.

I se umplură ochii de lacrimi. Era fiul lor şi, cu toate că se purtase urît, se gîndi că nici ea şi Lee nu erau mai buni. Să ţii familia unită era ceva, dar să faci asta cu preţul liniştii copiilor, era altceva.

– Ştiu, mamă, şopti el pierdut. Şi eu.

– Trebuie să vorbim, zise Amanda în şoaptă ceva mai tîrziu. Ea şi Graham făcuseră dragoste sub duş şi mai apoi în pat. Stătea acum întinsă, cu obrazul sprijinit de umărul lui, cu mîna pe pieptul lui, cu pîntecele în dreptul taliei lui şi un picior încolăcit peste al lui.

– Mai tîrziu, şopti el, abia mişcînd buzele. Ţinea ochii închişi, cu genele negre lăsate pe pielea bronzată.

– Asta e cheia problemelor. Nu am mai vorbit de mult.

– Din alte motive, murmură el schiţînd un zîmbet.

Se mişcă atît cît să-i sărute vîrful degetelor, dar asta era tot ce mai putea face. Pieptul lui se ridica şi cobora cu mişcări sănătoase, dar membrele zăceau lungi şi inerte.

– Ce ne-a făcut să nu mai vorbim? întrebă ea.

Era tăcut de atîta vreme, imobil de atîta vreme, încît se întrebă dacă nu era pe cale să adoarmă. Aşa era de fiecare dată cînd făceau dragoste. Nu şi ea. Sexul o stimula. Chiar şi acum, cînd ar fi trebuit să fie extenuată dupa aventura prin care trecuse cu Jordie, era trează de-a binelea.

– Viaţa, murmură el.

– Ce e cu viaţa?

– Ne-a ieşit în cale. Ne-a luat valul. Au intervenit şi altele între noi. Trase adînc aer în piept, întoarse capul pe pernă şi deschise ochii spre ea. Răspunsul la întrebarea ta? Te vreau pe tine. Dacă nu putem avea un copil pe cale naturală, mai sînt şi alte posibilităţi.

Amanda îi cercetă privirea. Era directă. În toată goliciunea ei, i se păru de o reală onestitate.

Întinse brațul, iar ea își puse o ureche în dreptul inimii lui, încercînd să-și sincronizeze respirația cu a lui.

– Și dacă mai intervin și altele între noi?

– Le vom opri.

– Dacă acum nu ne-am dat seama, cum vom ști data viitoare?

– Vom ști pentru că am mai trecut prin astfel de situații. Asta a fost prima noastră ceartă, prima încercare reală.

– Îmi pare rău că am zis că ar fi fost ceva între tine și Gretchen. Dar era brusc însărcinată, iar eu nu, și tu ai făcut planul ăla superb de amenajare chiar în perioada cînd a conceput copilul. Constatînd că el nu răspunde, ridică privirea. Închisese din nou ochii. Cine crezi că e tatăl?

– Nu știu, șopti el.

– Crezi că e Lee?

– Hmm.

Răspunsul lui însemna: „posibil". Amanda știa asta. Începu să facă conexiunile din perspectiva discuției cu Jordie sus, pe turn.

– Dacă ar fi Lee, ar putea să o controleze. Ar împiedica-o să-l învinuiască pe Jordie că a distrus tabloul. Crezi că ar face-o?

Gretchen așteptă pînă marți dimineață ca să sune. Știa numărul pe din afară. Cu toate că îl sunase pe Oliver Deeds doar de cîteva ori, se uitase de nenumărate ori la numărul lui de telefon în lunile îngrozitoare care urmaseră după moartea lui Ben. Atunci o sprijinise. Păstra numărul lui lîngă cel de la poliția locală. Apelase la el în situații în care nu știuse să se descurce, fusese o sursă de stabilitate, așa cum își dorise și Ben. Bineînțeles, Ben nu putea să anticipeze vehemența cu care reacționaseră fiii săi în urma testamentului și felul în care Oliver fusese imediat tras în direcții diferite.

– Fillham and Marcus, se auzi vocea recepționerei.

– Cu Oliver Deeds, vă rog.

– Îmi puteți spune pe cine să anunț?

– Gretchen Tannenwald. Trase adînc aer în piept şi aşteptă.

Oliver răspunse prompt, în felul lui caracteristic. Specialitatea lui erau proprietățile. Un om cu stiloul şi hîrtia la îndemînă, care trăia şi acționa pentru contracte şi formulare.

– Gretchen?

– Da, zise ea, grăbindu-se să debiteze discursul pe care şi-l pregătise, străduindu-se să pară cît mai stăpînă pe sine şi puternică. Nu o să-ți răpesc mult timp. Voiam să-ți spun că am aflat cine mi-a distrus tablourile. Îl cunosc, aşa că nu voi face plîngere. Ți-aş fi recunoscătoare dacă ai transmite asta companiei de asigurări şi lui David şi Alan.

Urmă o pauză. Apoi Oliver întrebă:

– Vrei să spui că renunți la dreptul la asigurare?

– Nu am depus nici o plîngere. Nu i-am sunat. Tu ai făcut asta.

– Banii ți se cuvin.

– La ce mi-ar folosi banii dacă nu pot înlocui tabloul?

– Banii sînt bani. Aştepți un copil. Nu-ți trebuie bani pentru asta?

– Nu.

– Ştii că te voi ajuta.

– *Nu.*

Oliver tăcu. Ea ar fi vrut să creadă că l-a surprins. Dar el o cunoştea mai bine decît fiii lui Ben. Ar fi trebuit să ştie că nu banii o interesau.

– Şi cine a tăiat tabloul? întrebă el.

– Nu contează.

– E cineva cu care te vezi?

– Sînt însărcinată. Nu ies cu nimeni.

– O, mă întrebam şi eu. Gretchen!

– Asta e tot. Am vrut doar să te anunț. La revedere, Oliver.

*

Graham era încă în pat şi era aproape amiază. Nu-şi mai amintea de cînd nu mai stătuse atît în pat. Bineînţeles, nu-şi mai amintea nici cînd făcuseră ultima dată dragoste atît de mult, şi încă nu se terminase. Întorcînd capul pe pernă, văzu buclele blonde ale Amandei în dezordine la cîţiva centimetri de el. Spatele şi fesele goale erau lipite de el. Avea braţul amorţit acolo unde fusese obrazul ei, dar cam aici se oprea amorţeala lui. Ţinînd-o aşa aproape, se simţi străbătut de un fior de excitaţie.

La serviciu spuseseră că sînt bolnavi. Amîndoi. Nu era prima dată, dar trecuseră ani de cînd nu o mai făcuseră.

Întorcîndu-se pe o parte, o lipi de el cu un suspin satisfăcut. Descătuşarea de mai înainte epuizase partea animalică a pasiunii. Ceea ce simţea acum era plăcerea mai lentă a focului mocnit, invazia sîngelui cald în vintre.

Amanda trase aer în piept, îşi ţinu răsuflarea, se uită peste umăr, se întoarse.

– Bună, zise cu un suspin somnoros care se termină cu un zîmbet.

– Bună, îi răspunse şi o sărută pe nas.

– Mmm. Nu m-ai mai sărutat pe nas de luni de zile.

– Nu ai mai arătat atît de drăguţă de luni de zile. Parcă avea douăzeci de ani. Nu că era atras de femeile mai tinere. Ei, poate că era. Dar e sigur că îi plăcea prospeţimea Amandei.

Visătoare, ea închise ochii. Cîteva secunde mai tîrziu îi deschise brusc.

– Ai sunat la familia Cotter?

– Da. Am sunat mai devreme. Jordie e bine. A rămas la spital peste noapte. Cred că vor să-l vadă cineva în dimineaţa asta.

– Să-l vadă cineva. Un psihiatru?

– Aşa mi s-a părut.

– Karen sau Lee?

– Karen. Lee nu era acasă. Poate că făcea programarea.

– Sau era plecat să-şi facă de cap pe undeva.

– Era destul de supărat. Nu s-a prefăcut cît timp voi doi erați sus, pe turn.

Văzînd că-şi ține respirația, înțelese că îşi amintea. Nu-şi imagina să fi fost mai îngrozitor pentru ea decît fusese pentru el. Primul impuls, văzînd-o acolo sus, fusese de furie. Dar nu durase. Ea rămăsese cu Jordie, iar el alergase după ajutor. Ştiuse ce-i trebuia lui Jordie.

– Te-ai descurcat bine, spuse el tandru.

Răsuflă uşurată.

– A fost ... ca o izbăvire.

Îl scărpină în barbă cu vîrful degetelor apoi, întinzînd palma, îi trecu degetul mare peste gură.

– Karen şi Lee trebuie să ia o decizie.

– Aşa şi noi, spuse el, pentru că nu voia să discute despre Karen şi Lee. De fapt, nu prea voia să discute prea mult – dorea doar partea pătimaşă, iresponsabilă şi senină. Era deconectant. Nu se mai distraseră aşa de mult timp. Îi lipsise. Mi-e foame, spuse apoi. Avem ceva bun prin casă?

– De fapt, spuse ea gînditoare, ai posibilitatea să alegi mai multe antreuri. Există pui, cotlet şi eu. Dacă preferi pui sau cotlet, va trebui să le decongelez. Eu sînt gata caldă.

Rostogolindu-se peste ea, Graham se convinse că era gata. Era deja în ea cînd sună telefonul. Îl lăsară să sune.

Georgia închise telefonul îngrijorată.

– Oare sînt bine?

– Sînt bine, zise Russ. Ai încredere în mine. Sînt bine. Şi nu te duce să le suni la uşă. Au nevoie de ceva timp pentru ei. Ai înțelege dacă ai fi fost aici ieri-seară. Măi să fie, chiar a fost o scenă de groază.

Georgia ajunsese de-abia la zece acasă şi pînă atunci toată drama se consumase. Cel puțin cea din pădure. Cea care avea legătură cu viitorul Beet Beer era pe cale să înceapă.

Sună telefonul. Văzînd numărul avocatului ei, răspunse:

– Da, Sam.

– Sînt de neclintit, spuse el. Faci şi tu parte din tîrg. Vor să mai rămîi încă doi ani. Chiar vor să-ți facă oferta asta.

– Doi în loc de trei.

– E ceva. Şi măgulitor – incontestabil.

– Măgulirea nu mă ajută cu nimic cînd sînt la trei ore de zbor cu avionul şi copiii mei au nevoie de mine, zise Georgia, masîndu-şi muşchii inferiori ai spatelui. Era obosită – obosită să tot facă şi să desfacă bagaje, obosită să care genți prin aeroporturi şi să alerge de la o poartă la alta ca să prindă zboruri de legătură şi să se strecoare printre alți doi pasageri cînd singurul loc liber pe care îl găsea era la mijloc – şi toate astea pe lîngă extenuarea emoțională, tensiunea în care stătea întrebîndu-se ce se petrecea acasă, discuțiile la telefon cu Allison care se maturiza prea repede, şi Tommy, care urma să fie şi el la fel în curînd – iar pe lîngă toate astea erau Russ şi nevoile sale, şi nevoile ei, şi teama de ce s-ar întîmpla dacă se tot despărțeau aşa întruna. Nici în visele ei cele mai nebune nu şi-ar fi imaginat că va sta aici ca să ia o decizie majoră pentru afacerile ei în timp ce soțul ei iubit şi îngăduitor căuta prin coşul de rufe proaspăt scoase din uscător şosetele de fotbal ale lui Tommy – cu dungi roşii şi albe, mai puțin talpa, care era tot timpul gri de la mizeria adunată în timpul jocurilor, şi care s-ar curăța bine doar dacă ar înnălbi-o. Întrebarea era dacă aveau înălbitor în casă. În cămară erau cartoane de Beet Beer. Dar Clorox?

Începu să rîdă. Nu ştia ce altceva ar putea face.

Russ se uită la ea mirat.

Sam spuse:

– Nu am sesizat poanta.

Geogia îşi puse palma pe faţă şi zise:

– Nu era nici o glumă. Lăsînd mîna jos, trase o gură de aer ridicînd umerii şi reluă discuţia : Prin urmare, spuse în telefon, uitîndu-se la Russ care o privea năucit, iată cum stau lucrurile. Vreau să pot merge la piaţă, să cumpăr înnălbitor şi să curăţ şosetele copiilor. E aşa de grav?

– Nu. Dar nu ştiu cum se traduce în limbaj oficial, spuse Sam.

– Asta e partea uşoară, zise Georgia, calmă. Răspunsul este *NU*. Nu semnăm nimic dacă asta înseamnă să stau iar pe drumuri. Voi lucra de aici. Pot fi contactată prin telefon. Dar am terminat cu călătoriile.

– Asta poate duce la anularea afacerii.

– Atunci facem alta, spuse ea. Vreau să mă retrag.

Vineri de dimineaţă, cînd Amanda plecă la lucru, se simţea la fel de puternică precum Georgia. Ziua petrecută cu Graham o revigorase, în special pentru felul în care decurseseră lucrurile. Nu fusese o zi intelectuală. Nu intraseră în discuţii profunde despre încredere şi nu puseseră pe tapet problema suspiciunii, nici problema familiei lui Graham şi, pe lîngă faptul că Graham nici nu menţionase acest aspect, evitaseră să discute despre copii.

Fusese o zi ... trupească. Nu se osteniră să se îmbrace pentru că nu ieşiseră prea mult din dormitor. Ascultaseră de două ori mesajele de pe robot, dar nu răspunseseră la nici un apel. Se sărutaseră. Se atinseseră. Făcuseră dragoste de atîtea ori că nu mai ştia numărul, şi stătuseră unul lîngă altul ore în şir tăcuţi, somnoroşi. Făcuseră duş împreună. Încălziseră pizza din frigider şi mîncaseră în pat. Dansaseră pe Doc Watson, frecîndu-se unul de celălalt, goi-goluţi.

Făcuseră sex la fel de inocent, de spontan ca la început. Totul era iarăşi nou şi pur fizic. Pasiunea ştersese tot ce îi

despărțise în ultima vreme. Erau doar ei doi, trupurile din nou la unison. Era un nou început.

O evadare incredibilă din lume – şi Amanda ar fi luat-o de la capăt în dimineața asta fără să ezite dacă nu ar fi trezit-o vocea rațiunii. Trebuia să recupereze întîlniri şi telefoane; Graham avea şi el treburile lui. Îi aştepta un întreg sfîrşit de săptămînă, aşa că o singură zi de muncă părea în regulă.

Cu toate astea, o întrerupse constant. Îi trimise e-mail-uri din oră în oră, o sună de două ori înainte de prînz şi de două ori după, şi cînd se întoarse acasă de la şcoală, o aştepta în prag cu bagajele făcute.

13

Timp de o secundă o năpădi o groază irațională. Dar văzu zîmbetul lui – nu era zîmbetul impertinent O'Leary, ci un zîmbet mai intim, gen Graham – şi încrederea îi reveni. Îi dădu voie să se ducă la baie. Dar numai atît. În cinci minute erau în camioneta lui şi se îndreptau spre nord.

Hanul se numea Frog Hollow. Se afla în orăşelul Panama, în partea de nord a Vermontului, şi în ciuda noutății, avea deja „faimă". Fiecare cameră era altfel decît cealaltă, dar toate aveau o temă comună, broaştele de pluş. Peisajul era luxuriant, cu un lac într-o parte şi un traseu montan în cealaltă. Exista un mic magazin de țară chiar peste stradă. Pe lîngă dulciuri de tot felul, aveau şi Almond Joys pe care le puteai mînca dintr-o înghițitură.

Pentru o astfel de evadare, Amanda nu-şi putea imagina ceva mai minunat. Se putea plînge doar de două lucruri. Primul, uşor atenuat de calitatea de cinci stele a meniului, era că nu se

servea masa în cameră, ceea ce însemna că trebuia să se îmbrace şi să iasă. Al doilea, care o irita pentru că îi distrăgea atenția, era Graham care emitea un *interrrrzis* gutural de fiecare dată cînd atingea un subiect mai serios.

Făcu aşa cînd ea vorbi despre Quinn.

– *Interrrrzis*, spuse el.

– Nu e politicos, încercase ea să-l pună la punct, cu toate că mai înviora puțin situația.

Făcu aşa din nou cînd vorbeau despre cît de mult le plăcea ce făceau şi cît de uşor era astfel să se îngroape în muncă dacă lucrurile erau mai încordate acasă.

– *Interrrrzis*.

Repetase manevra cînd discutaseră despre familia lui.

– *Interrrrzis*.

– Lor le-ai făcut aşa? întrebase ea ridicînd o sprînceană.

Şi mai făcuse aşa încă o dată cînd, venind vorba de Gretchen, Amanda făcu presupuneri cine, dacă nu Lee, ar fi tatăl copilului.

– *Interrrrzis*.

– Nu prea cred, replică ea pe un ton atît de serios, că de data asta izbucni el în rîs. Încercînd să se apere, Amanda insistă:

– E grav, Gray. Copilul ăsta a fost un catalizator pentru multe suspiciuni. Vreau să ştiu cine este tatăl. Tu nu?

Cu mîna în jurul gîtului ei, o luă în brațe.

– Nu vreau să mă gîndesc la asta. Nu este o prioritate acum. Şi nici familia mea, sau munca vreunuia dintre noi, sau Jordie, sau Quinn. De acord, trebuie să discutăm despre lucrurile astea. Nu cred să fi înțeles pe deplin ce ai simțit cînd a murit Quinn, sau cum se simte cineva fără frați să stea într-o casă plină de frați şi surori ca ai mei. Nu înțeleg întrutotul de ce vă simțiți voi amenințate de Gretchen, dar e bine să încerci să lămureşti lucrurile. În concluzie? Nimic din toate astea nu contează acum. Acum noi sîntem importanți. Aspectul ăsta l-am pierdut din

vedere. Verdele ochilor săi deveni mai intens. Ştii ce-mi place cel mai mult la tine?

Amanda dădu din cap, fără să scoată o vorbă.

– Că eşti diferită de tot ce am mai văzut. Nu mai voiam acelaşi lucru mereu, Mandy. Se trase de barbă. Ştii de ce mi-am lăsat barba să crească?

Era o întrebare interesantă. Nu discutaseră niciodată despre asta. Iar ea nu-şi pusese niciodată întrebări în această privință, cu toate că doar Dumnezeu ştia că analiza la sînge tot ce era în jur. Dar acceptase barba lui Graham ca pe un accesoriu estetic.

– În semn de sfidare?

– Mai simplu de atît. Am vrut să arăt altfel decît ei. Am vrut să merg pe alt drum decît ei. Se uită lung în ochii ei. Încă mai vreau.

Amanda îl crezu pe cuvînt. În timpul petrecut la han nu se mai gîndi nici o clipă la cei din familia lui şi la felul în care îl manipulau. Dar momentul de respiro fu scurt. Nici nu porniseră bine spre casă duminică după-amiază cînd sună telefonul mobil al lui Graham. Era Peter, care îl anunța că Dorothy avusese un atac cerebral.

Nu se punea problema să o lase pe Amanda acasă în drum. Nu ar fi acceptat. Dorothy era mama lui Graham şi era o urgență. Voia să fie alături de el.

Graham continuă să conducă, reluînd ruta pe care veniseră vineri, pînă ajunseră în partea de sud a Vermontului, unde intrară pe autostrada care trecea pe la est de Woodley. Veselia şi lipsa de griji dispăruseră încă de la primul apel, dar cu cît se apropiau mai mult, cu atît mai încordat devenea Graham. Îl sună pe Will şi află că Dorothy avusese atacul în zori. De la Joseph află că era conştientă. Malcolm îi mai spuse că o găsise Megan.

Neştiind ce să zică, Amanda tăcu. Nu-i putea spune că Dorothy o să fie bine, fiindcă nu avea o asemenea certitudine.

Tot ce putea face – ceea ce şi făcu – era să-l țină de mînă, amintindu-i astfel că este acolo.

Ajunseră la spital seara devreme. Graham parcă maşina. Aproape alergînd, se grăbiră pe culoar către lift. Mulțumită detaliilor date de MarryAnne, ştiură exact pe unde s-o ia cînd ajunseră la etajul şase, cu toate că, dacă nu ar fi ştiut nimic, ar fi fost greu să nu remarce toată familia O'Leary adunată în dreptul unei camere.

Malcolm veni primul să-i întîmpine cînd erau aproape de uşă.

– E bine. Cam nerăbdătoare, de fapt. Nu vrea să rămînă aici, deşi nu-i nici o şansă să plece pînă nu-i fac un set de teste, şi chiar şi atunci tot va avea nevoie de ajutor. Nu mai are echilibru. Se înclină spre stînga. Doctorii spun că partea asta e puțin afectată.

– Puțin afectată, repetă Graham precaut.

– Puțin afectată, confirmă MarryAnne apropiindu-se de ei. A avut noroc.

Amanda nu trebuia să o iubească pe bolnavă ca să mulțumească Cerului. Simți că şi Graham era mai uşurat.

– Care a fost cauza? întrebă el.

– Nu se ştie, îi răspunse Mac. Pentru asta îi fac testele. Poate fi doar din cauza bătrîneții.

– Asta înseamnă că or să mai fie şi altele?

Peter interveni în discuție:

– Îi vor da medicamente ca să reducă pericolul unei reveniri.

– Uşor de spus, dar greu de făcut, mormăi Graham.

Chiar şi Amanda ştia cît de mult ura Dorothy medicamentele.

Mac îl prinse pe Graham de mînă.

– Ei, n-o să aibă de ales. Haideți. Se va bucura să vă vadă. Întreabă întruna de voi.

Cînd intră în cameră, Amanda nu se putu stăpîni să nu-i fie

milă de Dorothy. Arăta jalnic cum stătea palidă în albul cearşafurilor de spital. Chiar dacă atacul fusese uşor şi n-o afectase grav, era evident că trăsese o sperietură serioasă. Se vedea din felul cum îi tremura mîna întinsă spre Graham.

Graham o sărută pe obraz.

– Arăţi destul de bine pentru cineva care mi-a mîncat zece ani din viaţă.

– Unde ai fost? întrebă Dorothy cu o voce subţire de copil. Nu erai acasă. Au tot sunat după tine. Noroc că Will avea şi numărul celălalt.

Amanda veni în spatele lui Graham, se aplecă şi o sărută şi ea pe Dorothy pe obraz.

– Are dreptate Graham. Arăţi mai bine decît ne simţim noi. Credeam că nu se mai termină drumul şi ne-am făcut griji tot timpul.

Dorothy abia dacă o băgă în seamă şi continuă să vorbească cu Graham.

– Vor să rămîn aici. Nu pot să rămîn aici.

– Trebuie, spuse el. Trebuie să-ţi mai facă nişte teste.

– Testele te omoară. Din cauza lor a murit tatăl tău.

– Nu, mamă. Din cauza cancerului.

– Din cauza testului. Dacă n-ar fi făcut testul...

– Dacă nu l-ar fi făcut, ar fi murit oricum, doar că nu am fi ştiut decît mai tîrziu. Nu testul l-a omorît.

– Tu crezi ce vrei. Eu cred ce vreau.

– Dar te înşeli, mamă. Dacă rămîi cu impresia asta, o să te oboseşti şi mai tare. Testele sînt benigne. Nu te omoară.

– Ţi-e uşor să vorbeşti aşa, mormăi ea. Nu le faci tu. Mai zic că nu pot să mă duc singură acasă. Cică am nevoie de ajutor. Dar nu pot să le cer fetelor mele să stea tot timpul cu mine. Au şi ele familiile lor. Cumnata mea are probleme cu şoldul; nu se va putea descurca nici pe scările de afară, darmite pe cele din interior. Aş ruga-o pe Megan – ea ar veni imediat. Aş mai zace

şi acum pe jos dacă Megan nu s-ar fi îngrijorat că nu am luat ziarul de dimineață. Ce fată bună – dar are magazinul. Aşa că cine să mă ajute?

– O să angajăm pe cineva.

Dorothy îi aruncă o privire îngrozită.

– O străină? Nu pot accepta aşa ceva.

– Ce ați zice de o infirmieră? propuse Amanda cu blîndețe. Cu asta se ocupă. Unele dintre ele gătesc chiar şi fac curățenie. Nu e mare lucru.

– Atunci să-ți iei tu una. Generația ta are nevoie de dădace, nu a mea.

– Mamă, Amanda are dreptate.

– Ea lucrează. Vrea să-i facă altcineva mîncare şi curățenie. Dacă n-ar lucra, şi le-ar putea face singură.

– Dar munca ei e importantă, zise Graham. Ajută copiii. De ce ar renunța la asta ca să aibă grijă de casă?

Amanda îşi dădu seama că e o capcană. Iar Dorothy nu ezită să profite de ocazie.

– Ajută copiii altora. E ruşinos.

O infirmieră apăru la capătul celălalt al patului.

– E timpul să mergem, doamnă O'Leary. Apoi le explică lui Graham şi Amandei: Mergem să facem un CAT.

Dorothy mai aruncă o privire disperată spre Graham. Dîndu-şi seama că el nu are de gînd s-o salveze, strînse din dinți şi se lăsă dusă în căruciorul cu rotile.

Graham stătu la telefon aproape toată seara, vorbind întruna cu frații şi surorile cum să se descurce cu Dorothy. Rezultatele testelor erau neconvingătoare. Urmau să-i mai facă altele în zilele următoare. Dorothy continua să rămînă de neclintit în privința testelor şi a ideii de a angaja pe cineva să o ajute în casă, aşa încît mare parte din discuțiile lui Graham se concentrară pe posibilitatea ca membrii familiei să aibă grijă pe rînd de ea.

Şezînd în bucătărie cu el, ascultîndu-l, Amanda strecură şi ea cîteva vorbe în şoaptă:

– Aş putea să trec pe la ea după şcoală în fiecare zi. Graham o privi recunoscător şi dădu repede din cap.

Se simţi dată la o parte. Şi nu putea să îl învinovăţească pe el. Dorothy nu voia ajutor din partea ei. Asta era sigur. Putea să accepte ajutorul fiicelor sale. Al celorlalte nurori. Din frînturile de conversaţie pe care le auzea, ştia că despre asta se discuta. De asemenea, ascultîndu-l pe Graham, mai ştia că nici unul dintre fraţii şi surorile lui nu o luau în calcul. Ştiau şi ei ce simţea Dorothy. Graham putea să spună că nu era adevărat, dar toţi ştiau.

Retrasă într-un colţ, Amanda trecu în revistă toate îndoielile de care se eliberase în acest sfîrşit de săptămînă. Era ca şi cum un microb supravieţuise curăţeniei din ultimele zile, iar acum prindea din nou puteri şi începea să crească. Iar dacă Graham realiza lucrul ăsta, nu voia să discute despre el. După ce el termină ultima discuţie telefonică, se duseră la culcare.

O dată ajunşi acolo, o strînse în braţe cu aceeaşi dragoste pe care i-o arătase de cînd cu întîmplarea de la turn, dar liniştea era insuficientă acum. Dragostea nu mai putea distruge acest microb. Era ceva real. Amanda avea nevoie ca Graham să recunoască asta. În discuţiile intervenite între ei în ultimul an sau poate în ultimii doi ani, pe primul loc se situau încercările lor de a avea un copil, iar familia lui Graham ocupa locul doi.

Obosise să se simtă ca un impostor. Voia ca el să ştie lucrul ăsta.

Dar nu-i spuse nimic. Nici un cuvînt. Dorothy era bolnavă, iar Graham îşi făcea griji. Nu era momentul potrivit pentru o confruntare.

Luni dimineaţa, Karen avea acelaşi gînd: nu era momentul pentru o confruntare. Chiar şi în momentele cele mai potrivite,

nu era genul care să se certe, iar acum nici măcar nu era momentul potrivit. Jordie urma să poarte ghipsul timp de şase săptămîni şi să meargă la un psiholog multă vreme de acum înainte. Gemenii, dîndu-şi seama că ceva nu era în ordine, fără să priceapă ce anume, vorbeau între ei mai mult decît de obicei, iar Julie nu-i dădea pace. Cînd Karen era în bucătărie, Julie era şi ea acolo. Dacă se ducea în spălătorie, Julie era lîngă ea. Rămînea singură doar cît Julie era plecată la şcoală, iar atunci Karen trebuia să lucreze pentru un comitet sau altul.

Amanda şi Graham îşi luaseră liber, şi de ce nu? Se aveau unul pe celălalt. Îşi puteau permite să-şi imagineze că restul lumii nu exista. Dar Karen nu putea. Dacă nu era la şcoală, comportîndu-se ca şi cînd totul era în regulă, era acasă, unde se simțea umilită. Nici nu putea să treacă pe stradă fără să se gîndească că Gretchen o privea cu milă sau dispreț, iar acum lucrul ăsta avea legătură nu numai cu Lee, ci şi cu Jordie.

Aruncase cuțitul cu urme de vopsea. Îl împachetase, îl pusese într-un sac de gunoi şi îl aruncase cu restul gunoiului. Oricum, Gretchen nu îi dădea în judecată. Chiar dacă Jordie ar fi recunoscut, nu avea nici o dovadă.

Dar acum mai era pistolul. Se presupunea că nu îl văzuse. Russ îl adusese de dimineață. Fusese împachetat într-un plic izolat cu bule, adresat lui Lee, dar Karen nu se putuse stăpîni. Curiozitatea nu-i dăduse pace.

Uşa de la bucătărie se deschise şi intră Lee. Trînti uşa în urma lui.

– Am primit mesajul tău. Mi-au spus că este ceva urgent.

Încet, în ritm egal, Karen scoase pistolul din buzunar. Oprindu-l la nivelul taliei, îl îndreptă spre Lee, care se încruntă şi se dădu instinctiv la o parte. Îl urmări cu vîrful pistolului, simțind o forță stranie.

– Ce naiba ai de gînd să faci cu pistolul? întrebă el fără să-şi ia ochii de pe armă.

– Russ l-a adus de dimineaţă. Cred că îţi aparţine.

– Eu nu am nici o armă.

Karen trase aer în piept şi continuă:

– L-am văzut în sertarul tău.

– Acum te uiţi şi în sertarele mele? se enervă el, aşa cum era de aşteptat. Se pricepea de minune să arunce vina pe altcineva ca să evite o discuţie.

Dar Karen nu vru să cedeze. Ştia ce avea de spus, se gîndise la asta zile întregi.

– Îţi strîng boxerii şi îi pun la locul lor. Uneori îi mai mut ca să-i aduc pe cei noi în faţă. Pistolul e acolo de mult timp. Nu e un loc bun să ţii o armă, Lee. Este prea la îndemînă. Jordie n-a trebuit să caute prea mult ca să-l găsească.

Părînd că îşi dă seama că nu mai are rost să nege, Lee încercă să pară plictisit:

– Totuşi, este locul cel mai la îndemînă în cazul în care ne intră cineva în casă în mijlocul nopţii. Şi, în plus, de unde ştii că ăsta e pistolul pe care l-a avut Jordie?

– Pentru că al tău lipseşte. Şi nu am mai găsit arma cînd l-au coborît pe Jordie. Nu îl avea la el cînd l-au dezbrăcat la spital. Am crezut că l-ai luat tu, dar probabil că l-a luat Russ.

Lee se uită din nou la pistol.

– Pune-l jos. E periculos.

Karen dădu din cap. Stăpînindu-şi furia isterică, spuse:

– Ăsta ar fi putut să ne omoare fiul. Am coşmaruri în fiecare noapte din cauza asta.

Lee întinse mîna spre ea.

– Dă-mi-l mie.

– Nu încă.

– Ce ai de gînd să faci cu el?

– Am şi eu un cuvînt de spus.

Lee suspină din nou, plictisit.

– Ce cuvînt? întrebă el, maimuțărindu-se ca un copil.

De obicei, Karen ceda în faza asta. Lee era cel cu cunoştințe tehnice şi cu succes în afaceri. El era cel rapid, inteligent, elocvent. Nu se putea pune cu el.

Dar ea era mamă, iar aici Lee nu se putea pune cu ea. Poate că arma îi dădea putere. Sau poate această ultimă umilință era prea mult. Dar nu renunța. Avea un cuvînt de spus în privința problemelor căsniciei lor. Trei cuvinte, de fapt.

– Minciuni. Înşelăciune. Violență, spuse ea.

Încă plictisit, Lee oftă:

– Nu există violență în cazul nostru. Dacă intenționezi să invoci vreun abuz, nu ai pe ce să te bazezi.

– E mai subtilă. E tacită. Dar se simte. E aşa de intensă încît afectează tot ce e în casa asta. Atît de intensă că nu mai pot gîndi corect.

– Du-te la un psihiatru. Plătesc eu. Ți-am mai spus asta şi altă dată.

– Nu am nevoie de psihiatru. Nu mai pot trăi aşa, Lee. Nu mai pot suporta alte femei în viața ta, şi nopțile cînd vii tîrziu, şi furia.

Lee înmuie vocea şi spuse pe un ton superior:

– Ai vedenii.

– Nu. Articula iar cu greu cuvintele, dar arma din mînă îi aminti că se afla într-o situație limită. Am văzut facturile. Nu cred că tu te duci la obstetrician, i-am văzut numele, şi nu o singură dată. Cineva se duce acolo în fiecare lună, şi nu eu.

Lucrul ăsta păru să-l neliniştească.

– Mi-ai umblat prin birou?

„Mănuşa e aruncată", gîndi ea speriată. Putea să o ierte că văzuse ceva în dulap cînd îi aranja lucrurile. Dar nu o va ierta niciodată că-i umblase în birou. Avusese întotdeauna încredere în ea. Lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Oricum, viața ei se schimbase pentru totdeauna. În ultimele două săptămîni. Vechile temeri o năpădiră – singurătatea, trăind fără Lee, să fie un nimeni, sărăcia. Teama o determinase să stea cu el atunci cînd ar fi trebuit să plece, şi era posibil să o oprească şi acum. Dar acum nu mai putea.

– Da, spuse grăbită, şi nici să nu te gîndeşti să întorci lucrurile şi să dai vina pe mine, pentru că n-o să-ți meargă de data asta. Nu cred în divorț. Mă îngrozeşte ideea – ştii foarte bine asta – şi de aceea te-am lăsat să-ți ceri scuze şi să te întorci jurînd că s-a terminat totul între tine şi amanta ta, dar lucrurile nu mai merg între noi, şi otrava se răspîndeşte. Aş putea să sufăr în continuare dacă ar fi vorba numai de mine, dar acum îi afectează şi pe copii.

– Copiii nu au nimic, replică el dispreţuitor.

– *Lee!*, strigă ea, nevenindu-i să creadă. Uită-te la Jordie şi la ce i s-a întîmplat. Lui şi Amandei. Şi tot ce s-a întîmplat cu Gretchen. Nu ar fi făcut toate astea dacă tu nu ai fi vorbit întruna de tabloul ăla. Nu ar fi făcut nimic dacă n-ar fi crezut că e ceva între voi doi.

– E vina ta, se răsti Lee. Din cauza furiei şi suspiciunii tale. Trebuia să fie orb ca să nu-şi dea seama.

Karen mersese prea departe ca să se mai oprească, aşa că se uită la el, gîndindu-se că arăta stupid cu părul lui blond ridicat în sus.

– Furia şi suspiciunea mea sînt rezultatul direct al minciunilor şi înşelătoriilor tale.

Lee ridică o mînă.

– Nu încerca să arunci vina pe mine.

– *Era cît pe-aci să-l pierdem pe Jordie!* țipă ea. Nu te îngrozeşte gîndul ăsta? Se stăpîni să nu țipe mai tare. Se gîndi: „Amanda nu ar țipa într-o asemenea situație. Nici Georgia. Ar fi calme. Ar vorbi cu convingere, chiar dacă ar tremura de frică.“ Apoi spuse: Să nu-mi răspunzi. Nu vreau să aud un răspuns de

la tine. Vreau doar să te duci şi să-ţi strîngi lucrurile. Copiii vor ajunge acasă într-o oră. Vreau să pleci pînă atunci.

O privi inexpresiv.

– Ce vrei să spui?

„Amanda şi Georgia ar ţine arma sus dacă ar şti că aşa trebuie, chiar dacă ar avea remuşcări."

– Vreau să pleci din casa asta.

– Vorbeşti serios?

Încuviinţă din cap.

– Haide, iubito, spuse el şi dădu să vină spre ea.

Karen ridică arma.

Lee se opri şi se uită la pistol, apoi la ea.

– Aici e casa mea.

– Din momentul ăsta nu mai este! strigă ea, luptîndu-se cu puterea obişnuinţei, dar ştiind că aşa era cel mai bine. Voi merge la tribunal dacă nu voi avea încotro. Am făcut cópii după facturi. Ştiu un avocat bun. Trebuie să pleci, Lee.

Conciliant, Lee ridică ambele mîini spre ea.

– Eşti supărată. Te gîndeşti la lucruri care s-au petrecut în trecut. Te gîndeşti la ce putea să păţească Jordie. Ai avut un şoc. Ca şi mine. Acum ne-am revenit şi realitatea e dură.

– Nu e vorba doar de Jordie.

– Bineînţeles că nu. Toată lumea trece prin momente de orbire. Asta ni se întîmplă nouă acum. Nu gîndeşti clar.

– Gîndesc foarte clar.

– Vezi lucrurile deformat atunci cînd treci printr-o sperietură ca aceea pe care am tras-o cu Jordie.

Karen respiră calm. Îşi dădu seama că se săturase să se lase dusă cu vorba de Lee.

– Vreau să pleci, spuse accentuînd deliberat cuvintele. Nu-mi pasă unde te duci atît timp cît nu te mai văd aici.

– Dar de ce?

Îi răspunse fără să clipească:

– Ai întrecut deja orice limită. Ai pe cineva, Lee. Nu mă interesează că e Gretchen sau altcineva, nu mai pot trăi aşa.

El era pe punctul să nege, dar înțelese că de data asta avea dovezi. Brusc, înmuie tonul:

– Sînt slab, Karen. Mai fac greşeli. Asta nu înseamnă nimic.

– E însărcinată?

– Nu contează. Nu contează decît copiii noştri. Şi tu.

– De ce nu pot să te cred?

– Pentru că eşti supărată.

– Nu, răspunse ea, surprinsă că nu suferă prea tare. Noi nu contăm pentru tine. Dacă am conta, nu ne-ai răni aşa.

– Dar ea *nu înseamnă* nimic pentru mine, îşi susținu el cauza. Şi, oricum, s-a terminat. Gata. Mi-am învățat lecția cînd l-am văzut pe Jordie sus pe turn.

Karen nu credea nici asta. Jurase şi altă dată că va termina cu flirturile, şi nu o dată. Nu mai avea pic de credibilitate în fața ei.

– Îți strîngi lucrurile acum sau...

Rămase tăcut o clipă, după care spuse curios:

– Sau ce? Vei folosi pistolul?

– De fapt, o să i-l dau înapoi lui Russ. Va şti ce să facă cu el. Lăsă pistolul în jos, dar nu se domoli. Era mînioasă acum – mînioasă că fusese atîta vreme calul de bătaie al infidelității lui Lee. Mînia îi dădu curajul să vorbească mai departe: Nu am nevoie de un pistol. Am o altă armă şi o voi folosi. Dacă nu-ți strîngi lucrurile, dacă nu pleci, dacă nu ajungem la o înțelegere rezonabilă de divorț, le voi spune copiilor ce ai făcut. Îi iubeşti, Lee. Nu pot să neg asta. Îi iubeşti şi te iubesc şi ei – chiar şi Jordie, care probabil că acum ne urăşte pe amîndoi în aceeaşi măsură în care ne şi iubeşte. Dar ăsta-i tîrgul. Pleci şi laşi lucrurile să se desfăşoare cît mai civilizat posibil, şi rămîi cu dragostea copiilor tăi. Dacă îmi faci probleme, îți voi face şi eu.

Era un joc de noroc, iar ei nu-i plăcea să mizeze, aşa că momentul acesta era destul de dificil pentru ea. Nu mai îndrăznise niciodată să-l înfrunte pe Lee aşa, nici măcar atunci cînd recunoscuse aventuri mai vechi – şi o parte din ea ar fi acceptat scuzele lui, şi vechile împăcări. O parte din ea voia să păstreze o stare de fapt. Era mai sigur. Nu implica nici o schimbare, nici riscuri. Răul pe care îl ştia putea fi mai bun decît răul necunoscut.

Dar în trecut infidelităţile lui îi afectaseră doar pe ea şi pe el. Acum îi afecta şi pe copii. Alta era situaţia.

Amanda plecă de la şcoală devreme luni după-amiază şi se duse în vizită la Dorothy. Nu-i spusese nimic lui Graham despre intenţia ei. Nu o făcea pentru el, ci pentru ea. Spera că dacă se va strădui puţin – dacă Dorothy o va vedea că încearcă – poate o va mai îmbuna.

Pe culoar era iar o hoardă de O'Leary. De data asta erau nepoţii, înarmaţi cu felicitări conţinînd urări de însănătoşire şi cu alte daruri. Intrau în grupuri mici, pe rînd, în camera bunicii.

Copiii o salutară pe Amanda mai entuziaşti decît toţi ceilalţi. Îi salută şi îi îmbrăţişă şi ea, apoi o întrebă pe Sheila, soţia lui James, ce mai face Dorothy.

– Mai bine. Au avut grijă de ea şi se simte mai bine, dar se teme de o recidivă.

– I-au mai făcut teste?

– Da. Sînt siguri că a fost un atac uşor. Efectele nu sunt grave. Şi-a mai recăpătat şi echilibrul.

Amanda se apropie de uşă chiar cînd ieşeau cei doi copii ai lui Will. Ignorînd senzaţia de nelinişte din stomac, intră şi ea.

Dorothy stătea cu ochii închişi.

– Bună. Te-au obosit copiii? întrebă ea încet.

Dorothy deschise ochii, o văzu pe Amanda, şi se uită peste umărul ei.

– Unde e Graham?

– Nu a putut veni. Se întîlneşte cu un client în Litchfield. Voiam doar să văd cum te mai simţi.

Dorothy arătă spre grupul de pe culoar şi închise iar ochii.

– Îţi spun ei.

– Mi-au spus, recunoscu Amanda. Se pare că veştile sînt bune. E o uşurare pentru noi toţi. Cum Dorothy nu zise nimic, se uită la desenele de pe măsuţa de lîngă pat. Ai primit nişte felicitări drăguţe.

– Am nepoţi minunaţi.

– Da, într-adevăr. Cu puţin noroc, vei mai avea şi alții.

Dorothy deschise ochii. Forţa acuzatoare din privirea ei contrasta cu nemişcarea trupului.

– Mac mi-a spus că nu mai vrei să încerci. Că nu mai faci copii.

– Nu am renunţat. Ne odihnim puţin.

– Eu nu m-am oprit niciodată. Nu am vrut. Mi-am iubit soţul. Nu era o corvoadă să fac copii.

Amandei nu-i plăcu insinuarea. Dar nu voia să se certe. Aşa că zîmbi, dădu din cap şi spuse:

– Era mai uşor înainte. Uneori mă întreb dacă nu e ceva în aer.

– Jimmy spune că Graham se simte frustrat.

– Şi eu. Amîndoi ne dorim copii.

Dorothy se uită din nou în spatele Amandei. De data asta zîmbi.

– Uite-o şi pe Christine – soția lui Joseph. Ce bine îmi pare că ai venit, Christine. Eşti aşa de ocupată!

Trecînd cu vederea nuanța subtilă, Christine îi făcu cu ochiul Amandei înainte să se întoarcă spre soacra ei.

– Nu sînt niciodată prea ocupată ca să te văd. Cum te mai simți, mamă?

Amanda dispăru imediat din raza vizuală a bolnavei. Încercă

să participe la discuţia despre munca lui Christine ca organizator de evenimente, dar felul cum o trata Dorothy era atît de evident răutăcios încît nu rezistă mult timp. Ieşi din cameră nervoasă, învinuind-o şi pe Christine. Ar fi putut măcar ea s-o întrebe despre serviciul ei, acolo, lîngă Dorothy. Amanda bănuia că, dacă ar fi fost Megan, ar fi întrebat-o.

Graham înregistră efectul acelei întîlniri seara, în ciuda eforturilor Amandei de a masca ceea ce simţea. Pregătise o cină delicioasă, completată cu vin şi prăjitură cu căpşuni, care îi plăcea lui. Îi spuse toate noutăţile din vecini – că Georgia îi spusese totul verde în faţă cumpărătorului afacerii sale şi că aştepta decizia acestuia, că, în sfîrşit, Karen îl dăduse pe Lee afară din casă. Îi povesti ce bine se simţise la şcoală după un sfîrşit de săptămînă petrecut împreună. De parcă deţinea un mic secret intim care o făcuse să zîmbească toată ziua şi o ajutase să fie puternică în atmosfera îndoliată de pe culoare.

Dar ceva tot nu-i spuse. De-abia tîrziu, după ce sună Peter, află şi Graham că ea fusese la spital.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă el supărat. Se înțeleseseră să discute. Pentru asta petrecuseră sfîrşitul de săptămînă împreună.

Amanda mai destinse situaţia răspunzîndu-i glumeț:

– Nu a fost o vizită reuşită. Amanda Carr a dat din nou lovitura.

– O, Mandy. Mama e o femeie bătrînă. E supărată acum şi speriată. Trebuie să te gîndeşti şi la lucrul ăsta.

– Ştiu. Dar mi-e greu. Poate că ar trebui să încep să-i spun mamă. Poate că aşa o să mă placă mai mult. Dar pare atît de ... nefiresc. Adică, e mama ta, nu a mea.

Gîndul ăsta îl măcină pe Graham toată seara. „E mama ta, nu a mea“, spusese Amanda şi lăsase fraza în aer. Nu îl obligase

să fie părtinitor, nu îi ceruse nimic în ceea ce o privea pe Dorothy. Acceptase faptul că era bolnavă şi părea dispusă să facă concesii în privința răcelii cu care o trata soacra ei.

Dar răceala nu era ceva nou. Marți dimineață, Graham se trezi cu gîndul ăsta în cap. În mintea lui, „E mama ta, nu a mea“ devenise „E problema ta, nu a mea“. Îi plăcea cum renăscuse relația lui cu Amanda. Acum, tot ce iubea la ea i se părea nou, real şi puternic, iar Amanda se implicase mult. Se străduia cît putea. Dar, cînd venea vorba de Dorothy, nu putea face mai mult. Nu putea decît să încerce de cîteva ori înainte să renunțe.

„Nu e momentul acum“, îşi spuse el. „Nu poți planta niciodată un smochin matur în mijlocul verii, indiferent cît de important e pentru succesul unui proiect. Smochinii au nevoie de umezeală – aşa cum Dorothy are nevoie să fie menajată. Poate că atacul a fost uşor, dar nu e complet refăcută. Va veni şi momentul oportun.“ În seara aceea, conducînd spre spital, îşi promise că va aştepta.

Dar Dorothy avea alte planuri.

19

Bună, mamă, se anunță Graham intrînd în camera ei. Se întîlnise cu Mac la lift şi ştia că toți ceilalți plecaseră acasă pentru cină. Era aproape şase. Mîncarea lui Dorothy zăcea pe tavă, pe jumătate terminată. Televizorul era deschis cu sonorul încet, dar ea, cu capul pe pernă, privea pe fereastră. Aveau parte de linişte, sau aşa credea Graham. Nici nu ajunsese bine la pat – iar ea de-abia zîmbise – cînd intră şi Will.

– Eram cu două maşini în spatele tău şi te-am claxonat, îi spuse lui Graham. Bună, mamă. Ce mai faci?

– Mai bine acum, că sînt băieții mei aici, zise Dorothy, părînd mai puternică decît cu o zi înainte. Mă simt singură uneori. Mă întreb dacă aşa va fi de acum înainte.

Will se uită la ea pieziş.

– Nevastă-mea spunea că au fost mişcări de trupe pe aici toată ziua.

– Şi Mac zicea la fel, interveni Graham. Cred că ți-ar prinde bine puțină odihnă, mamă.

– Nu. Mă simt bine cînd e toată familia aici. Ai nişte fete adorabile, îi spuse lui Will, arătînd cu o mînă subțire spre avizierul de pe perete. Au stat aici cel mai mult şi au desenat.

Graham se apropie să vadă mai bine.

– Aa! Uite-o pe bunica în pat. Văd şi o infirmieră lîngă ea.

Nu puteai să nu remarci Crucea Roşie imensă de pe bonetă, cu toate că el nu prea văzuse infirmiere cu bonetă.

– Multe aparate. Şi pe cine au mai desenat?

Dorothy făcu lista musafirilor.

– MarryAnne acolo şi Sheila. Nişte verişori. Şi soția ta, Will.

Graham aşteptă să continue. Mai era cineva cu bucle bogate, care nu putea fi decît Amanda, de care ştia că trecuse pe acolo. Dar Dorothy tăcea.

Pe un ton degajat, el spuse:

– Aici parcă ar fi Amanda. A trecut pe aici?

– Posibil. Nu sînt sigură.

Will încercă să repare impolitețea.

– Iei medicamente. Probabil că de aceea nu vezi prea bine.

Graham se enervă pe Will, şi pe Dorothy, dar renunță. „Nu e momentul acum“, îşi spuse. Apoi, pe un ton vesel:

– Mă bucur că a avut timp să treacă. Treburile sînt cam tensionate la şcoală.

– Tot cu sinuciderea aia? întrebă Will.

– Şi asta, şi sfîrşitul de an. Sînt multe de rezolvat acum.

– Nu trebuia să se deranjeze să vină, interveni Dorothy. Nu sînt singură.

– Nu e un deranj pentru ea, spuse Graham, avertizîndu-l scurt cu privirea pe Will. Îşi face griji pentru tine, ca noi toţi.

– Ei, e altceva, continuă Dorothy gînditoare, cu o vioiciune surprinzătoare pentru cineva atît de slăbit. Nu există legătură de familie. Ştii?

– Nu a fost căsătorită destul de mult timp cu un O'Leary, o tachină Will.

Dar Graham era ofensat.

– Despre ce legătură vorbeşti, mamă?

– Ştii tu, scumpule. Vreau să spun că toţi copiii erau aici. Cu ea e altceva.

– Dacă e altceva cu ea, ar trebui să fie diferit şi cu mine. Asta crezi?

– Gray, şopti Will, nu acum.

Graham trase adînc aer în piept. Will avea dreptate.

Dar, la naiba, Amanda merita mai mult.

De dragul fratelui său, se stăpîni. Dar nu putea să renunţe.

– Amanda se străduieşte, mamă. Te-ar ajuta cu plăcere. Vrea să fie una de-a noastră.

– Dar nu este, replică Dorothy candid. A fost întotdeauna altfel. Asta nu înseamnă că nu o putem accepta. Dacă mă gîndesc bine, probabil că a fost aici mai devreme, pentru că s-a înţeles întotdeauna bine cu copiii, iar astăzi au fost foarte cuminţi.

Graham se sili să-şi ţină gura.

Will spuse:

– Copiii mei o adoră pe Amanda. Va fi o mamă foarte bună pentru copiii ei.

Lui Graham îi venea să-l strîngă de gît.

– Trebuie să te cred pe cuvînt, spuse Dorothy şi închise ochii.

Graham se uită la Will şi îi adresă mut un „Taci din gură“.

Will îi răspunse la fel „Ce e?“

– O, nu te supăra pe Will, îl admonestă Dorothy. Vrea doar să te ajute. Îi iei tot timpul apărarea fetei ăsteia. De parcă ar fi din porțelan.

– Mamă, te rog! o avertiză Graham.

Dar, pentru că se afla pe un pat de spital, Dorothy se simțea probabil cumva avantajată, căci insistă:

– Înțeleg de ce eşti aşa. Are un aer fragil. A fost întotdeauna altfel decît noi. Megan nu era aşa. Era robustă.

– Las-o pe Megan, mamă.

– Azi-dimineață mi-a adus casete. Mi-a adus chiar şi un casetofon, să le pot asculta. S-a gîndit la toate.

– Mamă.

– E o persoană minunată. Nu am înțeles niciodată ce s-a întîmplat între voi.

– Ți-am spus ce s-a întîmplat, zise Graham.

– Gray, îl preveni Will.

Dar Graham se săturase. Dacă mama lui se simțea destul de bine şi era destul de puternică şi de subtilă încît să o înjosească pe actuala lui soție în numele fostei sale soții, atunci putea să îndure şi ce avea el de spus.

– Megan e lesbiană.

Dorothy nu-şi întrerupse firul gîndurilor.

– Se descurcă aşa de bine cu magazinul. Sînt mîndră de ea. Îmi place şi partenera ei, Brooke. Ți-am spus că s-a mutat împreună cu Megan?

– Brooke e partenera ei de viață, mamă. Sînt iubite. Megan m-a părăsit. De ce nu poţi accepta adevărul?

Dorothy nu clipi.

– O să-l accept dacă faci şi tu la fel. Dar sînt sigură că e încă dificil. Mai ales acum, cu toate astea.

– Care *toate astea?* întrebă Graham, cu toate că ştia unde bate.

– Problemele cu copilul.

Will îl atinse pe braţ, dar Graham nu voia să se potolească. Ar fi preferat eventual un alt moment, dar anumite lucruri nu puteau rămîne nespuse. Dacă Dorothy era destul de puternică să-l aţîţe, atunci era destul de puternică şi să audă ce are de spus.

– Nu voiam un copil de la Megan.

– Înţeleg de ce spui asta.

– Nu, mamă, nu cred că înţelegi. Nu voiam un copil de la Megan pentru că Megan şi cu mine eram prieteni prea buni, doar că nu ne-am înţeles niciodată în cuplu, iar asta ar fi fost catastrofal pentru copil. Megan mi-a făcut o favoare divorţînd.

– Nu spune asta.

– Este adevărat. Cu Amanda este mult mai bine. Nu sîntem prieteni vechi ale căror familii îşi doreau atît de tare să fim împreună încît să nu ne mai putem gîndi la nimic altceva.

– Erai un singuratic, spuse Dorothy, iar Graham nu o contrazise.

– Da, eram singuratic. Dar am ieşit cu multe femei înaintea Amandei şi nici una nu a însemnat prea mult pentru mine pînă la ea. Este tot ce mi-am dorit. Nu m-am ales pur şi simplu cu ea. Am *ales-o* pe ea.

Dorothy părea puţin mai liniştită, dar mai avea pînă să termine.

– Şi acum te pune din nou să alegi.

– Poftim?

– Te pune să alegi. Ea sau noi.

Graham era uluit.

– Nu ea face asta. Tu mă pui să aleg.

– Nu sînt singura, spuse Dorothy cu o vagă indignare în glas. Toți sînt de aceeași părere cu mine. Mac știe că nu are dreptate. La fel MaryAnne, și Kathryn, și...

– Mamă! izbucni Will. E destul!

– Îi iei apărarea? întrebă ea. Tu auzi ce spune?

– Spune că își iubește nevasta.

– Asta e doar începutul, zise Graham. Era chiar furios și dornic să spună ceea ce îi stătea de mult pe suflet. Spun că vreau să rămîn cu Amanda toată viața. Spun că e singura femeie care vreau să fie mama copiilor mei. Spun că dacă nu reușim să facem noi un copil, vom adopta unul, și dacă familia asta nu va primi copilul cu brațele deschise, s-a terminat. Își duse mîna la ceafă și se masă ca să se relaxeze. La naiba, mormăi el, aici am terminat oricum. Se întoarse spre ușă și se opri brusc la vederea Amandei care intra. În următoarea secundă, însă, el o trase de mînă. Hai să mergem, scumpo. Să ne vedem de drum.

Amanda îi luă mîna, dar nu se mișcă. Se uită mai întîi la expresia alarmată a lui Will, apoi la Dorothy, care părea buimacă. Nu ajunsese decît de două minute și picase în plină discuție. Dar auzise destul ca să-l iubească pe Graham mai mult ca niciodată, să-l respecte mai mult ca niciodată și să-și dea seama că relațiile lui cu familia erau în impas.

– Mandy! zise el printre dinți.

– Așteaptă, îi șopti ea. Eliberîndu-și mîna dintr-a lui, se întoarse și, scuzîndu-se din priviri față de Will, i se adresă soacrei sale:

– Eram jos, la cafenea. Știam că va trece și Graham pe aici și m-am gîndit să-i fac o surpriză. E un restaurant italian peste drum. Mă gîndeam să luăm cina acolo. Își face griji pentru tine și pentru mine și îl apasă multe lucruri care nu ar trebui să-l preocupe.

– Nu aveai dreptul să tragi cu urechea, o învinui Dorothy.

– Nu am auzit nimic ce nu ştiam deja. Ştiu că Graham îşi iubeşte familia şi mai ştiu că mă iubeşte la fel şi pe mine. L-am iubit întotdeauna din ambele puncte de vedere. Ar fi păcat dacă ar trebui să aleagă între noi.

– *Eu* nu îl oblig să aleagă nimic.

– Nici eu, replică simplu Amanda. Îmi place că vine dintr-o familie numeroasă. Eu îi accept familia. Şi vreau ca şi voi să mă acceptaţi pe mine.

– Te acceptăm, spuse Will.

Amanda îi zîmbi uşor.

– Cred că vreţi să mă acceptaţi. Cred că încercaţi. Dar mai cred că mergeţi toţi ca pisicile cînd vine vorba de Megan. Se întoarse acum spre Dorothy. Îmi place Megan. Cred că este o femeie minunată. Îmi place să cred că va trece pe la noi cu cărţi de la magazin, cînd vom avea copii, dar Gray are dreptate. El avea nevoie de ceva diferit. Iar eu vreau să-i ofer ce îşi doreşte. Dacă sînt altfel decît ţi-ai fi dorit tu, îmi pare rău.

– Nu e vorba numai de Megan, vociferă Dorothy. Ci şi despre copii. Graham a fost nefericit în ultimele luni.

– Şi eu la fel. Nu ne-a plăcut deloc prin ce-am trecut.

Dorothy întrebă pe un ton didactic:

– Şi nu crezi că ar trebui să înveţi ceva din toate astea?

– Pentru numele lui Dumnezeu, mamă! bodogăni Will.

Amanda nu se împotrivi. Ştia ce să-i răspundă.

– Da, am învăţat ceva. Anume că viaţa nu e numai lapte şi miere. Dacă l-ai întreba pe Gray – şi zîmbi cu blîndeţe – ar face o analogie cu buruienile. Ele e de părere că de fiecare dată cînd le smulgi, arbustul devine mai sănătos pentru că buruienile absorb substanţele nutritive. În cazul nostru, buruienile sînt disensiunile care apar atunci cînd încerci să faci copii şi nu reuşeşti, sau cînd încerci să te înţelegi cu familia şi nu reuşeşti. Disensiunile absorb toată substanţa care hrăneşte

o căsnicie. Aşa că am încercat să le îndepărtăm. Am încredere că mă iubeşte. (Cum ar fi putut să se îndoiască după tot ce auzise mai înainte?)

– Şi eşti sigură că a uitat-o pe Megan? întrebă Dorothy, deşi era evident că nu putea să creadă una ca asta.

Şi de data asta Amanda avu răspuns:

– Da. Sînt sigură şi de asta. Mai rămîneţi voi. Nu-i cer să aleagă. Nu aş face niciodată aşa ceva. Dar dacă nu vă lasă sufletul să mă acceptaţi, cel care va suferi cel mai tare dintre noi va fi Gray. Amîndouă îl iubim. Nu am putea să-l protejăm?

Graham se calmă cu greu.

– Este insuportabilă, mormăi el umblînd cu paşi mari pe culoar.

Amanda trebuia să meargă mai repede ca să ţină pasul cu el.

– Mama ta are felul ei de a vedea lucrurile. Nu ai procedat aşa cum se aştepta. Îi e greu să accepte situaţia.

– E necuviincioasă şi nerecunoscătoare. Are vederi limitate. Dacă ea crede că puştii noştri or să vrea să stea cu ea – sau că o să-i lăsăm să stea cu ea...

– Îi vom lăsa, spuse Amanda, cu toate că nu putea să uite chinul îndurat timp de patru ani, cît încercaseră să aibă măcar un copil, darmite mai mulţi. Va veni în vizită. E mama ta, Gray. Şi e bolnavă.

Graham pufni:

– Bolnavă, bolnavă, dar are putere să se certe. Însă e vina mea, spuse el, rărind într-un tîrziu paşii. Trebuia să fi pus lucrurile la punct cu luni în urmă. Cu *ani* în urmă. Apăsă butonul liftului. Îmi pare rău. Te-am dezamăgit.

Amanda îşi strecură mîna într-a lui.

– Ai spus ceea ce trebuia. Mulţumesc.

Se deschise liftul. Erau deja oameni înăuntru. Intrară şi se

întoarseră cu fața la ușă, încetînd discuția pînă la parter. Dar atunci, în loc să vorbească, Graham o luă de mînă. Aproape timid, îi zise:

– Luăm și noi cina undeva?

– Cred și eu. Nu avem de nici unele acasă.

– Ceva italian?

– Miroase destul de bine.

Graham se uită la mîinile lor împreunate, apoi ridică spre ea o privire vulnerabilă.

– Ai vorbit serios acolo? Treaba cu încrederea?

Amanda încuviință din cap.

O mai privi încă o clipă. Verdele ochilor lui spori cînd se instaură și convingerea. Amanda se simțea smerită, simțind încrederea, dar și împlinită, pentru că sentimentul era reciproc. Graham O'Leary era un bărbat superb. Cînd o privea în felul ăsta, uitînd de oamenii care îi ocoleau ca și cum ar fi fost două statui în mijlocul culoarului, și-ar fi dat viața pentru el.

Suspinînd, Graham o trase lîngă el, o cuprinse cu brațul pe după umeri și o conduse pe culoar spre ieșire.

Două ore mai tîrziu, în mașini separate, pentru că așa veniseră, se întoarseră acasă. Separarea fizică nu însemna că nu vorbeau. Vorbiră tot drumul la telefon. Încetinind în spatele unui camion, Graham începu să-i povestească.

– Negura e densă, spuse el pe un ton misterios. Chiar dacă luna e pe cer, e ascunsă în spatele norilor, dar nici măcar norii nu-i vedem de vreme ce nu se vede luna, așa că de unde am putea ști ce se întîmplă acolo?

– Nici o stea, continuă Amanda din mașina ei. Ăsta ar trebui să fie un indiciu.

– Corect. Dar se văd lumini. La Lange sînt toți acasă. E și Georgia?

– Poate pentru totdeauna.

– Iar la Cotter? Linişte. Nici o umbră mişcătoare la ferestre. Nu țopăie nici un copil. Crezi că sînt bine?

– Nu ştiu. Depinde de Karen şi Lee. Ea zice că se vor descurca. Că Lee nu se va opune divorțului, şi bine ar face. Dacă tot l-a prins cu dovada infidelității, l-a potolit. S-a mutat cu iubita lui însărcinată.

– Cel puțin nu era Gretchen. Şi dacă tot veni vorba, casa ei este în întuneric.

– Aşteaptă puțin, îi zise Amanda şi se apropie cu maşina, aşteaptă ... uite. În spatele camerei de zi. E lumină. Ce poate să facă în bibliotecă la ora asta?

– Învață.

– De exemplu franceză?

– De exemplu o groază de lucruri. Face cursuri prin corespondență să-şi ia o diplomă de facultate.

Amanda apăsă pe frînă. Asta era explicația cărților de pe masă, şi încă una frumoasă.

– De unde ştii?

Graham îi răspunse imediat:

– Ea mi-a spus.

– Şi *mie* de ce nu mi-a spus? întrebă ea. În schimb, a ascuns cărțile.

– O intimidezi. Haide, Mandy, nu i-o lua în nume de rău.

– Nu sînt supărată. Ei, poate sînt puțin. Dar, dacă vrea să fim prietene, de ce ar ascunde aşa ceva?

– E ceva normal pentru tine. Dar ea nu are atîta încredere în sine, mai spuse el şi intră pe alee.

Amanda trase maşina lîngă a lui. Pînă să coboare, trecuse peste scurta iritare. Gelozia nu-şi avea locul în relația ei cu Graham. Îi era fidel. O iubea. Nu avea nici un motiv să bănuiască pe cineva, inclusiv pe Gretchen.

Dar nu erau în casă de nici cinci minute cînd sună telefonul. Primul gînd al Amandei fu că Dorothy se simțea mai rău în urma

vizitei lor. După îngrijorarea de pe fața lui Graham, şi el se gîndea la acelaşi lucru.

Înhăță receptorul.

– Da?

Amanda îl privea, sperînd să audă ceva de la celălalt capăt al firului. Îi aruncă o privire rapidă, dar el arăta tot îngrijorat.

– Cînd? întrebă el răspicat. Şi apoi: Eşti sigură?

Amanda reuşi să desluşească crîmpeie de sunete stridente şi inima începu să-i bată puternic. Dacă vorbele sale provocaseră înrăutățirea stării soacrei sale – sau chiar mai rău, un alt atac, mai puternic de data asta – nu şi-ar ierta-o niciodată. Iar Graham, gîndi ea îngrozită, ar face la fel.

– Vin imediat, zise el şi închise telefonul. Gretchen sîngerează, îi spuse el Amandei. Crede că va pierde copilul.

Un minut, Amanda nu putu să reacționeze nicicum. Gretchen? Dar de ce îl suna pe Graham?

Dar nu, îşi reveni ea imediat. Nu-l sunase pe Graham. Sunase la ei acasă şi vorbise cu Graham pentru că el răspunsese. Aşa cum tot el lucrase cu ea şi îi cîştigase încrederea, astfel încît să-i poată povesti lucruri precum că urma cursuri prin corespondență. Aşa cum tot el o tratase cu înțelegere cînd Amanda şi celelalte femei nu-i fuseseră alături.

– Trebuie să o ajutăm, zise el. Sîntem aici şi nu avem copii să le purtăm de grijă. Are încredere în noi şi e absolut singură.

Alungînd suspiciunea, Amanda răspunse prietenoasă:

– Adu maşina mea. Şi îi dădu cheile în drum spre uşă. Lăsîndu-l pe Graham să aducă maşina aproape, traversă repede strada. Gretchen era deja la intrare, părînd şi mai palidă în lumina felinarului.

Vorbi cu o voce subțire şi tremurîndă:

– Era totul în regulă, realmente. Şi apoi m-am ridicat şi am simțit un junghi, după care a început să curgă sîngele.

Amanda o cuprinse cu un braț de talie și o ajută să meargă spre mașina care se apropia.

– L-ai sunat pe doctor?

– Mi-a spus să vin la spital. Nu-mi place că vă deranjez. Aveți și altceva de făcut. Dar nu știam la cine să apelez.

– Te mai doare acum?

– Am contracții, spuse ea mai tare, dar e prea devreme. Copilul e prea mic. În timp ce Graham trăgea mașina cu spatele, Gretchen o prinse cu putere de braț și îi spuse repede, în șoaptă:

– Nu e Graham tatăl. Nu a fost niciodată așa ceva între noi. Am fost prieteni, doar atît. Eram doar supărată și de asta nu am spus nimic.

– Știu, răspunse Amanda și deschise portiera din spate.

– Și nici Lee sau Russ. Nu aș face nici uneia un asemenea necaz. Apucîndu-se cu mîinile de pîntece, închise ochii.

Amanda ridică mîna să-l cheme pe Graham care coborîse din mașină și nu știa cum să le ajute. Cînd Gretchen începu să respire regulat, o ajutară să urce. Fără să stea pe gînduri, Amanda se așeză lîngă ea, dîndu-i mîna să i-o strîngă atunci cînd începeau durerile.

Graham conduse repede. Era un singur spital în zonă. Cel pe care el și Amanda îl știau pe din afară, care găzduia și clinica de fertilitate. Doar la gîndul ăsta, Amanda simți un fior în stomac. Hotărîtă, se concentră asupra lui Gretchen.

– Nu voi pierde copilul, nu? șopti Gretchen la un moment dat.

– Nu, dacă se poate face ceva.

Mai trecu o clipă și Gretchen o întrebă din nou:

– Poate trăi la șapte luni și jumătate, nu-i așa?

– Sigur, zise Amanda.

– Dar va fi mic. Dacă nu e complet dezvoltat? Dacă are ceva la cap? Sau la plămîni?

– Nu gîndi așa, o rugă Amanda, cu toate că și ea își pusese

aceleaşi întrebări nu cu mult timp în urmă. Nu fusese însărcinată. Dar îşi imaginase cum ar fi fost. Chiar şi aşa, tot îşi făcuse griji. Ştia ce simţea Gretchen acum.

– De ce se grăbeşte? întrebă Gretchen încet. E ceva în neregulă?

Amanda o linişti cît putu de bine, cu toate că nici ea nu ştia mai multe.

– Nu cred. Poate că e doar nerăbdător să vină pe lume. Sau poate că e deja timpul. Poate că ai calculat greşit.

– Am calculat bine. Ştiu cînd am rămas însărcinată. Se lăsă pe spate pe banchetă şi spuse încet: Am pierdut prea mult. Nu pot să-l pierd şi pe el.

– Am ajuns, le anunţă Graham. Trase direct la intrarea de urgenţă.

De îndată apărură cîţiva asistenţi, o ajutară pe Gretchen să iasă din maşină şi o aşezară pe un scaun cu rotile. Obstetriciana ei – care era şi a Amandei – era şi ea acolo, ţinînd-o de umeri, spunîndu-i că totul va fi bine.

Dată la o parte de agitaţia asistenţilor, Amanda simţi o dorinţă mistuitoare. Cînd apăru şi Graham lîngă ea, se uitară unul la altul. Nu scoaseră o vorbă, dar amîndoi se gîndeau la acelaşi lucru. „Trebuia să fim noi în locul ei. La naiba, trebuia să fim noi."

Gretchen se lăsă pe mîinile doctoriţei. Avusese încă de la început încredere în ea, în mare parte datorită faptului că emana încredere. Internată, anesteziată – i se făcu cezariană, ceea ce era convenabil pentru ea fiindcă, neavînd un partener, renunţase la cursurile Lamaze şi nu ar fi ştiut să respire cum trebuie.

Nu ştia ce se întîmplă, dar o vedea pe doctoriţă chiar deasupra ei şi îi urmărea privirea. Era calmă şi competentă, cu scurte momente de îngrijorare. Sau poate că doar i se părea lui

Gretchen. Destul de curînd, privirea doctoriței exprimă veselie şi se auzi țipătul copilului.

– Ai un băiețel, Gretchen, o anunță doctorița, şi părerea mea e că e foarte sănătos. Auzi-l cum țipă.

Lui Gretchen i se păru cel mai frumos sunet pe care îl auzise vreodată. Neştiind dacă să plîngă sau să rîdă, făcu ambele lucruri în acelaşi timp, încît, cînd îi dădură copilul, abia dacă îl văzu printre lacrimi. Dar ceea ce văzu îi era de-ajuns – o față boțită, un corpuşor cu brațe şi picioare fusiforme, dar cu toate degetele. Apoi i-l luară, pentru că trebuia examinat, curățat şi încălzit într-un incubator pînă se puteau pronunța în privința efectelor colaterale ale naşterii premature.

Vru să întrebe care erau aceste efecte. Dar, mai întîi, pentru că bebeluşul era pe mîini bune, vru să ştie dacă ea va trăi.

– Dacă ai să trăieşti? o întrebă doctorița cu o privire vicleană. Nu mi-a murit nici o pacientă pînă acum din cauza unei mici sîngerări. Acum s-a oprit. Mai rămîne doar să te coasem la loc. Vrei să ştii dacă ai să trăieşti? Vei trăi mult şi bine lîngă băiatul tău.

Obosită, dar fericită, Gretchen închise ochii şi se relaxă.

Amanda şi Graham stăteau lîngă geamul incubatorului cînd aduseră copilul, înfăşurat în scutece. Amandei i se făcu pielea de găină şi spuse cu sufletul la gură:

– Băiat. Ce drăguț.

Graham îi strînse mîna pe care o ținea într-a lui, în buzunarul blugilor.

– Ai spune la fel şi dacă ar fi fetiță.

Dar Amanda era fermecată.

– Uită-te ce micuț e!

– E sănătos? o întrebă Graham pe infirmiera aflată dincolo de geam. Dar femeia înțelese întrebarea după mişcarea buzelor.

Ea ridică degetul mare în semn de confirmare, apoi duse copilul la pediatrul care aştepta.

Amanda privi spre ceilalţi bebeluşi. Copiii născuţi cu probleme erau transferaţi la spitale mai mari, ceea ce însemna că cei pe care îi păstrau erau mici, dar sănătoşi. Văzu o boneţică roz, una albastră, un trio de funde galbene. Pe un incubator scria „Timothy". Pe altul stătea cocoţat un iepure de pluş.

– Şi, întrebă Graham, cu cine seamănă?

– Nu cu tine, îi răspunse ea. Mi-am imaginat copilul tău de o mie de ori. Am mai văzut şi alţi copii O'Leary. El nu seamănă cu ei.

– Poate că seamănă cu Gretchen.

– Nuu! Genele O'Leary sînt predominante. Copiii O'Leary au o privire anume, indiferent cine e mama.

– E nou-născut.

Amanda se uită lung la el. Ştia că o tachinează.

– Tu cu cine crezi că seamănă? întrebă ea.

– Cu Ben.

Amanda chicoti.

– Mda. Amîndoi au chelie.

Tăcură o vreme. Încet, emoţiile serii – euforia naşterii – se estompară. Amanda nu avea nevoie să se uite în ochii lui Graham ca să-şi dea seama că şi el simţea acelaşi lucru. Stînd acolo, lîngă geamul incubatorului, ştiind că ar fi trebuit să se uite la propriul lor copil, se simţi iar deprimată. Se întrebă dacă Graham se gîndea la acelaşi lucru – dacă, văzînd toţi aceşti copii, nu se gîndea că o femeie îl concepuse şi îl purtase în pîntece pe fiecare dintre ei. Oare lui Graham nu-i trecea prin cap că se însurase cu o neisprăvită? Se întreba...

Se opri, dîndu-şi seama că se îndreaptă spre aceeaşi capcană. Era destul de periculos să gîndească aşa. Asemenea gînduri le provocaseră atîtea neplăceri în trecut. Nu putea să-şi pună doar întrebări sau să-şi facă idei. Trebuia *să ştie*.

– Ce simți? întrebă ea încet.

Lui îi trebui un timp ca să răspundă:

– Invidie.

Era sincer. Şi ea era invidioasă.

– Şi mai ce?

– Hotărîre. Şi se vedea după forma gurii lui că e adevărat. Dacă mai încercăm încă o dată, trebuie să reuşim. Profilul lui era puternic – da, hotărît. Totuşi, cînd întoarse privirea spre ea, mai spuse ceva: Groază! Nu e un cuvînt prea frumos. Dar e adevărat. Nu mă grăbesc să o luăm din nou de la capăt. Nu vreau să pierd ce am trăit în ultimele zile.

– Hei, voi doi, îi strigă o voce blîndă. Era Emily, experta lor în probleme de fertilitate, care se îndrepta spre ei pe culoar.

Amanda o întîmpină cu un zîmbet, dar nu spuse nimic. Nici Graham.

Emily arătă cu capul spre incubator.

– Încercați să intrați din nou în stare?

– Nu, spuse Amanda. E copilul unei vecine aici. Sînt şi de-ai tăi?

Emily arătă cu degetul spre mijlocul încăperii.

– Aceia trei, cu fundele galbene. Două surori şi un frățior. Sunt foarte mici, dar sănătoşi. Întorcînd privirea spre ei, Emily se sprijini cu şoldul de geamul incubatorului. Partea cea mai proastă a problemei voastre este că nu ştim care e cauza. Partea bună e tot că nu ştim cauza, pentru că avem mai multe posibilități. Cea mai simplă ar fi să mărim doza de Clomid.

Amanda nu se dădea în vînt după soluția asta. O doză mai mică îi dăduse călduri, balonări şi o proastă dispoziție. În doza respectivă, Clomidul dăduse rezultate bune. Produsese multe ovule. Dar nu ajunseseră să fie fecundate.

În plus, o doză mai mare de Clomid ridica riscul de hiperstimulare a ovarelor şi, pe cale de consecință, riscul

formării chisturilor. Trebuia să urmărească îndeaproape evoluția, să facă teste la clinică aproape zilnic. Dacă se dezvolta un chist mai mare, trebuia să se opereze.

– Putem rămîne la Clomid şi să mai facem o injecție de HCG, sugeră Emily. Asta într-a cincisprezecea sau a şaisprezecea zi de ciclu. Ar declanşa ovulația.

– Nu ovulația e problema mea, zise Amanda.

– Nu, dar ar coordona eliberarea ovulelor din folicule. Ar întări forța de atac, cum s-ar spune. Sau putem face inseminări multiple – zilnice sau la două zile. Ori mai putem încerca Humegon, fie singur, fie cu HCG.

Amanda se cutremură auzind-o. Humegonul era injectabil. Era dificil şi dureros. Mai mult chiar, pentru că determina scăderea nivelului de progesteron, trebuia să suporte şi injecții cu progesteron după cele cu Humegon, toate astea înainte de injecția cu HCG. Nu era foarte plăcut. Efectele secundare erau cel puțin la fel de rele ca şi în cazul Clomidului.

– Am putea încerca IIU, mai sugeră Emily, sau să trecem direct la FIV. Ideea e că voi chiar aveți mai multe opțiuni.

Amanda nu mai voia opțiuni. Voia un copil. Uitîndu-se la Graham, îşi dădu seama că şi el gîndea la fel.

– Vreau să vă întoarceți, spuse Emily. Ce ziceți?

Graham nu scoase o vorbă. O privea pe Amanda, părînd să-i spună că va fi de acord cu tot ce va hotărî ea. Chiar mai mult, părea să-i spună că îi va sta alături pentru mult timp. Şi asta îi dădu încredere.

Amanda îi zîmbi, răsuflă, apoi zîmbi către Emily şi spuse:

– M-am odihnit. Sînt pregătită să o luăm de la capăt.

Gretchen adormi greu. Era prea surescitată ca să doarmă, iar pe de altă parte, operația începea să o jeneze pe măsură ce trecea efectul anesteziei. Dar nu acceptă decît cel mai uşor calmant. Nu voia să fie amețită. Dorea să coboare din

pat cît de repede şi să se ducă să-şi vadă copilul. O avea doar pe ea. Orice problemă ar fi avut, voia să fie lîngă băiețelul ei.

Cînd întrebă de el, i se spuse că este în afara oricărui pericol. O infirmieră îl aduse pe o măsuță cu rotile în camera ei şi o lăsă să-l țină în brațe, dar pentru scurt timp. Nu îi venise laptele încă şi nu îl putea hrăni. După ce urlase din toți plămînii la naştere, micuțul dormea acum liniştit.

Dar respira. Îl analiză atent. Îi atinse gura, nasul, obrajii şi le simți căldura. Îl sărută uşor în punctul moale care îi zvîcnea în creştet. Îi atinse palma şi simți degețelele prinzînd degetul ei.

Se îngălbenise puțin, dar i se spuse că e normal pentru un nou-născut. Nu avea nici urmă de păr şi nu putu să-i vadă culoarea ochilor. Dar era categoric cel mai frumos copil pe care îl văzuse. Ținîndu-l în brațe, o podidiră lacrimile şi emoțiile aşa de puternice o speriară la început.

– Aşa e cînd eşti mamă, îi spuse Amanda cînd veni în vizită. Cel puțin aşa mi s-a spus. Te-ai hotărît ce nume să-i dai?

– Încă nu. Se gîndise la un nume de fată, nu de băiat. Tot amînase momentul, sperînd că lucrurile se vor schimba şi poate că va avea şi un bărbat în preajmă, după care să-l numească. Aş fi vrut Benjamin. Dar fiii lui Ben or să înnebunească dacă fac aşa ceva.

– Faci ce vrei, o sfătui Amanda.

Gretchen îi fu recunoscătoare pentru sfat, ca şi pentru faptul că venise în vizită. Nu era uşor nici pentru ea, nici pentru Graham.

– Îți displace să vii aici?

– Nu. Ador copiii. Venind aici, îmi dau seama cît de mult.

– Vei avea şi tu un copil. Eşti un om bun.

– Lucrurile astea două nu prea au legătură unul cu altul, îi aminti Amanda, apoi ridică bărbia. Dar vom avea un copil. Ca

să-l citez pe Graham, care îl citează pe Ralph Waldo Emerson, „Urmați ritmul naturii. Secretul ei e răbdarea".

Gretchen fu impresionată. Vorbele Amandei erau ca o mîngîiere.

– Veți avea un copil, repetă ea.

– Ei, tu ai unul. Le-am spus Georgiei şi lui Russ. Au fost încîntați să audă. Vrei să mai anunț pe cineva?

– Nu. Pe nimeni. Se uită brusc spre uşă şi îi tresări inima. Oliver Deeds stătea în fața ei cu un buchet de trandafiri în mînă.

20

Gretchen nu voia să-l vadă pe Oliver acolo. Îi amintea că Ben era mort şi că fiii lui – care la drept vorbind, erau fiii ei vitregi – ar fi foarte fericiți să o dea afară în stradă doar cu hainele de pe ea, aşa cum era cînd îl cunoscuse pe Ben. Acum avea un copil. Cum puteau avea inimile aşa de împietrite bărbații ăştia care fuseseră atît de aproape de dragul ei Ben?

Amanda o atinse pe braț şi îi spuse încet:

– Trebuie să plec.

Gretchen se panică pe moment.

– Nu pleca. Te rog, rămîi.

– Aş vrea să pot, dar trebuie să mă întorc la şcoală. Ai nevoie de ceva?

Gretchen negă dînd din cap.

– Mulțumesc pentru tot.

– Nu ai pentru ce, zise Amanda. Şi continuă ca între prietene: Te sun mai tîrziu.

Gretchen încuviință recunoscătoare, cu lacrimi în ochi şi

căldură în suflet. Îşi dorise o prietenă. Amanda era cum nu se putea mai bună.

Dar Amanda plecase deja, iar Oliver stătea încă acolo, avocat din cap pînă în picioare, îmbrăcat în costumul lui negru şi cu privirea încordată. Înaintă un pas.

Gretchen îşi şterse lacrimile de pe obraz.

– Te simţi bine? o întrebă.

– Foarte bine. Amanda şi Graham m-au adus aici ieri-seară.

– Ştiu. Am trecut pe la tine de dimineaţă. Russel Lange m-a văzut la uşă şi mi-a spus. Trebuia să mă suni.

– Pot să am grijă de mine şi singură.

– Mi-au spus că ai făcut cezariană.

– Multe femei fac cezariană. Asta nu mă va împiedica să-mi port de grijă mie şi copilului meu.

Oliver întoarse capul, gînditor, apoi se uită la ea şi spuse:

– L-am văzut. E un frumos.

Gretchen tăcea.

– Ascultă, începu el.

Dar ea îşi recăpătă vocea şi îl întrerupse:

– E copilul meu. Am destui bani. Pot avea grijă de el. Dacă David şi Alan vor să-mi facă necazuri pentru că am un copil, o să mă lupt cu ei. Poţi să le transmiţi asta din partea mea.

– N-or să-ţi facă probleme. N-am să le îngădui.

– Nu am nevoie nici de ajutorul tău, spuse ea, pentru că nu se putea bizui pe el. Fusese cu ea o clipă, apoi dispăruse. Adevăraţii prieteni nu procedau aşa.

– Gretchen, vreau să-ţi explic.

Îi înfruntă privirea.

– Nu e nimic de explicat.

– Nu te-am părăsit. Dar erai clientul meu. Nu trebuia să fac ce am făcut. Am încălcat etica.

Încălcase etica? Voia să spună că pruncul lor era o încălcare a eticii? Că prietenia pe care i-o arătase – blîndeţea şi grija,

pasiunea – erau împotriva eticii? Dacă aşa era el ca om, nu mai voia nimic de la el.

Expresia ei trebuie să fi fost destul de sugestivă. Fie din cauza asta, fie pentru că nu-i păsa, Oliver se uită la flori, încruntă din sprîncene şi înaintă atît cît să le pună pe masă. Apoi porni spre uşă. Gretchen se întreba dacă avea de gînd să plece aşa, fără să mai zică nimic, caz în care ar fi sunat imediat după infirmieră şi s-ar fi debarasat de flori. Dar el se întoarse.

– Te-ai decis ce nume să-i dai? o întrebă.

– Da. Şi hotărî pe loc: Benjamin.

– Un nume mare pentru un băiețel ca el.

Dar Benji nu era aşa de mare. O să-i spună Benji. Nu l-a cunoscut pe Ben al ei, dar va creşte în siguranța casei pe care le-o asigurase el. Amanda avea dreptate. Alan şi David nu contau. Ea putea face orice dorea. Era propriul ei stăpîn. Iar acum avea şi prieteni. Nu mai avea nevoie de Oliver. Pentru prima dată în viața ei avea propriii ei prieteni.

Graham nici nu se putea gîndi la Emily, la clinica de fertilitate, la pilule, balonare şi altele. Refuza să se mai gîndească la copii. De-abia acum îi înțelegea pe prietenii lui care aşteptaseră mulți ani pînă să aibă copii, ca să se poată bucura de soțiile lor. Bineînțeles că erau egoişti. Dar cărui bărbat nu-i plăcea să fie centrul universului unei femei? Graham era incontestabil unul dintre ei. Îi plăcea să ia cina cu Amanda şi pleca devreme de la serviciu ca să ajungă casă. Îi plăcea să o admire pregătind cina. Îi plăcea să-i dea o mînă de ajutor.

Îi plăcea să facă tot felul de lucruri împreună cu ea, şi gata. Era frumoasă; se mîndrea să iasă cu ea în lume. Era inteligentă; îi plăcea cînd îi povestea despre munca ei, şi făcea lucrul ăsta mai des acum, de cînd vorbeau din nou. Şi ea îl întreba cum îi merge, interesată de detaliile pe care le ignorase de ceva vreme.

Îi plăcea apropierea dintre ei. Asta va rămîne mult timp după ce copiii vor creşte şi vor pleca de acasă. Cînd se gîndea la bătrînețe, se vedea cu Amanda pe veranda casei de vacanță la care visau amîndoi. Stăteau în şezlonguri sau pe treptele mari de lemn şi savurau sunetele şi apusul delicat. După o vreme plecau la plimbare pe malul apei şi se opreau să se uite la stelele căzătoare.

Nu mai fuseseră aşa apropiați de o bună bucată de vreme. Era fericit că regăsiseră această stare. Simțind respirația lui Emily în ceafă, totul era să se asigure că de data asta nu vor mai da greş.

Ca şi Graham, Amanda nu avea chef să se gîndească la Emily şi la clinica ei, la pastile, scheme, calendare şi cum e să stai cu sufletul la gură, şi perioada din an pica tocmai bine. După aproape o lună de şcoală, era mai ocupată ca niciodată cu întîlnirile cu părinții şi elevii. Ca să nu mai vorbim de întîlnirile pentru facultate şi sarcinile în serviciul comunității, sau discuțiile cu elevii care intrau în ultimul an – şi dorința ei de a ajunge acasă pe la patru ca să se poată bucura în voie de timpul petrecut cu Graham –, aşa că îi rămînea puțin timp să se mai gîndească la următoarea serie de tratament.

Dorothy se întoarse acasă de la spital joi şi Amanda insistă să se ducă amîndoi în vizită. Graham se împotrivi, preferînd să o lase pe Dorothy să se mai perpelească puțin, dar Amanda nu era de acord ca el să se îndepărteze de familie, aşa că îl trase după ea.

Şi mai era şi Gretchen. O aduseră acasă de la spital sîmbătă, împreună cu copilul instalat în căruciorul pe care Gretchen îl cumpărase cu luni în urmă. Amanda încercă să nu se implice emoțional. Trebuia, pentru că nou-născuții o atrăgeau ca un magnet. Pătuțul nou din lemn, pudra şi loțiunea

bebeluşului, pînă la şervețelele cu care îl ştergea – o făcea să îşi dorească şi ea unul.

Ar fi păstrat distanța, dar îi era imposibil. Era atrasă de copil, în parte şi pentru că Gretchen nu se pricepea la copii mai bine decît ea, ceea ce dădea naştere unui fel de conspirație. Amanda o ajută să-i facă prima baie lui Benji şi îl legănă să adoarmă cînd Gretchen nu se simțea bine. Dar nu era singura atrasă de copil. Veni şi Russ. Georgia petrecu pe-acolo ore întregi. Copiii din vecini sunau la uşă, zicînd că vor să vadă şi ei bebeluşul. Chiar şi Karen era curioasă.

– Mă totuit după asemănări, explică ea, încercînd să invoce o scuză ca să stea cu Amanda lîngă pătuț.

Amanda nu vedea de ce ar fi fost nevoie de scuze. Karen era o femeie inimoasă. Călită în tainele maternității, ar fi avut grijă cu mare plăcere de un nou-născut – de orice nou-născut.

De fapt, Karen era mai calmă acum ca niciodată. Fără Lee în preajmă, nemulțumirea dispăruse şi redevenise femeia pe care o cunoscuse Amanda. Hotărîtă să asigure o viață independentă pentru ea şi copii, închiriase o cabană pe Podgoriile Marthei pentru prima săptămînă după terminarea şcolii. Amanda considera că era un act foarte curajos.

Uitîndu-se acum la copil, Amanda zise:

– Nu ştiu cu cine seamănă.

– Şi dacă nu e nici unul dintre bărbații noştri, cine e? întrebă Karen.

Amanda îşi făcuse o idee, dar aştepta ca Gretchen să aibă destulă încredere în ea pentru a-i spune. Săptămîna următoare, într-o seară cînd Amanda era la ea, trecu şi Oliver Deeds. Dacă refuzul lui Gretchen de a-l vedea nu era destul de concludent în privința relației lor – nu pe de-a-ntregul profesională –, atunci felul în care Oliver se uită la copil reuşi să o convingă.

Graham observă şi el. Îl ținea pe Benji în brațe cînd apăru Oliver la uşă. Venind de la muncă, arăta ca un adevărat avocat, dar privirea îl trăda. Era în primul rînd tristă, stingherită în al doilea rînd şi neajutorată în al treilea.

Era prima dată cînd vedea copilul de aproape. O căută pe Gretchen cu privirea în spatele Amandei, se uită după un loc unde să pună cadourile pe care le adusese, dar ochii reveneau mereu la copil.

– Vrei să-l ții în brațe? îl întrebă Graham, iar Amanda îl ajută imediat să-şi elibereze mîinile. Înainte să poate zice nu – înainte să poată zice orice –, se trezi că ține în brațe gîgîlicea învelită în scutece.

Oliver roşi.

– Nu... nu am mai ținut niciodată un copil în brațe, spuse el, dar reuşi să-l apuce cum trebuie. Copilul ținea ochii închişi. Credeam că va rămîne mai mult timp în spital din cauza naşterii premature şi a celorlalte probleme, mai zise Oliver.

– L-au testat din cap pînă în picioare, îl asigură Amanda. E sănătos, aşa că au decis să-i dea drumul acasă.

– Dar e aşa micuț! Cînd copilul deschise ochii, Oliver şopti neliniştit: Mă poate vedea?

– Vag. Acum vede mai mult contururi.

Bebeluşul mişcă buzele şi duse pumnişorul la gură.

– O să-şi sugă degetul, zise Graham.

Oliver ridică privirea brusc, roşi şi spuse arătînd spre copil:

– Nu cîntăreşte prea mult.

– Două kilograme şi jumătate, preciză Gretchen coborînd scările.

Se întoarseră toți către ea.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Oliver spuse mîndru:

– E foarte frumos.

Gretchen dădu din cap, dar rămase acolo, sprijinită de balustradă.

– Mănîncă bine?

Gretchen dădu din nou din cap.

– Îl alăptezi?

– Da. Trebuie să-l iau acum. Îi aruncă Amandei o privire care îi ordona şi o implora în acelaşi timp.

Atentă, Amanda luă copilul din braţele lui Oliver şi îl duse la Gretchen, care urcă scările fără să mai zică nimic.

Oliver o urmări cu privirea. Amanda nu putu să nu observe dorinţa din ochii lui. O remarcase de atîtea ori în ochii lui Graham şi ştia ce înseamnă. Încerca să abordeze cu tact problema, dar Graham i-o tăie scurt:

– Unde ai fost pînă acum?

Spre binele lui, Oliver nu încercă să se scuze.

– În beznă, spuse el, iar privirea lui se întristă din nou. Nu am ştiut că e însărcinată pînă în ziua în care i-au distrus picturile.

– Vasăzică, ai făcut-o şi ... ai dispărut?

Oliver se încruntă. Mărul lui Adam se ridică deasupra nodului îngrijit al cravatei care putea fi foarte bine gri, verde, maro sau o culoare intermediară.

– Lucrurile nu sînt chiar aşa de simple.

– Cum aşa?

– Era soţia lui Ben. Era văduvă de puţin timp. Era singură şi vulnerabilă. Era o clientă. Nu îmi era îngăduit să mă simt atras de ea.

– Dar ai fost, zise Amanda, iritată ca şi Graham. Identitatea lui Oliver fusese un subiect atît de controversat în ultimele săptămîni. Dacă ar fi ieşit la lumină mai devreme, ar fi scutit vecinii de multă suferinţă.

– Am crezut că simţeam amîndoi acelaşi lucru, se apără el. Am crezut că nu-i rău dacă mă retrag şi face ea primul pas. Dar nici ea nu m-a sunat.

– Nu a îndrăznit, îl repezi Graham. Nu are încredere în ea vizavi de sexul opus.

Oliver se uită în ochii lui.

– Nici eu.

Gretchen coborî la cîteva minute după plecarea lui Oliver. Nu trebuia să alăpteze copilul. Dorise doar să-l țină departe de Oliver. Se aşeză pe o treaptă de jos, cu copilul în poală. Se uita la Amanda şi la Graham. Voia să ştie dacă erau dezamăgiți, dar nu remarcă decît blîndețe.

Amanda se duse şi se aşeză cu o treaptă mai jos de ea.

– Trebuia să ne fi spus.

– Nu puteam. Nu a avut încotro.

– Ce s-a întîmplat?

– A stat mult pe aici după moartea lui Ben. Avea răspuns la toate treburile legale şi ştia cum să le facă față lui David şi Alan. M-a ajutat şi cu alte lucruri. Nu ştiam nici măcar cum să completez un carnet de cecuri. Nu avusesem niciodată atîția bani înainte de a mă căsători cu Ben. Ce proastă eram, nu? întrebă ea privindu-l pe Graham.

– Nici eu nu ştiam, o asigură el.

– Nu știe nici acum, zise şi Amanda zîmbind afectuos. Eu completez cecurile.

Gretchen se simți ceva mai bine.

– Nu a fost decît o seară. Atît. O singură noapte. Am aşteptat să mă sune după aceea, dar degeaba. Eram sigură că nu mai prezentam interes pentru el. Nu voiam să sufăr.

– Ştiu cum e, spuse Amanda, fixîndu-l pe Graham, dar nu dădu şi alte detalii. Se întoarse spre Gretchen. Te-ai gîndit să-l suni tu în iarna asta?

– De sute de ori. De mii de ori. Dar nu am avut niciodată curajul să merg pînă la capăt. Atinse obrazul copilului care întoarse capul după degetul ei. Ne-am întîlnit de cîteva ori, strict profesional. Nu părea dornic de nimic mai mult. Atunci nu se

vedea sarcina, şi chiar cînd a devenit vizibilă, puteam să maschez totul cu un pulover.

– Îl iubeşti? o întrebă Amanda, aşa cum se întrebase şi Gretchen de zeci de ori.

– Atunci credeam că-l iubesc. Credeam că e ceva mistic – Ben alesese omul care urma să aibă grijă de mine. I se păru că sună patetic. Îşi imagina ce trebuia să sune pentru Amanda şi Graham. Aşa că se grăbi să adauge: Vreau să spun că acum nu am nevoie de un bărbat care să aibă grijă de mine. Apoi zise mai încet: Numai că atunci nu ştiam asta.

– Acum, că ştii, eşti pe o poziţie de superioritate, spuse Graham şi veni lîngă ele.

Gretchen nu înţelese şi îşi mută privirea de la el la Amanda.

– Eşti mai puternică acum, îi explică Amanda. Acum poţi vorbi deschis cu el. Să vezi ce vrea. Să vezi dacă merită să mai încerci.

Gretchen se frămînta.

– Dacă zice că nu merită?

– Nu va zice asta, spuse Graham. E interesat.

– De unde ştii?

– Ştiu eu.

– L-am văzut cum se uita la copil.

– Dacă e vorba doar de copil, e inutil, spuse Gretchen. Avea nevoie de cineva care să o iubească pe ea.

„Nu, se gîndi ea mai bine. Nu am nevoie – doresc pe cineva. Este o diferenţă."

– Nu vei şti niciodată dacă nu încerci, îi spuse Graham.

„Şi asta însemna să trăieşti, îşi zise Amanda într-unul dintre momentele cînd îşi permitea să se gîndească la următoarea serie de tratament. Să rişti. Să încerci."

Hotărî că cel mai important lucru era să nu laşi dorinţa de a avea ceva să distrugă ceea ce ai deja. Îl avea pe Graham. Doar

uitîndu-se la Karen, cu patru copii şi un drum greu înainte, îşi dădea seama ce norocoasă era. Se uita la Gretchen, pe care Oliver putea să o iubească sau nu, şi aprecia cu atît mai mult propria căsnicie. Trăise întotdeauna cu senzaţia că ea şi Graham aveau ceva special. Cu fiecare zi care trecea îşi dădea seama că nu se înşelase.

Graham nu se mai sătura de Amanda. Se aştepta ca după primul val de pasiune – după criza cu Jordie – dorinţa să se potolească. Dar faptul că se păstrase în timpul neînţelegerilor cu Dorothy – că sporise în urma clipelor plăcute petrecute cu Gretchen şi copilul – îl puse pe gînduri.

Amanda arătase tot ce era mai bun în ea în ultimele săptămîni. Era o revenire totală. Intra pe uşă, şi el era excitat. Ieşea cu maşina pe stradă, şi era excitat. La naiba! Şi cînd îl suna ca să-l anunţe că vine spre casă, se excita.

– E incredibil, îi şopti el după o partidă pătimaşă. Amanda intrase în casă, îşi scosese puloverul şi se dusese direct în spălătorie. Iar el ce altceva avea de făcut decît s-o urmeze?

– N-ai apucat nici măcar să-mi zici un „Bună“, îl muştrului ea, dar îşi încolăcise deja picioarele în jurul taliei lui.

– Mă înnebuneşti, spuse el şi îi prinse faţa în mîini. Avea buzele umede şi roşii, obrajii aproape la fel de catifelaţi şi netezi ca ai pruncului lui Gretchen, dar ceea ce îl înnebunea mai tare erau ochii ei. Nu se schimbaseră. Nici nu credea că se vor schimba vreodată. Cînd se uita la el aşa, ca şi cum ar fi fost centrul universului, i se stingea stomacul.

– Ţi-am mai spus în ultima vreme că te iubesc?

Amanda zîmbi leneş.

– Îhî! Dar îţi dau voie să-mi mai spui o dată.

– Te iubesc. Îmi place să te iubesc. Îmi place cînd sîntem doar noi doi. E ca un început.

– *Este* un început. Unul pierdut şi regăsit.

– Dar mai bun. Chiar credea ce spune. Trecuseră peste momentele grele. Dacă orice pereche trebuia să fie pusă la încercare, ei trecuseră testul. Poate că ar trebui să ne mai bucurăm aşa o vreme.

– Ce vrei să spui? întrebă ea zîmbind, privindu-i buzele.

– Poate că ar trebui să mai aşteptăm o lună înainte ... ştii tu, spuse el ezitînd să pronunțe cuvîntul.

Amanda dădu încet din cap.

– Am cerut o pauză de o lună. Nu două.

– Eu cer două. Vreau două.

– Asta pentru că vrei să facem sex oricînd ai chef.

– Pentru că mi-e frică, îi scăpă lui. Ţie?

Zîmbetul de pe fața ei se topi. Trase aer în piept.

– Bineînțeles că mi-e frică. Mi-e frică să nu se întîmple acelaşi lucru, dar mai ales pentru că e ultima noastră încercare de inseminare artificială. Dacă nu reuşim, trecem la altceva.

– Nu mă refer doar la copil. Mă refer la noi.

– Ştiu, spuse Amanda foarte serioasă acum. Dar nu putem da înapoi. Ne-am mai putea juca încă trei luni sau chiar trei ani, dar asta nu va face decît să amîne şi mai mult momentul cînd vom fi părinți. Îți doreşti un copil. La fel şi eu.

– Am putea adopta unul. Nu am mai fi atît de încordați. Şi atunci sigur vei rămîne şi tu însărcinată.

– Nu încă. Nu sînt încă pregătită pentru o adopție.

Lăsă capul pe spate.

– Doamne, nu sînt prea nerăbdător.

Amanda îl gîdilă cu degetul pe gît.

– Asta pentru că se întîmplă totul la rece. Ridică privirea, îi luă fața în mîini se uită în ochii lui şi îi spuse cu o voce seducătoare: Trebuie să mai animăm puțin lucrurile. Te pot ajuta. Nu ai nevoie de *Playboy*. Vreau să te ajut eu.

Strecură o mînă între trupurile lor şi îl atinse în punctul în care erau încă uniți. Graham simți că o doreşte din nou.

– Vrei? întrebă cu o voce răgușită.
– Poți fi sigur, răspunse ea.

Stabiliră să încerce o doză mai mare de Clomid, o injecție de HCG și inseminări multiple. Se înțeleseră cu Emily să o sune cînd îi venea ciclul Amandei și să treacă pe la ea într-o zi sau două, să ia medicamentele cu instrucțiunile respective și să discute.

Amanda nu se mai uită în calendar. Nu mai era nevoie. Ciclul îi venea regulat și neîntîrziat. Urma să îi vină miercuri, să o sune pe Emily joi, să treacă pe la ea vineri. Apoi îl lua pe Graham și plecau. El făcuse o rezervare pentru un alt weekend, de data asta la un han pe coasta Maine. Erau hotărîți să se concentreze pe relația lor și în același timp să urmeze indicațiile date de Emily. De data asta vor face totul împreună, de la ultrasunete pînă la schemele de temperatură, testele de ovulație, obținerea și injectarea spermei.

Cu o lună înainte, Amanda stătuse pe scaun cea mai mare parte din zi, nevrînd să se miște ca să se declanșeze ciclul. Acum abia aștepta să-i vină ca să înceapă iar tratamentul. „Cu cît mai repede, cu atît mai bine", gîndi ea. Și, dorind să grăbească lucrurile, nu stătu locului din clipa în care ajunse la școală de dimineață pînă în ultimele minute, cînd se pregătea să plece spre casă. Se opri locului doar cînd îl văzu pe Jordie Cotter la ușa biroului ei. Mai avea încă piciorul în ghips, dar putea să meargă. Cu un braț se sprijinea într-o cîrjă, iar pe celălalt ținea sacul.

– Bună, drăguță, strigă Maddie din colivie.
– Hei, spuse Amanda încet. Intră.
– Erai pe picior de plecare.
– Pentru tine am întotdeauna timp. Îi făcu semn să înainteze. Nu mai vorbiseră din seara aceea, pe turn. Mă gîndesc la tine tot timpul. Ce mai faci?

– Binişor. Arătă spre ghips. Nu pot să joc, aşa că nu-mi mai fac griji că stau degeaba pe banca de rezerve. E mai bine aşa. Alte lucruri sînt ciudate.

– Ciudate? Ca situaţia cu tatăl tău? întrebă ea. Nu socotea că trebuie să iei lucrurile pe ocolite cînd totul este evident. Copiii îşi dădeau imediat seama.

– Daa. Cu tatăl meu. S-a schimbat mult. E mai drăguţ şi cu mama. Julie crede că se vor împăca.

– Dar tu?

– Nu, spuse el, dar avea un aer preocupat. S-au întîmplat prea multe. Uneori mă simt vinovat.

– Nu e cazul.

– Şi ei zic la fel. Susţin că aveau probleme de mulţi ani.

– Aşa zic şi eu. În orice caz, au dreptate. Ce s-a întîmplat între ei nu e din vina ta.

– Gretchen mă urăşte?

– Nu. Nu e genul. Şi, în plus, e prea fericită cu copilul ca să se mai gîndească la asta.

– Dar i-am distrus tabloul.

– Va găsi ea ceva să pună în loc.

Jordie dădu din cap şi spuse:

– Sper să găsească. Şchiopătă înapoi spre uşă. Maddie e tare tăcută.

Amanda şedea pe marginea biroului, cu mîinile în şolduri.

– Nu are nici un motiv să înjure. Eşti prea calm. Te înţelegi bine cu noul psiholog?

Se opri în prag.

– Da. Dar nu e ca tine.

– Drăguţ din partea ta.

Jordie se întoarse. Se uită în ochii ei, apoi întoarse capul. Cîteva clipe mai tîrziu reuşi să o privească din nou.

– Trebuie să-ţi mulţumesc pentru multe. A fost extraordinar

ce ai făcut în seara aceea. Se referea la seara în care stătuseră împreună pe turn.

– Am făcut ce trebuia. Trebuia să fac asta în egală măsură pentru tine, ca şi pentru mine.

– Din cauza lui Quinn? Cînd Amanda încuviinţă din cap, spuse: Mi-e dor de Quinn.

– Tuturor ne e dor de el.

– Nu voi uita niciodată datele. Ştii, cînd a murit şi toate celelalte. Ieri s-au făcut patru săptămîni de cînd a băut votca de la tata. Parcă ar fi un an.

– Astăzi sînt patru săptămîni, îl corectă Amanda cu blîndețe.

– Nu, nu. Marți a fost. Ştiu sigur unde eram cînd am primit telefonul că a fost găsit. A fost ca prima piesă care cade dintr-un domino.

Amanda nu răspunse. Avea dreptate. Incidentul cu băutura se întîmplase într-o marți. Încerca să-şi dea seama cum de încurcase zilele şi apoi să înțeleagă ce însemna asta.

Probabil că se citea pe fața ei, pentru că Jordie o întrebă îngrijorat:

– Te simți bine?

Amandei îi bătea inima puternic.

– Da. Şi, din pură obişnuinţă, îl întrebă dacă voia să-l ducă cu maşina acasă, cu toate că se gîndea la altceva.

– Nu. Mă ia tata.

Amanda îi fu recunoscătoare – pentru că nu avea să se ducă direct acasă. Trebuia să se mai oprească undeva. Desigur, avea teste de sarcină acasă, dar voia unul proaspăt.

Cumpără trei. Fiecare era produs de o altă companie şi funcționa puțin diferit de celălalt, dar toate puteau fi folosite oricînd, cu o precizie de peste nouăzeci şi nouă la sută.

Tremura toată cînd ajunse acasă şi strică primul test. Mai rămîneau două.

Îl făcu pe primul, aşteptă cele cinci minute necesare şi văzu un plus. Temîndu-se să creadă, îl făcu şi pe al doilea, aşteptă două minute cît cerea testul, şi văzu două linii roşii. Două linii însemna că este însărcinată.

Puse beţişoarele unul lîngă altul pe chiuvetă. Se spălă pe mîini. Luă mobilul şi formă numărul lui Graham de la birou.

– Eu sînt, spuse ea. Trebuie să vii acasă.

Graham se sperie.

– S-a întîmplat ceva?

Înghiţi şi încercă să-şi stăpînească exaltarea. Voia să vadă şi el beţişoarele. Voia să simtă şi el neîncrederea, surpriza, extazul. *Am dat lovitura!* Voia să ţipe de plăcere, pentru că şi el încurcase datele. Habar nu avea cum de le scăpase amîndurora.

– Nu, spuse ea, încercînd să-şi stăpînească tremurul vocii. Trebuie să-ţi arăt ceva.

– Ceva bun sau ceva rău?

– Bun.

– Ceva mare sau ceva mic?

– Graham. Vino acasă *acum*.

Zece minute mai tîrziu intra cu maşina pe alee. Cu inima gata să-i sară din piept, Amanda îl întîmpină la uşă, îl luă de mînă, îl trase după ea pe scări, apoi în baie şi îi arătă beţişoarele. Graham se holbă la ele, apoi la ea. Se uită de aproape la un beţişor, după care la celălalt. Se uită la cutiile din care fusese scos fiecare beţişor. Făcu ochii mari.

– Iisuse! zise Graham cu sufletul la gură şi se întoarse spre ea încîntat. Am reuşit!

Amanda dădu din cap.

– Dar astăzi…

– Ieri, şuieră ea, nemaiputîndu-se abţine nici o clipă mai mult. Am calculat greşit. Trebuia să-mi vină *ieri!*

– Eşti însărcinată!

– Sînt însărcinată!

O ridică în braţe, o învîrti în aer, apoi o strînse aşa de tare încît crezu că o să explodeze de emoţie. Cînd o lăsă din nou jos, se uită de aproape în ochii ei.

– Cînd s-a întîmplat?

– Într-una din sutele de dăţi cînd am făcut dragoste în ultimele două săptămîni.

– Dar nu ai simţit nimic. Nici o revelaţie. Nici o intuiţie feminină.

Amanda izbucni în rîs.

– Cum puteam să mai simt altceva cînd eram aşa plină de tine? În ultima vreme n-am mai ştiut de nimic altceva. Doar de tine.

Sfîrşit

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Autoare a unor bestselleruri care i-au adus o faimă incontestabilă, BARBARA DELINSKY revine cu o emoționantă poveste despre iubire și trădare, despre puterea unor femei de a merge mai departe în viață, în ciuda numeroaselor probleme de ordin material, dar mai ales afectiv.

Amanda și Graham formează un cuplu de invidiat: sînt tineri, proaspăt căsătoriți, îndrăgostiți și s-ar părea că nici un obstacol nu le poate umbri fericirea. Împreună cu Karen și Lee, Georgia și Russ, alcătuiesc un cerc de prieteni care împărtășesc idealuri și principii de viață comune.

Dar, în momentul în care află că tînăra și încîntătoarea lor vecină, rămasă văduvă de un an, este însărcinată, micile nemulțumiri și imperfecțiuni din universul conjugal al fiecăruia capătă cu totul alte dimensiuni. Cine este tatăl copilului? Cumva unul dintre cei trei prieteni? Sînt întrebări obsesive pentru soțiile lor, care își văd mariajul amenințat de o criză profundă.

O carte ce nu poate fi lăsată din mînă pînă la sfîrșit.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Lei 178000 (163303 + 14697 TVA)